MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-FOURTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

19th to 24th October 1964.

Volume LIX (Nos. 1 to 6).

TABLE OF CONTENTS.

	PAGES
***Monday, 19th October* 1964.**	
Personnel of the Government of Madras	i
Principal Officers of the Madras Legislative Council	ii
List of Members of the Madras Legislative Council with their Constituencies	iii
I Financial Business—	
(1) Presentation of the Statement of Demands for Grants for Excess Expenditure in 1961-62	1
(2) Presentation of the Second Supplementary Statement of Expenditure for 1964-65	1-4
II Expression of sorrow at the demise of Sri N. Sivaraj and Sri K. Suryanarayana, former Members of the Madras Legislative Council	4
III Condolence Resolution on the death of Dr. A. Sreenivasan, Member, Madras Legislative Council	5-9
IV Papers laid on the table of the House	9
***Tuesday, 20th October* 1964.**	
I Questions and Answers	17-23
II Announcements—	
(1) Panel of Vice-Chairmen	23
(2) Message from the Governor	23
(3) Message from the Assembly	23
(4) Decision of the Business Advisory Committee	24

V2U;32 N64
N65.573.2

PAGES

Tuesday, 20th October 1964—cont.

III Adjournment Motions—

(1) Scarcity of rice in the market and the consequent suffering of the general public to obtain rice 24–28

(2) Shooting of Sri Arjunan of Coimbatore 28–31

IV Government Bills—

(1) The Madras State Legislature (Continuance of Use of English) Bill 1964 (L.A. Bill No. 41 of 1964) 32–69

(2) The Travancore-Cochin Lime Shells (Control) Repeal Bill, 1964 (L. A. Bill No. 33 of 1964) 69–70

(3) The Madras Forest Amendment Bill, 1964 (L.A. Bill No. 39 of 1964) 70–75

V National Solidarity Day Pledge .. 43

VI Papers laid on the table of House .. 75

62915

Wednesday, 21st October 1964.

I Questions and Answers 87–90

II Calling attention to the failure of the Panchayat Unions of Madurai East District to grant annual increments to teachers serving in Primary Schools 91–92

III Point of information re thin attendance in the House 92–93

IV Financial Business—

(1) Discussion on the Statement of Demands for Grants for Excess Expenditure in 1961–62 93–95

(2) Discussion on the Second Supplementary Statement of Expenditure for 1964–65 95–139

V Papers laid on the Table of the House 140

Thursday, 22nd October 1964.

I Questions and Answers 141–149

II Announcements—

(1) Message from the Governor 149

(2) Message from the Assembly 150

III Privilege Issue re a placard put up near the main gate to Fort St. George with the inscription 'Once a session, it will do you good, if you give up food' 150–152

IV Calling attention to the prevalence of 'Dengue' Fever in an epidemic form in the City of Madras and its environs .. 152–154

PAGES

Thursday, 22nd October 1964—cont.

V Government Motions—

(1) Association of one Member with the Committee on Subordinate Legislation of the Assembly.. 154–155

(2) Motion under rule 21 (3) of the Madras Legislative Council Rules 162–163

(3) Appreciation of the services of Sri C. D. Natarajan, M.A., B.L., former Secretary to the Legislative Council 163–178

VI Government Bills—

(1) The Madras Appropriation (No. 6) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 42 of 1964) 155

(2) The Madras Appropriation (No. 7) Bill, 1964 (L A. Bill No. 43 of 1964) 178

VII Papers laid on the table of the House 155–162

Friday, 23rd October 1964.

I Questions and Answers 189–193

II Calling attention to the delay in sanction of pay bills of teachers of the Oriental High School, Mutharasanallur, Tiruchirappalli district 193–194

III Government Motions—

(1) Motion under rule 21 (3) of the Madras Legislative Council Rules 194

(2) Food situation in the State of Madras 194–257

IV Papers laid on the table of the House 257

Saturday, 24th October 1964.

I Questions and Answers 259–263

II Announcements—

(1) Message from the Governor 263

(2) Message from the Assembly 263

III Calling attention to non-payment of Madras scales of pay to the staff of Sri Venkateswara High School, Vellore 263–265

IV Government Motions—

(1) Motion under rule 23 (1)of the Madras Legislative Council Rules 265

(2) Discussion on the food situation in the State of Madras —cont. 265–293

Saturday, 24th October 1964—cont.

	PAGES
V Government Bills—	
(1) The Madras (Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill, 1964 (L.A. Bill No. 28 of 1964)	293–295
(2) The Madras General Sales Tax (Special Provisions) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 44 of 1964)	296–297
(3) The Madras Electricity Duty (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 45 of 1964)	297–298
(4) The Madras Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Bill 1964 (L.A. Bill No. 46 of 1964)	298–300
VI Papers laid on the table of the House	300
Index	321–344

PERSONNEL OF THE GOVERNMENT OF MADRAS

GOVERNOR OF MADRAS.

HIS HIGHNESS MAHARAJA SHRI JAYA CHAMARAJA WADIYAR BAHADUR.

MEMBERS OF THE COUNCIL OF MINISTERS.

1 THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : *Chief Minister in-charge of Public; General Administration including the Board of Revenue and District Revenue Establishments; Planning; Finance; Education; Labour; Legislature; Elections; Religious Endowments; Official Language.*

2 THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : *Minister in-charge of Industries, Commercial Taxes; Nationalized Transport; Technical Education; Electricity; Housing; Handlooms; Yarn; Textiles; Mines and Minerals; Iron and Steel Control; Prices and Supply of Goods Act; Companies, Newsprint Control; Ex-Servicemen; Legislation on Chits; Law; Transport.*

3 THE HON. SRI P. KAKKAN : *Minister in-charge of Police; Agriculture; Minor Irrigation; Animal Husbandry; Harijan Welfare; Prohibition; Bhoodan and Gramdan.*

4 THE HON. SRI V. RAMAIAH : *Minister in-charge of Public Works; Revenue; Legislation on Money Lending (Rural Indebtedness); Legislation on Weights and Measures; Indians Overseas; Refugees and Evacuees; Passports; Ports.*

5 THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : *Minister in-charge of Public Health and Medicine; Women's and Children's Welfare; Orphanages; Accommodation Control; Beggars; Cinematograph Act.*

6 THE HON. SRI N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR : *Minister in-charge of Food: Co-operation; Courts; Forests and Cinchona; Khadi and Village Industries.*

7 THE HON. SRI G. BHUVARAHAN : *Minister in-charge of Information and Publicity; Registration; Stationery and Printing, Goverment Press; Prisons; Approved Schools and Vigilance Services; Fisheries.*

8 THE HON. SRI S. M. A. MAJID : *Minister in-charge of Municipal Administration; Community Development; Panchayats.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

PRINCIPAL OFFICERS.

Chairman

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU

Deputy Chairman

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER.

Panel of Vice-Chairmen*

1 SRI K. RAMADASS.

2 SRI R. SIVASANKARA MEHTA.

3 SRI S. K. SAMBANDHAN.

4 SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR.

Secretary to the Council

SRI C. D. NATARAJAN, M.A., B.L.
UP TO 19TH OCTOBER 1964 AFTERNOON.

SRI G. M. ALAGARSWAMY, B.A., B.L.
FROM 19TH OCTOBER 1964 AFTERNOON.

* Announced on the 20th October 1964.

LIST OF MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL WITH THEIR CONSTITUENCIES.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
1 Abdul Wahab, K. S.	State Legislative Assembly.
2 Aditanar, Si. Pa.	Tirunelveli Local Authorities.
3 Anbazhagan, K.	Madras-Chingleput Teachers.
4 Arunachalam, T.S.	State Legislative Assembly.
5 Balasubramanya Ayyar, K., B.A., B.L.	Madras East Central Graduates.
6 Chidambara Mudaliar, A. ..	Madurai Local Authorities.
7 Chidambaram Pillai, I. A., M.A.	Kanyakumari Local Authorities.
8 Chidambaranathan, Dr. A., M.A., PH.D.	North Arcot-South Arcot Teachers.
9 Chitrarasu, C. P.	State Legislative Assembly.
10 Clubwala Jadhav, Mary C. ..	Nominated.
11 Damodaran, G. R., B.SC. (Electrical), B.SC. (Mech.), (Durham) M.I.E.E. (Lond.) M.I.E.	Salem-Coimbatore-Nilgiris Teachers.
12 Devaraja Mudaliar, T. V. ..	North Arcot Local Authorities.
13 Doraiswamy Naidu, K. ..	Coimbatore-Nilgiris Local Authorities.
14 Durairaj, T.	Tiruchirappalli Local Authorities.
15 Ethirajulu, M.	State Legislative Assembly.
16 Hande, Dr. H. V. ..	Madras District Graduates.
17 Janakirama Mudaliar, E. ...	State Legislative Assembly.
18 Jayarama Reddiar, S.	Ramanathapuram Local Authorities.
19 Kamalakannan, K.	South Arcot Local Authorities.
20 Kothandaraman, K. K. ..	Coimbatore-Nilgiris Local Authorities.
21 Krishnamoorthy, G.	Thanjavur-Tiruchirappalli Teachers.
22 Krishnaswamy Vandayar, A.	State Legislative Assembly.
23 Lakshmanan Chettiar, SP. K. A.	Ramanathapuram Local Authorities.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

TWENTY-FOURTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

Monday, the 19th October 1964.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

I.—FINANCIAL BUSINESS.

(1) PRESENTATION OF THE STATEMENT OF DEMANDS FOR GRANTS FOR EXCESS EXPENDITURE IN 1961–62.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I rise to present the Statement of Demands for Grants for Excess Expenditure in the year 1961–62. The actual expenditure is found to be in excess of the final sanctioned appropriation under certain Grants. The excesses under different Grants aggregate to about Rs. 3·98 crores and the approval of the Legislature is now sought to cover this excess. The annexure to this Statement of Demands gives in full the reasons for excess in each case.

The Public Accounts Committee for 1963–64, which had examined the reasons for the excesses, has, in paragraph 30 of its Report on the Accounts of the State of Madras for 1961–62, recommended that the Demands for Grants to cover the Excess Expenditure might be presented to the Legislative Council. The Statement of Demands for Grants for the Excess Expenditure for the year 1961–62 is accordingly presented now.

I commend for the acceptance of the House, the Statement of Demands for Grants for Excess Expenditure in the year 1961–62.

(2) PRESENTATION OF THE SECOND SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1964–65.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I rise to present the Second Supplementary Estimates for the year 1964–65. A detailed statement, explaining the Demands under different Grants, is placed on the table of the House. The Supplementary Demands in all aggregate to a sum of about Rs. 5·25 crores, of which Rs. 3·67 crores will be on Revenue Account and Rs. 1·58 crores on Capital and Loan Accounts. The Supplementary Estimates now presented to the Legislature relate

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
24 Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A., B.A., M.D., LL.D. D.SC., D.C.L., F.R.C.O.G., F.A.C.S.	Madras District Graduates.
25 Lakshmi Krishnamurthi ..	State Legislative Assembly.
26 Manickavelu, M.A., B.A., B.L., (*Chairman*).	Do.
27 Manjubhashini, S.	Nominated.
28 Mohanlal Mehta	State Legislative Assembly.
29 Muthiah, C.	Thanjavur Local Authorities.
30 Muthiah Chettiar, M.A. ..	Nominated.
31 Natarajan, N. V.	State Legislative Assembly.
32 Palaniswamy Gounder, V. K. (*Deputy Chairman*).	Do.
33 Ponnuswamy Chettiar, S. R. P.	Do.
34 Ponnuswamy Villavarayar, J.	Do.
35 Rajah Iyer, M.	Madurai-Ramanathapuram Teachers.
36 Rajagopal Pillai, M.	State Legislative Assembly.
37 Rajaram Naidu, K.	Do.
38 Ramadass, K.	Do.
39 Ramakrishna Achari, K. ..	Do.
40 Ramalingam Pillai, V.	Nominated.
41 Ramasamy, K. R.	State Legislative Assembly.
42 Ramaswamy, K. V.	Do.
43 Ramaswami Mudaliar, V. K. ..	Chingleput Local Authorities.
44 Ramaswamy Reddiar, O. P. ..	Nominated.
45 Rengaswamy, V., B.A.	Do.
46 Sambandhan, S. K., B.A. ..	Madras North Graduates.
47 Sambasiva Reddiar, A. ..	Salem Local Authorities.
48 Sankaralingam Pillai, M. ..	Tirunelveli-Kanyakumari Teachers.
49 Saraswathy Pandurangam ..	Nominated.
50 Sivanandam, Dr. T. V., M.B.B.S.	Madras West Central Graduates.
51 Sivasankara Mehta, R. ..	Madras Local Authorities.
52 Sivasubramania Pandian ..	Tirunelveli Local Authorities.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
53 Subbiah Chettiar, M. ..	Tiruchirappalli Local Authorities.
54 Subramanyam, A. ..	State Legislative Assembly.
55 Sundaram, S. D.	Nominated.
56 Thangavel Mudaliar, A. K. ..	South Arcot Local Authorities.
57 Thiagarajan, N. R. ..	Madurai Local Authorities.
58 Tirupurasundari, T. L. ..	Nominated.
59 Venkatachalam, R. ..	Salem Local Authorities.
60 Venkatachala Thevar, P. ..	Thanjavur Local Authorities
61 Venkataraman, R., M.A., B.L. (*Minister, Leader of the House*). ..	State Legislative Assembly.
62 Vijayarangam, G. ..	North Arcot Local Authorities.
63 *Vacant*	Madras South Graduates.

mostly to "New Service" schemes sanctioned by Government in the course of the year. We have also taken this opportunity to ask for additional appropriation under certain Grants where on current trends, the expenditure is likely to exceed the sanctioned appropriation.

2. An important item of additional expenditure for which the approval of the Legislature is sought in the present Supplementary Estimates relates to the enhancement of the rates of Dearness Allowance recently announced by the Government. The Hon'ble Members will recall that we had in May last sanctioned the first instalment of increase in rates of Dearness Allowance and had obtained a token grant to cover the increase in the First Supplementary. In keeping with the enhancement of the rates of Dearness Allowance of employees of the Central Government, we have further revised the rates with effect from 1st September 1964 (i.e.), pay earned in September and due on 1st October. In conformity with past practice, the increase has also been made applicable to teachers and employees of local bodies. With this enhancement, details of which have been furnished on page 33 of Supplementary Estimates, the rates of Dearness Allowance of State Government employees will be on par with those of corresponding grades of the Central Government staff; in respect of employees in the pay range Rs. 90 to 109, the rates will in fact be slightly higher than those of the Government of India. The two instalments of increase in Dearness Allowance sanctioned in the current financial year will entail an additional cost of Rs. 3·82 crores in a full year. Additional appropriation is sought for under different Grants to cover the approximate cost of the increase to the extent such increase cannot be met by reappropriation from savings within the Grant.

3. Village Officers are another important category of public servants for whom Government have considered some relief to be necessary. Having regard to the important position they occupy in the general administrative machinery of the State, the Government have decided on a substantial increase in their pay with effect from 1st September 1964. The new scales of pay which are nearly double the old rates, will involve an additional expenditure of Rs. 1·55 crores in a full year and provision to the extent necessary for the current year is sought in the Supplementary Estimates. These concessions to public servants in the State will cast considerable strain on our Revenue Budget in the current and next financial years. But as this additional expenditure will be taken into account by the Finance Commission in their assessment of the financial needs of the State for the next Plan period, we hope that the strain on our revenues will prove to be of a temporary nature.

4. The Supplementary Estimates provide as usual for larger outlays on Plan Schemes than had been originally visualised. Having regard to the favourable impact Soil Conservation has on agricultural productivity in dry tracts, a number of schemes have been sanctioned for execution in Salem, Coimbatore, Tiruchirappalli and Madurai districts at a cost of Rs. 15 lakhs. We have also

stepped up our outlay on Minor Irrigation Schemes as they can be expected to yield quick results. A number of Minor Irrigation Schemes, details of which are furnished on pages 41 and 42 of the Supplementary Estimates, have recently been sanctioned at an estimated cost of Rs. 62 lakhs.

5. We have also kept in view the need for ensuring better standards of maintenance of existing minor irrigation sources and have accordingly enhanced the Local Irrigation Grant payable to Panchayat Unions by 25 per cent. This decision would entail an additional expenditure of Rs. 5·43 lakhs, approval for which is now being sought.

6. In my speech, initiating the debate on First Supplementary Estimates, I had referred to the Crash Programme then under formulation for stepping up production in Agriculture and allied sectors. Of the proposals we had forwarded to the Government of India, those relating to Animal Husbandry have already been approved and we have accordingly provided for Rs. 41 lakhs in the Supplementary Estimates now before the House. It is relevant to mention here that the Government of India have offered financial assistance for these schemes outside the Plan ceiling.

7. The Hon'ble Members are aware that handloom weavers outside the co-operative fold have for a long time been urging the establishment of an institution for assisting them in the marketing of their products. Proposals in this regard were under discussion for a long time with the Reserve Bank of India and Government of India and an acceptable scheme was finalised only recently. A Handloom Finance Corporation has now been registered and the Government have made an initial share capital contribution of Rs. 5 lakhs to the Corporation and this sum has been included in the Supplementary Estimates. There has been gratifying response from handloom interests to the call for share capital. We have also sanctioned a short-term loan of Rs. 25 lakhs to the State Handloom Weavers' Co-operative Society through the State Co-operative Bank for enabling them to procure and market handloom fabrics on a larger scale during the forthcoming festival season.

8. I would also invite the attention of the Hon'ble Members to the provision in the Supplementary Estimates for measures relating to relief and rehabilitation of repatriates from Burma in whose welfare the public of this State have evinced great sympathy and interest. We have impressed on the Government of India that the rehabilitation of repatriates should be recognized as a national problem. I am glad to report to the House that the Government of India have appreciated our view-point and have come forward to extend fairly generous measure of assistance. Apart from meeting the costs of passage of repatriates from Burma and of transport from Ports to their respective homes in India, the Government of India have also agreed, subject to cetrain limits, to meet the cost of running of transit camps in which repatriates

without roots in this country have to be looked after, pending absorption in some useful avocation or trade. A number of repatriates have already been provided with employment under Government. We have also sought the co-operation of the Private Sector in the placement of repatriates in suitable employment and the initial response is quite encouraging. We have also sanctioned a scheme for grant of loans up to a ceiling of Rs. 2,000 per family with a background of business experience to enable them to set up in some suitable trade. The Government of India have offered financial assistance to the extent of 80 per cent of such loans to be granted by the State Government. We are seeking the approval of the Legislature for an initial allocation of Rs. 25 lakhs for this purpose. This provision will have to be stepped up in due course to the extent necessary.

9. The other schemes included in the Supplementary Estimates do not call for any special comments.

10. With these remarks, Sir, I commend the Supplementary Estimates for the acceptance of the House.

II.—EXPRESSION OF SORROW AT THE DEMISE OF SRI N. SIVARAJ AND SRI K. SURYANARAYANA, FORMER MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

MR. CHAIRMAN: I deeply regret to announce to the House the daeath of Sri N. Sivaraj and Sri K. Suryanarayana, former Members of the Legislative Council.

Sri N. Sivaraj was educated at the Presidency College and Law College, Madras. He was Professor of Law College, Madras, for 13 years. He entered politics in 1926 and was an active member of the Justice Party. He was a nominated Member of the Madras Legislative Council from December 1926 to July 1937. He was nominated a Member of the Central Legislative Assembly in 1940 and was later in 1957 elected to the Second Lok Sabha from the Chingleput Constituency. He was Mayor of Madras in 1945-46. Sri N. Sivaraj was a doughty champion of the Depressed Classes.

3-10 p.m. Sri K. Suryanarayana was elected a Member of the Madras Legislative Council from the Srikakulam–Visakhapatnam–East Godavari Local Authorities Constituency in April 1952 and he ceased to be a Member consequent on the formation of the Andhra State. He was the Chairman of the Amalapuram Municipal Council in 1948. He was the President of the Regional Backward Classes Association. He was elected to the Andhra Pradesh Legislative Assembly in 1962 and he continued to be a Member of that Assembly till his death.

I now request the hon. Members of the House to stand in silence for a minute as a mark of respect to the deceased.

Accordingly, all hon. Members stood in silence for a minutes as a mark of respect to the deceased.

III.—CONDOLENCE RESOLUTION ON THE DEATH OF DR. A. SREENIVASAN, MEMBER, MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

MR. CHAIRMAN. It is with profound regret that I have to announce to the House the sudden death of Dr. A. Sreenivasan, a Member of the House, on the 9th October 1964.

Born in 1903, he took his M.R.C.S. and M.R.C.P. in London and joined the Madras General Hospital as an Honorary Physician in 1938 and continued as such till 1951. He was also an Honorary Physician to the then Governor-General of India. He was first elected to the Madras Legislative Council from the Madras Graduates' Constituency in 1954 and was again elected from the Madras South Graduates Constituency in 1960 and he continued as such till the time of his death. Dr. Sreenivasan was an active Member of the Legislative Council especially at question hour, and his death is a loss to the House.

I now move the Condolence Resolution:

'This House places on record its deep sense of sorrow at the demise of Dr. A. Sreenivasan, a Member of this House, and conveys its profound sympathy to the members of the bereaved family'.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் தலைவர் அவர்களே, சற்று முன்பு காலஞ்சென்ற இரண்டு பெரியார்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தார்கள். நம்மிலே பலருக்கு அவர்களை நன்றாகத் தெரியும். அவர்களும் மிக சுமுகமான முறையில் எல்லோருடனும் பழகியவர்கள். காலஞ்சென்ற டாக்டர் ஸ்ரீனிவாசனைப் பொறுத்தமட்டில், அவர் இந்த மன்றத்தில் சென்ற கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். திடீரென்று அவர்கள் மறைந்த செய்தி கேட்டு நாம் எல்லோரும் திடுக்கிட்டோம். அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் உள்ள அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள். எல்லோரும் அவர்களைப் பாராட்டுகிறோம். பல்லாண்டுகளாக கிராஜுவேட்டுகளால் (enlightened Constituency ஆல்) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இந்த மன்றத்தில் அவர்கள் தொடர்ந்து பணியாற்றியிருக்கிறார்கள். அதற்கு முன்பெல்லாம் அவர்களைப் பற்றி டாக்டர் என்றுதான் தெரியும். சிறந்த வைத்தியர் அவர். அது அவரால் பலனடைந்தவர்கள், சிகிச்சை பெற்றவர்களுக்குத்தான் தெரியும். அவர்களுடைய 'டயக்னஸிஸ்' மிகச் சிறந்தது. 'டயக்னஸிஸ்' மட்டுமல்ல. 'most upto date in medicine', என்று சொல்லவேண்டும். எத்தகைய மருந்து கொடுக்கவேண்டுமென்பதை நன்றாக உணர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்கு அதிகமான அலுவல்கள் இருந்தபோதிலும் மருந்து சம்பந்தமாக தொடர்ந்து பல நூல்களைப் படித்துக்கொண்டேயிருப்பார்கள். பத்திரிகைகள், மருந்து சம்பந்தமான வைத்திய புத்தகங்கள் இவற்றையெல்லாம் படித்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள். 'பாபுலர் டாக்டர்' என்றுதான் அவர்களைச் சொல்ல வேண்டும். பல பேர்களுக்கு டாக்டர் சீனிவாசன் வந்தாலே தங்களுடைய வியாதி தீர்ந்துவிட்டது என்ற நம்பிக்கை ஏற்படக்

கூடிய வைத்தியம் அவருடையது. டாக்டர் சீனிவாசன் சிறந்த வைத்தியர் என்பதை எல்லோரும் பாராட்டுவார்கள். சிறந்த டாக்டர் என்றால் சிறந்த ஒரு சட்ட மன்ற பிரதிநிதியாகவும் இருக்கக்கூடுமென்று சாதாரணமாக எதிர்பார்க்கமாட்டார்கள். ஆனால் சிறந்த விதிவிலக்காக நம் எதிரே வீற்றிருக்கிற எதிர்க் கட்சித் தலைவர் இங்கே இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவ்வாறு காண்பது அபூர்வம் என்று சிலர் நினைப்பார்கள். அபூர்வம்தான். இருந்தாலும் டாக்டர்களாக பணியாற்றுகிற வேறு சிலரும் இங்கே இருக்கிறார்கள். மக்களால் தேர்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சிறந்த நிலையில் பணியாற்றக் கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் சிறந்த விதிவிலக்கு என்றுதான் சிலர் சொல்வார்கள். ஆனால் டாக்டராக இருந்தாலும், வழக்கறிஞராக இருந்தாலும் வேறு எந்தத்துறையில் வாழ்க்கை நடத்துகிறவர்களாக இருந்தாலும் பொதுமக்களுக்குப் பணி புரிவதற்கு வந்த பின்பு தனியாக ஒரு சிறந்த ஆற்றல் வந்துவிடுகிறது. இதை அனுபவத்திலும் கண்டிருப்பார்கள். நாமும் நிதர்சனமாகக் காண்கிறோம். டாக்டர் சீனிவாசன் சிறந்த டாக்டராக இருந்தது போலவே சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும் இருப்பாரென்று முன்பு யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் இந்தப் பணியை ஏற்றுக்கொண்டதிலிருந்து கேள்வி நேரத்தில் அவர்கள் போடுகிற கேள்விகள் ' searching questions ' என்றுதான் சொல்லவேண்டும். விடை அளிக்கிற நாங்களும் அப்படிப்பட்ட திணற அடிக்கக்கூடிய கேள்விகளைத்தான் எதிர்பார்க்கிறோம். அதற்காக அச்சப்படுவதில்லை. அதைத்தான் எதிர்பார்க்கிறோம். ஆனால் சில சமயங்களில் அதில் ஏமாற்றமும் ஏற்படுகிறது. டாக்டர் சீனிவாசன் அவர்கள் டாக்டராக இருந்தாலும் அங்கிருப்பது இங்கு நடந்தது என்று பலவற்றைப்பற்றிக் கேட்கிறாரோ என்று தோன்றும். கேள்வி கேட்கும்போது ஒரு 'பிட்டர்னஸ்' இருக்கிற மாதிரி தோன்றும். அவர்களுக்கு தவறுதல் என்றால் அவ்வளவு வெறுப்பு. தவறுதல் யார் செய்தாலும் அதை வெறுக்கிற மனப்பான்மையால்தான் அந்த வெறுப்பு அவருடைய சொல்லிலே தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். ரொம்ப கடுமையாக நிர்தட்சண்யமாகக் கேள்வி கேட்பார்கள். ஆனால் மனதில் நல்ல எண்ணம் இருக்கும். தவறுகளைத் திருத்த வேண்டுமென்ற ஆர்வம்தான் அதற்குக் காரணம். தவறுதல்களைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்ற கவலைதான் அது. அவர்கள் பேசும்போது சிலருக்கு வருத்தம் வரும். இயற்கைதான். ஆனால் சில நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு அதைப் பற்றி மகிழ்ச்சி தான் ஏற்படும். யாரும் அதை மனதில் வைப்பதே இல்லை. கொஞ்சம் அதிகமாகக் கூடக் கேட்கிறார்கள். over do பண்ணுகிறார்கள் என்றாலும் நல்லதற்காகத்தான் கேட்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் நமக்கு வரும். நான் வேறு வேலையாக முன்பு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகும்போது அவர்கள் ஆனரரி ஃபிஸிஷியனாக (Honorary Physician) இருந்து வார்டுகளுக்கு வருவார்கள். அதைக் கவனிக்கும் வாய்ப்பு

எனக்கு இருந்தது. அவர் வரும்போது அங்குள்ள ஹவுஸ் சர்ஜன், நர்சுகளுக்கெல்லாம் ஒரே நடுக்கம் ஏற்படும். அவ்வளவு கண்டிப்பு அவர்களிடம் இருந்தது. வைத்தியக் கல்லூரி மாணவர்கள் எப்போதும் பெரிய டாக்டருடன் ஆஸ்பத்திரியில் சுற்றி வருவது வழக்கம். டாக்டர் எப்படி டயக்னாஸ் பண்ணுகிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வருவார்கள். அந்த மாணவர்கள் டாக்டர் சீனிவாசன் அவர்களிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களிடமிருந்துதான் நன்றாகக் கற்றுக் கொள்ளலாம் என்றிருப்பார்கள். ஆனால் டாக்டர் முகத்தில் எப்போதும் கடுகடுப்பு இருக்கும். அவ்வளவு கடுகடுப்பு இந்த சட்டமன்றத்தில் இல்லை. மாணவர்களிடத்தில் இருக்கும் கடுகடுப்பு கூட இங்கு இல்லை. வியாதியஸ்தர்களிடம் அந்தக் கடுகடுப்பை அதிகமாகக் காட்டுவதில்லை. அவர் முகத்தில் கடுகடுப்பு இருந்தாலும் வியாதி சீக்கிரம் குணமாகும் என்ற நம்பிக்கை ஆஸ்பத்திரியிலும் வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கும் இருந்தது. அந்த முறையில் கொஞ்சம் கடுமையாக அவருடைய கருத்துக்களை அதிக அழுத்தமாகத் தெரிவித்தார்கள். என்றாலும் கெடுதல்களைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்ற ஆர்வம்தான் அவர்களுக்கு இருந்தது என்பதை நாம் எல்லோரும் கண்டோம். ஆகவே டாக்டர் சீனிவாசன் எவ்வளவு கடுமையாகப் பேசினாலும் எல்லோருக்கும் அவர்களிடத்தில் அன்பும் மரியாதையும் இருந்தது. அவருடன் தனியாகப் பேசும்போது அவர் ஒரு சிறந்த நண்பர் என்பதை அறியலாம். சட்டமன்றத்திற்கு வந்த பிறகு ஆலயங்களைப் பற்றி அவர்கள் அதிகமாகக் கேள்விகளைக் கேட்பார்கள். ஆலயங்கள் நல்லமுறையில் கவனிக்கப்படவேண்டுமென்ற வகையில் அவர்களே அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு தாராளமாக நன்கொடை அளித்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டேன். அந்த வகையில் அவர்கள் சிறந்த சேவை புரிந்திருக்கிறார்கள். மிகச் சிறந்த நண்பர் அவர். எதிர்க்கட்சியில் இருந்தாலும் எதிர்க் கட்சிக்குரிய வகையில் இந்த மன்றத்தில் பணியாற்றினார்கள். உறுப்பினர்கள் எல்லோருடைய பாராட்டுதல்களையும் பெற்றவர். அவர்கள் திடீரென்று மறைந்த செய்தியைக் கேட்டபொழுது மிகவும் வருந்தினோம். அவருடைய குடும்பத்தார்களுக்கு, நாங்களும் உங்களைப்போலவே வருந்துகிறோம் என்று தெரிவிக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தைத் தாங்களே பிரேரேபித்திருக்கிறீர்கள். இந்த மன்றம் அதை ஏகமனதாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

3-30 p.m.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, it is with feelings of deep regret and emotion that I rise to speak a few words on this occasion. For nearly twenty-five years ever since Dr. Sreenivasan returned from England after his advanced studies, I have had the privilege of knowing him fairly intimately. For one reason he was a true disciple of that renowned physician, my esteemed friend, the late Dr. Guruswami Mudaliar. He worked with him all through and I have known of many occasions when Dr. Guruswami Mudaliar expressed his great appreciation of the

real qualities that he displayed as a physician. Dr. Sreenivasan was not a person who would tolerate anything that he did not approve of. We all know that, whether it was in the Medical College when he was an Honorary Physician or when he came to the wider public life in this Council, Dr. Sreenivasan had only one yardstick by which to judge all things. It might sometimes have happened that people found that he was inconvenient particularly at question-time. But owing to some misunderstanding that arose at one of the meetings, Dr. Sreenivasan refused to put any supplementary questions for some time. I tried my best to see that some sort of understanding was reached.

Dr. Sreenivasan's whole career can be said to be one of utmost anxiety to lead to proper conduct in public life and in all directions. The Hon. the Chief Minister has stated that he was not a person who had any animosity whatsoever. In fact, some of us used to come ten minutes earlier to the Council to enjoy the regular sallies that Dr. Sreenivasan used to indulge in with different Members of the Council, particularly the Ministers. One would think that he was putting them into an inconvenient position, but he never had any intention of wounding anybody's feelings at all.

Dr. Sreenivasan's questions were certainly searching. I myself used to wonder wherefrom he would gather all those facts and how he would put it in a way that sought to elicit correct information from the Treasury Benches. It is my regret that Dr. Sreenivasan could not take part in debates because he had an incisive way of looking at things and certainly helped us in understanding the questions more thoroughly.

Dr. Sreenivasan had his own peculiarities. I understand that he never used to allow somebody else to cook for him. He used to cook for himself and take his meals. In many ways he was peculiar. But that peculiarity was of a nature that redounds to his credit and that makes him a unique personality. He, unfortunately, died very suddenly. It was a shock to us when we read the news. Just a few days before he died, he executed his will, and I gather it was executed by a very renowned Advocate. If my information is correct, the will stated that all the property that he had was left to the animal kingdom which had more gratitude than the human kingdom. I am mentioning this to show what sort of person he was and how he really felt in these modern days unfortunately that man to man was more ungrateful than animal to man. That is a characteristic that I would like you to appreciate. In anything he said and in any question that he put if there was any sort of posture that he adopted, keep this background in mind and you will understand the person's attitude to life.

Not only here, wherever he had a place, people used to gather round him and get enlivened beyond any measure by the manner in which Dr. Sreenivasan would speak. He did not care for any

authority just because he was great. He would always call a spade a spade. A person of that temperament, it is very difficult to find. All of us sometimes make compromises, but Dr. Sreenivasan was steady in his attitude right up to the last, and I think he had given us that light to follow that example.

The Business Advisory Committee which met this afternoon thought of adjourning the House for one day. but there was a statutory obligation that devolved upon us to have the Supplementary Demands read out under instructions from the Governor. Since the Supplementary Budget has been read out, I suggest that we may adjourn for the day.

MR. CHAIRMAN: I now request hon. Members to stand in silence for a minute and pass the resolution unanimously.

The Resolution was passed *nem. con.*, all the Members standing in silence for a minute.

MR. CHAIRMAN. The House will now adjourn as a mark of respect to the late Dr. Sreenivasan and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

* 1. *Notification issued with G.O. No. 836, Public (Services-A), dated 2nd May 1964, regarding the amendments to the Madras Public Service Commission Regulations*, 1954.

* 2. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3067, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 10th June 1964, regarding amendment to the Madras Factories Rules*, 1950.

* 3. *Notification issued with G.O. Ms. No. 885, Food and Agriculture, dated 18th March 1964, regarding the date on which the Madras Khadi and Village Industries Board Act, 1959 shall come into force in the territories specified in the Second Schedule to the Andhra Pradesh and Madras (Alteration of Boundaries) Act*, 1959.

* 4. *Notification issued with G.O. No. 387, Revenue, dated 17th February 1964, regarding the amendments to the Madras General Sales Tax Rules*, 1959.

* 5. *Notification issued with G.O. Ms. No. 647, Labour and Co-operation (Industries), dated 5th February 1964, regarding the amendments to the Madras Minor Mineral Concession Rules*, 1959.

* 6. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3379, Industries, Labour and Co-operation, dated 2nd July 1964, regarding framing of rules under the Madras Chit Funds Act*, 1961.

* 7. *Notification issued with G.O. Ps. No. 906, Revenue, dated 24th March 1964, regarding the amendments to the Madras Entertainments Tax Rules*, 1939.

* 8. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1709, Food and Agriculture, dated 30th May 1964, regarding the declaration of Palladam and Dharapuram in Coimbatore district as market areas under Madras Agricultural Produce Markets Act*, 1959.

* 9. *Notification issued with G.O. No. 734, Revenue, dated 9th March 1964, regarding the amendments to Madras Entertainments Tax Rules*, 1939.

* 10. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1697, Revenue, dated 23rd June 1964, regarding the amendment to the Revenue Department Notification No. 253, dated the 20th August 1954, published at page 1149 of Part I of the* Fort St. George Gazette, *dated the 25th August 1954.*

* 11. *Notification issued with G.O. Ms. No. 705, Public (Services-A), dated 15th April 1964, regarding amendment to the Madras Public Service Commission Regulations*, 1954.

* 12. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1698, Revenue, dated 23rd June 1964, regarding the amendment to Revenue Department Notification No. 253, dated the 20th August 1954, published at page 1149 of Part I of the* Fort St. George Gazette, *dated the 25th August 1954.*

* 13. *Notification issued with Proceedings of the Additional Development Commissioner, Madras, No. 103907-61-F-5, dated 22nd March 1964 and No. 52566-63-F-5, dated 24th March 1964-regarding extension of the Madras District Municipalities Act, 1920 to Sankarankoil Panchayat in Tirunelveli district and the extension of the Madras District Municipalities Act to Nilakottai Town Panchayat in Madurai district.*

* 14. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1584, Food and Agriculture, dated 15th May 1964, regarding the amendment to the Madras Agricultural Produce Markets Rules*, 1962.

* 15. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1190, Revenue, dated 24th April 1964, regarding the creation of Border and Internal checkpost under section 42 (1) of the Madras General Sales Tax Act*, 1959.

* 16. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1319, Home, dated 30th April 1964, regarding the amendments to the Madras Vinegar Manufacturies (Establishment, Working and Supervision) Rules*, 1949.

* 17. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1318, Home, dated 30th April 1964, regarding amendments to the Madras Denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules*, 1959.

* 18. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1551, Home, dated 15th May 1964, regarding payment of tax at reduced rates in respect of luxury coach MDE 2975 belonging to Anjaneya Motor Transports (P), Limited.*

* 19. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1555, Revenue, dated 4th June 1964 regarding exemption of Sri Subramaniaswami Temple (Utsavar temple), Poonamallee High Road, Aminjikarai, Madras, from the provisions of section 92 of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act*, 1959.

* 20. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1617, Revenue, dated 11th June 1964 regarding the appointment of Sri K. Somasundaram Pillai, No. 7, Pillaimar Mela Street, Perumalpatty, Srivilliputhur, as a Member of the Area Committee, Ramanathapuram.*

* 21. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1715, Revenue, dated 25th June 1964 regarding the amendment to the Revenue Department Notification No. 280, dated the 1st September 1951, published on pages 1—14 of Part I of the Fort St. George Gazette Extraordinary, dated the 7th September* 1951.

* 22. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2320, Food and Agriculture, dated 5th August 1964 regarding the appointment of Sri G. Venkatachalapathy as non-official member of the Madras State Khadi and Village Industries Board.*

* 23. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1752, Home, dated 3rd June 1964 regarding amendment to the Madras Denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules*, 1959.

* 24. *Notification issued with G.O. Ms. 941, Public (Services-A), dated the 21st May 1964 regarding amendment to the Madras Public Service Commission Regulations*, 1954.

* 25. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1317, Home, dated 30th April 1964 regarding amendment to the Madras Denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules*, 1959.

* 26. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1052, Food and Agriculture, dated 30th March 1964 regarding the declaration of Virudhunagar, Rajapalayam and Sattur as market areas.*

† 27. *Notification issued with G.O. Ms. 1064, Food and Agriculture, dated 31st March 1964 regarding the declaration of Coimbatore district as notified area for the trade in turmeric under the Madras Agricultural Produce Markets Act*, 1959.

† 28. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1739, Food and Agriculture, dated 2nd June 1964 regarding amendment to the rules for the management of Toda Patta lands on the Nilgiris, published with Notification No. 170, dated the 11th April 1893, at pages 399-402 of Part I of the* Fort St. George Gazette

‡ 29. *Half yearly activities of the Highways and Rural Works Department for the first half year of 1963.*

† 30. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1535, Health, dated 8th July 1964 regarding amendments to the Madras Legislature (Medical Attendance and Treatment) Rules.*

[19th October 1964

† 31. *Notification issued with G.O. Ms. No. 546, Home, dated 26th February 1964 regarding exemption from payment of tax leviabe under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 in respect of vehicle bearing Registration No. MSV 5730, belonging to International Children's Emergency Fund.*

† 32. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1176, Home, dated 20th April 1964 regarding payment of tax at reduced rate in respect of the luxury coach bearing registration No. MDE 2990.*

† 33. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1609, Home, dated 21st May 1964 regarding reduction in the rate of quarterly tax payable under Madras Motor Vehicles Taxation Act in respect of luxury coach MDR 2921.*

† 34. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2077, Home, dated 1st July 1964 regarding the amendment to the Madras Opium Rules, 1948.*

† 35. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1061, Food and Agriculture, dated 31st March 1964 regarding the establishment of a regulated market for the purchase and sale of cotton, groundnut, chillies at Kamuthi in Ramanathapuram district.*

† 36. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1143, Food and Agriculture, dated 7th April 1964 regarding declaration of regulated market at Annur in Coimbatore district.*

† 37. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1708, Food and Agriculture, dated 30th May 1964 regarding declaration of regulated market at Paramakudi in Ramanathapuram district.*

† 38. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1062, Food and Agriculture, dated 31st March 1964 regarding declaration of market at Pennadam as market area.*

† 39. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1931, Food and Agriculture, dated 23rd June 1964 regarding inclusion of paddy in the markets at Vellore, etc.*

† 40. *Notification issued with G.O. Ms. No. 973, Revenue, dated 30th March 1964 regarding amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1959.*

§ 41. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1926, Revenue, dated 20th July 1964 regarding appointment of Sri R. K. Mariappa Thevar, 'Ramalinga Vilas', Maravakkadu, as a Member of the Area Committee, Thanjavur.*

§ 42. *Notification issued with G.O. Ms. No. 840, Rural Development and Local Administration, dated 6th April 1964, regarding declaration of Rekkiripatti, hamlet of No. 9. Pattapatti village, Melur taluk, Madurai district, as a "Gramdan Village".*

§ 43. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1432, Home, dated 6th May 1964, regarding amendments to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.*

19th October 1964]

§ 44. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3554, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 14th July 1964, regarding exemption for a further period of one year on and from the 20th June 1964 every beedi industry in the Tirunelveli district.*

§ 45. *Notification issued with G.O. Ms. No. 894, Home, dated 26th March 1964 regarding cancellation of the Home Department Notification S.R.O. No. A. 974 of 1960, dated 11th January 1960 published at page 232 of Part I of the Fort St. George Gazette, dated the 17th February 1960.*

§ 46. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1840, Home, dated 12th June 1964 regarding exemption from payment of tax leviable under the said Act, in respect of vehicle bearing registration No. MDF 3296 belonging to the United Nations International Children's Emergency Fund and assigned to the District Medical Officer, South Arcot.*

§ 47. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1787, Health, dated 5th August 1964 regarding registration of unqualified Nurses and Midwives under a separate section.*

§ 48. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3534, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 13th July 1964 regarding amendment to the Madras Factories Rules, 1950.*

§ 49. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2142, Home, dated 7th July 1964 regarding amendment to the Madras Motor Accidents Claims Tribunals Rules, 1961.*

§ 50. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1513, Food and Agriculture, dated 6th May 1964, regarding regulated markets at Tiruvarur and Papanasam Market area in Thanjavur district.*

§ 51. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1727, Food and Agriculture, dated 1st June 1964 regarding the establishment of regulated market at Kalugumalai in Tirunelveli district.*

§ 52. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1478, Food and Agriculture, dated 1st May 1964, regarding regulation of trade in cashewnut in Thanjavur district under Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959.*

§ 53. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1053, Food and Agriculture, dated 30th March 1964, regarding regulation of trade in paddy and groundnut in Tirunelveli district under Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959.*

§ 54. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1514, Food and Agriculture, dated 6th May 1964, regarding regulation of trade in chillies in North Arcot district under Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959.*

§ 55. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1512, Revenue, dated 30th May 1964, regarding amendments to the Madras Public Trusts (Regulation of Administration of Agricultural Lands) Rules, 1962.*

[19th October 1964

§ 56. *List of names of persons convicted under the Madras General Sales Tax Act, 1959, for the quarter ending 31st March* 1964.

§ 57. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2023, *Home, dated 29th June* 1964, *regarding amendment to Home Department Notifiaction II—I No.* 5270 *of* 1961, *dated 20th October* 1961, *published at page* 1814 *of Part II—Section* 1 *of the* Fort St. George Gazette, *dated the 29th November* 1961.

§ 58. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3722, *Industries, Labour and Co-operation (Co-operation), dated 24th July* 1964, *regarding inclusion of Tamarind seeds in the Schedule to the Madras Warehouses Act*, 1951.

§ 59. *Notification issued with the Additional Development Commissioner Roc. No.* 25358/63-F3, *dated 5th June* 1964, *regarding the revision of jurisdiction of certain panchayats in Tirunelveli district.*

§ 60. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1248, *Revenue, dated 27th April* 1964, *amendment to the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Rules*, 1956.

§ 61. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1551, *Revenue, dated 4th June* 1964, *regarding amendment to the Madras Cultivating Tenants' Protection Rules*, 1955, *published with Revenue Department Notification, dated 7th October* 1955, *at pages* 425–428 *of the Rules Supplement to Part I of the* Fort St. George Gazette, *dated the 12th October* 1955.

§ 62. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1973, *Revenue, dated 28th July* 1964, *regarding cancellation of the Revenue Department Notification II No.* 374 *of* 1961, *dated the 25th January* 1961, *published at page* 136 *of Part II—Section* 1 *of the* Fort St. George Gazette, *dated the 25th January* 1961, *appointing the date on which certain provisions of the said Act, came into force in the Alagiyanayakipuram inam in Pattukkottai taluk of Thanjavur district.*

§ 63. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1974, *Revenue, dated 28th July* 1964, *regarding cancellation of the Revenue Department Notification No.* 464, *dated the 31st October* 1951, *published in the Extraordinary issue of the* Fort St. George Gazette, *dated the 1st November* 1951, *in respect of Pulippanjankulam inam estate in the Srivaikuntam taluk of Tirunelveli district.*

§ 64. *Madras Ordinance No.* 1 *of* 1964, *promulgated by the Governor of Madras.*

§ 65. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3389, *Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 2nd July* 1964, *regarding draft rules for deduction from wages of contribution to the National Defence Fund and Defence Savings Scheme under the Act.*

19th October 1964]

§ 66. *Notification issued by the Collector of North Arcot in his RC. No. NB1-24149/64, dated 11th April* 1964, *regarding no-confidence Motion against Sri M. Krishnan, President, Kalnarasampatti Panchayat in Tirupattur taluk of North Arcot district.*

§ 67. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1124, *Public (Services-A), dated the 24th June* 1964, *regarding amendment to the Madras Public Service Commission Regulations*, 1954.

§ 68. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1251, *Public (Services-A), dated 14th July* 1964, *regarding amendment to the Madras Public Service Commission Regulations*, 1954.

‖ 69. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1917, *Revenue, dated 20th July* 1964, *regarding the appointment of Sri V. Shanmugam, No.* 2, *Abimannan Lane, Simmakkal, Madurai, as a Member of the Area Committee, Madurai.*

‖ 70. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1728, *Food and Agriculture, dated 1st June* 1964, *regarding establishment of regulated market at Tenkasi under Madras Agricultural Produce Markets Act*, 1959.

‖ 71. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1714, *Home, dated 1st June* 1964, *regarding the amendments to the Madras Distillery Rules*, 1960.

‖ 72. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1683, *Rural Development and Local Administration, dated 13th August* 1964, *regarding amendment to Madras Panchayat Union Councils' Contracts (Mode and Conditions) Rules*, 1961.

‖ 73. *Notification issued with G.O. Ps. No.* 1457, *Revenue, dated 20th May* 1964, *regarding checking of cinema theatres under the Madras Entertainments Tax Act*, 1939.

‖ 74. *Notification issued with G.O. No.* 1666, *Revenue, dated 18th June* 1964, *regarding amendments to the Madras General Sale Tax Rules*, 1959.

‖ 75. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1189, *Home, dated 20th April* 1964, *regarding amendment to the Madras Motor Vehicles Rules*, 1940.

‖ 76. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1389, *Food and Agriculture, dated 27th April* 1964, *regarding amendments to the Madras Agricultural Produce Markets Rules*, 1962.

‖ 77. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1763, *Home, dated 4th June* 1964, *regarding amendments to the Madras Opium Rules*, 1948.

‖ 78. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1751, *Home, dated 3rd June* 1964, *regarding amendments to the Madras Liquor (Licence and Permit) Rules*, 1960.

|| 79. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1963, Revenue, dated 27th July 1964, regarding Velur and Srinivasanallur Inam Estates notified and taken over under section 1 (4) of the Estates Abolition Act.*

|| 80. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3878, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 5th August 1964, regarding amendments to the Madras Factories Rules, 1950.*

|| 81. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3771, Industries, Labour and Co-operation, dated 28th July 1964, regarding amendments to the Madras Co-operative Societies Rules, 1963.*

‡ 82. *Review of the activities of the Office of the Registrar of Firms for the first half of the Calender year 1964.*

|| 83. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2107, Revenue, dated 17th August 1964, regarding declaration of Nadupadugai, Melpadi and Kilpadi villages as inam estates.*

|| 84. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1654, Revenue, dated 16th June 1964, regarding amendments to the Kanyakumari Devaswom (Contributory Provident Fund) Rules, 1961.*

|| 85. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1759, Home, dated 3rd June 1964, regarding amendments to the Madras Rectified Spirit Rules, 1959.*

|| 86. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1492, Rural Development and Local Administration, dated 20th July 1964, regarding inclusion of Central Jail and warden's line within the Coimbatore Municipality.*

|| 87. *Notification issued with Memorandum No. 83895(a)/EIII/60-36, Food and Agriculture, dated 22nd January 1964, regarding delegation of powers to certain officers of the Fisheries Department under section 6 of the Travancore-Cochin Fisheries Act, 1950.*

* 88. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2172, Home, dated 9th July 1964 regarding amendments to the Madras Liquor (Lincence and Permit) Rules, 1960.*

† 89. *Notification issued with G.O. Ms. No. 4349, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 7th September 1964 regarding amendment to the Madras Employees' Insurance Courts Rules, 1951.*

* Sent by post to all M.L.Cs. on 21st August 1964.
† Sent by post to all M.L.Cs. on 28th August 1964.
‡ Kept in the Legislature Library.
§ Sent by post to all M.L.Cs. on 14th September 1964.
|| Sent by post to all M.L.Cs. on 6th October 1964

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Tuesday, the 20th October 1964.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Amenity for staff and police on election duty

* 1. *Q.*—SRI K. ANBAZHAGAN (on behalf of Sri A. K. Thangavel Mudaliar): Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether there is any proposal to provide food and allowance to the staff engaged in the counting of votes after elections and to the police who are on duty there?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The existing rules and instructions already provide for the payment of subsistence allowance and travelling allowance to the staff engaged in counting of votes, as well as to the Police Officers and men of the Police Department on bandobust duty at the Counting Centres, at elections to the House of the People and State Legislative Assembly to which the Member refers. In addition to this, the counting staff and others present in the counting hall are usually supplied with some light refreshments.

SRI M. RAJAH IYER: Sir, are the agents of candidates eligible for this concession?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I am afraid, Sir, they have to make their own arrangements.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, அப்படி வாக்குகள் எண்ணப்படுகிற இடத்தில் அனுமதிக்கப்படுகிற கட்சிகளின் பிரதிநிதிகள் அல்லது அபேட்சகர்களின் ஏஜண்டுகள் அங்கே மற்றவர்களுக்கு கிடைக்கிற சாதாரண உணவைக் கூடப் பெறுவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா? அப்படியிருப்பதைத் தவிர்க்க அரசாங்கம் ஏதாவது செய்தார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அதைப்பற்றி என்னிடம் தகவல் இல்லை. ஏதாவது குறிப்பிட்ட கஷ்டத்தைப் பற்றி கனம் அங்கத்தினர் எழுதினால் அதைப்பற்றி கவனிக்கிறேன்.

[20th October 1964

University for Madurai

* 2 *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to start another University at Madurai ; and

(*b*) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Yes.

(*b*) An expert committee has been constituted under the Chairmanship of the Director of Public Instruction to work out the details relating to the setting up of the University. The report of the Committee is awaited. Special staff has been sanctioned for acquiring necessary land expeditiously. Permission has also been accorded for the transfer of the adjacent poramboke land.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: தலைவர் அவர்களே, மதுரையில் ஆரம்பிக்க இருக்கும் யுனிவர்சிடி மதுரைக்கு மேற்கே போகும் தேனி ரோடில் அமைப்பது என்று இடம் பார்த்திருப்பது வாஸ்தவமா? எத்தனை ஏக்கர் இடம் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது? அக்குயர் செய்த இடம் எத்தனை ஏக்கர்? புறம்போக்கு எத்தனை ஏக்கர் வாங்கப்பட்டது?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அந்த விவரங்கள் என்னிடம் இல்லை. ஆனால் அந்த ரோடில்தான் பார்த்திருக்கிறது. சுமார் 1,000 ஏக்கர் வரையில் நிலம் வாங்குவதற்கு அபிப்ராயம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அக்குயர் செய்வதற்கு மேலும் புறம்போக்கு நிலம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. மேலும் எவ்வளவு வாங்கவேண்டுமோ அதை வாங்க அரசாங்கம் உதவி செய்யும். 340 ஏக்கர் புறம்போக்கு நிலம் வேறு இருக்கிறது. பிரைவேட் நிலம் வேறு இருக்கிறது. பிரைவேட் நிலத்திற்குச் சேர்ந்தார் போல அது இருக்கிறது. புறம்போக்கு நிலத்தை எடுத்துக் கொண்டு மற்ற நிலங்களை வாங்குவது என்பதுதான். இந்த பட்ஜெட்டில் நிலம் வாங்க பத்து லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, இப்படிப்பட்ட பெரிய அடிப்படை செலவு அல்லது முதலீடு செய்யவேண்டிய அளவுக்கு அமைக்கப்படவேண்டிய பல்கலை கழகத்திற்கான மொத்தத் தொகையை அந்த வட்டாரத்திலுள்ள பெரும் செல்வர் தருவதற்கு இசைந்தார் என்பது உண்மையா? அவர் இசைந்தும் அவரிடமிருந்து பெற மனமில்லாமல் அரசாங்கம் தானே செய்ய முன் வருகிறது என்று கருதுவதற்கு இடம் உண்டா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அந்த மாதிரி ஒன்றும் இல்லை.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us when the University will begin to function and what type of University it will be when it comes into existence?

20th October 1964]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the University will be of the affiliating type and I hope to bring in necessary legislation for establishing the University sometime in January or February next.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us whether there is any other proposal to start any other University on the model of Technological Universities just like those in the United States?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : So far, there is no such proposal, Sir.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, since the University at Madurai is going to be of the affiliating type, may I know the colleges in the other districts that are going to be affiliated with that University?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the Committee has been considering all these things

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is there any proposal to give special encouragement to Tamil at this University?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There is no need for special proposals. Tamil will certainly be of importance.

DR. H. V. HANDE. Did the Government get into touch with the University Grants Commission in this respect?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, that was the initial action I took.

DR. H. V. HANDE : Sir, is there any proposal to include new colleges in the University or the old existing colleges also?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, certain districts will come under the University. There are existing colleges in those districts. New colleges are being established year after year and all of them will come under this University.

Agitation against high prices

* 3 *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) the number and names of Members of the Madras Legislature who were convicted by courts and imprisoned for participation in the agitation against high prices ;

(*b*) whether the Government passed orders for the release of any of them before the expiration of the term of imprisonment; and

[20th October 1964

(c) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) The following Members of the Madras Legislature were convicted by courts and imprisoned for participation in the agitation against high prices on 19th July 1962:—

1. Sri V. R. Nedhunchezhian, M.L.A.
2. Sri K. A. Mathiazhagan, M.L.A.
3. Sri S. S. Rajendran, M.L.A.
4. Sri Kanchi Manimozhiyar, M.L.A.
5. Sri Sampangi, M.L.A.
6. Sri M. P. Vadivelu, M.L.A.
7. Sri S. Murugaiyan, M.L.A.
8. Sri A. Thangavelu, M.L.A.
9. Sri A. G. Balakrishnan, M.L.A.
10. Sri Munu Adhi, M.L.A.
11. Sri M. Rajangam, M.L.A.
12. Sri M. Karunanidhi, M.L.A.
13. Sri K. C. Mani, M.L.A.
14. Sri V. Arunachalam, M.L.A.
15. Sri M. S. Mani, M.L.A.
16. Sri A. Dharmalingam, M.L.A.
17. Sri K. Anbazhagan, M.L.C.

(b) The following M.L.As. and M.L.C. were released prematurely after remitting the unexpired portions of sentences:—

1. Sri V. R. Nedhunchezhian, M.L.A
2. Sri K. A. Mathiazhagan, M.L.A.
3. Sri Kanchi Manimozhiyar, M.L.A.
4. Sri A. G. Balakrishnan, M.L.A.
5. Sri A. Thangavelu, M.L.A.
6. Sri S. S. Rajendran, M.L.A.
7. Sri K. Anbazhagan, M.L.C.

(c) Government decline to answer in the public interest.

Students' Special Buses

*4 Q.—SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether the teachers and lecturers are forbidden to travel in the Students' Special buses run in the City; and

(b) if so, whether there is any proposal to remove the restriction?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No.

(b) Does not arise.

20th October 1964]

Traffic accidents

*5. Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state the number of traffic accidents occurred during the period from 1st January 1964 to 31st May 1964 in the City of Madras and in the Highways between Villupuram and Madras?

HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The number of traffic accidents that occurred during the period from 1st January 1964 to 31st May 1964 are as follows:—

Madras City.

Fatal accidents	38
Major accidents	114
Minor accidents	1,202

Highways between Villupuram and Madras.

Fatal accidents	20
Major accidents	17
Minor accidents	86

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. Minister tell us how the figures furnished by him compare with the figures for the previous years?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, the number of accidents is rather on the increase. From 87 it has gone to 95; from 95 to 112 and then to 130.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, in view of the fact that the number is increasing both within the City and on the Highways of the State, do the Government feel there is necessity to put in a flying squad to insist on the drivers observing the speed regulations, especially on the lorries and other vehicles?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, this question has been receiving the attention of the Government. The rapid growth of highway traffic in Madras State has created several traffic problems. It was decided that the question of traffic control and traffic safety should be dealt with effectively. So far there was no Committee at State level to consider purely matters relating to traffic planning and regulation. Therefore, Government constituted a high level committee called 'State Road Development and Traffic Planning Committee' with the Transport Commissioner, Madras as Chairman. The Government have also ordered the formation of District Road Development and Traffic Planning Committees in districts with Collectors as Chairman to deal with traffic problems arising in the districts. Besides this, a traffic Cell has also been formed to work under the Chief Engineer (Highways and Rural Works). Research work in traffic is also being done and an experienced Superintendent of Police who has been in

[20th October 1964

charge of traffic for some years has been put in charge of this research work. There are also proposals for the formation of mobile highway patrols in the districts in order to minimise accidents on the main highways of the State. The Government have recently sanctioned the formation of six mobile units in the districts of Madurai Urban, Coimbatore, Chingleput, North Arcot, Salem and Tiruchirappalli to check overspeeding and overloading of lorries on the highways. In Madras City a mobile squad of 6 Sub-Inspectors, 9 Head constables and 18 Police constables has been working under the direct charge of a Reserve Inspector.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Do the Government feel that the majority of the accidents are caused due to the overworking of the drivers of lorries and buses running on the highways and do the Government have any proposal to restrict the number of hours the drivers of lorries and buses are made to work?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no information that it is due to overwork of the drivers.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, may I know the number of accidents caused by State Transport buses, lorries and taxies separately?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not have the particulars with me just now.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government got information as to the particular spots where repeated accidents occur, and if so, what action was taken by the Government to prevent accidents recurring in those particular spots?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: This is in charge of the Traffic Control Department. I have not got the particulars with me just now.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Have the Government received any complaints that the majority of the accidents occurred on account of irresponsible driving by State Transport drivers?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no such information.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: May I know whether the majority of the accidents occur during the night-time or day-time?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, accidents do occur both during day and at night. Perhaps more accidents occur during night-time.

3-10 p.m. DR. H. V. HANDE: Sir, most of the vehicles run at tremendous speed, both lorries and public vehicles. What effective action have the Government taken in this regard?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have already given a detailed answer regarding the proposal the Government have approved for effective control of traffic in highways such as sanctioning of mobile partrols, etc.

20th October 1964]

SRI M. RAJAH IYER: Sir, have the Government in their possession the percentage of accidents to total number of vehicles on the road? The Hon. Minister stated the number of accidents has increased. This is misleading because there might be increase of vehicular traffic on the road but the percentage might be less.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir I do not have exact figures now. The number of accidents has increased due to increased vehicular traffic.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[*Note.*—**An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.**]

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) PANEL OF VICE-CHAIRMEN.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that under rule 14 of the Madras Legislative Council Rules, I have nominated the following Members of the Council to be the Panel of Vice-Chairman for the Twenty-fourth Session of the Legislative Council under the Constitution:—

1. Sri K. Ramadass.
2. Sri R. Sivasankara Mehta
3. Sri S. K. Sambandhan.
4. Sri A. K. Thangavel Mudaliar.

(2) MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that I have received messages from the Governor of Madras recommending to the Legislative Council the consideration of the Madras (Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill, 1964 and the Madras Public Buildings (Licensing) Bill, 1964.

(3) MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN: I have received messages from the Hon. Speaker, Legislative Assembly, transmitting copies of the following Bills as passed by the Legislative Assembly and signed by him for the concurrence of the Council:—

1. The Travancore-Cochin Lime Shells (Control) Repeal Bill, 1964 (L.A. Bill No. 33 of 1964).

2. The Madras Forest (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 39 of 1964).

3. The Madras Preservation of Private Forests (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 40 of 1964).

4. The Madras State Legislature (Continuance of use of English Language) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 41 of 1964).

5. The Madras (Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill, 1964 (L.A. Bill No. 28 of 1964).

[Mr. Chairman] [20th October 1964

6. The Madras Public Buildings (Licensing) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 31 of 1964).

(4) DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN: At a meeting of the Business Advisory Committee held at 2-30 p.m. on Monday, the 19th October 1964, the following programme of business has been decided:—

20th October 1964	Government Bills.
21st October 1964	Discussion on the Statement of Demands for Grants for Excess Expenditure in 1961-62 and the Second Supplementary Statement of Expenditure for 1964-65.
22nd October 1964	Appropriation Bills and other Government business.
23rd October 1964	Discussion on the Food Policy.
24th October 1964	Reply to the debate on the Food Policy.
	Non-official Resolutions.

The Council will meet at 3 p.m. on all days and adjourn on the 24th October 1964.

III.—ADJOURNMENT MOTIONS.

(1) SCARCITY OF RICE IN THE MARKET AND THE CONSEQUENT SUFFERING OF THE GENERAL PUBLIC TO OBTAIN RICE.

MR. CHAIRMAN: I have received a number of notices of motions under rule 43 of the Madras Legislative Council Rules, from Sri M. Subbiah Chettiar, Sri K. Anbazhagan and Dr. H. V. Hande for the adjournment of the business of the House to discuss a definite matter of urgent public importance, namely, the scarcity of rice in the market and the consequent suffering of the general public to obtain rice. The hon. Members would have noticed that in the programme of business of the Madras Legislative Council as approved by the Business Advisory Committee at its meeting on the 19th October, a day has been allotted for the discussion on the Food Policy. I hope the hon. Members will not press their notices of motions given for adjourning the business of the House.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I think the House will be interested to know what arrangements have been made. Sir, yesterday 4,000 bags of rice were despatched from Tiruchirappalli and Thanjavur districts to Madras City. To-day another 4,000 bags of rice are moving from the same

20th October 1964] [Sri R. Venkataraman]

districts to Madras City. To-morrow 3,000 bags of rice will be despatched and on Friday, a foodgrain train—a whole train—is being arranged to be sent to Madras. There is fairly a comfortable position of paddy and rice in the Tiruchirappalli and Thanjavur districts and it would be possible for the Government to move all these on their own account. I wish to inform the House that the position is getting under conrol and that it will be handled fairly and satisfactorily in the course of this week.

SRI K. ANBAZHAGAN: Sir, are the Government satisfied that the distribution work is properly done and arrangements properly made to see that the rice is supplied at controlled price so that queues of men may not have to wait for long?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: When once grains become available, then the distribution will ease. It is expected to ease very soon and the people will not have to stand in queues for long. Now the foodgrains have started moving regularly in large quantities. The Government have already taken up the matter for proper distribution and this will be immediately dealt with by the Government.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Will the Government allow more fair price shops and more retail shops also to sell rice?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I mentioned, Sir, the main difficulty was the non-availability of foodgrains. Madras has been depending practically on Andhra rice. Because of non-supply of rice from Andhra during the last few weeks, the situation became accentuated. Now arrangements have been made for the supply of rice from Thanjavur district and we shall see that the distribution work is immediately rearranged so that the entire stocks just received are distributed as quickly as possible.

SRI S. K. SAMBANDHAN: What about the arrangements made for meeting the requirements of rice in other districts?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: In addition to the moving of foodgrains to Madras City, we have made arrangements to supply foodgrains to those areas which are deficit in foodgrains. We have made arrangements to send sufficient quantities of foodgrains to Ramanathapuram district. We have made arrangements to send sufficient quantity of rice to Salem district and we have also made arrangements to send sufficient quantity of rice to Coimbatore. So, the situation is being remedied as quickly as possible.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: For the information of hon. Members, I would like to mention the destinction between fair price shops referred to by Sri K. Balasubramanya Ayyar and the retail shops. Rice is sold at controlled price at the fair prices

[Sri M. Bhaktavatsalam] [20th October 1964

shops. Retail shops sell rice at a slightly higher price where there is no difficulty for the people to purchase rice. The long queues that we see now are only before the fair price shops which issue rice to the people. The supply of rice made to these fair price shops is subsidized by the Government of India. The Government of India supply 50 per cent of the stocks to the fair price shops at subsidized rates. The difference between the controlled price in the fair price shops and the price in the retail shops is 17 nP. per litre. There were also cases of abuse where people do purchase at this lower rate and sell it outside for profit. That is how the queues are strengthened. It is not possible for us to have as many fair price shops as are required. However, we will do everything to sell rice at controlled price.

3-20 p.m. SRI C. P. CHITRARASU : Why not introduce the ration card system?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There is no proposal.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Sir, I request the Government to see to it that a large number of fair price shops are started as soon as possible on a temporary basis at least so as to avoid the pressure on the distribution of rice.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Will the Hon. Minister tell the House out of the quantities that he expects from Tiruchirappalli and Thanjavur districts, how many thousands of bags will be handed over to the ordinary shops referred to by the Hon. the Chief Minister for distribution apart from the shops which issue rice to the long queues of people?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : All that will be handed over to the normal retail shops, and there will be more retail shops.

MR. CHAIRMAN : I am afraid that hon. Members are forgetting that we can have a discussion on this later on.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, are the Government satisfied and confident that from the supplies expected from Tiruchirappalli, Thanjavur and Tirunelveli districts, where the kuruvai harvest is going on, they can manage without any difficulty the entire supply required in our State without the people having to wait in queues for long hours?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Government have every confidence that they can manage the situation, because luckily we have had sufficient rains, our reservoirs are full enough, never have the reservoirs been so full, the crops are good enough, the harvest is good enough, the prospects of the coming harvest are equally good and therefore we have every confidence that we would meet the requirements of the State.

20th October 1964]

SRI K. ANBAZHAGAN : Will the Government consider the proposal to supply rice from the retail shops round the clock the whole day and night till more or less the people are able to get rice without much difficulty and without having to wait in the queue for long?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : All that is being looked into. We are appointing senior officers to look into the requirements of the City and to help the Collector of Madras in the distribution of rice. All necessary steps would be taken.

DR. H. V. HANDE : The Hon Minister has given us a green picture of the food position by telling us that many thousands of bags are being brought from Thanjavur district. I want to know whether he has been able to solve the food problem in Thanjavur district itself. I have received extremely pathetic reports from Thanjavur town itself about the food position. Has the Hon. Minister been able to solve the food problem of Thanjavur district itself?

THE HON SRI R. VENKATARAMAN : If the hon. Member has got any information that there is a queue in Thanjavur district for getting rice, I am afraid that he is drawing very freely on his imagination. If there is one district where there is an air of contentment and happiness, fortunately that is the Thanjavur district. It is only in that place, one is able to get rice at 57 nP. per litre, and I may tell the hon. Member that the informant has been misleading and drawing on his imagination.

DR. H. V. HANDE : I saw this only five days ago, and so I say this with emphasis.

SRI SI. PA. ADITANAR : Arising out of the Hon. Minister's statement that four thousand bags and three thousand bags have been despatched from the Thanjavur district, may I ask when they are expected to arrive in Madras, and will they arrive before the threatened hunger strike?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Three thousand bags have already arrived. A thousand bags arrived at about 8 or 9 o'clock in the night. The other two thousand bags have arrived early this morning. Before I left, we had moved four thousand bags in lorries. We have made arrangements for another thousand bags. Everyday we will be getting three thousand bags from Thanjavur district.

SRI M. RAJAH IYER : May I know, Sir, whether these movements of rice are without prejudice to the movement of rice to Ramanathapuram and Madurai districts?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Arrangements have been made for the supply of one thousand bags to Ramanathapuram and Madurai districts.

[20th October 1964

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: How much quantity of rice is required for the City and suburbs? Are three thousand tons enough to give food to the people of the Madras City?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: About 18,000 tons are required for the people of Madras City and suburbs per month. Within a few days, we will be getting 25.000 tons.

திரு. கே. ராமதாஸ்: சாதாரண மக்கள் உபயோகிக்கக் கூடியவர்கள் சுலபமான முறையில் வாங்குவதற்கு அடையாள கார்டு வழங்க சர்க்கார் யோசனை செய்கிறார்களா? நகரத்திலுள்ள மக்கள் நல்லபடியாக வாங்க ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: சரியாக விநியோகிக்கக் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. விசேஷ அதிகாரிகள் நியமிக்கப் படுகிறார்கள். அவர்கள் பார்த்து என்னென்ன வேண்டுமென்று சொல்கிறார்களோ அது கவனிக்கப்படும்.

திரு. கே வி. ராமசாமி: ஐயா, அரிசி மட்டும் வெளி ஜில்லாக்களிலிருந்து வரவழைக்கப்படுகிறது. மற்ற தானியங்கள் இறக்குமதி செய்யப்படுகிறதா? மற்ற கிராம மக்களுக்கு வாங்க வசதியாக இருக்குமாறு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இப்போது அவசியமான தேவை அரிசி. அதுதான் இப்போது வரவழைக்கப்படுகிறது.

The adjournment motions were not pressed.

(2) SHOOTING OF SRI ARJUNAN OF COIMBATORE.

MR. CHAIRMAN: I have received notices of motions under rule 43 of the Madras Legislative Council Rules from Sri K. Anbazhagan, Sri M. Subbiah Chettiar, Sri N. V. Natarajan and Sri R. Venkatachalam, Members of the Legislative Council for the adjournment of the business of the House to discuss a definite matter of urgent public importance, namely, the shooting of one Sri Arjunan of Coimbatore on 17th October 1964 who led the procession to meet the M.L.C. and the Chairman of the Municipal Council, Coimbatore, to represent the acute shortage of food-grains and the apprehension caused to the public by such shooting and the need to appoint a Judge for making a judicial enquiry, etc.

* **திரு. க. அன்பழகன்:** சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்திலே இருக்கின்ற விதிகளின்படி மிகமிக முக்கியமான ஒரு பிரச்னையாகவும், அவசரமாக இந்த மன்றத்திலே வாதிக்கப் படத் தக்கதாகவும், அரசாங்கத்தினுடைய பொறுப்புக்கு உரியதாகவும், அரசாங்கம் அதற்குப் பரிகாரம் தேட வேண்டியதாகவும் இருக்கிற ஒரு பிரச்னையை இந்த விதியின் கீழே கொண்டுவரலாம் என்று அனுமதி இருக்கிறது.

20th October 1964] [திரு. க. அன்பழகன்]

அந்த விதியின்படி 17-ஆம் தேதி அன்று கோவை நகரத்திலே எங்கும் அரிசி கிடைக்காத காரணத்தாலே மக்கள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து பொதுமக்களுடைய பிரதிநிதிகளாக இருக்கிற தலைவர்களை சந்திக்கப்போகிற நிலையில் அவர்கள் பலவிடங்களிலே கேட்டு அரிசி கிடைக்காத குமுறலோடு சென்று கொண்டிருந்த போது அவர்களோடு முன்னாலே போலீசிலே வேலைபார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவர் கலந்து கொண்டு செல்கிற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் செல்கிற வழியில் போலீஸ் ஸ்டேஷன் பக்கம் செல்வதற்கு முன்னாலேயே ஒரு போலீஸ் அதிகாரி குறுக்கிட்டு அந்த ஊர்வலம் செல்வதைப்பற்றி தடுத்து நிறுத்திக் கேட்க அந்த நேரத்திலே அவர்களுக்குப் பிரதிநிதியாக தன்னைக் கருதிக்கொண்ட திரு. அர்ஜுனன் அவர்கள் நாங்கள் உணவுப் பிரச்னைக்காகச் செல்கிறோம். அதிலே நீங்கள் தலையிடத் தேவையில்லை என்று மறுத்துக்கூற, அந்த போலீஸ் அதிகாரி நான் ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் உத்தரவு போடுகிறேன் என்று கூற, இருவருக்கும் இடையிலே வாய்ச் சண்டை ஏற்பட்டு, அந்த இடத்திலே கூடியிருந்த மக்களையெல்லாம் கலைந்து செல்லுமாறு எந்த விதமான எச்சரிக்கையும் செய்யாமல், கூட்டத்தைக் கலைப்பதற்கு போலீசார் வழக்கமாகக் கையாள்கிற தடியடிப் பிரயோகத்தைக் கையாளாமல் கண்ணீர் புகை வெடியைக் கையாளாமல் வானத்தை நோக்கிச் சுடுகிற முறையிலேயும் செய்யாமல், அச்சுறுத்துகிற எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல், அந்தக் கூட்டத்திலே இருக்கிற மற்றவர்கள்மீது எந்தவிதமான சிறு காயமோ தாக்குதலோ இல்லாமல் தனக்கு முன்னாலே எதிரில் சற்று தைரியமாக நின்றிருந்த ஒருவரை தனக்கு ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தின் விளைவாக அந்த போலீஸ் அதிகாரி அவரையே குறிபார்த்து சுட்டுவிட்டார் என்று எண்ணுவதற்கான நிலையில் இக்கொடுமை நடைபெற்றுள்ளது. சுட்டதன் காரணம் அங்கே அவர் வந்த சூழ்நிலை விளைவுதானோ, இருவருக்கும் இடையிலே ஏற்கனவே இருந்த கசப்போ, அன்றி அந்த இலாகாவிலே இருந்து விலகிய பிறகு அந்த இலாகாமீது பல்வேறு விதமான குற்றச்சாட்டுகள் சொன்னதன் விளைவாக ஏதாவது மாறுபட்ட உணர்ச்சி இருந்ததோ என்று சந்தேகப் படுகிற நிலையில் சுடப்பட்டிருக்கிறார். அவருடைய கழுத்தில் குண்டு பாய்ந்து முதுகு வழியாக வெளியேறி இருக்கிறது. பஞ்சாயத்தாரும் குண்டடிபட்டு இறந்தார் என்ற முடிவைத் தெரிவித்து இருக்கிறார்கள். இறந்ததற்கு குண்டடி காரணம் என்று சொல்லி, குண்டடிபட்டபிறகு இறக்காமல் இருப்பாரா என்று எண்ணி இதை விட்டு விடுவதற்கில்லை. அந்த சூழ்நிலை ஏற்பட்டது என்பது மிகமிக துக்ககரமானது, வருந்தத்தக்கது.

நமது நாட்டிலே இன்று அமைந்துள்ள உணவுப் பஞ்ச நிலையில், இப்படி மற்றொரு நிகழ்ச்சி இணைந்துவிட்டது என்பது நிச்சயமாக நல்லெண்ணம் கொண்ட அனைவராலேயும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத ஒன்றாக உள்ளது. அது கண்டிக்கத் தக்க ஒன்றாக இருக்கின்ற காரணத்தாலே அப்படிப்பட்ட மிக முக்கியமான பிரச்னையைப் பற்றி, இன்று போலீஸ் இலாகாவிலே நிர்வாகத் தலைமையில்

உள்ளவர்களே திறமையான, ஆற்றல் உள்ளவர்களாக இருந்தாலும், நேர்மை உடையவர்களாக இருந்தாலும், சுடப்பட்டு இறந்தவர் மீது போலீஸ் இலாகாவினர் மாறுபட்டு கோபம் கொள்ள இடம் இருந்தது என்று தெரிகிற காரணத்தாலே இதைப்பற்றி ஒரு நீதி முறை விசாரணை ஏற்படுத்த வேண்டி இந்த அவையிலே கேட்டுக் கொள்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டும். அதற்காக, இந்த தீர்மானத்தை இங்கே கொண்டு வந்து வாதிப்பதற்கு அனுமதிக்கவேண்டுமென்று நான் இதை விரிவாக அல்ல, சுருக்கமாக தங்கள் மூலமாக வேண்டி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

3-30 p.m. * **கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்:** தலைவர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் சுருக்கமாக அல்ல, விரிவாகவே, நீண்ட உரையாற்றினார்கள், அவசரப் பிரேரணையை பிரேரிக்கும் வகையிலே, இந்த விஷயம் அவசரப் பிரச்னை அல்ல என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நிர்வாக வகையிலே நடைபெற்ற சம்பவம். ஆனால் தவறுதல் நடந்திருந்தால் அதை எவ்வாறு பரிசீலனை செய்து நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வது என்பது வேறு விஷயம். எனக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் நேற்று முன்தினம் கோவைக்கு விரைந்தார். இன்று காலையிலே வந்து என்னிடம் மீண்டும் தெரிந்து கொண்டதை எல்லாம் கூறி இருக்கின்றார்கள். இந்தத் துப்பாக்கி சம்பவம் நடைபெற்றது போலீஸ் ஸ்டேஷனிலே. அங்கே ஆயுதங்கள் அதிகமாக இல்லை. போலீஸ் அதிகாரிகள், கான்ஸ்டபிள்கள் பல இடங்களிலே வினியோகிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அதனால் ஒரு சிலர்தான் அங்கே இருந்தார்கள். அங்கே கூட்டமாகப் போய், போலீஸ் ஆயுதங்களைக் கைப்பற்ற முயன்றார்கள். அங்கே இருந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர் அடிபட்டார். அவர் தற்காப்புக்காகச் சுட்டார் என்று சொல்லப்படுகிறது. நான் அதுதான் சரி என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், அது மாதிரி சம்பவம் நடந்தால் உடனடியாக சட்டப்படி கலெக்டர் அவர்கள் விசாரணைக்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அவர் ஏற்கனவே ஜாயிண்ட் கலெக்டர் அவர்களை, R.D.O. க்கு சீனியராக இருக்கிறவர்கள்—விசாரணைக்கு நியமித்து இருக்கிறார்கள். அவர்களும் விசாரணையைத் துவக்கிவிட்டார்கள். அந்த விசாரணை நடந்து ரிப்போர்ட் வந்த பிறகு வேறு என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ அதை அரசாங்கம் செய்யும். ஆக இந்த நிலையிலே இது அவசரப் பிரேரணைக்கு உரியது அல்ல என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

* **திரு. க. அன்பழகன்:** தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பிரச்னையைப்பற்றி முழுவிளக்கம் தருவதற்கான விவரம் இப்பொழுதும் கிடைக்கவில்லை என்று தெரிவிக்கிறார்கள். போதுமான அளவுக்கு விசாரித்து அறிய வேண்டிய நிலையிலே இருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்களே முழு அளவுக்குத் தெரிந்துகொள்ளாத இந்த நிலையில் பொதுமக்கள் கோவை நகரத்திலே கொதிப்படைந்திருக்கிறார்கள். வேறு பல கிளர்ச்சி

களுக்கு வழி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று செய்திகள் வருகின்றன. இங்கே இருந்து சென்றிருந்த போலீஸ் துறை தலைவர் I.G. அவர்களும் இங்கே இருந்து மேலும் போலீஸ் படைகளை அனுப்பி அமைதியைப் பாதுகாக்கும் நிலை இருக்கிறது என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எனவே இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இருக்கிற காரணத்தாலே, அமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றி முழு விளக்கத்தை Statement என்ற முறையிலே இன்று சட்ட மன்றத்துக்குத் தரமுடியாத நிலைமை இருப்பதாலே இந்த ஒத்திவைப்பு பிரேரணையை அனுமதித்து இன்னும் முழுவிளக்கம் பெறுவதற்கான நிலைமையை மன்றம் பெற வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* **கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்:** கனம் தலைவர் அவர்களே, விசாரணை துவக்கப்பட்டுவிட்டதால் விவரம் இருந்தால்கூட மேற்கொண்டு கூறுவது முறை அல்ல. போலீஸ் படைகள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன என்றால் கலவரம் நடக்கிறது என்று அல்ல. I.G. நேற்று பார்த்து விட்டு வந்தார்கள். அமைதி நிலவுகிறது. கலவரத்துக்கு இடமில்லை. பின்னாலே கலவரம் செய்யவேண்டுமென்று முயற்சி செய்தால்தான் உண்டு. முயற்சி செய்தாலும் அப்படி நடைபெறாது என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, இந்த அளவு பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரச்சினையாக இருப்பதால், ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தை அனுமதிப்பதற்கு இல்லை என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிக்க நேரிட்டாலும் இந்த ஒத்தி வைப்புத் தீர்மானத்தின் நோக்கத்துக்காக ஒரு நீதி மன்ற விசாரணை தொடர்ந்து ஏற்படுத்துவோம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் உறுதி மொழி வழங்குவார்களானால் அது இந்த ஒத்தி வைப்புத் ர்தீமானம் கொண்டு வந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதாகும். அதன் பிறகு இந்தத் தீர்மானத்தை வற்புறுத்தாமல் இருக்க முடியும் என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

* **கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்:** அத்தகைய உறுதிமொழி எழவில்லை. காரணம் கலெக்டர் உத்தரவு போட்டுவிட்டார். ஜாயிண்ட் கலெக்டர் சட்டப்படி விசாரணை மேற்கொண்டார் என்றேன். அந்த விசாரணை முடிந்து ரிப்போர்ட் அனுப்பினால் அதற்கு மேல் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வது என்பது பற்றி அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்ய எடுத்துக் கொள்ளும் என்றேன்.

MR. CHAIRMAN : Is the hon. Member pressing the adjournment motion?

SRI K. ANBAZHAGAN : Yes, Sir.

MR. CHAIRMAN : I have carefully listened to the hon. the Mover of the motion and also the Hon. the Chief Minister. Whatever may be the feeling and sensation attached to this matter, the hard fact remains, as far as I am concerned, that this has attracted sub-clause (viii) of rule 51 of the Council Rules and, therefore, I rule it out of order.

IV.—GOVERNMENT BILLS.

(1) The Madras State Legislature (Continuauce of use of English Bill, 1964 (L.A. Bill No. 41 of 1964).

* The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir, I move—

"That the Madras State Legislature (Continuance of Use of English) Bill [a], 1964 (L.A. Bill No. 41 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

Sir, under clause (1) of Article 210 of the Constitution of India, the business of the State Legislature may be transacted in the official language of the State or in Hindi or in English. But after the 25th January 1965, the business in the State Legislature can be transacted only in the official language of the State, namely, Tamil or in Hindi unless the State Legislature by-law permits the continued use of English. It is considered necessary to continue the use of English for the transaction of business in the State Legislature after the 25th January 1965. It is, therefore, proposed to undertake legislation for this purpose. I request the House to accept the motion.

Mr. CHAIRMAN : Motion moved—

"That the Madras State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 41 of 1964) as passed by the Assembly, be taken into consideration."

Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, I have much pleasure in seconding this motion. It is not usual that the Government should move a motion and the Leader of the Opposition should second it. I, however, feel that I am justified in doing so in the light of events that are occurring to-day. This motion was passed, I think, predominantly because the late Prime Minister, Panditji, felt that otherwise it would let loose forces which would affect the very progress of our country. I do feel that there are persons who attach great importance to the official language or to the regional language. So far as the regional language is concerned, I think it may be said that we were one of the first States to adopt the regional language for official purposes. I think most of the Ministers are using the regional language perhaps in their official correspondence. But I do feel that the use of English would denote much more than the use of English in this Legislature. If it were merely meant that the Legislature should use English and that consequently other steps have to be taken, there would be no point in it. We have inherited a tradition and that tradition has been inherited after a great deal of choice by the people of this State. And as it has been often said by the Prime Minister, to keep the window open for all knowledge to come from whatever source it may be, at present there must be a language which could be used for that purpose. There are

[a] Printed as Appendix I on page 76 infra.

several languages, four or five languages which are used in different parts of the world, but as one who has attended many international conferences held in different parts of the world, I can say that 80 per cent of the people use English although their language may be different. That is because the knowledge of English has come to be associated with the wide prevalence of modern ideas both in Science and in Humanities and in other aspects of life. By adopting English as the language and continuing it we are not by any means interfering with the progress of the regional language. There are no doubt some who feel that English should not be allowed to be used. There are others who go to the extent of saying that English should be necked out. What they mean by that I do not know. A language can never be necked out. In spite of all the efforts of such extreme partisans who have not really understood the needs of the country at present. I venture to think that English will be one of the solid factors which will help us to progress in this world of turmoil which to-day more than ever is in the throes of a violent struggle for supremacy. I do hope that this motion will be passed unanimously. But some people ask, "How long are we going to have English?" I do not know. In the words of Cardinal Newman, "I do not wish to see the distant future : one step is enough for me," and I am very happy and I congratulate the Speaker of the Lok Sabha on having introduced a system of simultaneous translation for which I pressed in the year 1951 both with the Speaker of the Lok Sabha and with the Chairman of this House. If that had been done, perhaps all the wrangle that took place owing to the 3-40 p.m.
linguistic division of the States which I will repeat for the hundredth time was a Himalayan blunder—that is why we are not able to get rice to-day from certain States. I will not go into details of that Himalayan blunder—would not have occurred. But things have passed.

I do hope that even in this House we will not be remiss in having simultaneous translations after the passing of this Bill. It does not cost much at all. Our translators are equal to the task and they can do it. Sir, in the year 1951, I had the quotations of a Swiss firm to introduce simultaneous translation equipment complete for the Lok Sabha, for the Press and for the adjoining rooms at a cost of not more than 300 thousand Swiss francs. I have the letter of the Speaker of the then Lok Sabha which I do not want to publish as he is no more now. But we are sometimes overwhelmed by emotion and do not seriously take into consideration realities. I venture to think that we of this State are essentialy persons who are somewhat curbed in the unnecessary frantic enthusiasm and I hope and trust that this Bill will be accepted by the House unanimously.

Sri M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Mr. Chairman, Sir, I am very glad that the Hon. the Chief Minister has come forward with this Bill and I should like to associate myself with every word that has fallen from the distinguished Vice-Chancellor and the hon. the

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [20th October 1964]

Leader of the Opposition. I have spoken times without number in support of English and still do stand for it. But for English, the unity and integration of the country about which we talk so much would not have been there and in our own limited way we have influenced and we have contributed to the oneness and integration of the country. If we are one country now and this country has not distintegrated so far, it is because of the English language.

Hindi enthusiasts are talking of democracy and giving up of English in favour of Hindi. We are immediately concerned with the use of English in the Legislature. The main purpose of the Bill is to allow the use of English to be continued in this House. It does not deal with the value of English in other fields of our national life. The Bill, to be precise, allows the use of English for purposes of legislation so that people may know their rights, and the Courts of law may deal with words used in the legislations precisely. I do not know when the day will come when Hindi will be able to take the place of English in regard to legislation. It has been stated by eminent judges of our country that English will have to continue for many, many years. The legislations that we pass here may have to be interpreted by the courts of law. They will find it difficult if they were to be in Hindi. Even now there are Hindi versions of the legislations passed by the Lok Sabha. But the courts have adopted only the English versions for giving their interpretations on laws passed by Parliament. If they were to adopt the Hindi version, or say the Tamil, Telugu or Malayalam version of the legislations, then I am sure the rights of the people will be in great jeopardy. Therefore, to that extent, at least we are concerned that the Bills we pass here should be precise in their implications in the interest of the country and, therefore, English should continue, as the hon. the Leader of the Opposition said. As it is, we cannot predict when we can give up the use of English for the purpose of legislation. The best thing therefore, to do is to see that we continue English as long as it is necessary—I would say for many, many years to come English would have to be used if we want to be precise with regard to legislative enactments. Even when we use English in our Acts, because of lack of proper command of English, the drafting in some of our legislations has been poor. I am accustomed to see high class drafting those days. I hope the Hon. Minister for Law, the Hon. the Leader of the House and the Hon. the Chief Minister will execuse me if I say that the drafting department of the Government may not be up to the mark as it was some 15 or 20 years ago. The Law Minister should strengthen the department. Luckily in our country there are still some eminent lawyers and they should be associated as permanent Members of the department. I know we have the Law Remembrancer and he should have half-a-dozen or ten people to assist him. I know from experience—I have been in the Assembly for many many years—how these Bills are passed. When the Bills are referred to the Select Committee, what happens in the Select Committee is this.

20th October 1964] [Sri M. A. Muthiah Chettiar.]

Only two or three Members take interest in the work of the Select Committee. When the Bill comes before the House, of course, the Minister is there piloting the Bill. The Speaker is there with only a few Members. On some occasions there will be no quorum. Luckily there is the rule that the Speaker cannot adjourn the House for want of a quorum. The rule is that a Member of the House should draw the attention of the Speaker to the lack of quorum in the House. Till it is done, the House can continue its proceedings even if there is no quorum. I have known number of instances when with one Minister and with only one or two members taking interest in legislation, Bills have been passed. It has been the unfortunate situation during the past 10 or 15 years. I am sure the Hon. Sri V. Ramaiah, the Hon. the Leader of the House and the Hon. the Chief Minister who have been here during that period will bear witness to what I say, the haphazard manner in which legislations had been moved, discussed and accepted. I have known instances when Ministers used to go to the official gallery this side or that side, ask for some information and come back and introduce amendments and get the Bills passed. Subsequently we have found number of mistakes in the legislation and it was left to the hon. the Leader of the Opposition and Sri K. Balasubramanya Ayyar to point out those mistakes. Then it is taken back to the Assembly. I do hope that such things will not recur. Why I say all htis is this. In spite of the fact that we have been using English in our legislations all these years, we are now at a very low ebb and commit number of errors. We will be in a still worse position if we do not adopt English. I hope the drafting will be perfect in the future.

Apart from this, I should like to say this, regarding the continued use of English. In 1937 when Sri Rajaji was the Chief Minister, there was controversy about the introduction of Hindi. I was then in the unfortunate position of being the Leader of the Opposition. In the various speeches I made then in the Assembly I said : ' I oppose the policy of compulsory introduction of Hindi. I have no objection to its introduction on a voluntary basis '. I demanded the retention of English for all time to come. That is what I said some 27 years ago. I say, what I said then is true even to-day. Probably for the next 27 years also what I said then would be valid.

I know and we all feel, if this country has progressed, if South India has progressed and Madras has progressed in this country and the world, it is because of English. If Dr. A. L. Mudaliar is able to hold aloft our flag in the various councils of the world it is only because of his mastery and knowledge of the English Language. Simply because some of us talk about English, we are not at all non-national. Every one is a nationalist. The D.M.K is nationalist. The Socialist is a nationalist. The Congressman is a nationalist. Some feel that if English is allowed to continue, Tamil language may not progress as much as it should. It is not so. I should say nobody can have more interest in the Tamil

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [20th October 1964]

language than I have, than what Dr. Mudaliar has. Look at the various research departments we have in the University. They are doing good work for Tamil. It is one thing to work for the spread of Tamil here. But see what is happening at Delhi. Let the D.M.K. and the Government of Madras and all other parties consider what is happening at Delhi. The Hon. Ministers at Delhi including the present Prime Minister Shri Sastri have declared on the floor of the House that English would continue and Hindi would not be thrust. But each department is carrying out the programme of introduction of Hindi even including the Public Service Commission. Go to the local Income-tax office and see what is happening. Special classes are being held for 400 or 500 officials to enable them to qualify in Hindi. The statement is one thing and what is happening is quite another thing. Let the Government of Madras get information from the Government of India in writing as to what they are doing actually. They are not introducing Hindi in a gradual manner. They are not giving an opportunity to the South Indians. If we want to catch up with them, we want hundred years. To-day after 150 years of British rule and use of English, take it from me only two per cent of the population of India know English. Hindi after 400 years of use, is known to only about five per cent of the population. The Hon. Minister Sri Ramaiah is nodding his head. Does he deny or accept my statement? I am not able to understand. If he says five per cent is too much, I make it four per cent. It is not possible for people to learn Hindi soon. Therefore, I want to tell the protogonists of Tamil and English, the only way to safeguard against Hindi is to allow the use of English. If you plump for only Tamil, the danger is going to be, we will lose English and we will have only Hindi. If you want to promote Tamil, you must put a dam called English across the Hindi channel so that it will not flood out Tamil. If you don't put up the English dam, the Hindi channel will wash out Tamil, and I am sure Hindi will be there from Himalayas to Cape Comorin. If you really want to protect Tamil, the best way is to support the use of English. I am glad the D.M.K. is not against the use of English. The Congress is not against the use of English. The Leader of our country Sri Kamaraj is not again it, at least to my knowledge he is not.

Sir, I am very pround that the Hon. Minister for Education after he took up that portfolio has allowed many schools to have English medium. He first started with permitting one school in each district. Then he allowed every school asking for English medium to have English. I do hope sooner or later, sooner than later, it will be possible for every school to impart education with English as medium of instruction.

Another thing which I wish to point out in this connection is this. The boy of to-day is not less intelligent than the boy of 30 years ago or so. The lowering in the standard of education is due to the fourth rate of education that we are giving them. All kinds

20th October 1964] [Sri M. A. Muthiah Chettiar.]

of subjects are introduced with the result the boy is not able to cope with them. We must reduce the number of subjects and teach them only English, Mathematics, Tamil, and some History and science as alternate subjects. We must have only four or five subjects which he can do in one year. If there are as many as 15 subjects to study, he boy is no able to cope with them.

I should congratulate the Hon. the Minister for Education for extending the age of retirement of teachers. There are very few experienced teachers who can teach good English. The age of retirement should be raised to 60 and even beyond 60, at least for those who teach English if not other subjects.

I am not making this speech for making any special concession to English except to say that English is the language by which the South Indian must stand. It is the only way for his salvation. We have been talking of shortage of rice. Rice stocks are being rushed to various places. Once rice is made available, the shortage of rice will cease. We are getting rice from Thanjavur and other places. After 15 days the problem of shortage of rice will be solved but we will ever be faced with the problem of unemployment. What is the reason? The only reason is lack of knowledge of English and also a lack of knowledge of Hindi. We cannot catch up with Hindi.

I am very happy that the Hon. the Chief Minister has brought this Bill which has been ably supported by the Leader of the Opposition. I do hope that the Government will be pleased to represent the views of the people of this part of the country voiced by the Members of this House and will ensure that the interests of the people of this part of the country are safe at the hands of Delhi and also see that the various statements that have been made on the floor of Parliament by the former Prime Minister and the present Prime Minister are kept up. 3-50 p.m.

*டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: தலைவரவர்களே, இப்பொழுது நம் முன்னால் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள இம்மசோதாவின் நோக்கம் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் 210-ம் பிரிவின்படி நம் மாநில நடவடிக்கைகள் எல்லாம் தமிழ் மொழி வழியாக அல்லது ஹிந்தி மொழி வழியாக அல்லது இங்கிலீஷ் மொழி வழியாக நடக்கலாம் என்று இப்போது இருப்பதை, 15 ஆண்டுகள் கடந்த பிறகு இவ்வாறு நாம் ஒரு மாறுதல் செய்யாது போனால் பிறகு ஹிந்தி அல்லது தமிழ் மொழி வழியாகச் செய்யவேண்டியிருக்கும் என்றே நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதாகும். உண்மையில் இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றாது போனால் வரும் 26-1-1965 முதல் தமிழ் மொழி வழியாக அல்லது இந்தி மொழி வழியாக சட்டமன்ற நடவடிக்கைகள் எல்லாம் நடக்க வேண்டிய பொறுப்பு வந்து சேரும். அதற்காகத்தான் இதனை அனுமதிக்கக் கூடிய வகையில் இந்த மசோதா கொண்டு வரப்படுகிறது.

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்] [20th October 1964

அனுமதிக்கக்கூடிய வகையில் கொண்டு வரப்படுகிறது என்று சொல்வதைவிட, சட்டமாகும் வகையிற் கொண்டுவரப்படுகிறது என்று சொல்வது பொருத்தம் என்று கருதுகிறேன்.

இந்திய அரசியற் சட்டத்தில் " Unless by Law Provides for English ' என்று இருக்கிறது. இவ்வாறு சட்டமியற்றி இங்கிலீஷ் இருக்கலாம் என்று சொன்னாலன்றி ' இங்கிலீஷ் என்ற வாசகமே அடிபட்டுப்போய், இந்தி அல்லது தமிழ் மொழி தான் நிற்கும். State ment of Object and Reasons -ல் ' By Law permits the use of English ' என்று இருப்பதற்குபதிலாக " unless the State Legislature provides for the continued use of English என்பது மிகப் பொருத்தமானது. நான் அதற்கு விளக்கம் கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

Article 210 of the Constitution says :—

Unless the Legislature of the State by law otherwise provides, this article shall after the expiration of a period of fifteen years from the commencement of this Constitution, have effect as if the words "or in English" were omitted thereform.

ஆதலால்தான் இதைச் சட்ட பூர்வமாக அமைத்தாலன்றி ஆங்கிலம் செயல்பட முடியாது என்ற நிலை வந்துவிடும். அதற்காக இந்த அரசாங்கம் இம்மசோதா கொண்டுவருவதை நான் வரவேற்கிறேன். ஒருபக்கம் தமிழ் மொழியால் செய்யவேண்டிய நடவடிக்கைகளை எவ்வாறெல்லாம் ஒழுங்காக அமைத்துப் பொறுப்புடன் செய்ய வேண்டும் என்பதை அரசாங்கம் கவனித்துத் திட்டமிட்டு நிறைவேற்றி வருவதை வரவேற்கிறேன். இன்னொரு பக்கம் நடவடிக்கைகளை இன்னும் துரிதமாக எடுத்து வேண்டிய வழிமுறைகளை வகுத்து மேலும் அரசாங்கம் ஆவன செய்யும் என்று எதிர்பார்ப்பவர்களில் நானும் ஒருவன் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதே நேரத்தில் அரசியலமைப்புச் சட்டம் 348(1) பிரிவில் இவ்வாறு இந்த நடவடிக்கைகள் எல்லாம் ஒரு State Lagislature மசோதாகூட இங்கிலீஷில் தான் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறது. மசோதா, கோர்ட் விஷயங்கள், நடவடிக்கைகள் எல்லாம் இங்கிலீஷில்தான் இருக்கும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த Constitution பிரிவு இன்னும் மாற்றப்படவில்லை. மாறாத வரையில் State Lagislature இங்கிலீஷில் நடத்தவேண்டிய பொறுப்பு இருக்கிறது என்ற உணர்ச்சி இருக்கும் காரணத்தால்தான் இதை அரசாங்கம் கொண்டுவந்திருக்கிறது என்று கண்டு ஆதரவு கூறுகிறேன். அதே நேரத்தில் இந்தியாவில் ஒரு மாநிலத்திற்கும் . மற்றொரு மாநிலத்திற்கும் தொடர்பு மொழியாக ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கம் வற்புறுத்துவதை உறுதியாக மேலும் வற்புறுத்தும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். நமது முதலமைச்சரவர்களுக்கு

20th October 1964] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

அந்த ஆவல் இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியும். அண்மையில் நடந்த கல்வி மாநாடுகளில் இதைத் தெளிவுபடுத்தாமல் சில பேர்—பெருந் தலைவர்கள் கூட ' link language " வேண்டுமென்ற அளவில் கூறியிருக்கிறார்களே தவிர, அது ' இதுவாக இருக்கவேண்டும் '—language ' -ஆக இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லக்கூடத் தயங்குகிறார்களே என்பது என்னைப் போன்றவர்களுக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. 1959 ஆகஸ்ட் 7-ம் தேதி லோக் சபையில் நம் முதலமைச்சர் பண்டித நேரு அவர்கள் கொடுத்த வாக்குறுதி உறுதிமொழி இருக்கிறதே அது பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்போமாக.

அவர் அன்று சொன்னார் :—

For an indifinite period—I don't know how long—I should have and I would have Engilish as an associate additional language,

' —என்று

அதற்கு மேலும் தொடர்ந்து சொன்னார் :—

I would have English as an alternate language as long as people require it and I would leave the decision for that, not to the Hindi speaking people but to the non-Hindi knowing people. —என்று சொன்னார். அந்த உறுதியை இதே நேரத்தில் நாம் எதிர்பார்ப்போமாக. இங்கிலீஷைத் தொடர்ந்து நம் மாநில அரசுமொழியாக வைத்துக் கொள்வோம் என்று சொல்லக்கூடிய இதே நேரத்தில்—காலவரையறை இன்றி இந்தி பேசாத மக்கள் இந்தி அறியாத மக்கள் வாழும் மாநிலங்களைக் கலந்து கொண்டு— அவர்கள் முடிவு செய்வதற்கு முன்னால் நாங்கள் இங்கிலிஷைக் கைவிடமாட்டோம்' என்று உறுதியாகத் தீர்மானம் செய்து கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு லோக்சபைக்கு இருக்கிறது. பொறுப்பு டெல்லி அமைச்சர்களுக்கு இருக்கிறது என்பதை இவ்வரசாங்கம் கட்டாயம் வற்புறுத்தும் என எதிர்பார்க்கிறேன் என்று சொல்லி இந்த மசோதாவை வரவேற்று அமர்கிறேன்.

* SRI MOHANLAL MEHTA : Mr. Chairman, Sir, his afternoon I rise to make my debut before this August House while welcoming this Bill. I do so, Sir, not because I am a lover of English language but because I feel that this is a simple, straightforward, practical and realistic measure. There should have been no objection from any quarter, and I am glad that there has been none in this House also not even from the hon. the Leader of the Opposition. At the time of framing the Constitution, Sir, it is likely that the framers assessed that in fifteen years' time we should be able do away with English. What we find to-day is that it has not been possible, and that it is necessary to continue English at least for some time, hear and apprehensions have been

expressed from certain quarters that by continuing English the progress of Tamil will be hampered and that the roots of English will go further down. I see no reason for those doubts and apprehensions. I am conscious of the vitality, stamina, and innate appeal of the Tamil language, though Tamil is not my mother tongue. 4-00 p.m. you will remember, Sir, that there was a time a few decades ago when among the educated classes it was considered more dignified to coduct even domestic correspondence in English. Father and son and husband and wife took pride in writing letters in English to one another. That was true here and was also true in other States. But what do we see to-day? Tamil has taken its rightful place in many spharas including science and technology, and I am sure that a time will come when it will take its rightful place in the legislature also. English, if I may say so, is only a care-taker. As long as he real owner has not settled in the House, he is there. When once he occupies his rightful place and settles-down the care-taker will take his leave, and if he dies not do so, he will be dismissed.

Sir, I am not thinking of the very distant future. As the Hon. the Leader of the Opposition said, one step is enough for me also. At this juncture, it is good that English is kept and continued as the language of the Legisature. It is good for all of us. It is good for the State. It is good for the country as a whole, because this measure will set a good example for other States too. It is also good for the efficiency of administration, which many consider not too laudable at present. It is also good for Tamil, because I feel that by continuing English, Tamil will advance and will attain extra strength. Such being the case and such being my own feelings, I whole heartedly support the Bill.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : *தலைவரவர்களே, இந்த மசோதாவை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். வேகமாகப் பேசும்போது சில விஷயங்களை மறந்துவிடுகிறோம். இந்த மசோதாவின் நோக்கத்தை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எப்போது தமிழானது நம் நாட்டு பாஷையாகி விட்டதோ, அதிலேதான் இங்கே செய்யப்படும். இதை முதலில் போட்டிருக்கிறது. இதை அநேகம் பேர் மறந்து விடுகிறார்கள். 'தமிழ் இல்லாதபோனால் இந்தி இல்லாவிட்டால் ஆங்கிலம்' என்று போட்டிருக்கிறது. இந்தியை முதலில் வைத்து ஆங்கிலத்தை பின்னால் போட்டிருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. காரணம் நமக்குப் புரியவில்லை.*

டாக்டர் சிதம்பரநாதன் சொன்னார் இதைப்பற்றி. ஏனென்றால் இங்கிலீஷ் படிக்க வேண்டும், மறக்க வேண்டாம் என்று அவர்கள் நமக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறார்கள். **Permit** *என்று போடுவது தான் நியாயம் என்று கருதுகிறேன்.*

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : We have to provide for it and not permit it the constitutions says " Under the Legislature by law for ......"

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : *அதற்கு சட்டம் என்று அர்த்தம். நான் இப்போது அந்த சர்ச்சையில் இறங்க விரும்பவில்லை. விஷயம் வேறு எங்கோ போய்விடும். பலர் அதைத்தான் எதிர்பார்க்கிறார்கள். சர்க்கார் இப்போது செய்வது என்னவென்று கேட்டால் ஆங்கிலத்தை மறந்துவிடாதீர்கள் என்று சொல்வது தான். தமிழில் ஆர்வம் உள்ளவர்களில் நானும் ஒருவன். அதனால் தான் நானும் தமிழில் பேச ஆரம்பித்தேன். தமிழிலே இது இருந்தால் ஒரு பிசகும் இல்லை. அந்த சட்டசபை தமிழில் தான் நடக்கிறது. இங்குதான் ஆங்கிலம் கொஞ்சம் காதில் படுகிறது. காலஞ் சென்ற திரு. அண்ணாமலைப் பிள்ளை அவர்கள் காதில்கூட ஆங்கிலம் படக்கூடாது என்று கவலைப் பட்டார்கள். அதனால்தான் அப்போது நான் தமிழிலேயே பேசுகிறேன் என்று சொல்லி பேசினேன். சட்டமெல்லாம் தமிழில் செய்தால் நல்லதுதான். புரியாது என்று சொல்லவில்லை. விளங்கும் என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் இந்த ஆங்கிலம்கூட இருந்தால்தான் உலக நடவடிக்கைகளில் நாம் சேரலாம். இல்லாவிட்டால் தனியாக இருக்க வேண்டும். தமிழ் வீட்டு மனைவிதான் ஆங்கிலம் நாட்டுப் பெண். இவளும்கூட வேலை செய்யலாம் என்று சொல்கிறார் மாமியார். நாட்டுப்பெண் ஒத்துழைத்து கூட இருந்து சில காரியங்களைச் செய் என்று சொல்வது வழக்கத்தில் உண்டு. அதைத்தான் இப்போது முதலமைச்சர் அவர்கள் செய்கிறார்கள். அது தவறில்லை. அதில் கோபித்துக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அது உண்மையான நிலை. முழுவதும் தமிழில்தான் நடக்க வேண்டும். ஆனால் வெளி ஊர்களுக்கோ அல்லது மற்ற பிரதேசங்களுக்கோ செல்வதென்றாலும் அல்லது நாமே கொஞ்சம் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவோ ஆங்கிலத்தில் சட்டங்களைப் படிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் ரொம்பக் கஷ்டம். ஆங்கிலத்தில்தான் நாமும் சட்டம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். அதில் தெளிந்தவர்கள் நாம். அதை மாற்ற நம்மால் முடியாது. ஆங்கிலம் படிக்கத்தான் வேண்டும். தமிழும் ஆங்கிலமும் கலந்து சொல்லலாம். தப்பில்லை. ஆங்கிலத்தில் சொல்லும்போது தமிழைச் சேர்த்துப் பேசுவார்கள். தமிழையே சுத்தமாகக் கலக்காமலும் பேசுவார்கள். தமிழ் வளரவேண்டும். ஆங்கிலத்தை முழுவதும் அறியவேண்டியது அவசியம்தான். ஒரு கால்தான் வைக்கிறேன் என்றார்கள் தலைவர். நான் முழு காலையும் வைக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். இதற்கு முன்னால் பெரும் கூட்டங்களில் பிரெஞ்சு பாஷைதான் பேசப்படும். இப்போது ரஷியா முதற்கொண்டு ஆங்கிலம்தான் கேட்கிறது. ராஜாஜி அவர்கள் அங்குள்ள குரோமிகோ என்பவரைப் பற்றிச் சொன்னார். ரொம்ப ஆங்கிலம்தான் பேசுகிறார்கள். பத்து பேர்கள் சேர்ந்தால் பாஷையின் கவுரவத்திற்காக அவர்கள் பாஷையில் பேசுகிறார்கள். ஆர். கே. ஷண்முகம் செட்டியார் அவர்கள்கூட சொல்லியிருக்கிறார்கள். வெளிநாடுகளில் ஆங்கிலம் தெரிந்தாலும் கூட்டங்களில், கான்பரன்சுகளில் பேசும்போது அவர்கள் தேச பாஷையில்தான் பேசுவார்கள்*

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவில் ஆங்கிலம்தான் அதிகம். ஆங்கிலத்தைத் தடுக்க நம்மால் முடியாது. அதிலும் நம் சென்னை ராஜ்யத்திற்கு சௌகரியம் என்னவென்றால் ஆங்கிலம் நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள் நாம்தான். வேறிடங்களில் ஆங்கிலம் அவ்வளவாகத் தெரியாது. வடக்கே அவர்கள் அதை வெறுப்பது சகஜம்தான். அவர்களுக்கு நன்றாக உச்சரிக்கவே தெரியாது. நம்மிடமும் ஆங்கிலம் குறைந்துவிட்டது. அங்கே ரொம்பக் குறைந்துவிட்டது. கேட்கிறவர்களுக்கும் பேசுகிறவர்களுக்கும் வாத்தியார்களுக்கும் சிஷ்யப்பிள்ளைகளுக்கும் ஆங்கிலம் தெரிவதில்லை. ஆங்கிலத்தில் ஒரு பெரிய சிரமம் என்னவென்றால் அதில் ஸ்பெல்லிங் என்ற ஒரு உபத்திரவம் இருக்கிறது. அதைக் கண்டால்தான் இங்குள்ளவர்களுக்குப் பரம கோபம். எதை வேண்டுமானாலும் எழுதலாம் என்றிருக்கிறார்கள். அதில் பல சிரமங்கள் இருக்கின்றன. தமிழில் அந்த சிரமம் இல்லை. ரொம்ப நன்றாக இருக்கும். கஷ்டங்கள் இருந்தாலும் புரிந்துகொள்ளலாம். நாம் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் ஆங்கிலத்தை உபயோகிப்பது நல்லதுதான். என்றைக்கும் உபயோகப்படுத்துவது நல்லது அதையெல்லாம் சொன்னால் சிலர் கோபித்துக்கொள்வார்கள். இப்போது சில சட்டங்களை மூன்று வருஷங்களுக்கு என்றுதான் போடுவார்கள். பிறகு மாற்றிக் கொள்ளலாம். அது மாதிரி இதுவும் போய்க்கொண்டே இருக்கும். முதலிலேயே அதைச் சொல்லவேண்டாமே என்று இருக்கலாம். எப்படி இருந்தாலும் வெகு நாட்கள் இருக்கவேண்டுமென்பது என் எண்ணம். உலக
4-0 p.m பாஷையாக இருப்பதால் உலகைவிட்டு தனியாக நாம் இருக்க முடியாது. கிணற்றுத் தவளைகளாக இருக்கமுடியாது. மற்ற இடங்களில் ஆங்கிலம் வேர் விடவேண்டாமென்று சொல்வது பெரிய விஷயம். கனம் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள் இந்த சட்டசபையில் தமிழும் அதோடுகூட மனைவியோடுகூட நாட்டுப்பெண்ணும் இருக்கலாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த மசோதாவின் முக்கிய தாத்பரியம் அதுதான். மேல் சட்ட சபைக்கும் கீழ் சட்டசபைக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இங்கே கொஞ்சம் ஆங்கிலம் அதிகம், அங்கே கொஞ்சம் குறைவு. ஆங்கிலம் மறந்துவிடக்கூடாது என்ற கவலை பின்னால் வரும். ஆங்கிலம் முழுவதும் மறந்துவிட்டால் கெடுதல் என்றுதான் இதைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் இதை மனப்பூர்வமாக நான் வரவேற்கிறேன். முதலில் சிலர் கோபமாகப் பேசினார்கள். சட்டத்தை வாசிக்காமல் பேசுவதுதான் அது. நாம் இந்தியைத் தடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் அந்த அதிகாரம் நம்மிடத்தில் இல்லை. அதனால்தான். ஆங்கிலத்தை கூட இருக்கவேண்டுமென்று நாம் சொல்வதில் ஒருவிதமான தப்பும் இல்லை. தமிழுக்கு ஒரு குறைவும் இல்லை. தமிழுக்குக் குறைவு செய்ய முடியாது. இருக்கமுடியாது. ஆயிரம் பேர் கூட்டமாக வந்தாலும் எதிர்த்தாலும் முடியாது. ' ஆங்கிலம் ஒரு பழமையான மொழி' தமிழும் ஒரு பழைய மொழி. தமிழ் பாஷைக்குள்ள சக்தியை யாரும் தடுக்கமுடியாது. பாராளுமன்றம் என்பது பார்லிமெண்ட் என்று ஆங்கிலத்தில் இருப்பது இரண்டும் ஒன்றுபோல தோன்றுகிறது. அதிலும் பார்லிமெண்ட் என்பதைவிட பாராளுமன்றம் என்பது

நன்றாக இருப்பதுபோல இருக்கிறது. அதற்காக தண்டல்நாயகம் என்று கலெக்டருக்கு சொல்வதுபோல இருக்கக்கூடாது என்று முன்பு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது கூடாது. என்ன தண்டல்நாயகம் ? இப்போது நாட்டில் அப்படி தண்டல் நாயகம் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் என்றுதான் நந்தா வருத்தப்படுகிறார்கள். சில சொற்களை மொழி பெயர்க்கும்போது மொழியைப் பெயர்த்துவிடக்கூடாது. மொழி பெயர்ப்பு ஜாக்கிரதையாகச் செய்யவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் அவைகளை உபயோகிக்கும் போது நன்றாக வந்துவிடும். அரசியல் என்ற சொல் முன்பு தெரியாது. அப்போது பாலிடிக்ஸ் என்றுதான் சொல்வார்கள். இப்போது அரசியல் என்பதுதான் நன்றாக விளங்கும்படியாக இருப்பதுபோல் தெரிகிறது. அதனால் உபயோகிப்பதனால்தான் பாஷைகள் வளரும். ஆகையால் பாஷைக்குச் சக்தியில்லை. அதனால் ஆங்கிலம் வேண்டுமென்று சொல்வதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. தமிழுக்கு முழு சக்தியும் உண்டு. அதற்காக இதைக் கொண்டுவரவில்லை. வெளியிடங்களுக்குப் போக வேண்டும். வெளியில் உள்ள சட்டங்களைப் பார்க்கவேண்டும். சில சமயங்களில் ஆங்கிலச் சொற்களாக இருந்தால் சட்டங்களில் அர்த்தம் இருக்கும். நாம் ஒப்புக்கொள்ளும் அர்த்தத்தை நாம் வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆகையால் பல காரணங்களுக்காக நான் இதை ஆதரிக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The next speaker will be Sri N. V. Natarajan. But before he speaks, I want to make an announcement.

V. NATIONAL SOLIDARITY DAY PLEDGE.

MR. CHAIRMAN : Hon. Members are aware that to-day is being observed as ' National Solidarity Day '. I suggest that hon. Members of the House can take the pledge in the House itself instead of adjourning the House for that purpose and the Members going elsewhere.

I shall read the pledge at 4-30 p.m. and I request the hon. Members to stand and repeat the same.

After the pledge is taken, we can resume the business of the House.

When the pledge is taken by the Members, the visitors in the galleries and elsewhere will stand and observe silence.

So, Sri Natarajan will break off at 4-30 exactly and he can resume his speech afterwards.

VI. GOVERNMENT BILLS—*cont.*

(1) THE MADRAS STATE LEGISLATURE (CONTINUANCE OF USE OF ENGLISH BILL, 1964 (L.A BILL NO. 41 OF 1964)—*cont.*

* திரு. என். வி. நடராசன்: மதிப்புக்குரிய அவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆங்கிலத்தை நீடிக்கும் இந்த மசோதாவை இன்றைய சூழ்நிலையை ஒட்டி தேவையான மசோதா என்பதை நாங்கள்

[திரு. என். வி. நடராஜன்] [20th October 1964

ஒப்புக்கொள்கின்றோம். ஆனால் ஆங்கிலத்தினுடைய சிறப்பையும் அது 200 ஆண்டுகளாக இந்தியாவில் மட்டுமல்ல உலகெங்கிலும் பெற்றுள்ள புகழையும் எடுத்தியம்பி ஆங்கிலத்தை என்றென்றும் இந்த நாட்டில் நீடிக்க வேண்டுமென்று வாதிடப்படுமானால் அந்த வாதத்தைத் தமிழர்களாகிய நாம் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது என்பதைப் பணிவன்போடு நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். இந்தியை நாங்கள் எதிர்க்கும்போது, நான் கனம் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு பணிவோடும், உள்ளத் தூய்மையோடும் ஆனால் வருத்தத்தோடும் தெரிவித்துக்கொள்வேன் தமிழகத்தில் இந்தித் திணிப்பை எதிர்ப்பது இன்று அல்ல நேற்று அல்ல, மதிப்புக்குரிய ராஜா சர் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல் 1937-ம் ஆண்டிலிருந்தே இந்தித் திணிப்பைத் தமிழகம் எதிர்த்து வந்திருக்கிறது என்பதை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது. அது மட்டுமல்ல. தாளமுத்து, நடராஜன் என்ற இரண்டு தோழர்கள் தங்களுடைய மகத்தான உயிரைத் தியாகம் செய்திருப்பதையும் மறந்துவிடக்கூடாது. நான் ஏன் இதைக் குறிப்பிடுகிறேனென்றால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்தியை எதிர்ப்பதற்குக் காரணம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்குத்தான் என்று அவ்வப்பொழுது பொறுப்பிலே உள்ள அமைச்சர்கள் கூறும்போது உள்ளபடியே நாங்கள் வருத்தப்படுகின்றோம். ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்காக இந்தி மொழியை இன்று நாங்கள் எதிர்க்கவில்லை. நான் ஆரம்பத்திலே சொன்னதைப்போல 20, 25 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து அவ்வப்போது எதிர்த்து இருக்கிறோம். அதைத் தகர்த்து இருக்கிறோம். மீண்டும் இந்தி ஆதிக்கம் படையெடுக்கும்போது எதிர்த்து வந்திருக்கிறோம் என்பதை மிகப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தமிழர்களுக்கு தங்களுடைய மொழி உயிரினும் மேம்பட்டது. தமிழர்களுக்கு மட்டுமல்ல. எல்லா மொழிக்காரர்களுக்குமே அப்படித்தான். காலஞ்சென்ற ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் ஒரு முறை தமிழிசை விழாவிலே சொன்னது இன்னும் என் காதிலே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலே தமிழிசை வளர வேண்டுமென்று சொன்னால் மற்ற மொழிகளின் மீது எங்களுக்கு வெறுப்பு என்று அல்ல. தமிழைவிட மற்ற மொழி சிறந்த மொழியாக இருக்கலாம். ஆனால் எனது மொழி எனக்குப் பெரிது என்று அவர்கள் எடுத்துக்கூறினார்கள். அந்தத் தன்மையிலேதான் தமிழன், தமிழ் மொழி, தமிழ் நாடு என்ற அந்த நியாயமான உணர்ச்சியில் நாங்கள் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து வருகிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இங்கே மதிப்புக்குரிய எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர் பால சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் பேசும்பொழுது தமிழை வீட்டு ராணி என்றார்கள். இது பெயரளவில்தான் இருக்கிறதே தவிர நடைமுறையிலே எங்கே இருக்கிறது? தமிழர்கள் இனிமேல் தமிழை ஏதோ பேச்சளவில் சிறப்பாகப் பேசிவிட்டு ஆங்கிலத்துக்கு இந்த நாட்டின் எல்லா துறைகளிலேயும் சிறப்பிடம் கொடுத்து தொடர்ந்து ஆங்கிலமே இருக்கவேண்டும் என்று

20th October 1964] [திரு. என். வி. நடராசன்]

செய்யப்படும் ஏற்பாடுகளுக்கு ஒப்புதல் அளிக்கமாட்டார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். காலஞ்சென்ற இந்தியப் பிரதமர் மதிப்புக்குரிய ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் சர்க்கார் சார்பிலே கொடுத்த உறுதி மொழியை அவர்களுக்கு நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் இருந்தும் இந்தி ஆதிக்கம் பிடித்தவர்களுடைய வற்புறுத்தலினால் அவர்கள் நிறைவேற்ற இயலாத காரணத்துக்காக ஏற்பட்ட நெருக்கடியை சமாளிப்பதற்காகவே மத்திய அரசு செய்ததையொட்டி இங்கே இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவர வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே 4–20 p.m.
ஆங்கிலம் வேண்டும் என்பதை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இன்றைய சூழ்நிலையில் ஒப்புக் கொள்கிறது என்றாலும், விரைவிலே நீதி மன்றங்களிலேயும், மற்ற மற்ற முக்கிய நடவடிக்கைகளிலேயும், அன்றாட நடவடிக்கைகளிலேயும் தமிழ் மொழி இடம் பெறவும், மக்களுடன் தொடர்பு கொள்ளவும் ஆன நிலைமையை அரசினர் உண்டாக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தமிழர்கள் ஆற்றல் இல்லாதவர்கள் அல்ல. தமிழ் மொழியில் இன்னும் புதிய புதிய சொற்களை வழங்குவதற்கு டாக்டர் சிதம்பரநாதனார் போன்ற நல்ல மொழி வல்லுனர்கள் இந்த நாட்டிலே ஏராளமாக இருக்கின்றார்கள். தன்னல்நாயகம் என்ற ஒரு வார்த்தையை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு சரியான மொழி பெயர்ப்பு வரவில்லை என்று சொல்லக்கூடாது. அதைவிட இன்னும் சிறப்பான நல்ல மொழி பெயர்ப்பை நம் நாட்டிலே உள்ள தமிழ் அறிஞர்கள் தந்திருக்கிறார்கள். ஆதலாலே இந்த மசோதாவை இன்றைய சூழ்நிலையில் நாங்கள் வரவேற்கிறோமே அல்லாது என்றென்றும் ஆங்கிலம் எப்பொழுதும் நீடிக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பது சரியானதாகாது. இந்தி ஆதிக்கம் எவ்வளவு கூடாது என்கிறோமோ, அதேபோல ஆங்கில ஆதிக்கமும் இங்கே கூடாது என்பதுதான் எங்கள் எண்ணம். மதிப்புக்குரிய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் டாக்டர் இலட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல் இன்றையத் தேவைக்கு வேண்டுமென்றால்கூட நாம் இந்தியை ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. அதைவிட 200 ஆண்டுகளாக இந்த நாட்டிலே நடைமுறையிலே இருந்து வந்து ஓரளவுக்கு கிராமத்திலேயுள்ள மக்களுக்குக்கூட புரியும்படியான முறையிலே வளர்ந்துள்ள ஆங்கிலத்தை வேண்டுமென்றால் கொஞ்ச காலத்துக்கு ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருக்கிறோமே தவிர வேறு எந்த காரணத்துக்காகவும் அல்ல என்பதை நான் இங்கே பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்வேன். ஆதலாலே சர்க்கார் இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்துவிட்டோம் என்ற திருப்தியிலே இருக்காமல் எவ்வளவு விரைவிலே முடியுமோ அந்த அளவுக்குத் தமிழை எல்லா நடவடிக்கைகளிலேயும் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதே சமயத்தில் கனம் முதலமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுவேன். இந்தி எதிர்ப்புக்கு நாட்டிலே ஆதரவு இல்லை என்று கூறி வருகிறார்கள். ஒரு ஜனநாயக நாட்டிலே சர்க்கார் செய்யும் தவறுகளை மக்கள் கண்டிக்கிறார்கள் என்பதற்கு அளவுகோல் தேர்தல்தான். அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. 1962-ஆம்

[திரு. என். வி. நடராசன்] [20th October 1964

ஆண்டுக்குப் பிறகு இந்த நாட்டிலே நடைபெற்ற இடைத் தேர்தல்களில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் காங்கிரசும் போட்டியிட்டதில், ஒவ்வொரு தேர்தலிலேயும் ஆளும் கட்சி தோற்று இருக்கிறது என்பதை இங்கே எடுத்துக் காட்டுகிறேன். அது எதனால்? ஆளும் கட்சியைவிட நாங்கள் பலமான கட்சியா? இல்லை. ஆளும் கட்சியின் பெரிய தியாக பலம் எங்களுக்கு இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. எங்களுடைய தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மிகமிக சாதாரணமானவர் என்று ஆளும் கட்சியினர் சொல்கிறார்கள். ஆனால் மகாத்மா காந்தி போன்ற பெரிய தியாகிகளின் தியாக பலத்தை அவர்கள் பெற்றவர்கள்.

திரு. கே. ராஜாராம்: எல்லா தேர்தலிலேயும் காங்கிரஸ் தோற்று இருக்கிறது என்பதை மறுக்கிறேன்.

திரு. என். வி. நடராசன் : 1962 பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு திருச்செங்கோடு பாராளு மன்றத் தேர்தலில் கழகமும் காங்கிரசும் போட்டியிட்டது. கழகம் வென்றது. திருவண்ணாமலை சட்ட மன்ற இடைத் தேர்தலில் கழகமும் காங்கிரசும் போட்டியிட்டது. கழகம் வென்றது. காங்கிரஸ் தோற்றது. அதேபோல சென்னை மாநகராட்சி மன்ற தேர்தலிலே

திரு. கே. ராஜாராம்: போடியிலே?

திரு. என். வி. நடராசன் : நான் சொல்வது கழகமும் காங்கிரசும்தான். மற்ற இடங்களுக்கு அல்ல என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கும் ஆளும் கட்சித் தோழர்களுக்கும் பணிவோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்றையத்தினம் இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டத்தை நடத்தி, பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள் சிறைசென்று சிலபேர் உயிரையே தியாகம் செய்யக்கூடிய அளவுக்கு நடத்தி வருவது தி.மு. கழகமே தவிர மற்ற கட்சிகள் அல்ல. மற்ற கட்சிகள் வேண்டுமானால் எங்களுக்குத் துணை புரியலாம். சென்னை மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலிலேயும் அதே போல்தான். இங்கே ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். . . .

திரு. கே. ராமதாஸ் : மொழிப் பிரச்னையை வைத்து இடைத் தேர்தலிலே போட்டியிட்டார்களா? நகரமன்றத் தேர்தலாக இருந்தாலும், இடைத் தேர்தலாக இருந்தாலும், மொழிப் பிரச்னையை வைத்துப் பேசி வெற்றி பெற்றிருந்தால் பேசுவதிலே ஆட்சேபமில்லை.

திரு. என். வி. நடராசன் : கனம் ராமதாஸ் அவர்கள் என்ன கேள்வி கேட்டார்களோ அதைச் சொல்ல வந்து கொண்டிருக்கும் போதுதான் இடைமறித்தார்கள். கார்ப்பரேஷன் தேர்தலிலே கழகம் மொழிப் பிரச்னையை வலியுறுத்தவில்லை. ஏனென்றால் அது ஸ்தல ஸ்தாபனம். அரசியல் விவகாரங்களுக்கு அங்கு இடமில்லை என்றுதான் ஓரளவு நம்பிக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த பொறுப்பிலே உள்ளவர்கள் கார்ப்பரேஷன் தேர்தலின்போது இப்பொழுது நடக்கும் இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டம் இருக்கிறதே அதற்கு மக்கள் ஆதரவு இல்லை என்றார்கள்.

20th October 1964]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I am afraid we are going far, far away from the subject under discussion. If Sri Natarajan is allowed to speak in this strain, a large number of other members from other sides of the House will also speak and the debate will go away from the proper subject.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member has already illustrated it. Why go on expatiating on it?

திரு. என். வி. நடராசன் : அதை உணர்ந்துதான் நான் இருக்கும் நிலைமைகளை விளக்குகிறேன், அவ்வாறு சொல்லும்போது ஆளும் கட்சியினர் தயவு செய்து அதை உணரவேண்டும். நான் கடைசியாக ஒன்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கார்ப்பரேஷன் தேர்தலில் கூட ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் சவால் விட்டார்கள். 'இந்தி எதிர்ப்புக்கு நாட்டில் ஆதரவில்லை என்பதை மக்கள் இதில் உணர்த்திவிடப் பேகிறார்கள்' என்று அவர்களாக வலிய வந்து சவால் விட்டார்கள். ஆனால் மக்கள் அளித்த தீர்ப்பைச் சுட்டிக் காட்ட இதைக் கூற வருகிறேன். சனநாயக நாட்டில் சர்க்கார் செய்யும் தவறைக் கண்டிப்பது என்ற முறையில் நடைபெற்ற தேர்தல்களில் அந்த முடிவை மக்கள் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும்போது இந்தி திணிப்பு சர்க்கார் செய்யும் நடவடிக்கைகளில் தவறான ஒன்று என்பது எங்கள் உறுதியான எண்ணமாகும். எந்த வகையில் பார்த்தாலும் இந்தி திணிப்பை மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதும் நடைமுறையில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இடைகாலத்தில் ஆங்கிலத்தை எந்த அளவுக்குக் கடைப் பிடிக்கவேண்டுமோ அந்த அளவுக்குக் கடைபிடித்து, விரைவில் தமிழ் மொழியை அரசு எல்லாத் தொடர்பிலும், நடை முறையிலும் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். அப்போதுதான் பாட்டாளியிலிருந்து பணக்காரர்கள் வரை தாய் மொழியின் உரிமையை, நாட்டின் உரிமையை, அரசு உரிமையை அனுபவிக்கமுடியும் என்று தாழ்மையாகக் கூறிக் கொண்டு, இம் மசோதாவை ஆட்சேபிக்கவில்லையென்பதுடன் இன்றைய சூழ் நிலைக்கு தேவையான மசோதா என்று கூறி என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

V.—"NATIONAL SOLIDARITY DAY PLEDGE"—*cont.*

MR. CHAIRMAN : Now it is 4-30. I request hon. Members and the visitors to rise in their seats and as I read, the hon. Members only will follow me; the visitors will stand in silence and they need not repeat what I read because it will form part of the proceedings of the House.

The Hon. Chairman then read out the following pledge which was affirmed by the hon. Members standing in their seats :—

"I reaffirm the solemn resolve of our people to preserve the freedom and integrity of my motherland however hard and long the struggle and however great the sacrifices.

I pledge to work with determination for the strength and solidarity of the Nation."

VI. GOVERNMENT BILLS—*cont.*

(1) THE MADRAS STATE LEGISLATURE (CONTINUANCE OF USE OF ENGLISH BILL, 1964 (L.A. BILL NO.41 OF 1964)--*cont.*

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: தலைவரவர்களே, சட்டமன்றத்தில் ஆங்கிலம் நீடிப்பு மசோதாவானது எல்லோராலுமே வரவேற்கக் கூடிய ஒன்றாகும். ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றியும், ஆங்கிலம் இன்று உலகநாடுகளிடையே பெற்றுவரும் முதன்மை ஸ்தாபனம் பற்றியும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களும், துணைத் தலைவரவர்களும், மற்றவர்களும் நன்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆங்கிலத்தை ஒரு துணை மொழியாக நம் நாட்டிலே சட்டமன்ற அலுவல்களுக்கு நீடிக்க வேண்டும் என்பதற்காக மசோதா கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலம் நீடித்தாலும், நீடிக்காவிட்டாலும் தமிழும் நாளுக்கு நாள் அதிகமாக நம் நடவடிக்கைகளில் பங்கு கொள்ளும் என்பதை நாம் அறிவோம். முக்கியமாக இங்கே சில பேச்சாளர்கள் குறிப்பிட்டது, ஆங்கிலத்தை மட்டும் மேலும் வளர்ப்பது மூலம் இந்தியை நாம் ஓரளவு தடுத்து நிறுத்த முடியும் என்ற கருத்தோடு பேசினார்கள். அதைத்தான் நம் அரசாங்கம் உணர வேண்டுமென்று நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தி எந்த உருவத்தில் நமது தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த போதிலும் அதை அரசாங்கம் கண்டிப்பாகத் தடுக்கவேண்டும்—தடுப்பதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆங்கிலம் பல வகையில் சிறந்த மொழியாக, நாம் பேசுவதற்கும், அல்லது சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கும் நடைமுறையில் சுலபமாகப் புரிந்து கொள்வதற்கும் இப்போது உபயோகமாக இருக்கிறது. இது நமது நாட்டில் மட்டுமல்ல, ஆங்கிலம் அதிகமாக புழக்கத்தில் இல்லாத ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில்கூட ஆங்கிலம் நாளுக்குநாள் பலம் பெற்று வருகிறது. மக்களிடையே அது பரவி வருகிறது. அந்த நாட்டு அரசாங்கமும் மக்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்பிப்பதில் அதிக அக்கறை காட்டுகிறார்கள். பல மாதங்களாக ஜப்பான் நாட்டில் டெலிவிஷன் மூலமாக பொது மக்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்து வருகிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட மொழியை நமது சட்ட மன்ற உபயோகத்துக்கு நீடித்து வைப்பதற்கு ஒரு வருக்கும் ஆட்சேபம் இருக்காத முறையில் கொண்டு வந்துள்ள இம்மசோதாவை நான் முழுமனதுடன் ஆதரிக்கிறேன்.

4-30 p.m. *DR. H. V. HANDE: Mr. Chairman, Sir, just now we have taken the "National Solidarity Day" pledge and, therefore, it is impossible for any one of us to thing in terms other than our country. When the question of the country comes, the language in which the citizens of the country communicate with each other is the next question that arises. There must be a link language

between one citizen and the other citizen to whatever part of the country he belongs. Therefore, one language is absolutely necessary. The next question is, "What should be that language?" Should that language be Hindi or English? I fully welcome this measure because I think the only way of keeping the different parts of the country as one unit is by using English. It is the prerogative of the Legislature to uphold this language along with the regional language, to see that the citizens of the country are given a chance to communicate with each other in one language. If we accept this fact, I do not see any problem at all. If we accept that the State Government has to communicate with another State Government and the Centre by means of a common language, I do not know why so much of heat and passion should be exhibited at all. If we get rid of this only golden weapon in our hands today, namely, the English language, I am afraid we will not have any other language which satisfies the needs of everybody. If Hindi is brought in as the link language, the entire Southern States get infuriated. Then what is the language that we should have? Obviously it is only English. Let us take, for instance, our daily life. We are living in a condition that has been brought about by modern technology. Right from the morning when we get up we brush our teeth with the tooth--brush and then we look at the mirror and then we use tap water. All this is the product of modern technology. Unfortunately during the past seventeen years after independence we have not been able to achieve anything substantial and give to the West. The whole question of language is linked with production. When we think of an object, we have to name it. When we want to identify an object, it can be done only by means of a language. Let us take the legislature. The very principle and practice of legislature, the principle and practice of democracy is a modern conception that we have imbibed from the House of Commons, from the West. When that is the case, I really fail to understand why there should be any trouble at all. I do not see why there should be any opposition to this legislation. I welcome it *in toto*. Let us take the concept of democracy. I am quite sure even senior Members would agree with me that the very concept of 'Government of people, by the people and for the people' was evolved by the West. For 1,500 years we have not grown, and this particular gap can be bridged only by the English language. Therefore, if we apply our mind, there is no problem at all. Take, for instance, Japan. The Japanese are able to manufacture so many articles with ease and they have advanced even to a greater extent than the Western Countries. Take, for instance, a small nut, a part of a motor-car. Can we give any Tamil, Kannada, Malayalam or Hindi word for that? It is very difficult. Even the ordinary mechanic talks about these things. The purpose of language is to enable a person to express his thoughts and he is able to express his thought only by using English. I was recently asked what the Tamil equivalent was for a wire or a nut was. I said, "Let us not bother ourselves about it; as long as we can identify the object, there is no problem at all." The whole difficulty is

we are a talkative nation. We talk too much and do very little. From morning till night we go on talking and there is no production. Now take a particular material. We will appoint a committee to find out a vernacular word for it. Before it is found the Japanese are able to manufacture it. Therefore, we must have a language only for the purpose of communication and we should not be passionate over it. Our friend was passionate over the Tamil language. Sir, there is only one way of preventing Hindi from taking a complete hold over the Southern States and that is English. If we lose this only weapon, which we are having now, I am afraid we will have nothing but Hindi within a course of a few years. Therefore, I request everyone to support this Bill *in toto*.

Thank you verymuch, Sir.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவரவர்களே, இன்று ஆங்கிலம் தேவையா இல்லையா என்ற சர்ச்சையைவிட நமக்கு எது
4-40 p.m. முக்கியம் தேவை என்ற கருத்தைக் கொண்டு பார்த்தால் ஆங்கிலம் எதற்காக நமக்கு அவசியம் தேவை என்று எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள். ஆனால் தேசிய மொழி ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்று ஆதிக்கம் காரணம் கொண்டு, இந்தியைத் திணிக்க வேண்டு மென்று—அது பெருவாரியான மக்களால் பேசப் படுகிறது, அது தான் தேசிய மொழி என்ற காரணத்தைக் காட்டி இந்தியைத் திணிப்பதற்கு மத்திய அரசாங்கமும், மற்ற அரசாங்கங்களும் பல வழிகளில் பேசுகின்றன. மணியார்டர் பாரத்தில் நாம் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவில் இந்தியில் print பண்ணின பாரம் (form) கிடைக்கிறது. சட்ட பூர்வமாக 'ஆங்கிலம் நீடிக்க லாம்' என்று சொன்னாலும்கூட, இந்தியைத் திணிப்பதற்கு, நாட்டில் புகுத்துவதற்கு—ஊடுருவல் என்று கூடச் சொல்லலாம்—முயற்சி நடக்கிறது. அந்த முறையில் அதனால் நாட்டின் ஐக்கியத் துக்குப் பாதகம் ஏற்படும் என்று இந்தியைத் திணிக்கும் எண்ணம் கொண்டவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நமக்கு இந்தி மீது வெறுப்போ கோபமோ இல்லை. ஆனால் ஏன் இந்தியை எதிர்க்கிறோமென்றால் தமிழுக்கு மாற்று என்பது மட்டு மல்லாமல் இப்போது அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்களுக் குப் பெரும் ஆபத்து ஏற்படும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டு வருகிறது. மத்திய அரசாங்க வேலையில் இருப்பவர்களுக்கு இந்தி தெரிந்தால் தான் உத்தியோக உயர்வு கிடைக்குமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டு வருகிறது. அவர்கள் இந்தி Pass பண்ணினால்தான், அதிலே பாண்டித்தியம் பெற்றால்தான் உத்தியோக உயர்வு கிடைக்கும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டு வருகிறது என்பது அனுபவ பூர்வமாக உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்களுக்குத் தெரியும். இந்தியை வெறுக்க வேண்டுமென்ற கெட்ட எண்ணத்தில் நான் இதைச் சொல்லவில்லை.

இந்தியாவில் எதற்காக ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமென்று சொல் கிறோமென்றால்—அமெரிக்கர்கள் ஆங்கிலேயர்களுடன் தங்கள் நாட்டுக்கு சுதந்திரம் வேண்டு மென்று சண்டை போட்டுக் கொண்

டார்கள். வெற்றி பெற்று இப்போது அமெரிக்கா சுதந்திரமாக வாழ்கிறது. ஆனால் அந்த நாட்டில் இன்றும் பல மொழி பேசும் மக்கள் இருந்தாலும்கூட அவர்கள் ஆங்கிலத்தைத்தான் தேசிய பாஷையாக வைத்து காரியம் நடத்தி வருகிறார்கள். இன்று ஆங்கிலம் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது. அதனால் பலவித அனுகூலம் பெற்று வருகிறோம். ஆங்கிலத்தை நாம் கற்றால் நமக்குக் குற்றங் குறை வராது. இந்தியாவில் இந்தி இருப்பதால் என்ன நன்மை ஏற்படும்? ஆங்கிலேயர்களால் நமக்குப் பல நல்ல காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன. அவர்கள் செய்த நல்ல காரியங்களை பாராட்டுவதுபோல், இந்த நாட்டை அவர்கள் ஆங்கிலத்தை வைத்து ஒற்றுமைப்படுத்தினார்கள் என்பதை யாரும் மறக்க முடியாது. இந்த நாட்டில் பிளவு மனப்பான்மை ஏற்படுவதற்கு வழி யில்லாமல்—இப்போது தேசிய ஒற்றுமை உறுதிமொழி எடுத் தோமே—அதற்கேற்ப—அது உலக பாஷையாக மாறிவரும் நிலைமை உணர்ந்து அது பொது பாஷையாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்த மாநில அரசாங்கம் இதைப் பாதுகாக்கும் வகையில் இந்தி தெரியாத உத்யோகஸ்தர்களைப் பாதுகாக்கும் வகையில், இந்தி தெரியாத உத்தியோகஸ்தர் களுக்குப் பாதுகாப்பு செய்யும் வகையில்—உயர்வு கொடுக்காமலி ருந்தால், அதற்கு வேண்டிய தக்க பந்தோபஸ்து செய்ய வேண்டு மென்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மசோதா அவசியம். நம் இந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில் எந்த பாஷையை வைத்தாலும், மற்ற பாஷைக்காரர்கள் அதற்கு ஆட்சேபம் செய்வார்கள். எந்த உணர்ச்சியைக் கொண்டு சொன்னாலும், நம் சுய நல நோக்கத்தைக் கொண்டே, நம் சந்ததிக்கு நன்மை உண்டு என்ற நல்ல எண்ணம் கொண்டு நாட்டில் ஆங்கிலம் நீண்ட நாள் இருப்பதற்கு மாநில அரசாங்கம் பாடுபட்டு, மத்திய அரசாங்கத்துக்குச் சொல்லி என்றென்றும் இருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* **திரு. க. அன்பழகன் :** சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்று இந்த மன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற இந்த மசோதாவின் கருத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்பவனாக இருக்கிறேன் என்றாலும் இந்த நிலைமை ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்த சூழ்நிலையை இந்தச் சட்டமன்றம் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது என்பதை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். 1965 ஜனவரி 25-க்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டிலோ அல்லது வேறு பல மாநில அரசுகளோ தத்தம் மாநிலங்களில் ஆட்சி நடத்து வதற்கு மேற்கொண்டிருக்கிற மொழி அந்தந்த வட்டார மொழி யாகவும் இந்தியாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டுமென்றால் அது நீடிக்க தனி சட்டத்தை அந்தந்தச் சட்ட மன்றங்கள் நிறைவேற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்று விதி அரசிய லமைப்புச் சட்டத்தினால் ஏற்பட்டு இருப்பதால் இன்றைய தினம் இந்த மசோதா இங்கு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இது நிறை வேற்றப்படுவதில், உண்மையான நிலைமையை வைத்துப் பார்த்தால்

கருத்து மாறுபாடு ஏற்பட வழியில்லை. எனினும் இந்த ஏற்பாட்டினை குறித்து இரண்டு வித கருத்துக்கள் பிறக்கத்தான் செய்கின்றன. ஒன்று, தமிழ் இந்த சட்டமன்றத்தில் நடைமுறை ஆட்சி மொழியாக விளங்கமுடியாது, தமிழுக்கு அந்த ஆற்றல் இல்லை, அந்த இடத்தை நிரப்புவதற்காக ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தவேண்டியிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுவது. ஏற்கெனவே தமிழகத்தைப் பொருத்தவரையில் சட்டமன்றத்தில் தமிழ்தான் ஆட்சிமொழி என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. நாட்டின் நிர்வாகத்திற்குப் பயன்படுத்துகிற மொழிதான் சட்டமன்றத்திலே இயல்பாக இடம் பெற்றிருக்கவேண்டிய மொழியாகும். உண்மையாகத் தமிழில் எல்லாவற்றையும் நிறை வேற்ற முடியுமானால் எதற்கு ஆங்கிலம் என்று தமிழ் மொழியின் உரிமையைக் கருதுகிறவர்கள் நிச்சயமாகக் கேள்வி எழுப்புவார்கள். தமிழுக்கு முதல் இடம் வேண்டுமென்று என்னுகிற என்னைப் போன்றவர்கள் தமிழைக் கொண்டு சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான எல்லாச் சூழ்நிலையையும் அரசாங்கம் மேற்கொண்டு நிறைவேற்றாத காரணத்தால்தான் கடந்த 15 ஆண்டுகளில் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் முறைப்படி செய்யத் தவறியதால்தான் சட்டமன்றத்தில் இது வரையில் பல மசோதாக்கள் தமிழில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்க வேண்டிய நிலையில் தவறியதால்தான் தேவையானால் மட்டும் ஆங்கிலத்தைத் துணைக்கு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவேண்டிய முறையை மேற்கொண்டு தமிழுக்கு அந்த ஆற்றலை உண்டாக்கத் தவறியதால்தான் இந்த நிலைமை. அரசாங்கம் இதில் அக்கறை காட்டத் தவறிவிட்டதால் தமிழ் அதற்கு ஏற்ற ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தாலும் அமைச்சர்களுக்கு உள்ள தமிழ்ப்பற்றில் சந்தேகமில்லை என்றாலும், செயலில் எல்லாவற்றையும் செய்யத் தவறிவிட்டதால் எல்லாச் சட்டங்களையும் தமிழ்நாட்டில் தமிழில் நிறைவேற்ற முற்படாத நிலையில் தொடர்ந்து ஆங்கிலத்தைக் கொண்டு நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் தமிழுக்கும் ஆங்கிலத்திற்கும் இடையே பகை உணர்ச்சிக்கு இடமில்லை என்ற எண்ணம் கொண்டவருங்கூட தமிழே வரவேண்டுமென்று கேட்பதானது தமிழ் வராவிட்டால் இந்தி வந்து விடுமே என்ற அச்சத்தால்தான் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. முத்தையா செட்டியார் அவர்களும் இந்தியைக் கண்டித்து ஆங்கிலம் தான் நீடிக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்துவதை நோக்கினால் ஆங்கிலம் நீடித்தால் தான் இந்தியைத் தடுத்து நிறுத்த முடியும் என்று அவர்கள் நம்புவதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆகையால் ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டுமா வேண்டாமா என்ற பிரச்னை எழும்போது தமிழ் இடம் பெறுவதற்கு அது நல்லதா அல்லவா என்ற எண்ணம் தான் ஏற்படுகிறது. அரசாங்கம் சட்டமன்ற முறையைத் தமிழில் கொண்டுவர எல்லா நடவடிக்கைகளையும் திட்டவட்டமாக எடுத்துக்கொள்ள நாட்டு மக்களுக்கு உறுதி தருமானால் இந்த சந்தேகம் எழுந்திருக்காது. இந்தித் திணிப்பை நீக்க மாநில அரசாங்கம்தான் முன்வர வேண்டும். மாநில அரசாங்கத்துக்கு அந்த உணர்ச்சி ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எதிர்க்கட்சி துணைத்தலைவர் அவர்கள் எடுத்துச் சொல்லியதுபோல

ஆங்கிலத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களுக்கு நம்முடைய அமைச்சர்களுக்கு ஆங்கிலத்திற்கும் இந்திக்கும் உள்ள வேற்றுமை தெரியாமலிருக்க முடியாது.

தமிழ் மொழியை ஆதரிக்கும்போது அதன் உரிமையை ஆதரிக்கிறோம். அந்த உரிமையை அதற்குள்ள இடத்தை வேறு எம்மொழியும் பறிக்க அனுமதிக்க முடியாது. ஆங்கிலத்தை அறிவுவளத்திற்காக நம்முடைய முன்னேற்றத்திற்காக எந்த அளவுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமோ அந்த அளவுக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறோம். இந்த இரண்டு விதமான தகுதியும் உரிமையும் இந்திக்கு இல்லை என்று நினைவூட்டிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தாய் மொழியோ அன்றி அறிவுக்குப் பயன்படுத்தும் மொழியோ ஆகிய இந்த இரண்டும் இந்தியாக இருக்க முடியாது. மற்றொரு மன்றத்தில் பேசும்போது இந்த மூன்று மொழிகளுக்கும் உள்ள வேற்றுமையை ஒருவர் தெரிவித்தார். தாய்மொழி தாய்ப் பாலைப்போல என்றும், ஆங்கிலம் புட்டிப்பாலைப் போல என்றும், இந்தி கள்ளிப் பாலைப் போல என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார். அதற்குமுதலமைச்சர், அது புட்டிப்பாலும் அல்ல; கள்ளிப்பாலும் அல்ல என்று தெரிவித்துவிட்டு, ஆட்டுப்பாலைப் போலவும், கழுதைப் பாலைப் போலவும் என்றும் சொல்லலாமே என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவரவர்கள் எதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார்களோ அதைத்தான் சொல்வார்கள் என்ற முறையில் சொல்லியிருக்கலாம். குழந்தைகளுக்கு உடம்பில் அரிப்பு ஏற்பட்டு கரப்பான் நோய் வரும்போது கழுதைப்பாலைப் பயன்படுத்தலாம் என்று அறிந்த முறையில் அமைச்சர் அவர்கள் அதைத் தெரிவித்திருக்கலாம். ஆனால் அதையே தொடர்ந்து பருகினால் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு மந்த புத்திதான் ஏற்படும். ஆகையால் அமைச்சரும் அதில் உள்ள வேற்றுமைகளை மறந்துவிடவில்லை. இரண்டும் புட்டிப்பால் என்று சொல்ல முடியவில்லை. ஒன்று ஆட்டுப்பால் மற்றொன்று கழுதைப் பால் என்றும் ஒன்று மனைவி மற்றொன்று சகோதரி என்றும் ஆங்கிலத்திற்கும் இந்திக்கும் உள்ள தாரதரத்தை அமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு வெளியிட்டார்கள். வேண்டுமென்று சொன்னதாக நான் கருதவில்லை. உள்ளத்தில் உள்ளதைத்தான் அவர்களால் வெளியிட முடிந்திருக்கிறது. இந்த நாட்டு மக்களுக்கு இன்றைக்கே தமிழ் வராவிட்டால் நாளைக்கு இந்தி இதற்கும் வந்தால் என்ன செய்வது என்ற அச்சம் இருக்கிற காரணத்தால் உடனடியாகத் தமிழைக் கொண்டு வாருங்கள் வாருங்கள் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது அந்த அச்சத்தை கருதிவிட முடியாது. அந்த அச்சத்தை மாற்றும் அளவுக்கு அமைச்சர்கள் இதுகாறும் என்ன செய்தார்கள் என்பது அறியாதவன் அல்ல நான்.

டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் பேசும்போது நேரு அவர்கள் தந்த உறுதிமொழியைப்பற்றிச் சொல்லியபோது அவர்கள் குரலில் வேதனை வெளிப்பட்டதை உணர முடிந்தது. அந்த உறுதிமொழி காப்பாற்றப்படவில்லை. என்ற உணர்ச்சி எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கட்கும் இந்த மசோதாவை ஆதரித்த வேறு பலருக்கும்

[திரு. க. அன்பழகன்] [20th October 1964

இருக்கிறது என்பதை நினைவூட்டிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆட்சி மொழி மசோதா பாராளு மன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்டபோது பலரும் கேட்டதற்கிணங்க அரசியல் சட்டத்தில் 17 திருத்தங்களை இதுவரை கொண்டுவரும் மனோபாவம் உள்ளவர்கள் அரசியல் சட்டத்தினை ஆட்சிமொழிப்பற்று ஏற்படும் சிக்கலைத் தீர்க்க அவசியம் திருத்தியிருக்க வேண்டும். 210-வது பிரிவில் முதல் பகுதி திருத்தப்பட்டிருக்குமானால் ஆங்கிலத்தை விலக்கிவிட வேண்டுமென்ற கருத்து இடம் பெற்றிருக்காது. நான் அந்தப் பகுதிகளை முழுவதும் படித்தால் காலமாகுமென்று சுருக்கமாகப் படிக்கிறேன்.

Unless the Legislature of the State by law otherwise provides, this article shall, after the expiration of a period of fifteen years from the Commencement of this Constitution, have effect as if the words ' or in English ' were omitted therefrom.

15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஆங்கிலத்திற்குத் தந்திருக்கும் உரிமை நீக்கப்படுகிறது என்று சட்டமன்றங்களைப் பற்றிக்கூறப்பட்டிருக்கும் பிரிவில் இருக்கிறது. ஆட்சிப்பகுதியில் பார்த்தாலும் அந்த பகுதியிலும் 15 ஆண்டுகளுக்கு பிறகு இந்திமொழியோ வட்டார மொழியோதான் ஆட்சிமொழி உரிமை பெறும். ஆங்கிலம் இடம் பெறாது என்ற கருத்து இருக்கிறது. மத்திய ஆட்சி மொழியாக ஆங்கிலம் பயன்படுத்தபடலாம் என்று மட்டும் சட்டம் செய்தார்களே தவிர இந்தியாவிலுள்ள சட்டமன்றங்கள் எந்த அரசியல் சட்டத்தால் கட்டுப்படுகிறதோ அந்த அரசியல் சட்டத்தில் ஆங்கிலம் எல்லா சட்ட மன்றங்களிலும் தொடர்ந்து நீடித்திட வழி செய்யவில்லை அந்த அரசியல் சட்டபடியே இந்த மன்றம் இயங்கவேண்டியிக்கிறது. இந்திய ஒற்றுமையை உண்டாக்க இன்றையதினம் உறுதி மொழி எடுத்துக்கொள்ளும் நிலையில், அந்த அரசியல் சட்டத்தில் ஒற்றுமை உருவாக பாதுகாப்பு அளிக்கப்படவில்லை. அதனால்தான் ஆங்கிலத்தை நீடிக்க உத்திர பிரதேசத்தில் தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்ட நேரத்தில் அதை எதிர்த்து உதறித்தள்ளியிருக்கிறார்கள்.

அவாகளுடைய தாய் மொழிப் பற்றைப் போற்றுகிறேன். ஆனால் இந்தியா இந்தி மொழி ஆதிக்கத்திற்கு உட்படுதலால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளை நோக்குகையில் ஒற்றுமையிலே நம்பிக்கை இல்லையோ என்று ஐயுறுகின்றேன். அதேபோல ராஜஸ்தானிலே இந்தி மொழிக்கு இருக்க வேண்டிய இடம் ஆங்கிலத்துக்கு இருக்கக் கூடாது என்பதாலே அந்தத் தீர்மானம் தடுத்து நிறுத்தப் பட்டிருக்கிறது.. அதே சமயத்தில் இங்குள்ள தமிழர்கள் மொழி வெறி பிடித்தவர்கள் அல்ல. தங்களுடைய மொழிக்காக இன்னொரு மொழியை அழிப்பவர்களும் அல்ல என்ற தெளிவை அரசாங்கம் பெறத் தக்க அளவுக்கு இந்தத் தீர்மானத்தை யாரும் எதிர்க்க வில்லை. தமிழகத்தில் யாரேனும் ஓரிருவர் எதிர்த்தாலும் . கட்சிக் கருத்து . என்ற காரணத்தாலே எதிர்க்கிறார்கள். அவர்களும் ஆங்கிலம் அனைத்துத் துறையில் பயன் படுத்தப்படுகிறதுக்காக வருத்தப்படுகிறார்கள். தமிழுக்கு முதலிடம் தாருங்கள் என்று தான் கேட்கிறார்கள். ஆனால் உத்திரப் பிரதேசத்திலேயும், ராஜஸ்தானத்திலேயும் ஆங்கிலமே கூடாது என நேர்மாறாக நடைபெற்று

20th October 1964] [திரு. க. அன்பழகன்]

இருப்பதை எண்ணிப் பார்த்தால் இங்கு எந்த அளவுக்குப் பெருந்தன்மை காட்டப்படுகிறது, எந்த அளவுக்கு நியாயத்திற்கு இடம் தரப்படுகிறது என்பதை உணரமுடியும். பீகார் சட்டமன்றத்திலே ஆங்கிலத்திலே படிக்கப்பட்ட ஒரு மசோதாவை எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர் எழுந்து கிழித்து எறிந்து விட்டு அவையை விட்டு வெளியேறி இருக்கிறார். ஆனால் இங்கே ஆங்கிலத்தை அடியோடு எதிர்க்கவில்லை என்றால் என்ன காரணம்? ஆங்கிலத்தைக் கொண்டு தான் இந்தியாவின் பொது நிர்வாகத்தில் அதை பயன் படுத்துகிற சூழ்நிலையை உண்டாக்கினால்தான் இந்தி மொழியினர் அல்லாத நாமும் வாழ முடியும், இந்தி மொழி வெறிபிடித்தவர்களுக்கும் அந்த ஆங்கிலம்தான் உதவியாக இருக்க முடியும் என்ற காரணத்தால்தான் 'லிங்க் லாங்குவேஜ்' தொடர்பு மொழி என்ற தகுதியோடு ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தலாம் என்ற எண்ணம் இந்தி மொழியினர் அல்லாதாருக்கெல்லாம் இருக்கிறது. ஆனால் அதனாலே பொது மக்களிடத்திலே நேரடி தொடர்பு கொள்ளும் நிர்வாகத்துக்கு ஆங்கிலம் பயன் படுத்துவதை நான் ஒரு நாளும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன் தமிழ் நாட்டிலே நீதி மன்றங்களில் ஆங்கிலத்தில்தான் வழக்காடவேண்டும், தீர்ப்பு வழங்க வேண்டும் என்பதையும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். சட்ட மன்றங்கள் ஆங்கிலத்திலேதான் இயங்கவேண்டும். இனி வருகிற சட்டங்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலேதான் வரவேண்டும் என்ற நிலைமை நீடித்து வருகிற சட்டங்களிலே ஒன்று இரண்டு கூடத் தமிழிலே கொண்டு வந்து ஏற்கப்படாவிட்டால் நிச்சயமாக அதைக் கண்டிக்கத் தவற மாட்டேன். ஆனால் அத்துறைகளில் தமிழை உரிய அளவு இடம் பெறச் செய்தற்கு முன் உதவிக்கு தொடர்புக்கு ஆங்கிலம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம். நாம் மாநில ஆட்சியில் ஏற்றுக் கொள்வது போன்று, மத்திய அரசினர் ஆங்கிலத்துக்கு முழு உரிமை—நிலையான உரிமை அளிக்க வேண்டியது இன்றியமையாத கடமையாகும். இன்றைய தினம் அப்படி அளிக்கவில்லை.

ஏறத்தாழ ஓர் ஆண்டுக்கு முன்னாலே தமிழ் நாட்டிலே தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள நண்பர் ஒருவர் குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகத்துக்கு ஒரு வேண்டுகோள் அனுப்பினார். அவர் தமிழிலே எழுதி அனுப்பி இருக்கலாம். ஆனால் அங்கே உள்ளவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியாது, நம்முடைய குறை கவனிக்கப்படமாட்டாது என்ற எண்ணத்தில் ஆங்கிலத்திலே எழுதி அனுப்பினார். எங்கே இருந்து பதில் வந்திருக்கிறது. நான் முதலமைச்சர் அவர்களும் அவைத் தலைவர் அவர்களும் கவனிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்த அஞ்சல் 'அட்டையைப் பதிலாக அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவும் இந்தியிலே அச்சிட்டு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்திலே இருந்து எழுதிக் கேட்ட தேதி 1963-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட்டு மாதம் முதல் வாரம். பதில் வந்திருப்பது 24 ஆகஸ்ட் 63-ஆம் ஆண்டு. அந்த பதில் முழுவதும் இந்தியிலே அச்சடிக்கப்பட்டுள்ளது இப்படி குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகத்திலே இருந்து வருகிற அளவுக்கு இந்தி திணிக்கப்படுகிறது என்றால் நமெல்லாம் இந்த நாட்டிலே மனிதர்களாக வாழ்கிற நிலைமை தான் இருக்கிறதா என்பதை அருள்கூர்ந்து எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். எல்லோருக்கும் இந்தி தெரியுமா? இந்தி

[திரு. க. அன்பழகன்] [20th October 1964

அறியாத பிற மொழியினர் இருப்பதை மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்ற நிலைமையிலேயே அனைவருக்கும் பொதுவான குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகத்திலேயே இந்த அளவுக்கு இந்தி திணிக்கப்படுவதை யார்தான் பொருக்க முடியும்? அதற்குக் காரணமாக இருக்கிற அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று நாட்டு மக்கள் கேட்கிறபோது முதலமைச்சர் அவர்களும் பெரிய பதவியில் இருப்பதால் இந்திதான் ஆட்சிமொழி என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லவேண்டும் என்ற ஆர்வம் கொள்வதைத்தான் காண்கிறோம்! இந்த இந்தி மொழித் திணிப்பை தடுத்து ஆங்கிலத்துக்கு நிலையான இடம் கிடைக்க அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த என்ன முயற்சி எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்று இந்த சமயத்திலே கேட்பேனேயானால் இது வாதத்துக்கு பொருத்தமானது அல்ல என்று கருதிவிடமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஏனென்றால் மத்திய அரசில் ஆங்கிலத்தை நிலை பெறச் செய்யாவிட்டால் அந்த இடத்திலே இன்றைக்குப் புகுவது இந்திதான். ஆங்கிலத்தை அடியோடு ஒழித்துவிட்டு, தமிழிலேயே சட்டங்களை நிறைவேற்றுவோமானால்கூட அந்தச் சட்டத்தை டெல்லிக்கு அனுப்புகிறபோது, இந்தியிலே மொழி பெயர்த்து அனுப்புங்கள் என்று கட்டளை இடப்படும் பரிதாபகரமான நிலைமை ஏற்படும். எந்த அமைச்சர்கள் இன்று இந்தியை ஆதரிக்கிறார்களோ, அவர்களே தாம் கையெழுத்துப் போடுகிற தாளிலே எழுதப்பட்டிருக்கிற செய்தியே என்னவென்று தெரியாத அளவுக்கு இந்த ஆதிக்க நிலை ஏற்படும். ஆகவே ஆங்கிலத்துக்கு ஏற்பாடு செய்துகொள்வதன் மூலம்தான் டெல்லி அரசாங்கத்துக்கும் நமக்கும் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள முடியும்.

தெளிவான தமிழிலே தொடர்பு கொள்ள இன்றைக்கு சட்டப்படி உரிமை இல்லை. வேண்டுமானால் சலுகை கேட்கலாம். தயவு செய்து, கருணை காட்டி இந்தியாவிலே நாங்களும் பிறந்துவிட்ட காரணத்தால் எங்களுடைய தமிழ் மொழியையும் அனுமதியுங்கள் என்று கேட்கலாமே தவிர, சட்டப்படி பேச உரிமை இல்லை. தமிழை தேசியமொழி என்று ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் மரியாதைக்காக. மத்திய ஆட்சி மொழி என்று இந்தியைக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள் பெரும்பான்மை பலத்தைக் காட்டி இந்தியை ஆட்சிமொழியாக திணிக்கிற முறையிலே நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறார்கள். அண்மையிலே அமைச்சர் ஒருவர் சொன்னபடி மத்திய அரசாங்கத்தின் பல்வேறு துறைகளிலேயும் இந்தியைக் கையாள்வது வற்புறுத்தப்பட்டு உத்தரவுகள் பலவும் இந்தியிலே பிறப்பிக்கப்படுகின்றன. ஆனாலும் இந்தி மொழியின் தகுதி பற்றி அவர்களே அண்மையில் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் தெரிவித்த செய்தி இது, வெளி நாடுகளுடன் இந்திய அரசு செய்து கொண்ட வர்த்தக ஒப்பந்தம் போன்ற 94 உடன்படிக்கைகளில் 8 தான் இந்தியிலேயே செய்யப்பட்டன என்று மத்திய சர்க்கார் அமைச்சர், இந்தி பற்றுள்ளவர்கள் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலளித்திருக்கிறார். உடனடியாக இந்தியிலே எழுதுவதற்கு வாய்ப்பு வசதிகள் இல்லாத காரணத்தாலே என்று

20th October 1964] [திரு. க. அன்பழகன்]

விளக்கம் கூறி இருக்கிறார். இதற்கு என்ன பொருள் என்று கருதுகிறீர்கள்? உடன்படிக்கைகளைத் திட்ட வட்டமாகத் தீட்டுவதற்கான ஆற்றல் இந்தி மொழியிலே இல்லை என்பதை அவர்களே ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். அந்த மொழி இந்தியா முழுவதற்கும் 1965 ஜனவரி 26-லே இருந்து தனி ஆட்சி மொழியாகிறது. விரும்பினால் பயன்படுத்துவதற்கு அனுமதிக்கப்படுகிற மொழியாக ஆங்கிலம் இருக்கிறது. அதுவும் 1975 வரையிலேதான். ஆக இன்றைய தினம் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்கிற நாம், தமிழ் மொழியைக் கொண்டே பெரும்பாலான நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்திக் கொள்கிற வாய்ப்பு பெற்றிருக்கிற நாம் திரு. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னதைப் போல் தமிழ் ஆற்றல் பெற்ற மொழி என்று ஒப்புக்கொள்கிற நாம், தமிழில் முழுவதும் முடியாவிட்டால் ஆங்கிலத்தையும் பயன் படுத்தலாம் என்று ஏற்றுக் கொள்கிறபோது ஆற்றல் அற்ற மொழியை, வளர்ச்சி பெறாத மொழியை பல மொழி பேசும் மாநிலங்களில் மத்திய ஆட்சி மொழியாக்கி அது தான் நமது மன்றத்துடன் தொடர்பு கொள்ளக்கூடப் பயன்படுத்தப்படும் என்ற நிலைமை வந்தால் இது எவ்வளவு பயங்கரமானதாக, வருந்தத்தக்கதாக இருக்கும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இன்று அமைச்சர்களாக இருப்பவர்களுடைய பெரும் பொறுப்பை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் இந்த இந்தித் திணிப்பைத் தடுத்து நிறுத்தினாலொழிய, ஏதோ ஆங்கிலத்தை நாங்களும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறோம் என்று சட்டம் நிறைவேற்றி விடுவதாலே மட்டுமே நிம்மதி ஏற்பட்டுவிடாது. இந்தச் சட்ட மன்றத்திலே ஆங்கிலத்தை நீடிக்கச் சட்டம் நிறை வேற்றி விட்டால் போதுமா? 1959 லே அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கல்வி இலாகா பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருந்தபோது எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களையெல்லாம் அழைத்து மாநாடு போல கூட்டி இங்கே இருந்து ஒரு விண்ணப்பத்தை மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் அனுப்பினார். அந்த அறிவிப்பிலே திட்ட வட்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது இது. மத்திய அரசாங்கத்தின் சார்பிலே மொழிக் கொள்கையை வகுப்பவர்கள் இந்தி மொழியையும் உயர்நீதி மன்றத்திலே நிலை நாட்டி விடலாம் என்று எண்ணுவதும் மாநில சட்ட மன்றங்களிலே இந்திக்கு இடம் தரலாம் என்று கருதுவதும் என்றைக்கும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ஒன்று. இந்த மாநில மக்களின் தாய்மொழியான தமிழ் சட்டமன்றங்களிலே, நீதி மன்றங்களிலே, ஐக்கோர்ட் வரையிலே இடம் பெற்றாகவேண்டும் என்ற கருத்தை அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு இந்த சட்ட மன்றத்தின் சார்பிலே அனுப்பி இருக்கிறார்கள். இந்தி எத்தனைத் துறையிலே மாநில உரிமையில் தலையிட வருகிறதோ அத்தனைத் துறையிலேயும் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அந்த விண்ணப்பத்தைத் தயாரித்து அனைவர் சார்பிலும் அனுப்பி இருக்கிறார். இன்றைக்கு அதைச் செயலில் நிறைவேற்ற முடியவில்லை என்றால் சட்டமன்ற, கட்சித் தலைவர்களை அழைத்து முன்னர் கூறிய கருத்துக்களை வற்புறுத்தும் முறையில் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு அனுப்பினால்

[திரு. க. அன்பழகன்] [20th October 1964

அதனாலே ஏதாவது கேடு வந்து விடுமா? பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளை எப்படி இந்தி படிக்கத்தான் வேண்டுமென்று மறைமுகமாகக் கட்டாயப் படுத்துகிறோமோ அதேபோல் தான் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொண்டு இந்திக்கு வழிவிட்டுக் கொண்டே இருக்கிறோம். மறைமுகமாக ஆதரிக்கிறோம். நமது பதவிக்கு ஆபத்து இல்லாமல் எதுவோ வரட்டுமே என்று கருதுகிறோம். இந்தச் சிறு நினைப்பு இருக்கிற காரணத்தாலேதான் இந்தி ஆதிக்கம் இன்று வலுத்து வருகிறது.

தமிழ், இந்தித் தொடர்பினாலே கெட்டுவிடும் என்று மொழித் துறையிலே உள்ள அறிஞர்கள் சொல்கிறார்கள். தமிழர்கள் இந்தி ஆதிக்கத்துக்கு ஆட்பட்டு விட்டார்கள் என்றால், தமிழ் மக்கள் முன்னேற்றம் தடைப்படும் என்பதை மறுக்க முடியுமா? ஆங்கிலத்தை நிரந்தரமாக மத்திய அரசாங்க அளவிலே தொடர்பு மொழியாக ஏற்காவிட்டால் தமிழ் மாநிலத்திலே ஆங்கிலம் இருந்தாலும் அங்கே இந்திக்கு தனி ஆட்சி பீடம் வலுப்பெற்று விடுமானால், அதற்குப் பின்னர் நமக்கு தமிழே தாய் மொழியாக இருந்தாலும் ஆங்கிலம் அறிவு மொழியாகத் துணை நின்றாலும் அவற்றைப் பயன்படுத்துகிற வாய்ப்பு பெறுவோமா? மத்திய அரசாங்கம் ஆங்கிலத்தை முற்றும் எடுத்து விட்டால் துணைவேந்தர் டாக்டர் இலட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்களை அகில இந்தியாவிலே ஒரு பெரும் நிபுணராக ஏற்றுக் கொள்ள முன் வருவார்களா? இங்கே இருக்கிற வேறு எந்தப் பெரியவர் கூறுவது அவர்களாலே ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமா? அமைச்சர்கள் தவறாகக் கருதக் கூடாது. அமைச்சர்களின் சொல்லுக்காவது சிறிதேனும் மதிப்பு மிச்சமிருக்கும் என்று கருத முடியுமா? அந்த நிலைமை நாட்டிலே வரக் கூடாது என்றால் இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றி விட்டு ஆங்கிலத்துக்கு வழி செய்துவிட்டோம். நம்முடைய நிர்வாகம் எப்படியோ நடக்கிறது என்று கருதவிடக் கூடாது. அதற்கு அடிப்படையாக உள்ள அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த மறுத்த காரணத்தாலே தான் இந்த நெருக்கடி இந்தச் சட்ட மன்றத்துக்கும் ஏற்பட்டதை உணர்ந்து அரசியல் சட்டத்தை திருத்தி—தொடர்பு மொழியாக ஆங்கிலத்தை இடம் பெறச் செய்ய வேண்டும். இந்த சட்டமன்றத்திலே எதிர்க் கட்சியினரும் ஆதரித்து இச் சட்டம் நிறைவேறுகிறது. இந்தச் சட்டம் வருகிறபோது நாங்கள் தமிழுக்கு ஆங்கிலம் இருப்பதால்தான் தொல்லையாக இருக்கிறது என்று ஆத்திரப்படுகிறவர்களாக இருந்தால், நாங்கள் வெளிநடப்பு செய்திருக்கலாம்? எதிர்ப்பு காட்டி இருக்கலாம். ஆனால் ஆங்கிலத்தைத் துணையாக வைத்து, தமிழை கல்லூரிகளிலும் போதனை மொழியாக்குவதில் ஆர்வம் காட்டி அதன் மூலமாக இன்றைக்கு தமிழ் மொழிக்கு நாட்டு ஆட்சி முறையில், சட்டமன்றத்தில் தக்க இடமில்லாதது குறையானாலும் இனியாவது தமிழின் உரிமையும், தலைமையும் ஏற்கப்படும் என்ற உணர்ச்சியுடன் இந்த மசோதாவை நான் வரவேற்கிறேன். இதே நேரத்தில் இதை நிறைவேற்றும் காரணத்தால் சட்டமன்ற நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலத்தில்தான் தொடர வேண்டுமென்ற எண்ணமில்லாமல் தமிழிலும் துவங்கி நடத்தப் படுவதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

20th October 1964]

* SRI M. RAJAH IYER: Mr. Chairman, Sir, I rise to welcome this measure as it is an indication of the realistic reappraisal of the linguistic tangle.

(Deputy Chairman in the Chair)

I am not ashamed to speak in English because I do feel, however much I love my mother tongue, I can express myself more clearly in a language which I love as much as I love my mother tongue. I feel, Sir, it is possible for one to love more languages than one. It is possible for one to master more languages than one. And inasmuch as the support for this measure has been from various angles, some qualified, some conditional, I am anxious Government should come forward to allay certain unfounded, certain groundless fears about this theory of linguistics in general.

First of all, Sir, there were the hon. the Leader of the Opposition and many others who pointed out that it would be a suicidal step for Tamilnad to give up English. It will be a sucidal step for our country to give up English. When I say suicidal for the country, it includes Tamilnad which we love no less a whit than we love the country as a whole. It will be suicidal for the Indians to give up the study of English and it will be suicidal for the Tamilians also likewise to be ignorant of the English language. So it is that people have come forward to commend this measure, not because they merely love English but because they love India and Tamilnad too, and, Sir, we want our country to take its legitimate place in the comity of nations.

There has been a fear expressed that if other languages were allowed to invade our State, our language, Tamil would be stamped out. I cannot subscribe to the view that the study of one language could be injurious to the study of another language. How have we proved that the study of Hindi or the study of English has proved to be detrimental to the growth of Tamil literature? If we can be proud of one thing to-day, it is of the very high standard of Tamil ability that we see in the younger generation. In this connection, I would like the Government to set up a commission to go into the question to find out whether the standard of Tamil in recent years has been going up or going down. To my humble knowledge it is very high in our recent generation. They speak in Tamil very well. They write Tamil very well. What is more important, our boys speak very well in Tamil. There was a time when our expression did not keep pace with our thoughts. Our power of expression was poor. We tried to translate our thoughts in English in Tamil expressions. But we to-day find that the recent generation think their thoughts in Tamil and express them very clearly in Tamil. In journalism the output is prolific. In literature it is so. On the platform it is so. And in regard to books of enduring value it is so. We have an encyclopdia in Tamil. The world knowledge is being brought into Tamil. That being so, how can anyone say that Tamil should be afraid of the onslaught from other languages? If at

[Sri M. Rajah Iyer] [20th October 1964

all, we can give to other languages more than we may take from them. Therefore, without any fear complex, without any inferiority complex we can stand quite boldly up to the challenge of any language which may dare to invade Tamilnad and say that the strength, the innate vitality of our language will not be affected by the study of any other language. I would prove statistically if statistics can prove anything that invariably in all schools, colleges and Universities, even including elementary schools, wherever you go, if you are present in the prize distribution function, you will find that the boy who stands first in Tamil annexes the prizes in other languages also proving thereby that the mastery of some other languages has not been detrimental to the mastery of Tamil. I say this because I am very anxious to dispel the apprehension that our language is up against a very big danger and it is likely to be wiped out. We know that people who indulge in such slogans do not believe in it themselves. They know the strength of their language. But there may be in the back of the minds of these people this misapprehension which they voice forth in their slogans, that if a North Indian language is to become the official language of the country, then people to whom that language is the mother-tongue may get an unfair advantage over the other people like us, for whom it is as much an alien language as English itself. This fear is not entirely groundless. It may be that a certain section of the people of our own country would become something like a privileged section, a section that enjoys an unfair advantage over another section of people in our country. That may be a very legitimate apprehension and it is in that direction that our leaders, our own Chief Minister and others should bestow their very best ideas to see that one section of people of our country does not get an unfair advantage over another. Going to the fundamentals of that question, I am not prepared to concede that simply because a
5-10 p.m. language is the mother-tongue of a particular section, that section of the people will wield that language with great facility and greater power. That itself may be a proposition very much open to question. Because I do know that one language being the mother-tongue of one section is no guarantee that that community will use that language with any precision or power. If that were to be the case in all our competitive examinations the Anglo-Indians of this country should have stood first and foremost because English is their mother-tongue. Even though English is their mother-tongue, we find other communities faring such better than Englishmen and Anglo-Indians. That apart, there may be some justification for that apprehension that a particular section of our people will have an unfair advantage over others. It is in that direction that our leaders must put their heads to see that sufficient safeguards are ensured to see to it that no section suffers under any unfair disadvantage. With these few words, I commend the Bill for the acceptance of the House.

20th October 1964]

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: அவைத்தலைவர்களே, இன்று ஆட்சி மொழியாக ஆங்கிலம் நீடிக்கலாம் என்பதன் மீது இப்போது விவாதம் நடக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்த வரையில், மனிதன் ஒரு காலத்தில் நல்லவனாக இருந்தான். எப்போது நல்லவனாக இருந்தானென்றால் அவனுக்கு எந்த மொழியும் பேசத் தெரியாத நேரத்திலிருந்தபோது அவன் மற்றவர்களை நேசித்தான். அந்த மனிதனை சரித்திரக்காரர்கள் காட்டு மிராண்டி என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் அவன் எப்போது மொழி ஒன்றைக் கற்றுக் கொண்டானோ அப்போது தான் அவன் காட்டு மிராண்டியாகிவிட்டான் என்பது எனது கருத்து. நாம் தாய்மொழியில் பேசும்போது அவனுக்கு அந்த மொழி புரியாவிட்டால் அவனை வேற்று மனிதனாக நினைக்கிறோம். எல்லாம் தெரிந்தபின்தான் அவன் மனிதனை மனிதனாக நினைக்காமல் மிருகமாக நினைக்க ஆரம்பித்து விட்டான். இத்தகைய நிலை நாட்டில் வந்துவிட்டது.

பேராசிரியர் அன்பழகன் அவர்கள் ஒரு கடிதத்தைக் காட்டினார்கள். அது இந்தியில் இருக்கிறது—புரியவில்லை என்றார். ஆங்கிலத்தில் எழுதிவிட்டால் மட்டும் புரியுமா? தமிழிலேயே அனுப்புங்கள். அப்போது மட்டும் புரியுமா? 80 சதவிகிதம் பேருக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியாது. காட்டு மிராண்டி பாஷையில் கையை அசைத்துவிட்டால் அவனுக்குப் புரியும். மொழி வந்த பிறகு நாட்டிலே சண்டை சச்சரவுகள் தோன்றி வளர ஆரம்பித்து விட்டன. தமிழ் மொழி தொன்மையான மொழி என்று எல்லோரும் கூறுகிறார்கள். நானும் ஒரு காலத்தில் அப்படிக் கூறிக் கொண்டிருந்தேன் "கல்தோன்றி, மண்தோன்றாக் காலத்து முன் தோன்றி மூத்த தமிழ்" என்று சென்னை சட்டமன்றக் கூட்டத்தை ஊட்டியில் நடத்தினார்கள். நானும் அங்கு போயிருந்தேன். ஓய்வு நேரத்தில் தோடர்கள் வாழும் பகுதிக்குச் சென்று அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் தங்கள் மொழி மூத்த மொழி என்று கூறினார்கள். இல்லை, இல்லை எங்கள் தமிழ் மொழி தான் மூத்த மொழி, தக்க ஆதாரம் இருக்கிறது என்று சொன்னேன். அவர்கள் விடவில்லை.' தொன்மையான மொழி என்ற காரணத்தால் தொடர் மொழியை ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? முடியாது. ஆட்சியிலிருக்கும் அமைச்சர்களுக்கு—பச்சையாகச் சொன்னால்—தைரியம் போதாது என்று நான் சொல்வேன். இந்தி கட்டாயம் படிக்க வேண்டியது என்று தைரியமாகச் சொன்னால் என்ன? இன்று நேற்றல்ல. 1937-லிருந்து இந்தி பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து வருகிறார்கள். என் பையன் கூட இப்போது பள்ளிக்கூடத்தில் படித்து வருகிறான். அவனை இந்தி படிக்க வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறேன். எல்லோரும் மகன் கலெக்டராக வரவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவார்கள். நான் என் மகன் உத்தரப்பிரதேச கவர்னராகப் போக வேண்டுமென்று கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய சுயநலத்தை விட்டு விடுங்கள். பொதுவாக ஆலோசனை செய்து பாருங்கள். ஆண்டுதோறும் 2 லட்சம் பேருக்கு

[திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்] [20th October 1964

மேலாக உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலிருந்து பிள்ளைகள் வெளியே வருகிறார்கள். சர்விஸ் கமிஷன் ரிப்போர்ட் படி ஆண்டுக்கு 5,000 பேருக்கு மேல் வேலை கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. பாக்கியுள்ளவர்கள் A,B,C,D, என்று ஆரம்பித்ததும் ஜில்லா கலெக்டர் வேலை கிடைக்கும் என்று நினைக்கிறார்கள். நம்மைப் பொறுத்த அளவில், டில்லியில் 50,000 பேருக்கும் மேலாக நம்மவர்கள் டில்லி Secretariat ல் வேலை பார்க்கிறார்கள். பம்பாய் Secretariat ல் 10,000 பேர் வேலை பார்க்கிறார்கள். இப்படியாக பல்வேறு மாநிலங்களில் நம்மவர்கள் வேலை பார்க்கிறார்கள். ஏன் ? அங்கே உள்ளவர்கள் படிக்கவில்லையா, வேலை பார்க்க தகுதி இல்லையா என்று கேட்கலாம். அங்கே உள்ளவர்கள் சர்க்கார் உத்யோகத்தை விரும்பவில்லை என்று தெரிந்து கொண்டேன். 7 கோடி ஜனத்தொகையுள்ள உத்தரப்பிரதேசத்தில் 100-க்கு 10 பேர்தான் படித்திருக்கிறார்கள். இங்கு மு-த்-து 'முத்து' என்று சேர்த்து எழுதத் தெரியாதவர்களையும் சேர்த்து நம் நாட்டில் 10-ல் 9 பேருக்கு கையெழுத்துதான் போடத்தெரியும். ஆகவே அங்கேயுள்ள உத்யோகங்களை எல்லாம் நம்மவர்கள் பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்ற முறையில் என் நண்பர் சாமினாதய்யர் என்பவருக்கு ஏழு பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஏழு ராஜ்யங்களில் இருக்கிறார்கள். எங்கள் மாப்பிள்ளைகள் B.A., M.A., படித்தாலும்—பிராமணர்களுக்கு— Lower Division கிளார்க் வேலைதான் கிடைக்கும். ஆகவே வெளி ராஜ்யங்களுக்குச் சென்று வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார். அதற்குள்ள தகுதி பள்ளியிலே படித்த காலத்தில் இந்தியும் படித்தார்கள், அந்தக் காரணத்தால் வெளி ராஜ்யங்களில் வாய்ப்பு கிடைத்தது என்றும் சொன்னார். மும்மொழி கற்பது கஷ்டமான காரியமல்ல. நான் சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது என் தாய்க்கு தெலுங்கு தவிர வேறு ஒன்றும் தெரியாது. தந்தையோ, தெலுங்கு தெரிந்தாலும் தமிழ் தவிர வேறு மொழி பேசமாட்டேன் என்ற வெறி பிடித்தவர். அண்டை விட்டுக்காரர்கள் கன்னடம் பேசுகிறவர்கள். எனக்கு 5 வயதாக இருக்கும்போது அப்பாவுடன் தமிழிலும், அம்மாவுடன் தெலுங்கிலும், பக்கத்துவீட்டுக் குழந்தைகளுடன் கன்னடத்திலும் பேசுவேன். ஆகவே மும்மொழி பேசுவது கஷ்டமல்ல. இதுபோல் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மும்மொழிப் புலவர்கள் தோன்றுவது இயற்கை. தானாகவே வந்துவிடும். இந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக வைக்கவேண்டும். வைத்து படித்தால்தான் தமிழ் நாட்டில் வருங்காலம் சுபிட்சமாக இருக்கமுடியும். இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தால், இந்தியா ஒரு நாடு என்று ஏற்றுக்கொண்டவர்கள், இதை எதிர்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகையால் இந்தி எதிர்ப்பு அர்த்தமற்றது என்று கூற விரும்புகிறேன். எங்கள் ஊர்—சங்கம் வைத்து முத்தமிழ் வளர்த்த—மதுரையில் நகரசபைத் தேர்தலில் அவர்கள் ஒரு நபர் கூட வராமல் தோற்கடித்துவிட்டார்கள். பெட்ரோல் ஊற்றி தீ வைத்துக்கொண்டாரே சின்னச்சாமி அவர் இறந்த திருச்சியில் ஒரு ஸ்தானம்கூட வரவில்லை.

20th October 1964]

திரு. என். வி. நடராசன்: அது நடைபெற்ற நேரத்தில் தி.மு.க. ஒரு நகராட்சியைக் கூட பெற்றிருக்கவில்லை. அதற்குப் பின் . . . .

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: இப்போது ஜனத்தொகை பெருகிக்கொண்டு போகிறது. நமது கல்வியமைச்சரவர்களோ நாளைக்கு ஒரு காலேஜாக திறந்து கொண்டு போகிறார்கள். மேலும் படிப்பு அதிகமாகிக்கொண்டே போகிறது. அத்தனை பேருக்கும் வேலை வேண்டுமென்றால் நாம் இந்தி படிக்கவேண்டும். நான் டேராடூன் போயிருந்தேன். அங்கே National Academy of Administration இருக்கிறது. அங்கு போனபோது என்னைப் பெயர் சொல்லி கூப்பிட்டு 10 பேர் ஓடி வந்தார்கள். உட்கார்ந்து பேசும்போது ஒருவர் என் ஊர் பக்கம், பெரியகுளம், உத்தமபாளையம், 3 பேர் மதுரை என்றார்கள். I.A.S., க்குப் போயிருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டைச்சேர்ந்தவர்கள் 50 பேர். 100-ல் 50 தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றால் அவர்களுக்கு உத்தியோகம் கொடுக்க முடியுமா, தமிழ் நாட்டில் ? அவர்கள் இந்தி கற்றுக்கொள்ளாமல் உத்தரப்பிரதேசம, பீகாரில் எப்படி வேலை பார்க்க முடியும்? வருங்கால சந்ததி நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்றால், இந்தியைக் குழந்தைகளுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தால் தான் முடியும். ஏதோ எதிர்க்கட்சிகள் கூறுகிறது என்ற காரணத்தால் பயந்து கொண்டு பேசாமல் இருந்தால், வருங்கால சந்ததியினருக்கு நன்மை செய்தவர்களாக மாட்டோம். அவர்கள் நம்மை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள், காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆட்சியில் இருந்த காலத்தில் நமக்கு இந்தியை, துள்ளித் திரிகின்ற காலத்தில் கற்றுக்கொடுக்கவில்லை என்று வருங்காலத்தில் தூற்றப் போகிறார்கள். ஆகவே, ஒருவர் அதிகபட்சம் எத்தனை மொழி கற்றுக்கொள்ள முடியுமோ அத்தனை கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதிலே இந்தி கற்றுக்கொள்வது வேலை வாய்ப்புக்கு மிக இலகுவானது. ஏதோ வடஇந்தியர்கள் நம்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதாகச் சொல்கிறார்களே அது வீண் பிரமை. நிச்சயமாக இன்று தென்னிந்தியா வட இந்தியாவை ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. காமராஜ் அகில இந்தியத் தலைவராகப் போய்விட்டார். டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் ராஷ்டிரபதியாகப் போய் விட்டார். 5-20 p.m. இப்படியே போனால் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்தியா பூராவும் ஆட்சி செய்வார்கள். குறிப்பாக முசௌரியில் ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். டிரெயினிங் கேம்பிற்குப் போயிருந்தபோது அங்கிருந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் கூறினார்கள். இந்தியாவிலுள்ள ஐ.ஏ.எஸ். ஆபீசர்கள் இரண்டாயிரம் பேரில் ஆயிரம் பேர் தமிழ் நாட்டிலுள்ளவர்கள். உங்கள் ஊர்காரர்கள்தான் பெரிய ஐ.ஏ.எஸ். ஆபீசர்களாக இருந்து ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். வருங்காலத்தில் இதைவிடப் பெரிய பதவி வடஇந்தியாவில் வகிக்க வேண்டுமென்றால் இந்தியை அவசியம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உலக சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தால் ஆளும் மொழியை அவ்வப்போது கற்றுக்

கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அரசாங்கம் இந்தி கற்பதற்கு வேண்டியதைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த மசோதாவை ஆதரிக்கிறேன்.

* **கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்:** அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதா .. சட்டமன்ற மொழியாக ஆங்கிலமும் 1965 ஜனவரி 25-க்குப் பிறகும் இருக்கலாம் என்பது. இப்போது இருக்கும் நிலைமையில் அவ்வாறு இருக்கமுடியாது. ஆங்கிலமும் இருக்கலாம் என்பதற்குத்தான் இந்த மசோதா. அதைப்பற்றி பொதுவாக வரவேற்றுத்தான் எல்லா உறுப்பினர்களும் பேசினார்கள். ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் இரண்டு உறுப்பினர்கள் திரு. அன்பழகன், திரு. நடராசன் இவர்கள் மட்டும் ஆங்கிலமும் இருக்கலாம், ஆனால் ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டாம், ஆங்கில ஆதிக்கம் கூடாது என்றெல்லாம் பேசினார்கள். எப்படிப் பேசினாலும் சரி, இதில் இந்தியைப்பற்றி அவ்வளவு தூரம் பேசுவதற்கு இந்த மசோதா இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் இந்தியைப் பற்றிப் பேசுவதைத் தவிர வேறு எதற்கும் இடமிருக்காது . அவர்களுக்கு. அவர்களுடைய பிரச்னையே இந்திதான். அவர்கள் கையில் அகப்பட்டது இப்போது இந்திதான். அதைத்தான் அவர்கள் எல்லா இடத்திலும் பேசுகிறார்கள். இந்த மசோதாவைப் பொறுத்தவரையில், இந்த மசோதாவை நாங்கள் கொண்டுவரவில்லை என்றாலும் இந்தித் திணிப்பு ஒன்றும் இல்லை. தமிழிலேயே நடத்தலாம். சட்டமன்றத்திலும் நடத்தலாம். ஆங்கிலத்தை உபயோகிக்க முடியாது. ஆனால் இந்தியை நம் மன்ற நடவடிக்கைகளுக்கு உபயோகிக்கவேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. இந்த மன்றத்தைப் பொருத்தவரையில் தமிழிலேயே நடத்தலாம். திரு. அன்பழகன் அவர்கள் இந்தியிலேயே நாம் எல்லாம் அனுப்பவேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்வார்கள் என்று சொன்னார்கள். தமிழிலேயே அனுப்பலாம். புரிகிறதோ இல்லையோ அதைப்பற்றிக் கவலைப் படவேண்டாம். ஆனால் இந்த மன்ற நடவடிக்கைகளைப் பொருத்தவரையில் இனிமேல் மசோதாக்களை ஆங்கிலத்தில் தயாரிப்பதற்குப் பதிலாக தமிழிலேயே தயாரிக்கலாம் என்றும் அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்றும் கூறினார்கள். மசோதா தயாரிப்பது என்பது ஜாக்கிரதையாக, பின்னால் எந்தவிதமான ஆட்சேபத்திற்கும் இடமிருக்கக் கூடாதென்று மக்கள் பாதிக்கப்படாத . . வகையில் உருவாக்குவதாகும். மசோதாவை உருவாக்குவது மக்கள் நன்மைக்குத்தான். ஆங்கிலத்தில் உருவாக்கின மசோதாக்களில்கூட கனம் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் கூறியதுபோல சில சமயங்களில் தவறுகள் ஏற்படுகின்றன. கோர்ட்டார் குற்றம் கண்டுபிடிக்கிறார்கள். அதனால் பாதகம் ஏற்படுகிறது. அதுதான் அரசாங்கத்திற்குக் கவலை. மசோதா தயாரிக்கும்போது சரியாக இருக்கவேண்டும். வேறு கருத்துக்களுக்கு இடமிருக்கக் கூடாது. தமிழில் இப்போது அந்தப் பக்குவம் போதாது. தமிழால் முடியும். இப்போது நாம் அந்தப் பக்குவம் அடையவில்லை. தமிழ் அந்த ஆற்றல் அடைந்திருக்கலாம். தமிழில்

பரிபூரணமாக நடத்துகின்ற நிலைக்கு இன்னும் வரவில்லை. ஆகவே ஆங்கிலத்தை நாம் உபயோகிக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தை தொடர்ந்து உபயோகிப்பதற்குத்தான் இந்த மசோதா வருகிறது. அகில இந்திய ரீதியில் ஆட்சிமொழி அவ்வாறு இருக்கிறது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் 1964-க்கு பிறகு இந்திதான் மத்திய ஆட்சி மொழி என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கனம் உறுப்பினர் திரு. தியாகராஜன் அவர்கள் சொல்லியது போல இந்தி படிக்கவேண்டுமென்று சொல்வதில் அரசாங்கத்திற்கு அச்சம் இல்லை. இந்தி நல்லதென்று உணருகிறார்கள். மாணவர்கள் அதைப் படிப்பது நல்லது என்று உணர்ந்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் சில சமயங்களில் மக்கள் மனோபாவத்தைப் பார்க்கவேண்டும். சிலபேர் ஆட்சேபம் கிளப்புகிற போது நல்லது கெட்டது என்று பார்ப்பதில்லை. ஏதாவது செய்தால் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள் என்று வேறுவிதமான "-ரீ-ஆக்ஷன்" வருகிறது. அதற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டாமென்றுதான் கட்டாயப்படுத்தவில்லை. மேலும் கட்டாயம் இல்லாமலே எவ்வளவு பேர் படிக்கவேண்டுமோ அவ்வளவு பேர் படிக்கிறார்கள். மூன்றாவது மொழியாக படிக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறோம். இந்தி வேண்டாமென்றால் கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் படிக்கலாம் மராட்டிப் படிக்கலாம். சாதாரணமாக எதைப் படிப்பார்கள்? ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மூன்றாவது மொழி படிக்கவேண்டுமென்றால் பெரும்பாலோர் இந்திதான் படிக்கிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கிறார்கள். மேற்கொண்டு உயர்படிப்புக்கு படிக்கிறார்கள். இன்றைக்கு சிறந்த தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இந்தி இலாகாவுக்கு தலைவராக இருக்கிறார். அவர் திருக்குறளை இந்தியில் மொழிபெயர்த்து என்னிடம் கொடுத்தார்கள். அதை நேராக பிரதம மந்திரியிடம் நான் கொடுத்தேன். தமிழ் புலமை கொஞ்சம் கூட கெட்டுப்போகவில்லை. இந்தி பிரசார சபை மூலமாக ஏராளமான ஆண், பெண் வயோதிகர்கள்கூட இந்தி படித்து பாண்டித்யம் பெற்று வருகிறார்கள். ஆனால் இதில் திணிப்பது ஒன்றுமில்லை. ஏதோ ராஷ்டிரபதியிடமிருந்து வரும் அச்சடித்த கார்டில் இந்தி இருக்கிறது என்றால் அதை வைத்துக்கொண்டு திணிக்கிறார்கள் என்று சொல்வதில் பயனில்லை.

திரு. க. அன்பழகன்: நாட்டுக்குப் பொறுப்பாக இருப்பவர் அவர். அவரிடமிருந்து அப்படி வருவது . .

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அச்சுப்போட்ட கார்டுக்குப் பிரமாதப்படுத்தவேண்டியதில்லை. அங்கு அனுப்புகிறவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் இந்தியிலும் அச்சடித்து வைத்திருப்பார்கள். ஏதோ அனுப்பவேண்டுமென்று இதை அனுப்பிவிட்டார்கள். இந்தியில் திணிப்பு எங்கே இருக்கிறது? பிரசங்கத்தில்தான் திணிப்பு இருக்கிறது. யாரை இந்தி படிக்கச் சொல்லி கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள்?

கனம் உறுப்பினர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள், காலஞ்சென்ற பிரதம மந்திரி கொடுத்த உறுதிமொழி பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். சட்டத்தில் அது சேர்க்கப்படவில்லை என்று அன்பழகன் அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள். இந்தி பேசாத மக்கள் எவ்வளவு காலம் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமென்று 5-30 p.m. சொல்கிறார்களோ அதுவரையில் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்வது உறுதிமொழி. அதை எப்படி சட்டத்தில் ஏற்றுவது? சட்டத்தில் ஏற்றுவதில் எவ்வளவோ சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. பிரதம மந்திரி உறுதிமொழி இருக்கிறது. அதைப் பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொள்ளலாம். வெற்றிகரமாகவும் வைத்துக்கொள்ளலாம். சட்டத்தில் இயற்றுவதால் என்னவாகும்? கேரளா, மைசூர், ஆந்திரா இருக்கிறது. தென் மண்டலத்திலுள்ள மாநிலங்களில் இந்தி வேண்டுமென்றும் ஆங்கிலம் வேண்டாமென்றும் சொல்லக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். வேறு மொழி பேசும் பிராந்தியங்களில் இந்தி பேசாதவர்கள் இருக்கிறார்கள். பெரும்பாலோர் ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று சொன்னால் என்ன செய்வது? சட்டத்தில் சேர்க்கவில்லை என்று சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. பிரதம மந்திரி உறுதிமொழி இருக்கிறது. இப்போது உள்ள பிரதம மந்திரி அப்போது உள்துறை மந்திரியாக இருந்தார்கள்.

இங்கிலீஷ் என்றால் English for ever, English indefinitely. அதை நாம் தான் கோரினோம். அப்படியே கேரளா, ஆந்திரா, மைசூர் நம்மோடு சேர்ந்தார்கள். ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஆங்கிலம் காலவரம்பின்றி இருக்க வேண்டுமென்று கூறினோம். அதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஏற்றுக்கொண்டு அதற்கு மேலே இந்தச் சட்டம் வந்திருக்கிறது. இதற்கு மேலே என்ன வேண்டும்? ஏதோ கட்சியினர் வேறே ஒன்றும் கிடைக்காமல் இந்தி, இந்தி என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கலாமே தவிர, இப்பொழுது நாம் கோரியது வந்திருக்கிறது. நாம் ஏன் கோரினோம்? நாம் இந்தியைப் புறக்கணிக்கவில்லை. ஆனால் இந்தி எவ்வளவு கற்றாலும் நமக்கு அதைப் பிரயோகிப்பதற்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. நம்மாலே முடியாது. ஆங்கிலத்தை ஏதோ படிக்கிறோம். விவகாரங்களை நடத்திக்கொண்டே போகிறோம். அவ்வளவு தூரம் இந்தியிலே விவகாரங்களை நடத்துவதற்கு நம்மாலே முடியவில்லை. ஆகவேதான் சொன்னோம். இந்திக்கு எதிர்ப்பு இல்லை. இந்தி படிக்கின்றோம். இருந்தாலும் விவகாரங்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகவே ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றோம்.

ஆங்கிலமும் வேண்டாம், இந்தியும் வேண்டாம் என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்படுகிறது. தமிழே போதுமா? தமிழ் ஒப்பு உயர்வற்ற மொழிதான். எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களுக்கு எவ்வளவு ஆர்வம் இருக்கிறதோ, எவ்வளவு நம்பிக்கை இருக்கிறதோ அதற்கு மேலே எனக்கு இருக்கிறது. ஆனால் தமிழை அகில இந்திய மொழியாக எப்படி ஆக்குவது? பதினான்கு மொழிகள் இருக்கின்றன என்றால், 14 மொழிகளும்

ஆட்சி மொழியாக இருக்க முடியுமா? இரண்டு மொழி மூன்று மொழி இருக்கலாம். நம்முடைய நாடு இமயம் முதல் குமரி வரை ஒருநாடு என்பதை உணர்கின்றோம். ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த உறுப்பினர்கள் மனதிலே ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஏதோ சட்டத்திலே சொல்வதாலே ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். நம் நாடு பல மொழிகள் பேசப்படுகின்ற நாடு. பண்டைய காலத்திலேயும் தொடர்பு இருந்தது. இராமாயண காலத்திலேயும், மகா பாரத காலத்திலேயும் தொடர்பு இருந்தது. நம் பெரியார்கள், ஆச்சாரியார்கள், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் எல்லாம் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்றைக்கு தமிழுக்கு அருந் தொண்டு புரிந்தார்கள். இன்றும் புரிந்துகொண்டு வருகின்றார்கள். திருப்பனந்தாள் மடத்தைச் சார்ந்தவர், அதை ஸ்தாபித்த ஆதி குமர குருபரர் தமிழையும் படித்தார், சமஸ்கிருதத்தையும் படித்தார். அந்தக் காலத்திலே இந்தியையும் படித்து, கம்ப ராமாயணத்தை இந்தியிலே பிரசங்கம் செய்தார் என்று வரலாறு இருக்கிறது. காசியிலே மடத்தையும் ஸ்தாபித்து இருக்கிறார்.

அந்தக் காலத்திலே இந்தி படித்ததனாலே தமிழ் போய் விட்டதா? இல்லை. ஆகவே பண்டைய காலத்திலேயும் ஒரு தொடர்பு இருந்தது. நமக்குத் தொடர்பு வேண்டாம் என்றால் என்ன பொருள்? கனம் திரு. தியாகராஜன் அவர்கள் சொன்னார்கள், எத்தனையோ பேர் தமிழ் நாட்டிலே இருந்து சென்று உத்தியோகம் செய்கின்றார்கள். உத்தியோகமும் வேண்டும். இந்தியும் வேண்டாம் என்றால், கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை என்றால் என்ன செய்வது? தமிழ் நாட்டிலே உத்தியோகம் பாரேன். எதற்கு உத்தியோகத்துக்கு பம்பாய்க்குப் போக வேண்டும்? ஆனால் இந்தி படிக்கக் கூடாது. இந்தி திணிக்கிறார்கள் என்றால் என்ன அர்த்தம்? மத்திய ஆட்சியிலே உத்தியோகம் வேண்டுமென்றால் இந்தி படித்துத்தான் ஆகவேண்டும். மாநில உத்தியோகத்துக்காக இந்தி படிக்க வேண்டாம்.

திரு. க. அன்பழகன்: அமைச்சர் அவர்கள் சொல்கிறபோது வெளி மாநிலங்களுக்குச் செல்வதாக இருந்தால்தான் இந்தி படிக்க வேண்டும் என்றார்கள். அது இன்றைய தினம் நடைமுறையிலே இல்லை என்பது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். சென்னை, தூத்துக்குடி, திருநெல்வேலி, திருச்சி போன்ற தமிழ் நாட்டுக்குள்ளேயுள்ள ஊர்களில் தபால் இலாகாவிலே வேலைசெய்யும்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: மத்திய சர்வீஸ், அகில இந்திய சர்வீஸ். அதுதான் சொன்னேன். எங்கே இருந்தாலும் அகில இந்திய சர்வீசுக்கு இந்தி படித்துத்தான் ஆகவேண்டும். ஒரு மாநிலத்துக்கு ஒரு மாநிலம் தொடர்பு கொள்வது எப்படி? தொடர்பு மொழி (Link Language) வேண்டும். இப்பொழுது ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்கின்றோம். படிப்புக்கும், பல்கலைக் கழகத்திற்கும் ஆங்கிலம் இருக்கட்டும் என்று சொல்கின்றோம். அதனாலேதான் ஆங்கிலம் அதிக நாளைக்கு இருக்க வேண்டாம்

என்று உறுப்பினர்களே சொல்கிறார்கள். ஆங்கிலமும் வேண்டாம் இந்தியும் வேண்டாம் என்றால் நாடு என்று ஒன்று இல்லை என்று தான் அர்த்தம். ஆனால் ஆங்கிலத்தை அகில இந்திய ஆட்சிமொழி யாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றால், அதுதான் ஆட்சிமொழி என்று எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது? நம் மொழிகளிலே ஒன்றுதான் இருக்க முடியும். அது இந்திதான். அதை நாங்கள் எதிர்க்க வில்லை. ஆனால் இந்தியை நாம் கையாள முடியாது. ஆகை யினால் காலவரையறையின்றி ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொள்ளச் சொல்கின்றோம். ஆங்கிலம் எதற்கு? தொடர்புக்கு. உத்தியோகத்துக்கு மட்டுமல்ல. இந்தியா ஒன்று என்று சொல் கின்றோம். சற்று முன்புதான் பிரதிக்ஞை எடுத்துக் கொண்டோம் "National Solidarity Pledge" என்று. இந்தியும் வேண்டாம், ஆங்கிலமும் வேண்டரம் என்கிறார்களே? அதை எப்படிப் பாது காப்பது?

திரு. க. அன்பழகன்: நானும் நண்பர் நடராஜன் அவர்களும் பேசுகிறபோது தமிழ் நாட்டின் நிர்வாகமும் தமிழ் நாட்டுச் சட்ட மன்றமும் தமிழைக் கொண்டே நடத்தப்படுகிற நிலைமை வருகிறபோது ஆங்கிலமும் இந்தியும் வேண்டாம் என்றோம். "Link Language" தொடர்பு மொழி என்ற அடிப்படையிலே ஆங்கிலத்தைப் பயன் படுத்தலாம். ஆகவே தொடர்பு மொழி வேண்டாம் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார் சொல்ல வில்லை என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் நடராஜன் அவர்கள் தற்காலிகமாக என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது இந்த மசோதாவைப் பொருத்த மட்டில், அங்கே மத்திய ஆட்சிமொழி விஷயத்திலே இந்தியோடு ஆங்கிலமும் காலவரையறையின்றி இருக்க வேண்டும் என்று கோரினோம். அதற்கு ஏற்ற வகையிலே நாம் தமிழிலேயே நம்முடைய நடவடிக்கைகளை நடத்திக் கொள்ளக்கூடும் என்றாலும் அதற்கு ஏற்றவாறு ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும் என்பதாலே தான் இந்த மசோதா கொண்டு வரப்படுகிறது. ஆங்கிலமும் கொண்டு வந்து இருப்பது மக்களின் நிலைமையை உத்தேசித்து மக்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாமல் இருக் கலாம். ஆனால் தெளிவாகச் செய்வதற்கு இந்த மசோதா கொண்டு வரப்படுகிறது. இதிலே இந்தித் திணிப்புப் பிரச்னை ஒன்றுமில்லை. அந்தப் பிரச்னை இதிலே எழவே இல்லை. இந்தியா ஒன்று என்று ஒத்துக்கொள்கிறவர்கள், இந்தி வேண்டாம், இந்தியை அழித்து விடுகின்றோம், ஒழித்து விடுகின்றோம் என்று சொல்வது பொருந் தாது. ரஷ்ய நாட்டை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். தாய்மொழி ஒன்று இருக்கிறது. மாநிலங்களில் தாய் மொழியும் கற்கிறார்கள். ரஷ்ய மொழியும் கற்கின்றார்கள். அதுமட்டும் போதாது என்று உலக மொழி ஆங்கிலம் என்று கட்டாயமாகக் கற்கின்றார்கள். மூன்று மொழி நாம் எப்படி சொல்லிக் கொடுக்கின்றோமோ அதே போல்தான் ரஷ்யாவிலேயும் சொல்லிக் கொடுக்கின்றார்கள். அங்கே இந்த மாதிரி மாநில சட்ட மன்றத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே அமைச்சராக இருந்தாலும், சபாநாயகராக இருந்தாலும்

முதலிலே ரஷ்ய மொழியிலே சொல்கின்றார்கள். அதற்குப் பிறகு மாநில மொழியிலே சொல்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் தாய்மொழிப் பற்று இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. அவர் களுக்குப் பல மொழிகள் இருப்பதால்தான் பொது மொழி ஒன்றை வைத்துக் கொள்கிறார்கள். உலக அறிவைப் பெறுவதற்காக ஆங்கிலத்தையும் வைத்துக் கொள்கிறார்கள். அதே மாதிரிதான் நாம் இருக்கிறோம். ஆகவே இந்தி ஒரு பெரிய ஆபத்து, பெரிய பூதம் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருப்பது கட்சிப் பிரசாரத்துக்கு பொருத்தம். சட்ட மன்றத்திலே அது பொருந்தாது என்று சொல்லி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The question is:

"That the Madras State Legislature (Continuance of use of English) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 41 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I move:

"That the Madras State Legislature (Continuance of use of English) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 41 of 1964), as passed by the Assembly, be passed."

MR. CHAIRMAN: The question is:

"That the Madras State Legislature (Continuance of use of English) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 41 of 1964), as passed by the Assembly, be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(2) THE TRAVANCORE-COCHIN LIME SHELLS (CONTROL) REPEAL BILL, 1964 (L.A. BILL NO. 33 OF 1964). 5-40 p.m

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I move—

"That the Travancore-Cochin Lime Shells (Control) Repeal Bill 1964 (L.A. Bill No. 33 of 1964) [a], as passed by the Assembly, be taken into consideration".

Sir, after the Mines and Minerals Regulation Act, 1957, came into force, the control of mines of major minerals is with the Government of India. Under the same Act, the control of minor minerals is entrusted to State Governments. The Travancore-Cochin Lime Shells (Control) Act deals with the same subject, which is governed by the Minor Minerals Regulation. Therefore, it has become redundant. The lime shells are minor minerals. Since the Act has become redundant, we are repealing it now.

I request the House, Sir, to accept the motion.

[a] Printed as Appendix II on page 76 infra.

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Travancore-Cochin Lime Shells (Control) Repeal Bill, 1964 (L.A. Bill No. 33 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration".

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I move—

"That the Travancore-Cochin Lime Shells (Control) Repeal Bill, 1964 (L.A. Bill No. 33 of 1964), as passed by the Assembly, be passed".

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Travancore-Cochin Lime Shells (Control) Repeal Bill, 1964 (L.A. Bill No. 33 of 1964), as passed by the Assembly, be passed".

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(3) THE MADRAS FOREST (AMENDMENT) BILL, 1964 (L.A. BILL NO. 39 OF 1964).

* THE HON. SRI N. S. S. MANRADIAR : Mr. Chairman, Sir, I move—

"That the Madras Forest (Amendment) Bill, 1964 (L.A Bill No. 39 of 1964)[a] as passed by the Assembly, be taken into consideration".

The area now forming Kanyakumari district and Shencottah taluk of Tirunelveli district was transferred from the former Travancore-Cochin State to the State of Madras on 1st November 1956, on the coming into force of the States Reorganisation Act, 1956. There are extensive forest areas in the transferred territory. The law in force in this territory corresponding to the Madras Forest Act, 1882 (Madras Act V of 1882), is the Travancore-Cochin Forest Act, 1951 (Travancore-Cochin Act III of 1952). In order to secure uniformity, it is proposed to extend the Madras Forest Act, 1882, to the transferred territory with the amendments necessary to suit local conditions and to repeal the said Travancore-Cochin Act III of 1952.

Chapter VI of the Travancore-Cochin Forest Act contains provisions for the collection of drift and stranded timber. According to section 41 of that Act, all timber found adrift, beached, stranded or sunk, all timber bearing marks which have not been registered under section 38 of that Act or on which the marks have been

[a] Printed as Appendix III on pages 77–85.

obliterated, altered or defaced by fire or otherwise and in certain areas specified by the Government and all unmarked timber are deemed to be the property of Government unless and until any person establishes his right and title thereto. Section 42 of that Act provides for issue of notice to claimants of drift timber. Section 43 lays down the procedure of claim preferred to such timber. Section 44 relates to the disposal of unclaimed timber.

Section 45 lays down that no person shall be entitled to recover possession of any timber collected or delivered until he has paid to the Forest Officer such sum on account thereof, as may be due on account of the salving, collection, etc., of timber referred to in section 41. There are no corresponding provisions in the Madras Forest Act, 1882. It is proposed to incorporate those provisions in the Madras Act and to extend to the transferred territory the Madras Act as so amended, so that the provisions referred to above will apply only to the transferred territory.

Chapter VIII of the Travancore-Cochin Act declares that certain trees such as blackwood, ebony and sandalwood and also ivory and teeth of elephants whether grown or found on Government land or private property are royalties and no trade shall be carried on in them unless they have been duly obtained from the Government. It is reported that royalties in the trees referred to above are still in vogue in the transferred territory. It is provided, in sub-section (2) of section 52 of the Travancore-Cochin Act that trees such as teak, blackwood, ebony and sandalwood shall not be felled by any person without the written permission of the Conservator of Forests but that the owner of any property on which a teak, blackwood, ebony, or sandalwood tree is standing may, after obtaining the written permission of the Chief Conservator of Forests, and on such terms as the Government may determine, fell any such tree for his private use and that when any such tree is removed from such property on account of the Government, the owner shall be entitled to the payment known as *kudivila* at such rate as may be prescribed by the Government. Sections 53 and 54 provide for the issue of notice of proposal to cut and remove royalty trees and the preparation of joint mahazar before the removal of the trees. Section 55 requires notice being issued calling for claims to *kudivila*. The provisions for the inquiry into claims of *kudivila* and the determination of the same are contained in Sections 56 and 57. Section 58 confers on the person aggrieved by the award of *kudivila* the right to apply to the Forest Officer requiring him to refer the matter to the District Court. Sections 59, 60 and 61 lay down the procedure to be followed by the District Court. Section 62 empowers the Court to make an award specifying the amount of *kudivila* and the respective persons to whom it shall be payable. It also provides for an appeal to the High Court. Similar provisions are not contained in the Madras Forest Act, 1882. It is proposed to introduce these provisions in a new chapter, namely, Chapter VI-B in the Madras Act and to

[Sri N. S. S. Manradiar] [20th October 1964

extend the said Act as amended to the transferred territory so that the provisions introduced in Chapter VI-B will apply only to the transferred territory.

The following Acts which are in force in Madras State are also proposed to be extended to the transferred territory and the corresponding laws, if any, in force in the territory will be repealed :—

(1) The Madras Wild Elephants Preservation Act, 1873 (Madras Act I of 1873);

(2) The Madras Forest (Validation) Act, 1882 (Central Act XXI of 1882); and

(3) The Wild Birds and Animals Protection Act, 1912 (Central Act VIII of 1912).

With the extension of these Acts to the transferred territory and the repeal of the corresponding laws, if any, in force therein, there will be uniformity of forest laws in the entire State and the administration of forest laws will be rendered smooth and easy.

The Bill is a simple and non-controversial measure. I, therefore, request the House, Sir, to accept the motion.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

"That the Madras Forest (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 39 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration".

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I agree that this is not a controversial Bill. Therefore, I do not want to object to the measure. But one or two points I want to mention here for the sake of clarification. What is "kudivila" should have been defined. Some definition must be given. Otherwise, people may not know its meaning. This is frequently mentioned in Chapter VI-B. Some definition may be given in the rules also.

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : குடிவிலை என்றால் கிரயம் கொடுக்கிற மாதிரி. கேரளாவிலே அந்தப் பெயர் இருக்கிறது.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : அந்தப் பகுதியிலே உள்ள காடுகளிலே இருக்கக் கூடிய தேக்கு போன்ற மரங்கள் கவர்ன்மென்டுக்குச் சொந்தம். அந்த கவர்ன்மென்டுக்கு கொடுப்பதை ராயல்டி என்று சொல்வது. அது மாதிரி குடி வாங்குவது குடிவிலை. குடிவிலை கொடுத்தாகிவிட்டது என்றால் குடிக்குச்
5-50 p.m. சொந்தம்.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : அதைப்பற்றி சரியாகப் புரியாததாலே சொன்னேன், drift timber என்றால் standed sunk, unmarked timber. மார்க் பண்ணாதது. இது எல்லாம் drift timber என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி போடக்கூடாது

20th October 1964] *[திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர்]*

என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். Drift இல்லாததற்குக்கூட அதிகாரம் இருக்கிறதா அல்லவா Notice to claims of drift timber என்று இருக்கிறது. drift timber, etc.; என்று போட்டிருக்கலாம். வேறு விதமாகப் பண்ணுவதற்கு இல்லையே என்று பார்க்கிறேன். (claimants) -ஏ இல்லாதது என்றால் அது சரிதான். claims இருக்குமோ, இல்லையோ drift timber மாத்திரம் போடலாமா ?

பிரிவு முப்பத்தைந்து பிரகாரம் மூன்று வகைகளுக்கும் அதிகாரம் இருக்கிறது. அதிகாரம் இருக்கிறது என்று இவாள் சொன்னானால் அதுசரியாகப் புரியவில்லை. நான் பார்க்காததாலே சொல்கிறேன்.

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : மரங்கள் இருக்கிறதே, அது சொந்த தோட்டங்களில் இருந்தாலும் சர்க்காருக்குச் கொண்டு வருவதற்காக கொண்டுவருவதில்லை. தண்ணீரிலே அடித்துக் கொண்டு வருகிறது. ஆற்றிலே வருவது சர்க்காருக்குச் சொந்தம். அந்த 'ராயல்டி' என்பதுகூட அங்கேதான் இருக்கிறது.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : இங்கிலீஷிலே சட்டம் போடுகிற போதே, இப்படி இருக்கிறதே, இதுவே தமிழில் வந்தால் என்ன ஆகும்?

இதை clear பண்ணிவிடலாம். இல்லாவிட்டால் பின்னால் கோர்ட்டில் வம்பு வரும்.

Section 40-A of the proposed Chapter VI-A deals with "certain kinds of timber to be deemed property of Government until title thereto proved, and may be collected accordingly". It says—

"All timber found adrift, beached, stranded or sunk, all timber bearing marks which have not been registered under the rules made under Section 35 or on which the marks have been obliterated, altered or defaced by fire or otherwise, and in such areas as the Government may direct, all unmarked timber shall be deemed to be the property of Government unless and until any person establishes his right and title thereto, as provided in this Chapter."

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I am advised by the Law Department that in respect of timber which belongs to somebody, it is known and there is no question of giving notice to anybody. In respect of timber which is drifted or washed away and which comes floating, they have no idea as to whom it belongs to and therefore, they want to give notice under clause 40 (b). These are the exact provisions of the Travancore-Cochin Act which have been reproduced here.

[20th October 1964

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: If it is unmarked timber, that also belongs to nobody.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If the unmarked timber is drifted, then only the question will arise. If the unmarked timber is in the possession of somebody, then we will know that it is his. Only if it is drifting, whether it is marked or unmarked, we do not know. Therefore, in the case of timber which drifts, and whose ownership cannot be attributed to any particular person, notice has to be given under clause 40.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Then, what is timber which is stranded or sunk, etc.?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : When the timber is floating down the river, then it gets cast in one area. In that case, it is treated as drift timber.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The wording is "timber found adrift, beached, stranded or sunk". If it goes to any particular portion and then remains there?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It cannot be called technically drifting because it is beached.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It should be defined that "drift timber" includes all timber adrift, beached, stranded or sunk. If it is put like that, it will be clear. Otherwise, it will lead to confusion. In regard to sales tax, there have been disputes about words and people have gone even to the Supreme Court.

Then, the new clause 40-C, sub-clause (3) says—

"Any person whose claim has been rejected under this section may, within four months from the date of such rejection, institute a suit to recover possession of the timber claimed by him, but no person shall recover any compensation or costs against the Government, or against any Forest Officer, on account of such rejection or the detention or removal of any timber, or the delivery thereof to any other person under this section."

அதிலே அவர்கள் compensation கவர்மெண்டிலிருந்து வாங்க முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். அவன் பொறுப்பில் timber இருக்கும்போது அவனுடைய கவனக்குறைவால் அது நஷ்டமாகப் போனால், அல்லது கெட்டுப் போச்சு என்றால் அப்போது compensation வாங்க வேண்டாமே? 'No suit shall lie against my officer' என்று போட்டிருக்கிறார்களே அவன் பொறுப்பில் timber, ஏற்கெனவே 50 டன் இருந்து 10 போய் 40 இருந்தால் கொடுக்க வேண்டாமோ? அவர்கள் prove பண்ணினால் prove பண்ணிவிட்டால் கவலையில்லை. மரங்களெல்லாம் ரொம்ப விலை—ஆயிரம், இரண்டாயிரம் பெறும், அதற்காகச் சொல்கிறேன்.

20th October 1964]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, it is now 6 o'clock. The House may now adjourn and I shall examine the question raised by Sri Balasubramanya Ayyar.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 90. *Notification issued with Government Memorandum No. 70443/M2/63-4, Revenue, dated 17th July 1964, regarding amendment to the Revenue Department Notification S.R.O. No. A. 2522 of 1960.*

* 91. *Notification issued with G.O. Ps. No. 1667, Revenue, dated 18th June 1964, regarding amendment to the Revenue Department Notification II-I No. 4418 of 1962.*

* 92. *Audit Report of the Madras State Housing Board for 1961–62.*

* Laid on the Table of the House on 19th October 1964.

APPENDIX I.

[*Vide* item IV (1) on page 32.]

L.A. BILL No. 41 OF 1964.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to provide for the continuance of the use of the English language for the transaction of business in the State Legislature.

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fifteenth Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras State Legislature (Continuance of Use of English Language) Act, 1964.

(2) It shall come into force on the 26th day of January 1965.

2. *Continuance of use of English language in the State Legislature.*—Notwithstanding the expiration of the period of fifteen years from the commencement of the Constitution, the English language may continue to be used for the transaction of business in the Legislature of the State of Madras.

APPENDIX II.

[*Vide* item IV (2) on page 69.]

L.A. BILL No. 33 OF 1964.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to repeal the Travancore-Cochin Lime-shells (Control) Act, 1956, in its application to the Kanyakumari district and the Shencottah taluk of the Tirunelveli district.

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fifteenth Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title.*—This Act may be called the Travancore-Cochin Lime-shells (Control) Repeal Act, 1964.

2. *Repeal of President's Act XI of 1956.*—The Travancore-Cochin Lime-shells (Control) Act, 1956 (President's Act XI of 1956), in its application to the Kanyakumari district and the Shencottah taluk of the Tirunelveli district, is hereby repealed to the extent to which that Act relates to matters with respect to which the State Legislature has power to make laws for the State.

APPENDIX III.

[*Vide* item IV (3) on page 70.]

L.A. BILL No. 39 OF 1964.

(As passed by the Assembly.)

A Bill further to amend the Madras Forest Act, 1882, and to extend that Act and certain other Acts to the Kanyakumari district and the Shencottah taluk of the Tirunelveli district.

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fifteenth Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras Forest (Amendment) Act, 1964.

(2) It shall come into force on such date as the State Government may, by notification, appoint.

2. *Insertion of new section 1-A in Madras Act V of 1882.*—After section 1 of the Madras Forest Act, 1882 (Madras Act V of 1882) (hereinafter referred to as the principal Act), the following section shall be inserted, namely :—

"1-A. *Chapters VI-A and VI-B to apply to the transferred territory only.*—The provisions of Chapters VI-A and VI-B shall apply only to the transferred territory."

3. *Amendment of section 2, Madras Act V of 1882.*—In section 2 of the principal Act,—

(i) to the definition of "forest-produce", the following Explanations shall be added, namely :—

"*Explanation I.*—In the transferred territory, "forest produce" also includes the following things, whether found in, or brought from, a forest or not, that is to say :—

timber or trees which are specified to be royalities under section 40-G.

Explanation II.—For the purpose of Explanation I, timber does not include any wood that has been wrought or fashioned such as doors, windows, articles of furniture and boxes;";

(ii) in the definition of "river", after the word "canals", the word "backwaters" shall be inserted;

(iii) to the definition of "land at the disposal of Government", the following Explanation shall be added, namely :—

"*Explanation.*—In the transferred territory, "land at the disposal of Government" also includes all land occupied temporarily and all land occupied without permission, whether assessed or unassessed, but does not include land, the property of landholders such as *jenmies*, *Devaswoms* or holders of inam lands.";

[20th October 1964

(iv) after the definition of " imprisonment ", the following definition shall be added, namely :—

" transferred territory " means the Kanyakumari district and the Shencottah taluk of the Tirunelveli district. "

4. *Insertion of new Chapters VI-A and VI-B in Madras Act V of 1882.*—After Chapter VI of the principal Act, the following Chapters shall be inserted, namely :—

" CHAPTER *VI-A*.

OF THE COLLECTION OF DRIFT AND STRANDED TIMBER.

40-A. *Certain kinds of timber to be deemed property of Government until title thereto proved, and may be collected accordingly.*—(1) All timber found adrift, beached, stranded or sunk, all timber bearing marks which have not been registered under the rules made under section 35 or on which the marks have been obliterated, altered or defaced by fire or otherwise, and in such areas as the Government may direct, all unmarked timber shall be deemed to be the property of Government unless and until any person establishes his right and title thereto, as provided in this Chapter.

(2) Such timber may be collected by any Forest officer or other person entitled to collect the same by virtue of any rule made under section 40-F and may be brought to such station as the Forest officer may from time to time notify as a station for the reception of drift timber.

(3) The Government may, by notification in the Official Gazette, exempt any class of timber from the provisions of this section and may, in like manner, withdraw such exemption.

40-B. *Notice to claimants of drift timber.*—Public notice shall, from time to time, be given by the Forest officer of timber collected under section 40-A. A copy of such notice shall also be published in the Official Gazette and in the Official Gazette of the district. Such notice shall contain a description of the timber, and shall require any person claiming the same to present to such officer, within a period not less than two months from the date of such notice, a written statement of such claim.

40-C. *Procedure on claim preferred to such timber.*—(1) When any such statement is presented as aforesaid, the Forest officer may, after making such inquiry as he thinks fit, either reject the claim after recording his reasons for so doing, or deliver the timber to the claimant.

(2) If such timber is claimed by more than one person, the Forest officer may either deliver the same to any such person whom he deems entitled thereto, or may refer the claimants to the Civil Court, and retain the timber pending the receipt of an order from any such Court for its disposal.

20th October 1964]

(3) Any person whose claim has ben rejected under this section may, within four months from the date of such rejection, institute a suit to recover possession of the timber claimed by him, but no person shall recover any compensation or costs against the Government, or against any Forest officer, on account of such rejection or the detention or removal of any timber, or the delivery thereof to any other person under this section.

(4) No such timber shall be subject to process of any Civil, Criminal or Revenue Court until it has been delivered or a suit has been brought, as provided in this section.

40-D. *Disposal of unclaimed timber.*—If no such statement is presented, as aforesaid, or if the claimant omits to prefer his claims in the manner and within the period prescribed by the notice issued under scetion 40-B, or on such claim having been so preferred by him and having been rejected, omits to institute a suit to recover possession of such timber within the further period specified in section 40-C, the ownership of such timber shall vest in the Government, or when such timber has been delivered to another person under section 40-C, in such other person free from all encumbrances not created by him.

40-E. *Payments to be made by claimant before timber is delivered to him.*—No person shall be entitled to recover possession of any timber collected or delivered as aforesaid until he has paid to the Forest officer or other person entitled to receive it such sum on account thereof as may be due under any rule made under section 40-F.

40-F. *Power to make rules and prescribe penalties.*—(1) The Government may, from time to time, make rules to regulate the following matters, namely :—

(*a*) the salving, collection and disposal of all timber mentioned in section 40-A;

(*b*) the use and registration of boats used in salving and collecting timber;

(*c*) the amounts to be paid for salving, collecting, moving, storing and disposing of such timber; and

(*d*) the use and registration of hammers and other instruments to be used for marking such timber.

(2) The Government may by such rules prescribe, as penalties for the infringement thereof, imprisonment for a term which may extend to six months, or fine which may extend to five hundred rupees, or both.

[20th October 1964

CHAPTER VI-B.

OF ROYALTIES.

40-G. *Royalties.*—(1) Trees of the following species, that is to say, teak, blackwood, ebony and sandalwood and also ivory and teeth of elephants, whether grown or found on Government land or private property, are royalties and no trade shall be carried on in them unless they have been duly obtained from the Government.

(2) The trees mentioned in sub-section (1) shall not be felled by any person without the written permission of the Chief Conservator of Forests or such other officer as may be authorised by him in writing, but the owner of any property on which a teak, blackwood, ebony or sandalwood tree is standing may after obtaining the written permission of the Chief Conservator of Forests or other officer authorised by him as aforesaid, and on such terms as the Government may determine, fell any such tree for his private use, and when any such tree is removed from such property on account of the Government, the owner shall be entitled to a payment (hereinafter referred to in this Chapter as *kudivila*) at rates which the Government may from time to time determine.

Exception.—This section shall not apply to trees in places where royalty in trees has been abolished by Proclamations (Travancore), dated the 11th January 1936 and the 25th August 1941.

40-H. *Notice of proposal to cut and remove royalty trees.*—When it is proposed to cut and remove any royalty trees from private lands by Government agency, notice in the prescribed form shall be given to the registered holder of the land from which the trees are proposed to be cut and removed. Such notice may be sent by registered post to the registered holder of the land and shall also be posted in the village and taluk offices.

40-I. *Joint mahazar to be prepared before removal of the trees.*—Before any such trees are removed, a joint mahazar shall be preared in the prescribed form by a Forest officer not below the rank of a Forester in conjuction with the local village officer and whenever possible in the presence of the registered holder of the land or his authorised agent who shall also attest the mahazar. Notice as to when the trees are proposed to be removed and when the joint mahazar is proosed to be prepared shall be given to the registered holder of the land. Such notice may be sent by registered post.

40-J. *Notice calling claims for kudivila.*—After the preparation of the joint mahazar referred to in section 40-I, another notice in the prescribed form shall be published by posting in the village and taluk offices and on some conspicuous part of the land from which the trees are cut, calling upon all claimants to prefer their

20th October 1964]

claims to *kudivila* within ninety days from the date of publication of such notice to the Forest officer empowered for the purpose and to produce all documents and other evidence in support of their claims.

40-K. *Inquiry by Forest officer into claims for kudivila.*—(1) When a claim has been preferred as required by section 40-J, the Forest officer empowered in that behalf shall inquire into such claim, recording all statements and the evidence in the manner prescribed by the Code of Civil Procedure, 1908 (Central Act V of 1908) in appealable cases.

(2) When no such claim has been preferred as required in section 40-J, the inquiry shall be conducted *ex parte*.

(3) For the purpose of such inquiry, the Forest officer aforesaid may exercise all the powers of a Civil Court in the trial of suits.

40-L. *Award to be made after inquiry.*—(1) On the completion of the inqury by the Forest officer under section 40-K, he shall make an award under his hand of—

(*a*) the *kudivila* which in his opinion shall be allowed, and

(*b*) the apportionment of the *kudivila* so allowed among all the persons interested in the land of whose claims there is evidence whether they have appeared before him or not.

(2) The award shall be filed in the office of the Forest officer and shall be final except as hereinafter provided. Notice of the award shall forthwith be given to all the parties who are interested.

40-M. *Reference to Court.*—(1) Any party to the inquiry who is aggrieved by the award may, by written application to the Forest officer making such award, require that the matter be referred to the District Court, within whose jurisdiction the land is situate, whether his objection be to the amount of the *kudivila*. the person to whom it is payable, or the apportionment of the *kudivila*, and the Forest officer shall refer the application to the District Court within sixty days of the date of the application.

(2) The application shall state the grounds on which objection to the award is taken and shall be made within sixty days of the date of the receipt of the notice of the award.

(3) If on account of the complicated nature of the claim or for other reason, the Forest officer is of opinion that a reference has to be made to the District Court he may himself refer the matter to be decided by the District Court within whose jurisdiction the land is situate.

[20th October 1964

40-*N*. *Forest officer's statement to Court.*—(1) In making the reference, the Forest-officer shall state, for the information of the District Court, in writing under his hand—

(*a*) the extent and situation of the land, with particulars of the trees cut and removed;

(*b*) the names of the persons whom he has reason to think are interested in such land;

(*c*) the amount of *kudivila;* and

(*d*) if the objection be as to the amount of *kudivila*, the grounds on which it was determined.

(2) To the said statement shall be attached a schedule giving the particulars of the notice served upon, and of the statements in writing made or delivered by, the parties interested and the evidence adduced by them.

40-*O*. *Service of notice.*—The District Court shall thereupon cause a notice specifying the day on which the Court shall proceed to determine the objection and directing their appearance before the Court on that day to be served on the following, namely :—

(*a*) the applicant,

(*b*) all persons interested in the inquiry, and

(*c*) the Government.

40-*P*. *Scope of the inquiry.*—The scope of the inquiry in every such proceeding shall be restricted to a consideration of the interests of the persons affected and every such proceeding shall be taken in open Court.

40-*Q*. *Form of award by Court.*—Every award made by the Court shall be in writing, signed by the Judge, and shall specify the amount of the *kudivila* awarded and the respective persons to whom it shall be payable. Against the award made by the District Court, an appeal shall lie to the High Court.

40-*R*. *Tendering payment.*—On making an award under section 40-L, the Forest-officer shall tender payment of the *kudivila* awarded by him to the persons entitled thereto according to the award, and shall pay it to them, unless they refuse to receive it, or there is any dispute as to the title to receive the *kudivila* or as to the apportionment thereof.

40-*S*. *Forest Officer to carry out the Court's awards as his own.*—If the award made by the Forest officer is reversed or modified either by the District Court or by the High Court, the Forest Officer shall proceed to deal with it in like manner as if it had been in the first instance made by himself.

20th October 1964]

40-*T*.—*Bar of claims to kudivila.*—No claims to *kudivila* preferred after three years from the date of publication of the notice mentioned in section 40-J shall be admitted by the Forests officer nor shall any such claims be entertained in a court of law except for references under section 40-M.

40-*U*. *Rules to be made by Government.*—The Government may make rules for regulating or prohibiting the felling, lopping, cutting, maiming, or otherwise maltreating of any tree which is a royalty or any other tree standing on land temporarily or permanently assigned, the right of the Government over which has been expressly reserved in the deed of grant or assignment of such land.

40-*V*.—*Punishment for felling, etc., trees which are royalties.*—(1) Whoever—

(*a*) fells, girdles, lops, marks, mutilates, or otherwise damages any tree which is royatly, in contravention of the rules made by the Government, or

(*b*) fells such trees in places other than those for which he has obtained permission from a Forest officer or in quantities larger than, or different in kind from those so permitted, or

(*c*) is found in possession of such trees, or of any forest produce which is a royalty without having honestly obtained it, shall, on conviction by a Magistrate, be liable to imprisonment which may extend to six months, or to fine which may extend to five hundred rupees, or to both.

(2) In cases where the offence is committed after sunset and before sunrise, or after making preparation for resistance to the execution of any law or any legal process, or where the offender has been previously convicted of a like offence, the convicting Magistrate may inflict double the penalty prescribed for such offence.

40-*W*. *Other provisions not affected.*—The provisions of this Chapter shall be in addition to, and not in derogation of, the other provisions of this Act."

5. *Extension of Madras Act V of* 1882 *and certain other Acts to transferred territory, repeals and savings.*—(1) The Madras Forest Act, 1882 (Madras Act V of 1882), as in force immediately before the date of the commencement of this Act and as amended by this Act, the Madras Wild Elephants Preservation Act, 1873 (Madras Act I of 1873), the Madras Forest (Validation) Act, 1882 (Central Act XXI of 1882) and the Wild Birds and Animals Protection Act, 1912 (Central Act VII of 1912), as in force immediately before the date of the commencement of this Act (hereinafter in this section referred to as the said law) are hereby extended to, and shall be in force in, the transferred territory,

(2) The Game and Fish Protection Act (Travancore Act XII of 1089), the Travancore-Cochin Forest Act, 1951 (Travancore-Cochin Act III of 1952) and any other law corresponding to the said law, in force in the transferred territory immediately before the date of the commencement of this Act, shall stand repealed on the date of such commencement.

(3) The repeal by sub-section (2) of the Game and Fish Protection Act (Travancore Act XII of 1089), the Travancore-Cochin Forest Act, 1951 (Travancore-Cochin Act III of 1952) and any other law corresponding to the said law, in force in the transferred territory immediately before the date of the commencement of this Act shall not affect—

(*a*) the previous operation of any such Act or law or anything duly done or suffered thereunder; or

(*b*) any right, privilege, obligation or liability acquired accrued or incurred under any such Act or law; or

(*c*) any penalty, forfeiture or punishment incurred in respect of any offence committed against any such Act or law; or

(*d*) any investigation, legal proceeding or remedy in respect of any such right, privilege, obligation, liability, penalty, forfeiture or punishment as aforesaid;

and any such investigation, legal proceeding or remedy may be instituted, continued or enforced and any such penalty, forfeiture or punishment may be imposed as if this Act had not been passed.

(4) Subject to the provisions of sub-section (3), anything done or any action taken, including any appointment made notification, order, instruction or direction issued, or any rule or form framed under any such Act or law shall be deemed to have been done or taken under the said law corresponding thereto and shall continue to have effect accordingly, unless and until superseded by anything done or any action taken under the said law.

(5) For the purpose of facilitating the application of the said law in the transferred territory, any court or other authority may construe such law with such alterations not affecting the substance as may be necessary or proper to adapt it to the matter before the court or other authority.

(6) Any reference in the said law to a law which is not in force in the transferred territory shall, in relation to that territory, be construed as a reference to the corresponding law, if any, in force in that territory.

(7) Any reference in any law which continues to be in force in the transferred territory after the date of the commencement of this Act, to any Act or law, repealed by sub-section (2) shall, in relation to that territory, be construed as a reference to the said law corresponding thereto.

(8) (*a*) If any difficulty arises in giving effect to the provisions of this Act or of the said law as extended to the transferred territory by this Act, the State Government, as occasion may require, may, by order, do anything which appears to them necessary for the purpose of removing the difficulty.

(*b*) All orders made under clause (*a*) shall be published in the Official Gazette and, unless they are expressed to come into force on a particular day, shall come into force on the day on which they are so published.

(*c*) Every order made under clause (*a*) shall, as soon as possible, after it is made, be placed on the table of both Houses of the Legislature, and if, before the expiry of the session in which it is so placed or the next session, both Houses agree in making any modification in any such order or both Houses agree that the order should not be made, the order shall thereafter have effect only in such modified form or be of no effect, as the case may be, so however, that any such modification or annulment shall be without prejudice to the validity of anything previously done under the order.

Explanation.—For the purpose of this section, the expression "transferred territory" shall mean the Kanyakumari district and the Shencottah taluk of the Tirunelveli district.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 21st October 1964.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

* 6 *Q.*—MR. CHAIRMAN: As the hon. Member Sri K. S. Abdul Wahab is not in his seat, the question and the answer will be printed in the official report of the proceedings.

Industrial disputes

* 6 *Q.*—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) the number of industrial disputes that took place in the State during 1963-64.

(*b*) the number of disputes settled by negotiation; and

(*c*) the number of disputes still pending?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (*a*) 7,437.

(*b*) 7,236.

(*c*) 1,110.

Special pay for headmasters of Aided High Schools.

* 7 *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether headmasters of Aided High Schools are eligible for special pay; and

(*b*) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (*a*) No, Sir.

(*b*) The scales of pay allowed to the Headmasters of Aided Secondary Schools are higher than those allowed to their counterparts in Government and Local Body schools. The Headmaster's allowance already granted to them prior to the revision of the scales of pay has been taken into account for fixing their pay in the revised scale.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether it is a fact that even now, the Headmasters of Government High Schools are given this allowance?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes, Sir. In respect of these Headmasters in Government secondary schools, they are getting the special pay of Rs. 30 in the case of those schools which have more than 25 sections and Rs. 20 in the case of schools with less than 25 sections. But then the scales of pay are higher in respect of aided school headmasters. For instance in the schools with more than 25 sections the aided secondary school headmasters get the scale of pay of Rs. 315—450 as against the scale of Rupees 225-10-275-15-300 plus the allowance of Rs. 30.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Was there a representation made by the headmasters of aided secondary schools that have 24 sections and below regarding the need for the grant of the allowance as the gap is wide between them and the other headmasters of secondary schools with 25 sections and more?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I thought the question related to a comparison between the Government secondary school headmasters and the headmasters in the aided institutions. *Inter se* the difference between the headmasters of aided secondary schools in schools having more than 25 sections and schools having less than 25 sections has not been examined. No such paper has come to us.

SRI M. RAJAH IYER : Will the Government think of doing away with the allowances and have a uniform scale for all headmasters under all the agencies, Government, Local Body and aided managements?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No, Sir: there is no such proposal at present. In fact, this seems to be a historical incident; pay with regard to aided secondary school headmasters and pay with regard to headmasters in Government secondary schools.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள வாத்தியார்களுக்கும் சென்னை மாவட்டத்தில் உள்ள வாத்தியார்களுக்கும் சம்பள விகிதாசாரத்தில் வித்தியாசம் இருக்கிறதா ?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அதற்குத் தனியாகக் கேள்வி போடவேண்டும்.

MR. CHAIRMAN : Question No. 8 will be taken up to-morrow, as the hon. Member has requested that it may be postponed to to-morrow.

Afforestation of Salai Malaikkaradu at Kombai

*9 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state whether there is any proposal to afforest S. No. 1, Salai Malaikkaradu at Kombai, Madurai district?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : இல்லை.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த இடத்தை நான் பலமுறை நேரில் பார்த்திருக்கிறேன். காடு வளர்ப்புக்கு மிகப் பொருத்தமான இடம். மலை ஓரங்களைச் சேர்ந்த பகுதியாக இருக்கிறது. அதை ரிசர்வ் பாரஸ்ட் செய்ய வேண்டும். முன்பு அமைச்சர் அவர்கள் வைகை அணைக்கட்டுக்கு வந்தபோது, அங்கு ஒரு யோசனை தெரிவித்தேன். அதை அவர்கள் பார்த்து ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அதைப்போல இதையும் நேரில் பார்த்தால் அதற்கும் உத்தரவு போடுவார்கள். ஆதலால் அதை வந்து பார்ப்பதற்கு யோசனை செய்வார்களா என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This is only an invitation and not a question.

Elections to the Panchayats and Panchayat Union Councils

*10 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) when the elections to the panchayats and panchayat union councils will be held: and

(b) whether there is any proposal to amend the Madras Panchayats Act, 1958?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : (அ) 1964 காலண்டர் ஆண்டின் இறுதிக்குள் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு சாதாரண தேர்தல்களை நடத்த உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ்நாடு பஞ்சாயத்துச் சட்டத்தின் 12-வது பிரிவு 1964-ம் ஆண்டு தமிழ்நாடு பஞ்சாயத்து (திருத்த— பல வகை ஷரத்துக்கள்) சட்டத்தில் 3-வது பகுதியினால் திருத்தப் பட்டுள்ளது. இதன்கீழ் ஒரு பஞ்சாயத்து யூனியன் மன்றத்தில் அடியிற்கண்டவர்கள் அங்கம் வகிப்பார்கள் :—

(i) பஞ்சாயத்து யூனியனிலுள்ள பஞ்சாயத்துக்களின் தலைவர்கள்,

(ii) பஞ்சாயத்து யூனியனிலுள்ள டவுன்ஷிப் கமிட்டி ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் நிர்ணயித்த முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட அலுவல் சார்பற்ற உறுப்பினர் ஒருவர். எனவே பஞ்சாயத்து யூனியன் மன்றங்களுக்குத் தனியாகத் தேர்தல்கள் நடத்துவது குறித்த பிரச்சினைக்கே இடமில்லை.

(இ) 1964-ம் ஆண்டு தமிழ்நாடு பஞ்சாயத்து (திருத்த பலவகை ஷரத்துக்கள்) சட்டத்தின் 11-ம் பாகம் கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுடைய கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்படுகிறது. இது 2-9-1964 தமிழ்நாடு அரசாங்க இதழ் சிறப்பு வெளியீட்டின் 4-வது பிரிவைச் சேர்ந்த நான்காம் பாகத்தில் வெளியாகியுள்ளது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த பஞ்சாயத்து 1958-ம் வருஷ ஆக்ட் பாஸ் செய்ததால் லோகல் அதாரிடி தொகுதி மெம்பர்களால் வந்த சட்டமன்ற அங்கத்தினர்கள் தங்கள்

[21st October 1964

தொகுதிகளில் ஒரு இடத்திற்கு மாத்திரம் இருக்கலாம் என்று திட்டத்தில் இருக்கிறது. சட்டமன்ற அங்கத்தினர்கள் தொகுதிக்குள் மூன்று பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் இருந்தால்கூட கூட்டங்களுக்குச் செல்கிறார்கள். பார்லிமெண்ட் தொகுதி அங்கத்தினர்கள் 9 பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் கலந்து கொள்கிறார்கள். ஆனால் மேல்சபை அங்கத்தினர்கள் எங்கேனும் ஒரு இடத்தில் கலந்து கொள்ளலாம் என்று விதியிருக்கிறது. எங்கள் ஜில்லாவில் 33, 34 யூனியன்கள் இருந்தால் எங்கள் தொகுதியில் என்ன குறைகள் இருக்கின்றன என்று அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே மேல்சபை லோகல் அதாரிடி தொகுதி அங்கத்தினர்கள் தங்கள் தொகுதியிலுள்ள பஞ்சாயத்து யூனியனில் கலந்துகொள்ள சட்டம் திருத்தப்படுமா ?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : அம்மாதிரி உத்தேசம் இல்லை. பொதுவாக பஞ்சாயத்து யூனியனிலே நடக்கும் அலுவல்களை கவனிப்பதற்கு அங்கத்தினர்களுக்குத் திருத்தம் செய்து வகை செய்தாலும்கூட முடியாது. மூன்று அல்லது நான்கு பஞ்சாயத்து யூனியனில் சாதாரணமாக நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்ள முடியாது என்று கருதித்தான் சட்டத்தில் அப்படி வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தேர்தலைப் பொறுத்தவரையில் டிசம்பர், ஜனவரி மாதம் அறுவடை காலமாக இருக்கிறது. கிராமங்களில் அறுவடை செய்கிறவர்கள் காடுகளிலிருந்து அறுவடை செய்து தானியங்களைக் கொண்டுவந்த பிறகுதான் வேறு வேலையைக் கவனிப்பார்கள். இப்போதுள்ள உணவு நெருக்கடியில் அது அவசியம். டிசம்பரில் நடத்துவதை மாற்றி அமைக்க அரசாங்கம் உத்தரவிடுமா ?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : தமிழ்நாடு பஞ்சாயத்து யூனியன் சங்கத்தில் அம்மாதிரி பிரச்னை கூறினார்கள் என்பதை அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். எல்லாவற்றையும் பரிசீலித்துத்தான் டிசம்பரில் தேர்தல் நடத்துவது என்றும் 12-லிருந்து 19-க்குள் தேர்தல் நடத்தவும் முடிவாகியிருக்கிறது. ஃபைனலாக புரோகிராம் முடிவாகவில்லை என்று அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. கே. கோதண்டராமன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, டெவலப்மெண்ட் கவுன்சிலில் நீலகிரிக்கும் கோயம்புத்தூருக்கும் பிரதிநிதித்துவம் இருக்கிறது. இரண்டிலும் லோகல் அதாரிடி தொகுதி அங்கத்தினர்கள் மெம்பராக இருக்கமுடியுமா ?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : எதிலாவது ஒரு ஜில்லாவில் தான் கலந்துகொள்ளலாம். எந்த இடம் என்று தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பினால் அதன்படி செய்யலாம்.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the member.]

II.—CALLING ATTENTION TO THE FAILURE OF THE PANCHAYAT UNIONS OF MADURAI EAST DISTRICT TO GRANT ANNUAL INCREMENTS TO TEACHERS SERVING IN PRIMARY SCHOOLS.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, அவசர பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கீழ்க்கண்ட செய்தி குறித்து கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க விரும்பி இந்த கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானத்தை மொழிகின்றேன்.

மதுரை கிழக்கு ஜில்லாவில் உள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் மேற்பார்வைப் பொறுப்பில் இயங்கிவரும் பிரைமரிப் பள்ளியில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு கடந்த மூன்று வருடங்களுக்கு மேலாக அவர்கள் சம்பளமான 65-1-76-2-90 அளவிற்கான வருடாந்தர உயர்வு அளிக்கப்படவில்லை என்பதை கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I wish to make the following statement :—

In Government Memorandum No. 129117/E5/62-2, Rural Development and Local Administration, dated 28th August 1962, instructions were issued by the Government to all the Panchayat Union Councils pending issue of rules under section 58 of the Madras Panchayats Act, 1958, regarding conditions of service of officers and servants in the Panchayat Union Councils, all appointments to the various posts in the Panchayat Union Councils should be made only on a temporary basis and the services of the Panchayat Union staff should not be regularized until further orders.

In 1963, when the Collectors of Salem and Thanjavur addressed the Government for clarification whether the Panchayat Union staff might be sanctioned first increment in the light of the instructions contained in G.O. Ms. No. 1142, Rural Development and Local Administration, dated 14th May 1962, wherein it has been laid down that the first increment of the Managers, Accountants and two Upper Division Clerks might be sanctioned by the Block Development Officers under Fundamental Rule 24 when they complete the period of service required to earn an increment in the time-scale of pay, orders were issued in G.O. Ms. No. 537, Rural Development and Local Administration, dated 11th March 1963, that pending issue of rules as mentioned in paragraph 1 above, the incumbents in those posts who are paid out of Panchayat Union funds may be allowed to draw their periodical increments in the respective time-scale of pay under Fundamental Rule 26 without any restrictions.

In 1963, further clarifications were issued on the letters of the Collector of Salem in Government Memorandum No. 77359/E5/63, Rural Development and Local Administration, dated 26th June 1963 that the instructions issued in Government Memorandum No. 129117/E5/62-2, Rural Development and Local Administration,

[Sri R. Venkataraman] [21st October 1964

dated 28th August 1962 (referred to in paragraph 1 above) would not apply to teachers employed in the elementary schools of the Panchayat Union, but they would apply only to the Ministerial staff.

3-10 p.m. The Tamilnad Elementary School Teachers' Federation, Madurai East Block Range, Madurai brought to the notice of Government that in Madurai East Panchayat Union, the service of teachers had not been regularised and their probations had not been declared for the past 5 years and periodical increments had not, therefore, been sanctioned to them so far. It was also stated that when the Commissioner of the Panchayat Union Council was approached by the Federation, the Federation was informed that under the existing orders, the services of Panchayat Union staff could not be regularised. The Secretary of the Federation, therefore, requested the Government to issue necessary orders for the regularisation of services of teachers, declaration of their probation and sanctioning of periodical increments to teachers.

It was seen from the representation of the Federation that the Commissioner, Madurai East Panchayat Union was not aware of the Government orders issued later in Government Memorandum No. 77359/E5/63-4, Rural Development and Local Administration, dated 26th June 1963 (as the orders had been communicated only to the Collectors of all districts except Madras, Panchayat Union Councils, Kelamangalam, Director of Public Instruction and Examiner of Local Fund Accounts and to this Department). Therefore, a copy of the Government Memorandum referred to above has since been communicated to the Commissioner, Madurai, East Panchayat Union and he has been instructed to take immediate steps for regularising the services of the teachers of the Panchayat Union Councils, declaration of their probation and sanctioning of their periodical increments. The Collector of Madurai has also been instructed to see that the above instructions of Government are implemented immediately by the Madurai East Panchayat Union Council and to send a report to Government. A copy of the above instructions has also been marked to the Secretary, Tamilnad Elementary School Teachers' Federation, Madurai East Block Branch, Madurai for information, with reference to their representation to Government in this regard. In the circumstances, no further action seems necessary in the matter.

III.—POINT OF INFORMATION *RE* THIN ATTENDANCE IN THE HOUSE.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, on a point of information. The House on this side is very thin. . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : On a point of order, Mr. Chairman. It is not open to any hon. Member to point out whether the House is thin or thick, stout or lean. There is no point of information about it.

21st October 1964]

SRI K. RAJARAM : When there is no quorum, the Member can raise a point about quorum.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know whether the Government have got any information as to the absence of many members on our side and what it is due to ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Government have no answer.

MR. CHAIRMAN : It occurs sometimes that benches are empty and at times are also crowded.

IV.—FINANCIAL BUSINESS.

(1) DISCUSSION ON THE STATEMENT OF DEMANDS FOR GRANTS FOR EXCESS EXPENDITURE IN 1961-62

* டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: தலைவர் அவர்களே, 1961-62ம் ஆண்டிலே ஏற்பட்ட உபரி செலவிற்காக இப்போது அனுமதி கோரி நம் முன்னால் ஓர் அறிக்கை வைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இதிலே ரூபாய் 3,98 லட்சத்துக்கு அதிக உபரியான செலவு ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்று காட்டப்பட்டு இருக்கிறது. அதற்கு இசைவு தருமாறு சட்டமன்றத்துக்கு முன்னர் இதை வைக்க வேண்டும் என்று Public Accounts Committee நிறைவேற்றிய தீர்மானம் ஒன்றை ஒட்டி இப்போது இது கொண்டு வரப்படுகிறது என்பதை நான் அறிகிறேன். இந்த அறிக்கை வெளியாகியிருப்பதைப் பார்த்தால் கல்வித் தலைப்பிலே 1,21 லட்சம் முதலிலே செலவிடலாம் என்று கருதியதைக் காட்டிலும் அதிகமாகச் செலவாகி இருக்கிறது என்று தெரிய வருகிறது. 1961-62 செலவிலே ஏறத்தாழ மூன்றில் ஒன்று கல்வி காரணமாக செலவாகி இருக்கிறது என்று தெரிய வருகிறது. இந்த அறிக்கையிலே இன்னின்ன காரணங்களுக்காக இந்தக் கூடுதலான செலவு ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்ற விபரம் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது.

The excess was due to omission to include in the Final Modified Appropriation grants sanctioned to the Annamalai University, issue of a number of sanctions towards the close of the year for payment of grants to Panchayat Union Councils towards maintenance of Elementary Schools, misclassifications not rectified and so on.

இம்மாதிரி எந்த இனத்திலே இந்தச் செலவு வருகிறது என்று புரியாமல் அவ்வாறு சேர்க்கப்படாமல் பெருந் தொகைகள் இருந்த காரணத்தால் இம்மாதிரி கல்வித் துறையிலே அதிகமாக இப்போது சேர்க்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இந்த இனங்களை நன்றாகக் கவனிக்காமல், திட்டம் இடாது இருப்பது சரியில்லை என்பதை, இப்போதாவது உணர்ந்து மறுபடியும் வரக்கூடிய திட்டங்கள் அந்தந்த வகையிலே அந்தந்த இனத்திற் பொருந்த வேண்டுமென்று பார்த்துப் பொருத்த வேண்டுமென்று கூறி இந்த அளவிலே முடிக்கிறேன்.

* திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி: கனம் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் சொன்னது போல கல்வி விஷயத்தில் 1961-62 செலவு கல்வி மதிய உணவுக்கு ஒப்படியாக பணங்கள் வருடக்

[திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [21st October 1964

கடைசியில் வாங்க வேண்டியிருந்தது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. சாதாரணமாக மதிய உணவுக்கு மாதா மாதம் 3 மாதத்துக்கு ஒரு முறை முன்னாலே பணம் கொடுப்பது இந்த மதிய உணவுத் திட்டம் நடப்பதற்கு சாதகமாக இருக்கும். இந்த நிலை எப்படி ஏற்பட்டது? சரியாகச் செலவு செய்யப்பட்டதா என்று சந்தேகப்படும்படியாக ஒரேயடியாக வருஷ முடிவில் வாங்கும்படியான நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. பழைய கணக்காக இருந்தாலும் மதிய உணவுத் திட்டம் இப்போது நடந்துகொண்டு இருப்பதால் அப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் இனிமேலாவது நடக்காமல் இருக்க சர்க்கார் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இதைத் தவிர, மதிய உணவு கொடுக்கப் போக, தேக சுகம், ஆயுள் பாதிக்கப்படும் வகையில் வியாதி வருகிறது என்பதற்குச் சான்றாக இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் திருவையாறு தாலுகாவில் 50 குழந்தைகள் பாதிக்கப்பட்டன என்பது காட்டுகிறது. இப்படிப்பட்ட விஷயத்தைத் தொடர்ந்து நாம் செய்வதை விட பெற்றோர்களுக்கு ரொக்கமாகக் கொடுத்து இந்த மதிய உணவை அவர்களே, ஜாக்கிரதையாக அளிக்க திட்டம் இடவேண்டும். இந்த மதிய உணவு பொறுப்பாக ஒரு கமிட்டி போட்டு, குழந்தைகளுக்கு தேகத்தில் ஏதாவது அசௌகரியம் ஏற்பட்டால் யார் பொறுப்பாளி என்று நிர்ணயிப்பதற்கும் அதைச் செய்வதற்கும் ஒரு அதிகாரி இருக்க வேண்டும். பல இடங்களில் ஆசிரியர்கள் சமைக்கிறார்கள், மாணவர்கள் கவனிக்கிறார்கள். சில இடத்தில் 3 ரூபாய்க்கு சமைக்கும் ஒரு ஆள் சமைத்துப் போடுவது என்றால் எப்படி ஜாக்கிரதையாக இருக்க முடியும்? இப்படிப்பட்ட சம்பவங்களையெல்லாம் நாம் எவ்வளவு ஆராய்ந்தால்கூட பாத்திரத்தில் mistake சமைப்பதில் mistake உணவுப் பொருள் தயாரிப்பதில் ஏதாவது mistake இருக்கிறதா என்று உணர முடியவில்லை. சர்க்கார் அபிப்பிராயப்படி இந்த சமையல் செய்யும் முறையில் தப்பு இருக்கிறதாக இருந்தால் இதைச் செய்யும் பொறுப்புக்களை நல்ல சம்பளம் கொடுத்து ஒரு ஆள் போட்டு அவரை பொறுப்புள்ளவராகச் செய்ய வேண்டும். இந்தக் கமிட்டியில் நிர்வாகியின் பொறுப்பில் சமையற்காரர் வேலை செய்வது சிறந்தது. இப்போது இருப்பதுபோல் அந்தந்த பள்ளியில் ஏதோ ஆசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர் கவனிப்பது என்ற முறை இப்படிப்பட்ட சம்பவங்களுக்கு அதிகமாக இடம் கொடுக்கிறது. செலவழிக்கும் பணம் குழந்தைகளுக்கு ஆரோக்கியம் கொடுப்பதற்கு 2-½ கோடி ரூபாய் இன்றைக்கு செலவழிக்கிறோம். ஆகையால் இந்தத் திட்டம் சரிவர நடப்பதற்கு இப்போது போல ஒரு வருஷம் முடிவில் அதிகப் பணம் வாங்குவது இல்லாமல் அவ்வப்போது 3 மாதத்துக்கு ஒரு முறையோ மாதா மாதம் முன் பணமாகக் கொடுத்து அதை ஒரு கமிட்டியின் பொறுப்பில் ஒருவருக்கு சம்பளம் கொடுத்து சமையல்காரரை அமைத்து இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றலாம். இல்லாவிட்டால் இந்தப் பணம் எவ்வளவு செலவாகிறதோ அந்த 2-1/2 கோடி ரூபாயை ஏழைக் குழந்தைகள் பெற்றோர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தால்

21st October 1964] [திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

(Cash Grant) அவர்கள் இந்தக் குழந்தைகளுக்கு வெளியிலே மதிய உணவு போடுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, the expenditure has been recommended by the Public Accounts Committee. It comes here only for a formal sanction.

So far as classification is concerned, whenever schemes are taken up, sometimes it is a multi-purpose scheme and the question arises whether it should be classified under one head of the Budget or the other. This is not the first occasion. Unless such mis-classification leads to loss of revenue or loss to the Government, it is rectified by reappropriation to the respective head. Therefore, I wish to point out that there has been no such loss to the Government.

Then, as far as the mid-day meals are concerned, I am unable to accept the very novel suggestion made by Sri G. Krishnamoorthy that money should be given to the parents. He wants that the money should be given to the parents. I say that it will be difficult for the parent to get money and then say that I am going to feed the child and not to share with other members of the family. I think that mid-day meals are given to encourage the children to come to school and be able to feed themselves there so that they may have the benefit of education without the worry of going home and getting food there. This scheme is working very well in the State and it has been acknowledged to be a very good success throughout India and even abroad. It is natural that there have been occasionally one or two stray cases of mishap. It does not in any way detract from the scheme itself. Such things are happening even in our own houses. While every effort will be made by the Government to prevent any possible mishap, I want to point out that itself is no great impediment to the successful working of the scheme.

(2) DISCUSSION ON THE SECOND SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1964–65.

* SRI M. RAJAH IYER : Mr. Chairman, Sir, I am very happy to find in the statement made by the Hon. the Chief Minister that a sum of Rs. 3·82 crores is provided for payment of increased dearness allowance to Government employees, teachers and local board employees. This amount they will be spending in the course of the year because of the additional expenditure enjoined on the Government by virtue of their having raised the rates of dearness allowance to all their employees. It is a very commendable step on which the Government should be congratulated. There is one sentence in the speech of the Hon. the Chief Minister, which reads as follows :— 3-20 p.m.

' In conformity with past practices, the increase has also been made applicable to teachers and employees of local bodies.

I am very happy that this past practice has been mentioned here, and in any measure of relief sought to be given to the N.G.Os., the teachers and employees of local bodies are not forgotten. May I take this opportunity to point out that there is just one case in which there has been a very unwitting discrimination? If it is indeed the intention of the Government to see that this practice is followed without break. I cannot understand, Sir, why the minimum pension of Rs. 20 per month, which is made available to the N.G.Os. has been denied only to teachers and employees of local bodies? This is a sentence that deserves to be inscribed in letters of gold, viz., that in conformity with past practice, any measure of relief given to the N.G.Os. is extended to teachers and employees of local bodies. May I point out that there was a very funny incident, if I may call it indeed funny—that the minimum pension of Rs. 20 laid down in the Government Order was paid by a Sub-Treasury Officer in the Tirunelveli district to all the teachers, even though they were not eligible for Rs. 20? Perhaps the teachers began eating well, relatively speaking, for some time getting this pension of Rs. 20. Two or three months later, when these unsuspecting teachers went to the same Sub-Treasury Officer, their pension payment orders were seized by the Sub-Treasury Officer. Perhaps the Sub-Treasury Officer was pulled up by the Accountant-General, because he had committed a mistake. It does great credit to the heart of the Sub-Treasury Officer who wanted to be sympathetic to the teachers, but he could not help making the recoveries from their pension amounts, because there was overpayment to them. It is very unfortunate that some teachers had to go without getting pension because of the overpayment made to them by the Sub-Treasury Officer. Their future pensions were to be adjusted towards the overpayment. This overpayment was due to the wrong interpretation by the Sub-Treasury Officer who took it for granted that any relief that was granted to the N.G.Os. should necessarily be extended to the teachers also. I request the Government to look into the matter and see that this minimum pension is given to the teachers as well.

On page 4 of the Hon. the Chief Minister's speech, there is mention about relief and rehabilitation of repatriates from Burma. I am perfectly sure that among a good number of them there, unfortunately, seems to be a feeling that they are coming over from Burma to lead a sort of idle life and that all their creature comforts should be looked after here. They do expect a lot from the Government, and want to be treated as though they are sons-in-law here. They have passed a resolution that things are not to their linking. We saw in the papers that the Collector of Coimbatore had to ask the Pakistani refugees to go back to their camps. I cannot understand how these repatriates could expect this sort of preferential treatment from the Government of the country. It must be made clear to the repatriates that we are going to the fullest extent possible and that is indicated here. While relief must be made available to the old, women and children, able-bodied persons must

be made to work and earn their livelihood. Otherwise, they would becoming here with a very undesirable philosophy, and I am sorry to say that some of the evacuees from Burma in Mudukulathur and Ramanathapuram taluks have passed a resolution that the things which they saw here were not very much to their liking and they would like a preferential treatment to be meted out to them.

Sir, on page 11 of the supplementary estimates, there is mention about improving the quality of the teaching staff by doing away with the elementary grade training altogether. There is a sentence here which says, 'so far as basic grade sections are concerned, there is no expenditure to Government'. Obviously what this means is 'so much extra expenditure to Government.' It cannot be that there is no expenditure to the Government on account of junior basic grade sections being abolished. When the elementary grade sections are converted into secondary grade sections, we convert the stipend of Rs. 12 into Rs. 18. So, it involves additional expenditure to Government. But I would like the Government to go into the very root of the question and find out whether there is any justification at all for continuing these stipends any more. You may remember, Sir, that in the twenties there were stipends given to the graduates to tempt them to take up teacher training, particularly because the teacher profession was not quite attractive those days. Whatever justification there might have been in the past, it ceased to be there for the past thirty or thirty-five years. Graduates are undergoing the L.T. or B.T. course. They do not receive any stipend whatsoever, and on this account the demand from B.T. training has not gone down. To-day, we find there is a great rush for training colleges. We have larger number of applicants than we can possibly manage these days. For senior basic training, where about 120 women are to be selected, I find as many as a thousand women putting in their applications. So, I would like the Government to go into the question whether the need for these stipends is still there and whether it cannot be dispensed with. These stipends must be taking away a sizable portion of the allotment under 'Education'. On this reform only, we are going to spend Rs. 1.5 lakhs. We are increasing the stipend from Rs. 12 to Rs. 18, because we are converting the twenty elementary higher grade sections into secondary grade sections. We must be paying quite a good lot to the teacher trainees towards stipends. The payment of stipends particularly in private training schools will lead to a lot of corruption, because Government money is being disbursed to these trainees. Particularly when there is a very great rush into these training schools, these stipends could be abolished altogether, and the amount saved thereby can be utilised for opening more teacher training institutions, for increasing the salaries of teachers, and the like. 3 30 p.m.

Item (7) refers to Youth Vocational Centres in our State. We find that the Government of India are going to finance what they call Youth Vocational Courses that have been started in two institutions in our State. They have been started in the Board High

School at Poonamalle and at Gandhi Niketan school at Kallupatti. I have visited Kallupatti and this must have been opened recently. May I express my own honest views about the usefulness of vocational training for a child of eleven? If at all we have any philosophy in education, it is that this sort of manual training should not be given to young children at all. The fact that the Government of India are going to finance this scheme during the Plan period cannot take away the force of the argument that eleven is too early an age for giving any vocational training to a child. Till fourteen there must be general education. It is a policy that has been acceded to and it is a principle that has been stated in our white paper that till they finish the first eight years of elementary education, till the children leave the elementary school at 14 *plus*, after getting the basic minimum equipment of elementary education, they ought not to be diverted to any vocational channel. This vocational training for a two or three-year period from 11 to 14 is something that calls for very serious re-thinking because even though the Government of India are financing it just at present, after the Plan period is over, the whole thing will be shoved on to us and we will have to foot the entire bill after the Plan period. I am not talking merely about the financial commitments. I am concerned more about the educational principle involved in giving vocational training to such young children.

Regarding Harijan welfare and amenities to Backward Class Children, we find a very good principle stated here in page 27. As a measure calculated to foster a sense of unity and abolish the feeling of distinction between Harijan and non-Harijan pupils, clothing is supplied free of cost to all girl pupils studying in Harijan Welfare Schools and Girl Boarders residing in Harijan Welfare hostels irrespective of the caste. It is a very sound principle indeed. I do hope this will be extended not merely to Harijan girls but to Harijan boys also. It is a pity that this principle that has been laid down here has been violated in just the previous item, item (2). There we are going in for an additional expenditure of Rs. 1,24,000 and odd in order to give mid-day meals for Harijan pupils in non-Harijan Welfare schools. I must say that it is a very undesirable principle which militates against the very sound principle stated in item (3). Just in the next paragraph in the same page in item (3) it is stated that a sense of unity must be fostered and that this sort of isolationism must be done away with by all these children being brought together. Of course, the Harijan pupils in the Harijan schools receive mid-day meals through the Harijan Welfare Department. That meal is richer than our mid-day meal. We have no grouse about the programme of mid-day meals supplied to the ordinary children in elementary schools. It must necessarily be there. But to take up the non-Harijan Welfare schools and pick out the Harijan pupils only and feed them according to the schedule laid down by the Harijan Welfare Department may not conduce to that sense of unity which we wish to develop and which principle we have laid down in the next paragraph. It is very desirable that

these Harijan boys must be fed. Their mid-day meal costs just 15 paise. I would urge the Government to continue to feed these Harijan pupils and the solution for this discrimination is not to be found by starving the Harijan pupils in the non-Harijan welfare schools. That privilege, on the other hand, must be extended to all the pupils in that school so that the young children may not think "He is a Harijan, he is getting something. I am not entitled to get it because I am not a Harijan." Either we must not be implementing the programme in non Harijan Welfare schools, or if we do implement it, there must be no distinction in the same school. I hope the Government will reconsider this matter.

There is one thing about Backward Class scholarship to which I must draw the very serious attention of this Government. We may be aware of the fact that the Government of India have done away with the distinction between Forward and Backward Classes. From the year 1964-65 the Central Government scholarships are being awarded on the basis of economic backwardness and not of social backwardness. There must be sound principles behind it. Actually the quantum of scholarship which goes to the backward student may suffer by dispersing it among the economically backward children. To mention one instance, there is a very deserving economically poor, backward boy whose parent's annual income is Rs. 900 per annum. He cannot be considered rich these days. But, unfortunately, the Central Government scholarship is not available to any child whose parent's income exceeds Rs. 600 per annum this year because we are dispersing the scholarships and making them available not only to the socially backward but to the socially forward also on the basis of economic backwardness. It may be a desirable step. But there again we have to ensure safeguards for the economically backward and the socially backward and we have to see to it that these socially backward children whose parent's income is so low as Rs. 900 or Rs. 1,000 per annum are not shut out of the pale of Central Government scholarships simply because the Central Government is going to do away with the distinction between social backwardness and forwardness. I do hope the Madras Government will make a very sincere and serious representation to the Government of India about it.

In regard to our own state scholarships, of course, as it is, the Graduate students in colleges are quite eligible for our State scholarship. There also there is a very justifiable grievance for backward community students these days. Till last year the income limit for eligibility for Backward Class scholarship given out of our own State funds was Rs. 2,400 per annum. This year we have reduced it to Rs. 2,000 per annum. They are not getting Central Government scholarships and the maximum limit of annual income of the parent qualifying for a scholarship for his child which was Rs. 2,400 last year has been reduced to Rs. 2,000. We are increasing the dearness allowance and we are increasing the pay. There are very many Backward Class parents who will go without this concession

[Sir M. Rajah Iyer] [21st October 1964

if they are denied Central Government scholarship on account of the implementation of one principle and if they are denied the State Government scholarship also simply because we are reducing the income limit for eligibility from Rs. 2,400 to Rs. 2,000. If any change is called for at all, it must be to raise the income limit from Rs. 2,400 to Rs. 3,600 per annum.

May I lightheartedly point out just one thing on page 27? The other day we presented a dictionary to Sri Hanumanthappa. I was wondering what the purpose was in presenting a dictionary to him. Here, page 27 is full of grammar errors, what grammarians would call error of proximity. It is not just one isolated instance. I won't insult the dignity of this august House if I bring it to its notice. Throughout the page it is said. " The number of Harijan pupils are . . . . ", " The strength of Harijan pupils are . . . ", etc. This error of proximity must be avoided in a Government document.

* **திரு. எம். எத்திராஜுலு:** மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்று நமது சபைத்தலைவர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட உபரி மான்ய கோரிக்கையை நான் முழு மனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். ஏன் என்றால் சட்டசபை இல்லாத நேரங்களில் செலவு செய்யவும் மற்றும் உள்ள எதிர்பாராத திட்டச் செலவுகளுக்கு வேண்டிய அதிகச் செலவுகளைச் செய்வதற்கும் சட்டசபை அங்கீகாரம் இல்லாமல் செலவு செய்துகொண்டு பின்னர், சட்டசபையில் அங்கீகாரம் பெறுவதுதான் இந்த நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய ஒரு சம்பிரதாயம். இதே போல நமது அரசாங்கத்திலே உபமான்யக் கோரிக்கைகள் இப்படி வருவது, பொருத்தமானது. இதை முன் கூட்டியே நாம் எதிர்பார்த்து, இந்தச் செலவு இவ்வளவுதான் ஆகும் என்று திட்டமிட்டு செய்வது யாராலும் முடியாது என்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதிலே ரூ. 252 லட்சத்துக்கு நம் தலைவர் அவர்கள் கொண்டு வந்து இருக்கிறார்கள். ரெவின்யு கணக்கிலே ரூ. 3,67 லட்சம் மூலதன கணக்கில் ரூ. 1,58 லட்சம் இதிலே நமது அரசாங்கத்தில் வேலை செய்பவர்களுக்கு அகவிலைப்படி உயர்வு செப்டம்பர் மாதம் முதல் தேதியிலிருந்து கொடுக்கப்படுகிறது. ஏன் அவர்களுக்கு உடனடியாகக் கொடுக்க

3·40 p.m. வேண்டும் என்றால் மத்திய அரசாங்கம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற நேரத்தில் இவர்கள் மனது புண்படாமல் இருக்கும்படி அந்த அகவிலைப்படி உயர்வை நாமும் கொடுத்துவிடுவது நல்லது என்று மத்திய அரசாங்க ஊழியர்கள் பெறுவது போல் அதற்கு சமமாக நமது மாநில அரசாங்க ஊழியர்கள் பெறுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டை நமது அரசாங்கம் செய்து இருப்பதைப் பார்க்கும்போது நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்த அகவிலைப்படி ஒரு தடவை கொடுத்திருப்பதினால் நமது அரசாங்கம் ரூ. 3,83,00,000 வருடா வருடம் இனி ஏற்க வேண்டியிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக நமக்கு எல்லாம் ரெவின்யு துறையிலேயும் அரசாங்க வருவாய்க்கு பக்கபலமாய் இருக்கக்கூடிய கிராம உத்யோகஸ்தர்களுக்கு நல்லமுறையில் சம்பள உயர்வு கொடுத்து

21st October 1964] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

இருக்கிறது. இவர்கள் நெடுநாள் கோரிக்கை ஒருவாறு நிறைவேற்றப்பட்டு இருப்பது ஏற்கனவே வாங்கி வந்த சம்பளத்தைவிட இரண்டு மடங்குக்கு அதிகப்படியாக உயர்த்தப்பட்டு இருப்பதன் காரணமாக ரூ. 1,57 லட்சம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இதுவும் வரவேற்கத்தக்கது.

அடுத்தபடியாக நமது பஞ்சாயத்துக்களை ஊக்குவிக்கும் காரணமாக பாசன வசதிகளை பெருக்கிக் கொள்வதற்கு வேண்டிய நிலையை துரிதப்படுத்த அவர்களுக்கு கிரமமாக கொடுக்க வேண்டிய மான்யத்தை 25 சத விகிதம் உயர்த்தி இருக்கிறது. இந்த அடிப்படையிலே அங்கே வேலை செய்வதற்கும் அவர்கள் நல்ல ஊக்கத்தைக் காண்பதற்கும் நமது அரசாங்கம் ஏறக்குறைய 5 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி இருப்பதைப் பார்க்கும்போது அதை நான் உண்மையிலே ஆதரிக்கிறேன்.

62915

முக்கியமான விஷயத்தை நமது அரசாங்கம் கவனத்தில் வைத்து நெசவாளர் துறையிலே முக்கிய பங்கு எடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் இந்த சட்டமன்றத்தில் இருக்கும்போது கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேராத நெசவாளர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று தமிழகம் எங்கும் வற்புறுத்தப்பட்டு வந்த நேரத்தில் இந்த மன்றத்திலும் வற்புறுத்தப்பட்டது. அதை நமது சபை தலைவர் கருத்தில் வைத்திருந்து அவர்களுக்கும் நல்ல ஊதியம் கிடைக்க கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேராமல் இருந்தாலும் அவர்களுக்கும் அரசாங்கம் உதவி செய்கிறது என்று தீவிர கவனம் செலுத்தி இந்த உபமான்ய கோரிக்கையிலே அவர்களுக்குக் கைத்தறி Corporation ஒன்றை 5 லட்ச ரூபாய் அளவிலே ஏற்படுத்தியிருப்பது அவர்களால் நெய்யப்பட்ட அந்த கைத்தறி துணிகளை விற்பனை செய்யவும் அவர்களுக்கு வர வேண்டிய சலுகைகளை அவ்வப்போது பெறுவதற்கும் இந்த Corporation நல்ல உதவியைத் தரும் என்று நம்புகிறேன். ஆகவே நமது சபைத் தலைவர் தொழிலமைச்சராக இருப்பதின் காரணமாக தொழிலாளர்கள் முன்னேற எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியை நான் மிகமிக பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்காக அவர்கள் கல்வி முன்னேற்றத்திற்காக நமது அரசாங்கம் இந்த உபமான்ய கோரிக்கையில் ஏறத்தாழ 13 லட்சம் செலவழித்திருக்கிறார்கள். அதில் தீண்டாமை ஒழிப்பு, மதிய உணவு, பள்ளிகளில் படிக்கும் அரிஜன பிள்ளைகளுக்கு உடை கொடுப்பது, இன்றும் கல்விச் சலுகை கொடுப்பதற்கு என்று பல்வேறு தலைப்பில் 13 லட்சம் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்பட்ட மாணவர்கள் ஆயிரம் பேருக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடைசி நேரத்தில் லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். நாம் சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு படிக்கமுடியாத பின் தங்கிய சமூக மாணவர்கள்

கல்லூரி வாசற்படியே எட்டிப்பார்க்காதவர்கள் பட்டதாரிகளாகி பெரிய பெரிய படிப்பை முடித்துவிட்டு பெரிய உத்தியோகத்திலும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மற்ற முன்னேறிய சமூகத்தோடும் போட்டி போடக்கூடிய அளவிற்கு வந்துவிட்டார்கள். முக்கியமான விஷயம் ஒன்றை அரசாங்கம் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறேன். இப்போது பத்தாவது படித்துவிட்டு கல்லூரியில் சேருவதற்கு பல சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. அதில் மார்க்குகளைப் பார்த்துத்தான் கல்லூரியில் சேர்க்கப்படுகிறது. பின்தங்கிய சமூக மாணவர்கள் போதுமான மார்க் எடுக்காதவர்கள் கடைசிநிலையில் தான் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். அதனால் கல்லூரியில் இருக்கும் ஹாஸ்டல்களில் மற்றவர்கள் சேர்ந்துவிடுவதால் இவர்களுக்கு உறைவிடுதிகளில் இடம் கிடைப்பதில்லை. இடம் கிடைக்காத காரணத்தால் தனியார் வீடுகளிலும் ஹோட்டல்களிலும் சாப்பிடுகிறார்கள். அப்படி ஹாஸ்டல்களில் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வந்தால் ஏறத்தாழ 75 அல்லது 100 ரூபாய் கொடுத்து சாப்பிட்டுக் கொண்டு படிக்க முடிவதில்லை. இதனால் நடுமத்தியில் நின்றுவிட வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. இதை மாற்றியமைக்கவேண்டும். பின் தங்கிய மாணவர்களுக்கு அரிஜன நல இலாகா மூலமாக நல்ல வசதிகளைச் சர்க்கார் செய்து கொடுத்து வருகிறது. இம்மாதிரி ஹாஸ்டல் வசதிகளை கஷ்டமில்லாமல் படிப்பதற்கு கல்லூரிகளில் செய்வது மிகவும் நல்லது. மற்றொன்று சொல்லவும் நினைக்கிறேன். எங்கள் ஜில்லாவில் 700 மாணவர்கள் உபகார சம்பளத்திற்கு அப்ளை செய்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொண்டால் கொடுக்கப்படுகிற ஸ்காலர்ஷிப் 500 என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். மற்ற 200 மாணவர்களுக்கு மார்க்கு அடிப்படையில் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கப்படுவதில்லை. அதற்கும் காரணம் இந்த சர்க்காரால் அளிக்கப்படும் உதவித் தொகை பற்றாக்குறைதான். ஆகையால் பின்தங்கிய மாணவர்களை மார்க்கு அடிப்படையை நீக்கிவிட்டு எல்லோரும் சம்பளச் சலுகை பெறவும் கல்லூரி ஹாஸ்டல்களில் பின் தங்கிய மாணவர்களுக்கு போதிய இடம் கிடைக்கும்படி வழி செய்யவும் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய ராஜா அய்யர் அவர்கள் பிற்பட்ட சமூக முன்னேற்றத்தைப்பற்றிப் பேசினார்கள். இப்போது மத்திய அரசாங்கம் பின் தங்கிய சமூக கல்விச் சலுகைக்கு 14 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இனிமேல் இந்தச் சலுகை எல்லா சமூகத்திற்கும் கொடுக்கப்படும். நான் முன்னேறிய சமூகத்திற்கும் கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. எல்லா சமூகத்தினருக்கும் பொருளாதார அடிப்படையில் சம்பளம் கொடுத்துப் படிக்க வையுங்கள். தமிழகத்தில் பின்தங்கிய இனம்தான் அதிகம். அவர்களுக்குக் கொடுத்துவந்த தொகை குறைக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டு இப்போது கொடுக்கப்படுவதை போல் மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கும்படி நமது சர்க்கார் வற்புறுத்தவேண்டும். ஆனால் பின் தங்கிய இனத்தவர்களுக்கு அதிகமான எல்லா சலுகைகளையும் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக மீன் பிடி தொழில் துறை முன்னேற வேண்டுமென்று ஒரு லட்சத்து 40 ஆயிரம் ரூபாய் இந்த உதவி மானிய கோரிக்கையில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். மீன் பிடித் தொழிலாளர்கள் முன்னேற்றத்திற்கு நல்ல முறையில் நம் அரசாங்கம் உதவி செய்வது பாராட்டுக்குரியது. அவர்கள் தொழில் துறையில் முன்னேறவும், படிக்கவும் மற்றும் கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலம் கடன் வசதி பெறவும் உதவி செய்வது அறியாதார் இலர். இன்னும் பல செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு முழுகவனமும் அரசாங்கம் செலுத்தவேண்டும். நான் 2-10-1964 சென்ற வாரத்தில் எனது ஜில்லாவில் ஏறக்குறைய 50 கிராமங்களுக்கு சுமார் 50 மைல்களுக்கு மேல் பாதயாத்திரையாக முக்கிய மீனவர் தலைவர்களுடன் சென்றேன். அவர்கள் வாழும் கிராமத்தை சுற்றிப் பார்த்து முக்கியஸ்தர்களை சந்தித்து குறைகளைக் கேட்டறிந்தோம். அவர்கள் கூட்டுறவுகடன் கூட வேண்டாம் மற்ற வசதிகள் வேண்டாம், என்றார்கள். ஆனால் இரண்டு மைல், மூன்று மைல்களுக்குப் பாதை வசதி இல்லாமல் எவ்வளவுநாள் கஷ்டப்படுவது என்று முறையிட்டார்கள். மீன பிடித்துக்கொண்டு கூடைகளில் சுமந்துகொண்டு முழுங்கால் அளவு மண்ணிலும், முள்ளிலும் மைல் கணக்கில் நடந்து மீன் விற்கப் போக வேண்டியிருக்கிறது. மீன்களை விற்றுவிட்டு திரும்ப இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகிறது. இருட்டில் திரும்பிவரும் அந்த நேரத்தில் சொல்ல முடியாத கஷ்டத்தை ஆண்களும பெண்களும் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆகையால் அதற்கு ரோடு வசதியும், கிராமங்களில் விளக்கு வசதியும் செய்து கொடுப்பது முதல் கடமையாகும். அமைச்சர் அவர்களை மிகமிக மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். நேராக அங்குள்ள மீனவ கிராம தலைவர்களை வரவழைத்து இதைக் கேட்டால் உண்மை தெரியும். முக்கியமாக பாதை வசதியில்லை, விளக்கு வசதியில்லை, குடி தண்ணீர் வசதியில்லை. இன்னும் சில கிராமங்களில் 300 பேர்கள் இருக்கிற இடங்களில் பள்ளிகள் கூட இல்லை. இப்போது பஞ்சாயத்து சட்டம் ஏற்பட்டால் பஞ்சாயத்துகள் செய்து கொடுப்பார்கள் என்று சர்க்கார் நம்பியிருப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. பஞ்சாயத்து யூனியனில் இருப்பவர்கள் அதிகாரிகள் உட்பட பாதை வசதியில்லாத கிராமங்களுக்குப் போவதே இல்லை. அதைப்பற்றியெல்லாம் நான் பாதயாத்திரையில் குறிப்பு எடுத்துக் கொண்டு ஒரு பெரிய ரிப்போர்ட்டை அமைச்சர் அவர்களுக்கு சீக்கிரம் சமர்ப்பிக்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் அமைச்சர் அவர்கள் உடனடியாக முக்கியமான இடத்தில் கிராமத் தலைவர்களையும் பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்களையும், கமிஷனர்களையும், கலெக்டரையும் அழைத்து ஒரு மணி நேரத்தில் பேசி அவற்றிற்குப் பரிகாரம் செய்துவிட முடியுமென்று தாழ்மையுடன் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அத்துடன் விலைக்கு நூல் கொடுக்கிறார்கள் கைத்தறி நூல் பிரச்னை அதிகமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு

3-50 p.m. இப்போது காலத்தில் கிடைத்தபடி பருத்தி நூல்கள் 6, 10, 20 நெம்பர் நூல்கள் கிடைக்கவில்லை என்ற பெரிய குறை இருக்கிறது. இந்த நூல் ஏழைகள் வாங்கி அவர்கள் தொழிலை சரியாக நடத்த முடியும். ஆகவே இன்னும் பல குறைகளை பட்ஜெட் விவாதத்தின் போது பேசுவதற்கு இருக்கிறேன். அடுத்து பலவகை கூடுதல் செலவுகளுக்கு இன்றைக்கு நமது அமைச்சர் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். கட்டுப்பாடு வதிகளை நல்லமுறையில் அமல் நடத்துவதற்காக உத்தியோகஸ்தர்கள் மற்றவர்களை பல்வேறு வகையில் உபயோகப்படுத்த 9½ லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமது அமைச்சர் பல்வேறு கஷ்டங்களிடையே தஞ்சாவூர் ஜில்லா மற்ற பகுதிகளுக்குச் சென்று நகரத்தில் பொது ஜனங்கள் கஷ்டப்படக்கூடாது என்ற நிலையில், பல கூட்டுறவு சங்கங்கள் தாங்கள் வாங்க வேண்டிய நெல்லை பணம் இல்லாத காரணத்தால் விடுபட்டதை தெரிந்து உடனே சர்க்கார் மூலமாகவே தானியங்களை வாங்கி பொதுமக்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பது போற்றத்தக்கது. அரிசி கிடைக்காத நிலை நேற்றைய நிலையிலிருந்து இன்றைக்குப் பார்க்கும் போது பொது மக்கள் திருப்தியாக இருக்கிறார்கள். நல்ல முறையில் விநியோகம் செய்ய அமைச்சர் அவர்கள் மேலும் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சென்ற இரவு நான் இரண்டு இடங்களில் நின்று பார்த்தேன். அரிசி வாங்கிக்கொண்டிருப்பவர்களில் ஒரு சிலர் அடுத்து அடுத்து வந்து வாங்கிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேண்டுமென்று தேவைப்பட்டு வாங்குகிறார்கள் என்று சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. நியாயமாக வாங்க வழி செய்ய வேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : It has nothing to do with the suppl.m:n ary demards.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : இதில் வருகிறது. அப்படித் தான் பிரயோகம் செய்யப்படுவதை நல்ல முறையில் பங்கீடு செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். பலசரக்குக் கடைகளில் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களும் ஒழுங்காக பங்கீடு செய்கிறார்களா? என்றும் நாம் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : ஜாஸ்தி விளக்கம் வேண்டாம்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : விநியோகம் செய்யும் நிலையில் பூரா அரிசியும் கொடுக்கப்படுகிறதா என்று பார்க்கவேண்டுமென்று மீண்டும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பொதுப்பணித்துறைகளுக்காக பல்வேறு பகுதிகளுக்கும், நெடுஞ்சாலைகளை ஏற்படுத்தவும் ரூபாய் 25 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும் எங்கெங்கே அத்தியாவசியமான ரோடுகள் இல்லையோ; பொது மக்கள் எவ்வளவு நாட்களாக ஹைவேஸ் டிபார்ட்மெண்டுக்கு

பல நாட்களாக எழுதிக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்களோ அது இன்னமும் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. இம்மாதிரியான பொதுச் செலவுகளிலே சர்க்காருக்கு தெரியப்படுத்தினால் அந்த ரோடுகளைப் போட ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக முன்பணமாக நகரசபைகளுக்கும் கடன் வழங்குகிறார்கள். இந்த உபமான்ய கோரிக்கையில் ஒரு கோடியே 50 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடலூரிலே இருக்கக் கூடிய நகரசபை முதல்தரமான நகரசபை. நகரசபைக்கு ஏற்ற சுகாதார வசதி அங்கு கிடையாது. ஆனால் கொசு தொல்லையும் பாதாள சக்கடை இல்லாத அவல நிலையும் கடலூரிலே இருந்து வருவதை சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். கடனைவது வாங்கி உடனடியாக சாக்கடை வசதி திட்டத்தை ஏற்பாடு செய்யுங்கள் என்று நகர சபைக்கு பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். ஆகவே சர்க்கார் இம்மாதிரியான முதல்தர நகர சபைகளுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மீண்டும் அவர்கள் கடனைத் திருப்பித் தருவார்களா தரமாட்டார்களா என்ற எண்ணம் சர்க்காருக்கு இருந்தாலும் இம்மாதிரியான திட்டத்துக்கு நகர சபைகளுக்கு ஊக்கம் அளிக்க சர்க்கார் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு பேசுவதற்கு வாய்ப்பு கொடுத்தமைக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

* DR. H. V. HANDE : Mr. Chairman, Sir, after going through the supplementary demand carefully, I am very happy to find that the major slice of the amount has been allotted to paying the dearness allowance for the Non-Gazetted officers in the State. It is a very happy thing and I am quite sure this would bring considerable relief to people who have been finding it difficult to make both ends meet. I would have been still happier if a little extension of this grant could have been made to the City N.G.O.s, if this generosity could have been shown to them taking into consideration the hardship of the City non-gazetted officers especially after the prices have risen up considerably after the City had been declared as a 'A' class city. It is a pity that immediately after the City was declared a 'A' class city, there should have been a sudden spurt in prices. As a result of this, number of employees getting a fixed income find it very difficult to make both ends meet. I understand representations have been made for the grant of increased allowances for those living in the City. I only wish to join with them and represent in this House that they are finding it very difficult to get on and I am quite sure our Hon. the Chief Minister and the Members of the Treasury Benches who are very considerate to the Government employees would consider the matter and do their best at least in the next Budget, and make the necessary provision for granting them this city allowance.

Regarding health, I was a little surprised to see that not much trouble has been taken to go into the question of number of hospitals which are understaffed. People there are working overtime

and in spite of that, they are not able to deliver the goods, to the satisfaction of the public. In fact, if you take the premier institution in the metropolis of the State, the General Hospital, the doctors and nurses there are finding it very difficult to cope with the volume of work especially recently when they have to deal with a large number of ever and other cases as a result of a viral epidemic all of which call for strenuous effort on the part of the Doctors and nurses and all other employees. So, I should like to take this opportunity to request the Government especially the Hon. the Health Minister who is unfortunately not here now to go to the hospital *in cognito*, if necessary, and find out what the actual position there is. Only if one is a patient in the general ward, one will realise the difficulties the patients have to go through. They are not able to get any facility whatever, not because of inefficiency on the part of the staff there but because of the inadequacy of staff. The number of nurses is pathetically low. The ratio of nurses to patients is very low, lower than the Doctor-patients ratio. The patients are not able to get even the basic necessities like water, there is none to feed them because one staff nurse is in charge of nearly 40 to 50 beds. I request the Government to go into this matter and at least make provision in the next Budget taking into consideration that more nurses have to be employed in almost all the hospitals. This is an absolute necessity which a number of people have expressed to me with the greatest emotion and feeling. I wound also request the Government to see that the living conditions of these nurses in the quarters are improved. If only you step into the nurse's quarters, you will find that the position is pathetic. Number of people are crowded in one room for lunch and they do not have even ordinary facilities like even a chair for tying the lace of their shoes. This has brought about a sort of disinterestedness, a sort of disinclination on the part of younger people to join the service. To attract people with a missionary zeal to this sacred profession, I would request the Government to go into the question in detail and provide necessary amenities by allotting sufficient funds in the next year's Budget at least, if they cannot do it this year itself.

The hospitals in the mofussil institutions, some of them, have now been upgraded. For the Thanjavur medical College number of Specialists have been deputed from Madras. But they have no place to live in. That is what I found when I went there recently. Therefore, I take this opportunity to request the Government to make some Budgetary provision in the next year's Budget at least to provide them with quarters.

4-00 P.M. The next point I wish to stress is about the budgetary provision in regard to Food and Agriculture. I do not want to go into details now. Under Food and Agriculture Department and Animal Husbandry there is a crash programme to augment the supply of food and to augment the supply of agricultural produce. I once again want to bring to the notice of the Government—I have done

it during the last Budget Session—that all the pains that the Department is taking at the Secretariat level never reach the common man. I stress this because the people are finding it very difficult. For instance, you want to augment the supply of seeds and fertilizers. You take money from the plans and pass it on to the Block Development Officers. But in spite of several representations, I find nothing reaches the people. Even seeds which are earmarked for supply in the rural areas are husked and eaten. Several provisions that we make in the Budgets to help the common man do not reach him. So, I would request the Government to so groom the Government machinery that the many provisions we make in the Budget for the benefit of the common man will reach him. Government should go into the administrative loopholes and lacunæ and set them right. We levy heavy taxes and collect money. Distribution of this money should be properly done. This is a very important matter.

In this connection, I should express my pleasure and happiness that a nucleus to avoid the administrative delays has been created in the Secretariat. I do not know whether it has already started functioning. I request the Minister to see that the cell created to avoid the administrative delays starts functioning immediately if it has not already done so. I would request the Minister to see that the particular cell itself does its work very fast and see to it that no delay occurs at any stage and the benefits reach the people with the maximum speed after we have made necessary provisions in the Budget. It depends upon ourselves to give good administration to the people. If the law that we make on the paper is to reach the common man, there should be no red-tapism. In fact, red-tapism is the main curse of democracy and if we wipe that out, it would be a wonderful thing.

In this connection, I would like to bring a small incident which happened recently in Thanjavur district in the Agriculture Department to the notice of the Government. The department there notified that zinc sheets will be made available to the ryots for putting up of cow sheds. But this notification has not materialised. Immediately after the issue of the notification a few landholders on coming across the notification applied for supply of zinc sheets for the putting up of cow sheds to the District Agricultural Officer. These papers were sent back to them saying that they were not in order and that they must furnish some more particulars and get them okayed by the karnam or the village officer. The applications were again sent with the necessary particulars, but no action was taken on those applications. We made representations as to why action was not taken. I fail to see why such a small thing as supply of zinc sheets was not made to the people before the rains. After repeated representations they got an answer that the applications were all right but that they had deputed another inspector to go and see whether the applications which were submitted by the people were in order. What I am trying to point out

[Dr. H. V. Hande] [21st October 1964

is this. Why should there be a duplication of work? Why ask the karnam to do it and then again ask another inspector to do the same. If the department is to go on verifying the applications by different people, when are the ryots to get zinc sheets? To this day, I can tell you without fear of contradiction that they have not got the zinc sheets. The matter is still under correspondence. This illustrates the time it takes for a file to travel from place to place. Out of altruism and with a sense of discharging my duties as a legislator, I took up the task of the people and made representations also. To this day the correspondence is still going on. I am doggedly pursuing it. I do not know when the people will get their zinc sheets, probably they may get them next year. Whatever budgetary provision we make is excellent provided the matter is properly tackled and pains are taken by everybody concerned right from the legislators to see that these provisions promptly reach the common man. With these words, I resume my seat.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, on page 10 of the Detailed Supplementary Estimates, I find a provision for payment of dearness allowance—in item (iii) for University, and in item (iv) for Primary. That is all. There is no provision in respect of payment of dearness allowance in respect of teachers in secondary schools. Perhaps, the Government have already enough provision to meet the extra expenditure. But then there is a doubt and the hon. Members will be surprised to know that the cuts in salaries of secondary school teachers which were effected on 1st April 1964 have not yet been restored. If really the Government are sympathetic, I do not know why these cuts have not yet been restored. Then if it is a question of Government just calculating as to how much will be required for payment of this extra salary and this extra dearness allowance there is a possibility of just a demand being made through another supplementary budget in the next few months. The fact remains that teachers—some 4,000 families, 4,000 teachers—and many members of the non-teaching staff like librarians, attenders, clerks and head clerks and peons also have had their cuts in their salaries on and from 1st April 1964. It is more than six months and the Government have simply given a statement stating that it is not their responsibility to restore their cuts and it is the contractual obligation of the managements to restore these cuts. Whatever it is the fact remains that, had not the Government changed the rule by which they provide grants to these managements on and from 1st April 1964, there would not have been cuts. The Government are responsible for these cuts and, as matters stand, the Government are paying what is called a staff grant to meet the salaries of teachers and this staff grant is paid to the teachers by the managements. These managements have been rendered unable to pay more on account of the revision of rule 32 of the Grant-Aid Code on and from 1st April 1964. This leads us to the conclusion that Government are responsible for having rendered these managements unable to pay the teachers salaries

21st October 1964] [Sri G. Krishnamoorthy]

that they were drawing prior to 1st April 1964. Those salaries have been approved by the department. They have been attested by the department. They have been taken into account for provident fund contributions and they have been taken into account for payment of dearness allowance. So the Government cannot say that these are salaries which cannot be accepted. They have been accepted by the officers—Gazetted officers—of the department. Government means any person who is representing the Government in that place. In fact, in 4-10 p.m.
every statute which we are bringing before the House, including some of the measures that we are going to take up to-day, we say that any person who is there on behalf of the Government is free from such and such a liability and so on. He is there representing the Government. But here in the case of these four thousand teachers and the non-teaching staff, their salaries have been seen, attested, approved and even accepted by the officers of the Government. The Government themselves shelled out their own funds—the Government contribution—towards the provident fund accounts for which amounts were collected from these teachers on the basis of these salaries, and they have themselves met 50 per cent of the dearness allowance paid by the management to the teachers on the basis of these salaries, which were entered, attested, and approved in service register by the departmental authorities before the 31st March 1964. When that is the case, the Government cannot now say. 'Well, it is the duty of the management to pay.' Now these four thousand teachers have appealed to the Government, and it is a fact that in about 40 to 50 per cent of the cases, their salaries have been restored. But the remaining cases are still there, and their appeals are pending in the office of the Director of Public Instruction for over two months. No replies have been received by the teachers. The teachers have been hard hit. We can understand the sympathy of the Government in having provided dearness allowance to the teachers along with the N.G.Os. through this supplementary budget. But we are unable to understand why the Government do not sympathise with the teachers in these days of soaring prices, when they see that their salaries have been cut. There cannot be any instance of a member of any other profession whose salary has been cut and has not been restored for over six months. In spite of strong representations by teachers and teachers' organisations, and also on public platforms, their salaries have not been restored. If really the Government have the sympathy to go into these cases immediately, I am sure they will restore the salary cuts before the coming Deepavali and make these teachers enjoy Deepavali as they did all these years. It is a question of restoring the cut in salaries, which ranges from Rs. 3 to Rs. 100. Whatever be the reason, these are salaries accepted by the Government. It may be a case of advance increment, or the salary was fixed on a higher amount. Out of these 4,000 cases, 3,800 cases of teachers are well within the scales approved by the Government. There are only about 200 teachers where the scales have been fixed over and above the

[Sri G. Krishnamoorthy] [21st October 1964

scales. For these 3,800 teachers, the remedy ought to have come earlier. The case of the other 200 teachers is a separate question. The Government may have to pass an order enabling them to draw the salaries which they were getting before and which were over and above the Government scales. In the case of these 3,800 teachers, they are within the scales of pay approved by the Government and fixed by the Government even to-day. So, I would humbly beseech the Government to see that the cuts are restored by the enhancement of the staff grant. Or, if they do not want to do that, they can at least pay the difference between the salary noted in the service register and the staff grant which they are paying as an *ad hoc* grant to the managements. The managements ought to have brought this difference to the notice of the Government. But they are also indifferent. Now the teachers do not know who their masters are. The paymaster is the Government, but the money goes to the teachers through the managements. The managements say that it is the duty of the Government to pay, and that they are unable to just observe their contractual obligations to teachers. That is what is called the three months' contract between the managements and the teacher wherein the time-scale and salary that the teacher was getting on 31st March 1964 has been entered, and legally the teacher is entitled to his salary. Morally the management says, 'We would have paid but for the interference of the Government which introduced free education from 1st April 1964'. The fee levey has been completely abolished and the managements are not able to get a single paisa as fee. The staff grant is paid by the Government. But the difference between this staff grant which they have fixed as a grant to the management and not salary to the teacher and which the Government say they are paying to the management as grant has to be made up to the level of the salary as per service register. How can the management do it? It has no funds. The managements do not say that they are not willing to pay the salaries, but they say that they have no fee income. Is it not then the responsibility of the Government to see that the managements are paid a certain *ad hoc* grant so that they may pay the teachers? The teachers appealed to the Government that there should not be any cut in their salaries. The managements are not able to bring pressure on the Government just to see that *ad hoc* grant representing the difference between the salary shown in the service register and the grant paid by the Government, is paid to the management so that the amount may be paid to the teacher by the management without any disturbance to any rule. The Government have amended rule 32 of the rules relating to grant. But teachers are bound to get their salaries on account of a contract that they have entered into with the management. The teachers are not in a position to take any legal steps against managements as they are scattered like anything. They do not have even a square meal a day. Why then take away sums ranging from Rs. 3 to Rs. 100 from these teachers? The Government do want to solve the agency problem. The question of agency is a standing problem. The Government think that managements have got money

21st October 1964] [Sri G. Krishnamoorthy]

which they can pay to these teachers. This is quite a different problem between the Government and the managements, which can be settled at leisure. They can get the accounts of the managements. They can do so. We do not say that managements should be enriched, but we say whether the managements have got money or not, it is the ultimate responsibility of the Government to pay. Now when the dearness allowance is increased the Government say they will pay this themselves to the teachers. Still the amount will be paid to the teachers only through the managements. It is the ultimate responsibility of the Government to develop education and to see that the teacher is paid in full and that the management does not have anything to do here. The management is the agency of the Government and the Government are quite right in paying maintenance grant to the schools. They must pay also the agency grant. But these things are quite different, and a teacher should be a State servant inasmuch as he is rendering national service. No member of any other profession can claim to do full cent-per-cent national service as the teacher. So, this is a point which the Government must consider, and they must pass orders before Deepavali so that the teachers may have the satisfaction that they got justice from the Government. It is a matter of a few lakhs of rupees, which the Government can easily pay when they are getting over Rs. 128 crores of revenue per year.

Sir, I fully endorse the statement made by the hon. Member Sri Rajah Iyer that there should be a minimum pension of Rs. 20 to a teacher by virtue of being a citizen of Tamilnad. Every aged person is getting a pension of Rs. 20. But, if a person has served as teacher and nation builder, he is not getting this benefit. Can there be a greater anomaly than this? Do really Government think that this should be the case? If it is a case of technical flaw, how long would it take this Government to rectify this? They can rectify this in a day. Any person of old age must get it. The teacher alone is denied the increased dearness allowance for pension. He does not get dearness allowance and the minimum pension of Rs. 20 also is not paid to him. Sir, one should not simply think that because a person entered the teaching profession and served as a nation builder, he should be deprived of his citizenship which entitles him to a pension of Rs. 20. There are teachers who retired even before 1st April 1955. They are aged 70 now. If in the application, they say they were teachers, immediately they are denied pension. They say 'you are eligible for the teacher's pension. You are not an ordinary person eligible for Rs. 20 pension'. An ordinary person is preferred to a teacher in this State of Tamilnad. If this is the real intention of the Government, then there is no quarrel. But it cannot be the intention of the Government. The Government must give this pension to all overaged people, destitutes, and so on. I can understand that a person should not draw two kinds of pension. But by virtue of having served as a nation builder, the teacher should not be denied this old-age pension. This goes beyond our comprehension. The Government should order that all aged persons who retired before 1955, though

[Sri G. Krishnamoorthy] [21st October 1964

they were teachers, and also the present pensioners should get the minimum pension of Rs. 20. As the hon. Member Sri Rajan Iyer said, I have also received information from Tirunelveli district about payment of minimum of Rs. 20 pension to teachers on the basis of minimum pension and also the subsequent recovery that was effected by the treasury. The statement in some newspapers read that it applied to pensioners, though from the budget, we see that it applies only to Government pensioners. So, I request that the teacher should get it, and he should not be denied the benefit which is given to all other pensioners. This Government of Tamilnad should not discriminate as between teacher pensioners and other pensioners. This is the reason for the demand of the teachers, and this is the feeling of the public and even Government servants. Naturally the minimum pension should be there.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Sri Rajah Iyer has already spoken on this point. The hon. Member need not reiterate it.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, I just want to refer to the conversion of higher grade training into secondary grade training and the abolition of higher grade training classes. I have had occasion on the sacred floor of this House to just bring to the notice
4-20 p.m. of the Government that there are more than 2,000 teachers who have passed the secondary grade training, but who are paid only the higher grade scales of pay. If it is really the intention of the Government to see that the minimum qualification of a teacher should be secondary grade, that is S.S.L.C. plus two years training, and no higher grade, which means, III Form plus two years training, then the Government must be prepared to find the necessary finance. Running education on the cheap is not good for the nation. Now there are teachers who have passed their S.S.L.C. and who have undergone their technical training course for two years but who are denied the salary which they are entitled to as per their qualifications on the plea that the post in which they serve is not a secondary grade post but a higher grade post. But here comes in our supplementary budget a sound idea that the minimum qualification of a teacher should be secondary grade training. When that is so, the Government should first show that they are prepared to accept such a principle from the basis by saying that all secondary grade teachers, whether they teach in the first Standard, fifth Standard or eighth Standard, should be eligible for pay according to their qualifications. In fact, when the Britisher was here, we Congressmen, nationalists and followers of Gandhiji, were arguing like this : The highest qualified teacher should handle the lowest class. For the first three or five standards we should have L.T.'s because more of psychology, more of intimacy with the pupil, more study of the latent potentiality of the pupil, more study of the intelligence quotient of the pupil, all this can be done only by an L.T. Therefore, the highest qualified man should handle the lowest classes. But when we have got our own National Government, when we have

21st October 1964] [Sri G. Krishnamoorthy]

driven the Britishers 6,000 miles away, why is that we hesitate to pay even a secondary grade teacher Rs. 25 per month to which he is entitled and ask him to accept a salary of Rs. 25 less? Is it a sound or correct educational policy? All these things may seem to be arguments from one Krishnamoorthy who wants to do something for the teachers. But let us remember that if Krishnamoorthy has been just making an appeal in this House again and again repeating things for the last over twelve years, it is only on account of the interest he takes in the emancipation of the nation, that he comes from a big Congress family, and that he sits opposite to the Treasury Benches to-day without Khaddar only with a view to seeing that the Treasury Benches correct themselves in their attitudes towards the nation-builders. Through education only we can have this redemption. We do hope and feel that it is only through the formation of national character that we can rise up to that level, that if to-day in "The Hindu" we have got an article . . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I hate to intervene, but the discussion on the Supplementary Estimates should be confined to the points raised in the Demands asked for. The whole speech of Sri Krishnamoorthy has been on the education budget as a whole. I think he had better reserve it till the Budget debate in March.

MR. CHAIRMAN : I agree with what the Hon. the Leader of the House has said. The hon. Member Sri Krishnamoorthy is a very old Member. I hope he will restrict himself to the points raised in the Supplementary Estimates.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : This is the concluding point, Mr. Chairman. I conclude it with this sentence that the abolition of higher grade training sections and introduction of secondary grade sections should enable the Government to think over the subject and see that the highest qualified people are put in charge of the lowest classes or at least that people must get salaries according to their qualifications and not according to the post which the department fixes.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, I welcome the Supplementary Budget. Many of the items on which supplemental expenditure is incurred are very good and they will receive the support of the legislature. If I make some remarks, it is only to make suggestions that the Government may see that the expenditure is properly made and unnecessary supplemental expenditure is not incurred.

On page 33 it is stated that the dearness allowance of the establishment has been increased. I welcome it. It is a measure which is long overdue. The employees have been strongly agitating for increasing the dearness allowance and also their scales of pay. Though it costs a great deal for our Government, still on account of the rise in prices, we have to incur that expenditure to keep the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [21st October 1964

employees contented. The Hon. the Chief Minister has made a point very clear that the rates of dearness allowance of the State Government employees will be on a par with those of corresponding grades for the Central Government staff, in respect of employees in the pay range Rs. 90 to 109, the rates will in fact be slightly higher than those of the Government of India. These are very welcome statements and I heartily congratulate the Chief Minister and the Government on having done that. On page 33 the total estimated expenditure is said to be Rs. 232 lakhs per annum. It is also stated that an advance of Rs. 24 lakhs was sanctioned from the Contingency Fund to meet the initial expenditure for the months of September and October 1964. What about the funds for November to March? Only a token provision is included and there is no statement that it will be met from the savings. The Chief Minister stated that the total additional cost would be Rs. 3·82 crores. I do not know the reason for this discrepancy.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Immediately I can clear the point. There were two instalments. In the first instalment certain dearness allowance was given. The second instalment alone will cost Rs. 232 lakhs.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is stated that the total estimated expenditure to Government has been worked out to Rs. 232 lakhs per annum. I think that statement is not correct.

So far as the village officers are concerned, there also I find a similar statement.

4-30 p.m. Then, Sir, at page 6 it is stated that " a Cabinet Sub-Committee was constituted by the Government to investigate into the conditions of service of village officers and village servants. The recommendations of the Sub-Committee were that the village units should be so formed as to be manageable by a single wholetime village officer, the village officer should be given three wholetime village servants and the pay of the village officer would be in the scale of Rs. 45–3/2–60 with dearness allowance of Rs. 15 and that of the village servant would be in the scale of Rs. 15–½–20 with a dearness allowance of Rs. 7 per mensem. In 1960, the Cabinet decided that the proposals of the Sub-Committee should be dropped for the time being and the question taken up again in April 1964 ". Now the pay has been fixed at Rs. 17 for the village headman, Rs. 18 for the karnam and Rs. 11 for the village servant and dearness allowance at Rs. 8, 12 and 11 respectively. And the Hon. the Chief Minister says it is twice that amount now that is from September 1964; that is, they have fixed it at Rs. 34, Rs. 36 and Rs. 28 for the village headman, karnam and village servant respectively. But still I should think it is insufficient if you consider the status of the village officers. The Government officers from the heads of departments to the topmost, namely, the Finance Secretary and the Ministers, have to rely only on the accounts of the village karnams. Of course, you may say they get some perquisites. But I am not on that now. It is better

21st October 1964] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

to make the status of the village officers a little better than it is at present so that they may not often go only for perquisites. Therefore it is that I am stating that the Government should consider their own Cabinet Sub-Committee's proposals once again, and if possible, it is a matter of finance and, therefore, I do not want to put it in a dogmatic fashion to raise the salaries of the village establishment, namely, the headman, the karnam and the village servants.

Now, Sir, I come to the subject of the expenditure incurred for the purpose of setting up a cell for surveilance over trade and all the other things. At pages 9 and 34 of the memorandum you will find the expenditure demanded for these. A cell is to set up suitable traps for the detection of black-marketeers and those who contravene the provisions of the various control orders issued by the Government. Therefore, now we see a race between the black-marketeers and the people who are to set up traps. Who will win in the end nobody can say. Frequently the officers may not, but the merchants may. And then we have to set up traps for the vigilance officers also, for people who administer controls and so on. I think the whole policy, even though it may have done some good at the present for the purpose of movement of foodgrains and all that, may not do much good in the long run. I do not blame the Government. So far as the controls and other things are concerned, they should make a review of their policy. I would suggest that as a long term solution of the problems, controls will not at all be helpful or effective. There is no doubt about it because the mentality of the people is such that immediately controls are there, their backs are up, they want to take measures for the purpose of evading these controls and in order to check them we have to have officers. These officers must behave properly. Otherwise, they give trouble. This goes on in a circle. I do not think we have succeeded in this. It is impossible. This problem of rise in prices has been there for the past four or five years and there has been advocacy of control of prices. But I do not think controls as a long-range policy will be successful. I have considered this matter also carefully and I am not merely criticising the Government. I am not in the habit of doing so. It is a very difficult problem. I consider the food problem is an all party problem. I do not think the Government alone should be blamed and others should say: 'No, no; you tackle this issue' and all that. I hope and trust that the Government will ask for the co-operation of all parties, of all the people, all legislators and every one. We had a food advisory committee before. I do not know why that committee should not be requisitioned to consider this problem. That could be done. Then there are a number of people who could give honest suggestions for solving this problem. Some of them may represent the mill owners. I am not on that point now. But the committee as a whole would have been useful to find a solution. I would suggest that the Government should take the suggestions of all parties, and consider the whole matter. There are leading men and some

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [21st October 1964

of them may be mill owners. Why should not the Government take their suggestions? They should ask them for their co-operation. This food problem is a problem of living and it is not a mere matter of finding fault with the Government. Suppose the Government resigns and another comes to power, I don't think that the new Government will be able to do the job much better. It will be very difficult to solve the problem. Therefore, I am asking the Government "Why not try again this free movement?" That is the best according to me. We cannot be sending Ministers to every one of the districts, to Tiruchirappalli and Thanjavur and other places and doing the thing at the Government level. If things have to be done at the Government level, at the highest level to prevent corruption, if it is entrusted to the lower levels, then we must have special officers at the highest level and even in spite of them, many things happen. Therefore, as a long-range policy, free movement alone will solve the problem and will be the proper thing to do. Suggestions have been made by greater men outside. But it is not on that account I am saying it. I have also thought about it. For the past five or six years we have been at it and we are trying to solve it. Merely introducing more controls and State trading in foodgrains and all that, I do not think, will in the end solve the problem. That is why the proposal to set up a Civil Supplies Vigilance Cell to detect black-marketeers, I am afraid, will not be successful. If you rub our countrymen on the wrong side, they will also begin to work unnecessarily. They will lose all their morals and we will have only the pitiable sight of hoarders and black-marketeers and so on. They will increase in numbers. I find many of our own good people getting rice for Rs. 2 a measure, six and ten measures at a time and so on. The black-market is still there in spite of all these controls. They are all unsocial elements, I admit. I strongly condemn them. But what is the use? This greed for money we have ourselves created on account of these various plans and projects. That is my own view and theory. There is this greed for money and everybody wants to amass as much wealth as possible without reference to character or integrity or honesty. That has been the general rule. I do not want to say more on that. (Interruption), I know I will have occasion to speak in greater detail on this when we take up the food debate. But I referred to this here because they wanted to have a vigilance cell to set up traps for black-marketeers and so on. I think this is only a race between them and the officers. I think the Govenment will be defeated in the race. I am perfectly sure about it. There are ways and ways of evading all these controls; just as in Prohibition it has been accepted I am sure the Government will be defeated here also, though it is wrong that the Government should have been defeated in their prohibition programme according to me. But still th[illegible] have been defeated. It is because these things create other reactions and they go on. This food problem is a very important problem and it cannot go on in the nervous state as we are going on. You cannot continue in this state long even though you may b[illegible] 5,000 or 6,000 bags into the city. It is only for the present. Aft[illegible]

21st October 1964] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

some time the rains will set in, the north-east monsoon and I hope and trust it won't play a havoc. I pray that it should not. But then, it will be very difficult to get the lorries for transport. Therefore I say it is a very serious matter and therefore it is that I made mention of it.

Then, Sir, at page 5, Government have sanctioned a scheme for the study of the impact of Plan Programmes on levels of consumption, living and employment and use of improved methods in agriculture as desired by the Planning Commission. I always thought that the Planning Commission like the Bourbans will never learn, but fortunately they seem to have got a glimmer of light now. They conducted so many plans but they never had any survey whether the plans have been useful for our people. No survey has been made. 4-40 p.m.

So far as Agriculture Department is concerned, there are no statistics. Still we do not know what economic holdings are. Nobody has defined it accurately and therefore it is I am glad that at least now we are conducting a survey of the impact of plan programmes on levels of consumption, living and employment and use of improved methods in agriculture as desired by the Planning Commission. That is very good. But I would like to have a [illegible] report as soon as possible and I would request the Government to place it on the Table of the House. The Planning Commission has agreed to meet in full the expenditure to be incurred by the State Government on the conduct of the study over and above the ceiling of Central assistance. Therefore, it is not only for the Planning Commission to prepare a report and place it before the House but it is also necessary that this Government should look into the working of the scheme and place a report on the Table of this House. We should see that the targets of the plans are fully achieved to give satisfactory results to our people.

Now, Sir, I do not understand what is meant by 'crash programme'. It is a clique. I think the Government will enlighten me on this. I do not think any programme will crash. I am perfectly sure about it. Even if they have programme for rearing sheep, they say it is a crash programme. Of course, the sheep will be crushed. It may be a crash programme. (Laughter) I think this is a technical word. (An hon. Member : It is a rush programme, doing things immediately). But why call it a crash programme? This expression is used very often by the Ministers and I find it also in many places in this booklet. I want to be enlightened on this. I am not criticising the Government. From the context I am not able to infer what it means. It may mean sudden expenditure without going through the usual processes of supplementary grants, sanction and all that. There must be some kind of financial implication in that word "Crash Programme".

Then, Sir, at page 17, another very important survey is em[illegible]barked upon by the Government. I welcome it. It is stated in the Detailed Supplementary Estimates as follows :—

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [21st October 1964

"As a measure of strengthening the promotional efforts comprising in the use of various fertilizers, the Government have sanctioned a scheme for publication of a quarterly bulletin, preparation and exhibition of flannelographs, charts, cinema slides and films collection and testing of soil samples on the spot, field publicity visits, etc. The scheme has the twin objective of collecting soil samples and educating the farmer in the application of fertilizers for increasing food production with visual aids."

This is the second point I wish to refer to. I want to say something on educating the farmer in the application of fertilizers. How to do it? Not by merely quarterly bulletin, preparation and exhibition of flannelographs, charts, cinema slides and films collection and testing of soil samples on the spot, field publicity visits, etc. I do not know whether the farmer in our country will be really educated in this manner. We will assume that it will be adopted. The other assumption is that all the data is correct. I know very well that they apply fertilizers to their own administrative farms and they come to some conclusion that it is good or bad and that so much of fertilizers should be used for this soil and all that. But we find from experience that it is all uneconomic. When we go to the farmer, he says 'How can I pay so much for fertilizers and how to use it in the land, I won't get so much yield and it is not possible'. So, it must be economical, it must be useful to the farmer. All these data should be sufficiently correct and should be taken up from the actual working in the particular place to be selected in one farm. Again in your administrative farms you are prepared to spend any money you like for the purpose of saying that the fertilizers are working properly and then say 'Please adopt these methods'. I know very well from experience that many of the data furnished by the Agricultural Demonstration farms are not workable by the farmers. So, I ask the Government to ensure—I am not saying that the object is bad—that it is practicable and that it is useful to the farmers. Otherwise, there is no use of publication of a quarterly bulletin, preparation and exhibition of flannelographs, charts, cinema slides, field publicity visits, and so on. It will all be very easy for one to see things but it won't end in anything and that is why I am mentioning it.

Then, Sir, at page 23 of the Detailed Supplementary Estimates, it is stated as follows :—

"In 1956, the Government sanctioned the establishment of a Carpentry and Blacksmithy Unit at Pettai, Tirunelveli district. The Unit started production on 1957-58. A sum of Rs. 13 lakhs is provided in the Budget Estimate for 1964-65 under the above head of accounts. Additional provision of Rs. 12,50,000 is required to make payment to the Forest Department towards cost of logs purchased for the unit at Pettai during the years 1962-63, 1963-64 and 1964-65 as payments could not be made earlier for want of invoices from the Forest Department."

21st October 1964] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

For three years for want of invoices from the Forest Department, payment has not been made in 1962-63, 1963-64 and 1964-65 and we have to make a consolidated payment for all these things. Why is it? It is their own Department. It is stated in the Supplementary Estimates that the payment towards the cost of logs purchased for the unit could not be made earlier for want of invoices. Very innocent statement is made in the Supplementary Demands. That is how things become very late and that is why in respect of controls also we find things going wrong. Take, for instance, cement. I urgently require two bags of cement. If I apply for it before the rains, it comes after the rains are over or in the middle of the rains. That is why we are not helped really by controls. Every one feels it. I am not blaming anybody. But there it is.

Sir, again at page 24 of the Detailed Supplementary Estimates, it is stated as follows :

"The Central Electro-chemical Research Institute, Karaikudi, formulated a scheme spread over a period of two years for the establishment of a Pilot Plant for the extraction of magnesium metal from Salem Magnesite, employing the electrolytic process. The magnesium metal is needed for the production of light alloys. The scheme involves a non-recurring expenditure of Rs. 1·75 lakhs and a recurring expenditure of Rs. 1.45 lakhs. The scheme was sanctioned in May 1963. In view of accounting difficulties, the entire expenditure on account of the Scheme has been ordered to be treated as grant-in-aid to the Institute."

They say there is an accounting difficulty and so they made a Block Grant. I fail to see whether there is any accounting difficulty. So far as non-recurring expenditure is concerned you can give a Block Grant of Rs. 1.75 lakhs and ask for accounts. So far as recurring expenditure is concerned, we have to see that there is proper application of the total grant you give as recurring expenditure. Othewise, we will have no supervision over the Pilot Scheme at all. You can give a Block Grant. Afterwards the whole amount is spent and if it is not satisfactory it will not be possible for you to do anything. I do not think it is a correct procedure. There cannot be any accounting difficulty unless it is brought home to me.

Sir, on page 30 of the Supplementary Estimates, in item (iii) it is stated— 4-50 p.m.

'The Government of India, Ministry of Health, have included in the Third Five-Year Plan a scheme for the establishment of Special Rural Water-Supply Investigation exclusively charged with the collection and compilation of data about rural water-supply for the difficult and scarcity areas in each State. The Government of India have agreed to meet the entire expenditure on the scheme as it is a Centrally sponsored Scheme. The expenditure is initially met out of the State Funds and reimbursed by the Government of India later.'

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [21st October 1964

I ask, ' Why '? why should not the Government of India do this? They have spent so many thousands of rupees. Why not they meet the funds? This is no crash programme.

Then, Sir, it is stated—

' One main division, with headquarters at Tiruchirappalli and four subdivisions, with complementary staff have been sanctioned. The main division and the subdivisions are functioning from December 1963. A sum of Rs. 1,41,600 was included in the second Supplementary Estimates presented to the Legislature in January 1964. . . .'

How long will this Government spend and when they will get the amount reimbursed from the Government of India? This is not mentioned here. I do not see any reason why the Government of Madras should spend first and then get reimbursement from the Government of India. The Government of India can very well meet this expenditure. This is what I felt so far as this is concerned.

Sir, on page 47, in item (xxi) it is stated—

' The Government have decided to bear the entire non-recurring expenditure in manning the 46 unmanned level crossings in this State proposed to be taken up for manning by the Government of India. The entire recurring expenditure will be borne by the railways.'

It is all right that the entire recurring expenditure is borne by the railways. The non-recurring expenditure is estimated at rupees 4,20,000. This amount we have to pay. Why? The whole thing relates to level-crossings. It is on account of the level crossings that manning has to take place. Otherwise, accidents occur. The level crossings have to be repaired and kept in proper condition. The Government of India should do something. Why should we bear this expenditure? We have to bear the expenditure, but all the income is theirs; not one Paisa comes to the Madras Government. When it comes to the Finance Commission, they say that they distribute sums according to the population of the State. Then Madras as it has less population gets much less, and States like Uttar Pradesh get a large amount. In Uttar Pradesh there are millions and millions of people. That is our difficulty. Therefore it is I am saying that we should agitate for the whole expenditure being borne by the Government of India. Otherwise, we will have to spend the whole amount of Rs. 4,20,000. The National Highways are bearing their own expenditure. Likewise the railways also must bear their own expenditure. We have nothing to do with them. The railways themselves will have to look after these level-crossings. Therefore, I am stating that this expenditure should really be borne by the Government of India and the State Government should press it upon them.

One other point I would like to mention now. There is the expenditure on the village establishment and expenditure on ac-

21st October 1964] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

count of dearness allowance. It is said by the Hon. the Finance Minister that the Finance Commission, when they sit here, will look into the whole matter and see whether there is proper distribution. We should see that we get proper distribution, and this is a point about which our Government should be very careful. They should strongly put in a plea before the Finance Commission for this purpose. It is on account of the fact that the Central Government servants are being paid a higher salary than our Government servants here, the grievances of our non-gazetted officers are taking such a keen turn. Otherwise, they would not have felt it. It is on account of the discrimination between the two they are much agitated. The clerks in the Reserve Bank are getting higher pay and are working in air-conditioned buildings. They get a large amount of money. Our own people are sweating here with lower salaries. That is why they felt it, and that is why I say that the Finance Commission have a duty by the Government of Madras. The Madras Government have to bear all expenditure which the Government of India should bear. The Madras Government should strongly urge before the Finance Commission that a major portion at least of the expenditure should be borne by the Government of India.

*டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: தலைவர் அவர்களே, நம் முன்னிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற துணை மானியக் கோரிக்கையில் சில செய்திகள் எடுத்துக் குறிப்பிடவிரும்புகிறேன்.

கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழே Commissioner for Government Examinations அலுவலகத்தில் புதிதாக ஆட்கள் சேர்க்க வேண்டியதிலே அவர்களை நியமிக்க ரூ. 21,700 அதிகச் செலவு ஆகிறது என்று இப்போது துணை மானியக் கோரிக்கை வந்திருக்கிறது. Commissioner for Government Examinations அலுவலகத்தில் வேலை முன்னுக்கு 5, 6 மடங்கு அதிகமாகி இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். முன்னாலே Composite State ஆக ஆந்திரா, மைசூர் பாகங்களெல்லாம் இருந்தபோது இருந்ததைவிட அதிகமாக வேலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். அதற்காகத்தான் நாம் துணை இயக்குநர் கூட்டு இயக்குநர் என்றெல்லாம் இரண்டு பேர் கூடுதலாக நியமனம் செய்து இருக்கிறோம். இருந்தாலும் அந்தக் கமிஷனர் அலுவலகத்திலே மேலே நல்ல நம்பிக்கையுள்ள பொறுப்புள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள் இன்னும் இரண்டு மூன்று பேர் நியமிக்காத காரணத்தாலே சில நேரங்களிலே இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. கீழ் மட்டத்திலே அலுவலர்கள் கிளார்க்குகள்; சூப்பரன்டெண்டுகள் இவர்களின் தொகையைக் கூட்டி இருந்தாலும் மேல் மட்டத்திலே இன்னும் Assistant Commissioner for Government Examinations, Additional Commissioner for Government Examinations என்பது போல நியமிக்காத காரணத்தாலே பொறுப்புள்ளவர்களாக சிலபேர் அங்கே இல்லாத காரணத்தாலே பள்ளி இறுதித் தேர்வு வினைத்தாள்கள் போலச் சில வெளிவரக் கூடாதவை வெளி வந்து விடுகின்றன. அதனாலே முன்னெச்சரிக்

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்] [21st October 1964

கையாக அந்த வகையிலே உயரிய மட்டத்திலே அங்கே பலப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

முன்பெல்லாம் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் IV, V, VI Forms Certificate புத்தகங்கள் காலாகாலத்திலே வந்தன. IV பாரத்திலேயே கையெழுத்துப் போட வேண்டுமென்றால் இரண்டு பருவங்களிலேயும் கையெழுத்துப் போடுவார்கள். தலைமை ஆசிரியர்களும் அந்த மாதத்திலேயேகூட கையெழுத்துப் போடுவார்கள். இப்பொழுது 9, 10, 11 என்று புது வகுப்புகள் வந்திருக்கின்றன. S.S.L.C. 11வது வகுப்பு மாணவர்களுக்குக்கூட இன்று வரையிலே பள்ளிக் கூடங்களுக்கு சர்டிபிகேட் புத்தகம் வராததாலே ஆசிரியர்கள் மிகவும் இடர்ப்படுகிறார்கள். Headmasters ஏதோ IV பாரத்திலே V பாரத்திலே கையெழுத்துப் போடுவதைப் போல 11-வது வகுப்பிலே படிக்கும்போது வாங்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதை எப்படி ஆயினும் தவிர்த்தாக வேண்டும். (வேண்டிய அளவு அச்சுப் போடவில்லை; S.S.L.C. புத்தகம் கிடைக்கவில்லை. மாணவர்கள் நிறைய வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள் என்று சொல்கிற சமாதானம் தக்க சமாதானமாக முடியாது. அவசரமாக எப்படியாவது அச்சுப் போட்டு நவம்பர் டிசம்பருக்குள்ளே எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் அனுப்பியாக வேண்டும்.

ஒரு செய்தியை நான் ஆசிரியர்கள் சார்பாக சொல்ல விரும்புகிறேன். எனக்குத் தெரிந்த பல தலைமை ஆசிரியர்கள் இதுபற்றி மிகவும் இடர்ப்படுகிறார்கள். கும்பலாக அவர்கள் முன்னிலையிலே சர்டிபிகேட் புத்தகங்களை டிசம்பர் ஜனவரி மாதங்களிலே அனுப்பினால் 3 வருஷத் கையெழுத்தை எல்லாம் வாங்கி அனுப்புவதிலே நிரம்ப இடர்ப்பாடு இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஒரு பக்கம் அந்த அபிசுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய சிப்பந்திகளை நிறையக் கொடுக்க வேண்டும். இன்னொரு பக்கம் அதை நன்றாக ஒழுங்குபட இயங்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்பதை நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

5-00 p.m. இரண்டாவது என்று மதிப்பு மிக்க நண்பர் ராஜா ஐயர் அவர்கள் பயிற்சிக்குப் போகக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு 10; 15; ரூ. 12; 18 ரூ. கொடுக்கக்கூடிய உதவிச் சம்பளத்தை (training stipend) இந்தக் காலத்திலே கொடுக்க வேண்டுமா என்பது போல் ஐயுற்றுப் பேசினார்கள். இன்னும் கொடுக்க வேண்டிய நாளிலேதான் நாம் இருக்கிறோம் என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை. கூடுதலாக நிறைய ஆசிரியர்கள் பயிற்சிபெற முன்வந்தாலும் அவர்களை ஊக்குகிற முயற்சியிலே இந்தப் படி கொடுக்கப்படுகிறது. ஆக 12; 18 ரூ. கொடுப்பது பெரிய படி அன்று. அவர்களுக்குக் கொடுப்பதை வரவேற்கிறேன். இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக அவ்வழியிற் Pandits போய் training வகுப்பிலே படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கும் அதைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று. இதே நேரத்திலே கேட்டுக் கொள்வேனை.

21st October 1964] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

இனி பர்மாவிலே இருந்து வந்திருக்கக் கூடிய அகதிகளின் குழந்தைகளுக்காக நல்ல வகையிலே Book allowance என்று ஏற்பாடு எடுக்கப்பட்டிருப்பது போற்றத்தக்கது.

Post matriculation வகுப்பிலே குழந்தைகளுக்கு அரைச் சம்பளம் கொடுப்பதாக இந்த அரசாங்கம் திட்டம் செய்திருக்கிறது. அதுவும் வரவேற்கத்தக்கது. சில விடங்களிலே அவசியமானால் முழுச் சம்பளச் சலுகையும் அரசாங்கம் தரும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

இனி அடுத்து, ஆசிரியர் பிரதிநிதிகளாக இருக்கிற நாங்கள் பொதுவாகக் கருத்து வேறுபாடு கொள்வதில்லை. கனம் ராஜா ஐயர் பேசிய பேச்சிலே இன்று ஓரளவு கருத்து வேறுபாடு கொள்ளக்கூடிய வகையிலே நான் இருப்பது குறித்து வருந்துகிறேன். கல்லுப்பட்டியிலேயும், பூவிருந்தவல்லியிலேயும் Vocational training classes இருக்கின்றனவே தொழிற்சாலை பயிற்சித் தரக் கூடிய வகுப்புக்கள்; அவை எல்லாம் எதற்காக, 11வயதிலே இருந்து 14 வயது வரைக்கும் இருக்கும் குழந்தைகளுக்கு? Factory சட்டத்துக்கு விரோதமாக எதற்காகக் கொடுப்பது என்பது போல் பேசினார்கள். அதே சொற்களிலே சொல்லாது போனாலும் அது தான் கருத்து. ஆனால் பள்ளிக்கூடத்திலே இருக்கக் கூடிய குழந்தைகள் 11-வயதுக்குப் பிறகு பள்ளிக்கூடத்துக்கு அப்புறம் எங்கேயாவது போய் விளையாடிக் கொண்டிருந்தால் வீண் வம்பு பேசிக்கொண்டிருந்தால், சோம்பேறிகளாக அவர்களை விடக்கூடாது என்ற நல்லெண்ணத்திலே நான் அவர்களுக்குக் கைத்தொழிற் பயிற்சி இருக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஏற்படுத்தி இருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். அது வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால் நாம் என்ன சொல்வோம் என்றால் 11—14 வயதுக்கு இடைப்பட்ட நிலையிலேயுள்ள குழந்தைகளுக்கு உகந்த அளவிலே அந்தத் தொழிற் பயிற்சி இருக்க வேண்டும் என்பதுதான். இதை அவர்கள் செய்வார்கள் என்று நாம் எதிர்பார்க்கலாம். மிதமிஞ்சி 18; 20 வயதுக்குள்ள தொழில் நிலையை இந்தக் குழந்தைகளுக்குக் கட்டாயம் தந்துவிடமாட்டார்கள் என்று நாம் எதிர் பார்க்கலாம் என்று கருதுகிறேன். எனவே 14—15 வயதுக்கு எந்த அளவுக்குத் தொழில் பயிற்சி தரலாமோ அந்த அளவுக்குத் தரலாம். கொஞ்சம் அரம் போட்டு ராவிக்கொண்டு இருப்பதிலே தப்பு இல்லை. கையிலே படாமல் உளியை எப்படி எடுத்துக் கையாள்வது என்பதைக் கற்றுக் கொள்வதாலே தப்பு வந்துவிடாது. பயிற்சிதான் கொடுக்கப் படுகிறதே தவிர; வேலையிலே முழு நேரம்; 8 மணி, 46 மணி நேரம் ஈடுபடும்படி செய்யப் படவில்லை என்பதாலே Vocational training வைத்தது நல்லது. அதை வரவேற்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்திலே நமது அரசாங்கம் முதியோர் கல்விக்காகவும் இதே போல ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஆண்டுதோறும் முதியோர் கல்விக்காக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட பணத்தையெல்லாம்

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்] [21st October 1964

செலவழிக்காமல்; செலவு செய்ய முடியாமல்; செலவு செய்வதற்கு வழிவகை செய்யாத காரணத்தாலே அப்படியே எஞ்சிப் போய்க் கொண்டு இருக்கிறது. Adult education என்பது முதிய எழுத்தறியாதவர்களுக்குக் கொடுக்கிற கல்வி என்பது மாத்திரமன்று. படித்தவர்கள்கூடத் திரும்பியும் எழுத்துத் தெரியாதவர்கள் போல் ஆகிவிடக் கூடாது (They should no. lapse (?) in.o illiteracy) . கட்டாயமாக இந்த முதியோர் கல்வி வளர்க்கப்பட வேண்டும். அதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தைச் செலவு செய்ய வேண்டும். நம்முடைய தேசத்திலே அதற்காக இந்திய அரசாங்கத்தார் பணம் ஒதுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தை நாம் விட்டு விடாமல் வாங்கி முதியோர் திட்டம் வகுக்க வேண்டும் என்று சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் continuation school course என்ற course வைத்து S.S.L.C. படிக்க முடியாதவர்களுக்கு அந்த அளவு செய்ய வேண்டுமென்று Summer vacation -ல் பள்ளிக்கூட வசதிகள்; ஆசிரியர் வசதிகள் வைத்துக் கொண்டு செய்தார்கள். இதே மாதிரி கல்லூரிகளிலே அந்த adult education வகுப்பு வைப்பதற்காக சாதனங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பார்த்து ஆராய்ந்து முன்வர வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவேனாக. நம் மாநிலத்தில் Industries Department -ல் நல்ல வகைகளில் புதுத் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டு இருக்கிறதினால் கூடுதலாக பணம் இந்த துணை மானியம் மூலம் கோரப்பட்டு இருக்கிறது. கனிவள நில ஆதார ஆராய்ச்சிக்கு உபமான்ய அறிக்கையில் 12 லட்சம் ஒதுக்கி (புவியியல்) Geological Survey செய்ய முன் வந்தது பாராட்டத்தக்கது. அதை வரவேற்கிறேன். அதே மாதிரி விலங்கின வளர்ச்சிக்கு ரூ. 45 லட்சத்திற்கு மேல் இந்த ஆண்டு துணை மானியத்தில் கேட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. செம்மறியாடு வளர்ச்சி, கோழியின் வளர்ச்சி நம்முடைய நாட்டினுடைய அந்நிய செலவாணியிற் பயன்படும்; விலங்கின வளர்ப்பிற்காக அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற தொண்டுகள் பாராட்டத்தக்கன. அதற்காகக் கொடுக்கப்படுகின்ற செலவினங்கள் துணை மான்ய கோரிக்கை வரவேற்கத்தக்கன என்று கூற விரும்புகிறேன்.

SRI V. K. RAMASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir with regard to the Demands for Grants for further expenditure. I am afraid every year the amount is swelling up. That shows that the Finance Department is not having an adequate watch over the progress of expenditure.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They are all new schemes.

SRI V. K. RAMASWAMI MUDALIAR : If they had been anticipated in the beginning, the extra expenditure could have been avoided. I have been pointing this out repeatedly as

21st October 1964] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar]

Chairman of the Public Accounts Committee. Even there have been lapses of amounts allotted and further Grants were made but the amount allotted to the department was not spent in time. In the hope that the amount allotted to particular departments will be spent in the current year the Ministers come before the Legislature with fresh taxation proposals. As far as possible, the Ministers should try to curtail this expenditure.

With regard to the evacuees, it is a national problem. We have to do our best and our Government are doing their best no doubt. Still I would request the Government to get as much grant as possible from the Government of India in the form of subsidy because the problem is growing. We have received so many evacuees from Pakistan. Burma evacuees have come and are still coming. I do not know what is happening in Ceylon. So, the Government must try to get adequate grants from the Government of India.

With regard to agriculture, my impression is that this industry has been completely neglected for a long time. Other Industries like small-scale industries have been boosted up. I do agree that these industries also should come up. Still the agricultural industry has been completely neglected with the result that food production has not been stepped up to our expectations. The cost of fertilizers has gone up considerably. Due to vagaries of the monsoon, the ryots have to face considerable difficulty. As an agriculturist, with all the emphasis at my command, I can say that the pesticide nuisance is very great and the cost of pesticides has gone up; they are not available. These pesticides are not given in time to the agriculturists.

With regard to loans, the Co-operative department do not sanction these loans in time. When a ryot goes in for a loan of Rs. 100, he has to take a share capital of Rs. 10, for compulsory savings they take Rs. 10, and other deductions are made. The result is he hardly gets Rs. 60, and that too, not in time.

With regard to tractors, there is the problem of non-availability. In no district is there a tractor. Some of the well-to-do ryots, if they want tractors, do not get them. Quite a few of them are in the sick list. With regard to boring sets, not even a single set is available in the Nilgiris. Necessary steps should be taken as speedily as possible. In the composite State about 10,000 wells were sunk immediately after the war by giving well subsidy with the result that for each well they were able to cultivate at the rate of two acres. At that rate they were able to step up food production. I would request the Minister to allot sufficient money for sinking of wells and to enhance the subsidy. Otherwise, agriculture will become unattractive even as it is agriculturists who find paddy cultivation not paying switch over to cultivation of commercial crops. I hope the Hon. Minister will pay due attention to this problem.

[21st October 1964

5-10 p.m. * SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Mr. Speaker, Sir . .
(An hon. Member: Mr. Chairman, Sir)

* SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I am sorry, Mr. Chairman. Sir, I am accustomed to say 'Speaker' for many years. Those days we used to address the person presiding as 'President'. Then later on I used to address as 'Mr. Speaker'.

Now, Mr. Chairman, Sir, I really wanted to have an opportunity to move an adjournment motion to discuss this very important and urgent matter but I did not want to embarrass the Hon. Ministers in view of the fact that I am to have this opportunity of talking on the supplementary demands. Madras City which has been declared by a everybody as a 'City Beautiful' has now become a 'City Dreadful'. I am prepared to say that the City is in a very bad state of health and for this I accuse the Hon. the Minister for Local Administration. He should resign his office forthwith. He should not continue to hold his office even for a day. He is unfit to hold the office of Minister in charge of Local Administration. I am prepared to say this because he is not prepared to declare before this House whether he is Minister for the City of Madras first and also for the Madras State. Let him answer that question first in reply. I do hope the Hon. the Minister for Local Administration will be allowed a few minutes to reply. But if the Hon. the Leader of the House were to reply on his behalf, I hope he would give a reply to this, the bad state of health of the City of Madras. I have told the Hon. the Minister for Local Administration that the 'Cooum' river has become a big reservoir for sullage and sewage water. Instead of the Mettur reservoir which is far away from us, we have now the Corporation sullage and sewage reservoir in the Cooum river, the Buckingham canal and the Adyar river also. I once again warn the Hon. the Minister for Local Administration that we are now in the throes of an epidemic. I did mentioned this to the Hon. Minister. Let him deny it if he can. I will give you the dates on which I brought this to his notice. In the month of April I met him at the air port when the former Governor Shri Medhi left this place. I begged of him and the Hon. Sri Ramaiah that they should invite the Commissioner of the Corporation of Madras and the Mayor and convene a conference to discuss this problem. Half an hour after our present Governor assumed charge on the 4th May a conference was held in the Chamber of the Hon. the Minister for Local Administration. Let the Hon. Minister say whether he has taken any further steps to prevent the sewage water being let into Cooum. I can give you the whole history of the disposal of sewage in the City of Madras before this underground system came, before we spent crores of rupees on putting underground pipes only to collect the sewer and bring it to one place and leave it there. That is what we do.

Sir, regarding the pollution of the river, incidentally I may mention that in Tiruchirappalli also, the entire water is collected

21st October 1964] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

and let into the river Cauvery. I think it must be the same case in Madurai also where they might be letting it into Vaigai. The Cauvery and the Vaigai are in floods for three or four months.

SRI K. RAJARAM: The water is not let into Vaigai at Madurai.

* SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: That is why I mentioned it with a little reservation. You should have understood it. On either side of the river Cauvery there are a number of beautiful villages in Tiruchirappalli and Thanjavur districts. Cauvery is the source of drinking water for people in those villages up to Mayuram. Everybody knows that. In the hot months—eight months in the year—they drink only sullage water let into the river at Tiruchirappalli. And you know what happens when people drink this sullage water. You know what happened at Delhi. There was the pollution of the river Jamuna and over the last few years thousands of people in Delhi suffered from jaundice. You should also know what happened in England ten years ago. Six thousand cases of defamation were filed against the country council and all the cases were decreed in favour of the plaintiffs and against the Crydon Municipality.

I am sorry the Hon. the Minister for Health is not here just now. I do hope that the Hon. the Minister for Public Health, the Hon. the Minister for Public Works and the Hon. the Minister for Local Administration will sit together and find a solution for this. The Hon. the Minister for Local Administration is the person who is concerned with this directly. He should get the help of all the people and do something about this immediately. Fifty years ago we did not have so much of sullage water and we did not have so much of flush out system. The Central Jail and the General Hospital discharged their sullage water into the Cooum. Elderly persons like Sri Balasubramanya Iyer and the Hon. Chairman who have been brought up in the city from their childhood will bear witness to it. (Sri K. Balasubramanya Iyer: I know it). I know every one will endorse it. Now the City beatiful is stinking. They say it is due to increase of population and millions of water had been added and the sullage is full.

I want to explain to the Hon. Minister if he is not aware of the flow of the sullage. What really happens is when there is rain, the storm water comes into it and there is free movement. Otherwise there is no free movement. The storm water helps the sullage flush out. You know Madras has only 6 to 8 inches of rains spread over a few days or a month. Ordinarily it does not rain always. During non-rainy days what they do is to open up the manholes in 6 or 10 places but there are none to put them back. They are not able to cope with the flow and, therefore they, open these manhole covers in hundreds of places. It is also an admitted fact that the pumping stations seven or ten of them—

they are Ruston Hornby engine 1860 or 1870—could cope with only 15 to 20 per cent of the sullage water. What prevents the Government of Madras from giving an interest-fee loan to the Corporation of Madras to buy additional machinery, beautiful machinery manufactured by Kirloskar and Batliboi to deal with the rest of the 80 per cent of the sullage water? They have also the Heavy Electricals who can supply the machinery required. And their enterprising Chief Electrical Engineer will be able to fit up the machinery in half-a-dozen days. I think I suggested this even to the Hon. Minister Sri Ramaiah. I was not able to meet the Hon. the Lady Minister. She had an injury in the leg and was confined to the House. I had no opportunity, therefore, to meet her. I learn now that she has gone to Delhi. Otherwise, I would have taken this matter to her also. I think the Electricity Department will be able to fit up the machinery and to that extent at least there will be the relief. They can pump more into the sea and avoid polluting the Cooum and Adayar.

Regarding population increase and consequent difficulty in dealing with the sullage water, how can it increase to such an extent within 12 months? Even according to the census reports, the population of the city has increased by 10 per cent over the past ten years. During the past one year, therefore, the population could have increased only by one per cent. The 16 lakhs population could have gone up by another lakh or a lakh and a half. That would not have interfered with disposal of sullage water. The Cooum is virtually closed. They only talk of dredger. The work could be got done by manual labour. The river Cooum and the Buckingham Canal are full of sewage water and nothing else. In spite of our talk about increasing living conditions of the people living in slums, the children in the slums play near the fire hydrants, which are always left open. The children take a bath in that and even drink it. The faecal matter let into the canal gets back into the drinking water fire hydrants. The water you draw from your taps in the house is only the same water. Some people may not know the actual state of affairs. With my knowledge of Madras I tell you with authority and correctness that health of the City is in a bad condition. I have made this statement to the Commissioner of the Corporation, to the Mayor and to the Hon. Ministers. I warned them that an epidemic would break out if immediate action was not taken. Today more than 50,000 people are suffering from the dengue fever. There is not a single household where there has not been an attack of Dengue. This fever is caused by mosquito. They are not brought from anywhere. They are bred in those places. And then, Sir, there is this fever. It is not 'Dengu' fever. I telephoned to the lady Director of Public Health about it. She should be removed from office. Such inefficient people should be removed from office. There is also the Director of Medical Services. She should also be removed from office. She has not made a single enquiry in the hospitals.

5-20 p.m.

So also the Minister of Health has not made a single enquiry as to how many 'Deugue' cases are there in the hospitals. The hospitals are full of these cases. In one day you get 200 or 300 cases coming to hospitals and there is no medicine at all. It is not in respect of one hospital but in the case of all the hospitals in the City. Again thousands of these people who are suffering from this fever remain at home. They do not go to the hospitals and you know poor people who earn little money have spent all their earnings on tablets and medicines. You should realise how much money the poor people have paid on medical bills. They have paid huge bills.

We are seeing articles written in 'Hindu' and other dailies "The Madras Mail" wrote about long queues waiting for rice. It is true long queues are standing and it is a great matter and perhaps the Minister for Publicity should have appealed to them not to publish. That he has not done. It is a different matter. I am entitled to talk about Heads of Departments also. I may discuss about a no-confidence motion also in this connection. I have been long enough in the Legislature to understand the procedure. I know we are discussing supplementary estimates. But now I am confining myself to the subjects, regarding the miserable and unnecessary infliction on the people. The city has been put in a dangerous condition and people are afraid of coming here. Even foreign visitors in the last one or two weeks are afraid of coming here. The condition in the city is so bad and it is a very pitiable thing. This is such an important matter that I would go even to the extent of suggesting that all people concerned should meet to-morrow itself and find a solution to this dangerous problem. May I request the Hon. Minister to give an assurance that he will convene a conference immediately to deal with this problem?

Let us adjourn now and go to the Wallajah gate and see the condition of the river there. The water is greenish. It is thick sullage water. It is absolutely green water. The Hon. Minister for Food is living opposite to the Gymkhana Club. He should know the condition of the water in Cooum. Let him say what it is like when the river is full. It spreads over the whole island.

In regard to the river Adyar, it is opened up only once or twice and then the mouth is sanded up. Now I realise the sandling up is due to the foot bridge comping up there. For the sake of the construction of the foot bridge contracts have put up an earthern bund for the workmen to work. That has helped the sanding up. I would like to ask what the Chief Engineer has done in this regard. I won't vote for his allowances asked for in this supplementary demands. He is not entitled to the salary even, according to me. As a councillor I am unwilling to vote for his salary and allowances of Rs. 4 lakhs. I can refer to many things in this connection. I may tell you technically how I want to connect the name of the Chief Engineer and others also. It is very unfortunate that the Director of Public Health should tell us that she has no powers

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [21st October 1964

over the Corporation of Madras and that she has got only advisory powers and that she wrote a letter to the Commissioner of Madras which has been forwarded to the Health Secretary. The Director of Medical Services has not made any enquiries in regard to this matter. We have thousands of cases of jaundice in the City. People do not care to take the patients to the hospitals. There are no households where there has not been a case of attack of jaundice or fever. Can anybody living in Madras say that his household has not been affected by jaundice or fever, except perhaps one or two Ministers who happen to live farther away from this pollution and so they may not get such a bad smell?. This is a question of great danger and peril to the people of the City of Madras. I may tell you that some of the man-hole covers are opened up even when there is no rain. That is because of the inefficient pumping system. In this connection, the other major question is increasing the number of pumping stations. I am not concerned about the long range programme. There are immediate things to be done within a week's time. Let them think of the dredger for keeping the mouth open permanently. That is a different matter. Before that let us attend to the immediate problems. We have unskilled labour in plenty. You can get them to open up these and let the river water into the sea. Formerly the mouths of Cooum and Adyar were opened only two or three times. Then they got sanded up. Now they should do it half a dozen times or even a dozen times, namely, once a month. It is possible to do it with manual labour without depending upon the dredgers. It is possible but they do not do it. If they do not do it immediately there is a great danger. I know all the resources now are concentrated on meeting the food crisis. It is also a very important problem. I shall offer my remarks when the Food Policy of the Government is taken up for discussion. But in regard to this particular and dangerous problem I have told the Chief Minister also about it. I have told Sri Ramaiah also about it. I would now appeal to our popular and energetic Industries Minister who is aware of the problem to look into it. Special and *ad hoc* problems are tagged on to him in addition to his normal duties. I hope he will take this special assignment also and bring back to the City of Madras its old reputation and attend to the real welfare of the citizens of Madras. There is no use saying that the Corporaton or the Commissioner do not co-operate. What prevented the Government from sending for the Commissioner or the Mayor to have discussions on this problem ? What prevented them from taking further steps even from May onwards when I brought this question to the notice of the Gvoernment ? From May to June the month of Cooum was not opened. Adayar was opened once and subsequently closed up. When the Cooum is full it moves slowly and the sullage water goes back to the other places. From the point of view of health conditions and contamination of the City, we are in a very dangerous state. I do hope that the Ministry will bestir themselves and act immediately.

21st October 1964]

SRI M. RAJAH IYER : May I submit, Sir, the speech of the hon. Member has terribly scared members like me coming from the mofussil to the City for attending Council sessions ?

MR. CHAIRMAN : Now the danger point is over.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I am grateful to the hon. Members for the various suggestions that they made during the debate. They touched a large variety of subjects both within and without the scope of the supplementary estimates placed before the House. It will be very difficult in the course of the next fifteen to twenty minutes to meet all the points that have been raised, but I shall endeavour to meet a few important questions that have been raised during the course of the discussion this afternoon. I think I would just have a detailed examination of the criticisms offered by Sri K. Balasubramanya Ayyar not only because he is the Deputy Leader of the Opposition but because he devotes considerable time and attention to a close scrutiny of the proposals that are placed before the House. Sir, there are a number of points on which he wanted clarification and I shall proceed to give them now.

So far as the dearness allowance is concerned, the present expenditure in the Supplementary Estimates is Rs. 232 lakhs. The first instalment of dearness allowance was paid in May 1964 and a supplementary estimate was then presented to the House and has been passed. The second instalment was given in September and this comes to Rs. 232 lakhs, and the total of both comes to Rs. 3.82 crores as mentioned by the Chief Minister in the course of his address.

Then the second point raised was about pay . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I said that it would not be per annum.

*THE HON SRI R. VENKATARAMAN : In fact in the Budget dealing with a particular figure they have said this is per annum. Per annum would not be correct. Rs. 232 lakhs is only the amount that is now asked for in the supplementary estimates.

Then, with regard to the village officers, the recommendation of the sub-committee was on the basis that they would be full time Government servants. On that footing, they gave the time-scale of Rs. 45 and above, and then the dearness allowance of Rs. 15. If they become full time Government servants, then the selection would be made by the Public Service Commission. The selection would be more or less on the same terms as selection of upper division clerks. In that case it is very doubtful whether they will function efficiently as village officers. The present practice of having village officers as part time servants in which they will have freedom of action and a lot of time for their own work, and will be remunerated on the basis of the work that they have done in the past as such part time officers, was preferred 5-30 p.m.

[Sri R. Venkataraman] [21st October 1964

to the earlier recommendation, namely, that they become full time officers with monthly pay, annual increment, dearness allowance, etc. I think the House will welcome the decision of the Government in this regard, because the terms and conditions on which full time servants are recruited will be very different, and it is very doubtful whether full time Government servants would not be liable to transfer. If they become liable to transfer, what would happen to the economy of the village? These are various points which were considered, and then we decided to continue the present status of the village officers. But in order to see that they do not suffer any loss in emoluments, we have given them better emoluments. Taking only one instance, the village headman now gets Rs. 34 plus Rs. 17 dearness allowance, making a total of Rs. 51 as against the recommendation of the sub-committee of a scale of Rs. 45 plus Rs. 15 dearness allowance, making a total of Rs. 60 for the whole time servant. I venture to submit that the basic scale fixed now is fairly on the liberal side. From what I have heard during my visits to the districts, I find that village officers are very happy. In fact, I have heard that some of them did not expect that they would get dearness alowance in addition to this Rs. 34.

Then, Sir, the next question is the difference between the Central scales and the State scales. In all federal Constitutions, these exist, and it is not possible to do away with the differences in basic scales and conditions of service. The basic scales of the State depend upon the revenues available to the State and the elasticity of the Revenues and the capacity of the State Government to pay their servants, and so on. Therefore, I am afraid, the Government servants have to reconcile themselves to the difference in the scales of pay of the State Government and the Central Government. But the Madras Government have gone to the extent of mitigating this hardship by saying that so far as dearness allowance is concerned, it should always be on a par with the Central Gvernment rates. We have kept up that word. We first gave Rs. 5 when the Government of India gave Rs. 5. We have now given the second instalment in consonance with the increase in the dearness allowance paid by the Government of India. We have gone one step further in that we have given a higher rate of dearness allowance to the lower division clerks here who are in the scale of Rs. 90-140, on the principle that while a lower divsion clerk in the Government of India gets a starting salary of Rs. 110, the lower division clerk in Madras should get Rs. 90 plus Rs. 25 and above. Therefore in the matter of dearness allowance there is equality. Dearness allowance is paid here on an initial salary of Rs. 90.

Then, Sir, the question was raised about level crossings, and it was asked why the Government of Madras should spend much money over them. When one level crossing is to be manned, a lot of trouble arises. The Government of India ask, 'What is

21st October 1964] [Sri R. Venkataraman]

the traffic on this road; how many people pass and how many times. They are always reluctant to have level crossings. We say, 'You take the cost of the maintenance and we meet the cost of opening the level crossing'. Some such arrangement is come to on an *ad hoc* basis, and this, I think, is a very satisfactory arrangement. Otherwise, there would be deadlock, and there would be no level crossing. In my view, Rs. 4,20,000 is worth paying for opening these level crossings. Otherwise, traffic would be held up, everything will be at a standstill, and all our movement would be completely stopped.

Then, Sir, the next point is about the Electro-Chemical Institute at Karaikudi. The Electro-Chemical Institute at Karaikudi is one of the national laboratories run by the Council of Scientific and Industrial Research. It is a quasi-Government organisation, and the entire finance is given by the Government of India. The Electro-Chemical Institute in Karaikudi is one of the best not only in India, but I may tell hon. Members that it compares very favourably with some of the best in the world. One of the things that the Madras Government wanted was to see that the magnesium metal was extracted from magnesite, which is available in plenty. The magnesium metal is very high in value, and it sells at a very high price. It is Rs. 3,000 per ton as against Rs. 5 per ton of magnesite. We thought that the Government should try to exploit this magnesite and find out a way of extracting magnesium metal out of it. Magnesite is available in this State. Sir, this is a trade secret. In all my tours in countries abroad, I could not get any one to collaborate with us. I also mentioned this to exports in America. The Electro-Chemical Institute said that if the Government of Madras would finance the project, they would try to do the work on a fairly big scale. Therefore, the Government of Madras decided that it was worth spending not Rs. 3 lakhs but even Rs. 30 lakhs if we could achieve the object of extracting magensium metal from magnesite. Since the Council of Scientific and Industrial Research is a quasi Government organisation, it is subject to audit by the Accountant-General and the Government of India. There will be two audits. If they have to give the accounts to us, there will be another audit by the CSIR. Then there will be confusion of audits, and we were very keen that the money should be spent immediately and quickly on research and should not be held back for the determination of the different procedures. Therefore it is that we are making the contribution straightway in order to enable the Electro-Chemical Institute at Karaikudi to function in the research field. There is not the slightest chance of any abuse, because it is being controlled by audit and by the Government of India. But all these things, as you know, Sir, cannot be put in the explanatory statement furnished in the supplementary estimates.

[Sri R. Venkataraman] [21st October 1964

Then, Sir, the next question was about the 'crash programme' Now, what we mean by 'crash programme' is one of the questions raised. Any programme, which is outside the normal course of the budgetary provisions, and which is executed in rush in order to see that the programme is carried out quickly, has been defined as a 'crash programme' as distinguished from ordinary routine programmes of the Government. Now the term 'crash programme' always comes from the economists of the world. They want to distinguish between normal routine programmes and crash programmes, that is, quickening the pace of programmes. The experts use this expression of 'crash programme'. I have more often heard this expression in America both in the literal and metaphorical sense. Therefore, the crash programme is really intended to expedite our agricultural schemes, the most important among them being not only increased food production but also improvement of cattle wealth. Detailed estimates have been given with regard to both the programmes.

5-40 p.m. So far as fertiliser aids go, I repeat that it is necessary to educate our people in the use of several kinds of fertilisers. Japan has increased her production by the use of ammonium chloride. They use urea which is more potent than other fertilisers. But that fertiliser is not taken even in Thanjavur district. These are some of the directions in which the conventional, traditional views of the agriculturists has to be changed by introducing new schemes and educating the people on these lines. One of the ways in which it can be done is to have a demonstration farm in the areas themselves and then show that such and such fertiliser is being used. Even to-day when a particular fertiliser is used, they put a flag there saying, "This field is cultivated according to the Japanese method; this field is using urea; this field is using ammonium phosphate." That is one of the ways in which we can encourage the use of new fertilisers of greater potency than the traditional fertilisers to which we have been accustomed, and I think we ought to spend some money on experiments. We cannot wait for some one else to make the experiments and then try to introduce this experiment. Even at a loss, at some sacrifice, at some expense the Government ought to make experiments both in the field of industry and in the field of agriculture to introduce new methods, new fertilisers and new ways of cultivation in order that we may step up our production.

The next question was why the money for water-supply was first spent by the Government of Madras and then adjusted. This is a routine procedure. If we wait for the money to come, then we would have lost valuable time. If the money comes after six months, we will have to start our programme only after six months. It is only to expedite our programmes that we start spending the money. The credit which the Madras Government have received in this House and elsewhere is largely due to our Government actually incurring the expenditure in advance in many of the schemes without waiting for the actual flow of

21st October 1964] [Sri R. Venkataraman]

the grants from the Government of India. We have gained very valuable time by taking this kind of initiative and starting work earlier than we would do if we had waited for the grants to flow.

I think I have fairly covered all the points raised by Sri Balasubramanya Ayyar.

Then, I would only briefly refer to our elder statesman, Sri Muthiah Chettiar. I have never known him to be so strong and to have such violent views on matters. It is just a question of allocating responsibilities. It is true that the overall responsibility for anything that is happening in the State is that of the Government of Madras. Certainly we do not want to shirk that responsibility. But merely because we have an overall responsibility, we cannot go on meddling with everybody's business. Now, the point is that if we take it as a measure of public health, the main responsibility for the disposal of the sewage is that of the Corporation. The Corporation could have taken the sewage, instead of letting it into the Adyar river, by a channel and put one or two oxidisation plants as the State Housing Board has done. Many people criticised the State Housing Board for the high cost involved in their land values and so on. In every one of the State Housing Board schemes disposal of the sullage has been the main responsibility of the Board. Take, for instance, the Foseshore Estate. If we had not taken the responsibility for the disposal of the sullage in the Foreshore Estate, the whole of the Adyar area would have been contaminated. But then the Housing Board took the responsibility. It established oxidisation plants and then by a process of oxidisation it has filtered the water. The filtered water goes into that river Adyar while the oxidisation plants take away all the sullage and the sewage. Now it is the responsibility of the Corporation mainly and the Corporation lets the sullage into the Cooum. The hon. Member says, "If you cut the Cooum and open it into the sea, it would go into the sea". But he is not angry with the Corporation for letting the sullage into the Cooum as he is with the Government.

SRI M.A. MUTHIAH CHETTIAR: Then supersede the Corporation and take over the administration directly under the Government to-morrow morning.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, if the responsibility is squarely placed on the authorities concerned, I would be satisfied and I would have nothing more to add. My fair endeavour this afternoon is to show that the main responsibility for the disposal of sewage and sullage is with an authority which deserves all the criticism which Sri Muthiah Chettiar has made in this House. At the same time, I want to assure him that the Government have been looking into this question and they will immediately take some suitable action. We have been thinking of having a sewage disposal plant somewhere in the South of Madras and of seeing, as is done in western countries, that the sewage is treated

and the water itself is recovered for industrial use. The amount of wastage of water that takes place in our country is something criminal. In no country in the world do they let all the sewage and the sullage water go waste as we are doing. The water is treated filtered and it is again utilised for industrial purposes. We are trying to see whether that sort of thing cannot be done. (Interruption) If you want me to go deeper into this, the main difficulty which both Sri Muthiah Chettiar and others and I feel is that the water of the entire Ramakrishna Mutt and Raja Annamalaipuram sewage is let out in front of the old Admiralty House. Any amount of cutting of the Cooum will not solve this problem. The problem can be solved only if that sullage water is taken to some oxidisation plant. That is one of the items but that is the major item because when the Adyar river backs, it goes into the Buckingham Canal and it goes into the Cooum. There is an inter-connection of all these things at various places. If there is a backing of water opposite the Hon. Sri Manradiar's house, the waters of both the Buckingham Canal and the Cooum get mixed. Therefore, this problem of the Madras City has to be tackled on a more scientific basis.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Cooum is the contribution of God and the Buckingham Canal is the contribution of man.

SRI M.A. MUTHIAH CHETTIAR: In Raja Annamalaipuram there are a large number of sewers which are opened up as in the north of Madras and west of Madras. What the Hon. Minister is referrng to is only one-thirtieth of the entire quantity of water that is let in. The other portion is part of the river Adyar. Therefore, if the Cooum is opened near the University of Madras, that will solve the problem urgently before the other scheme is taken up.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I have dealt with one-third and not one-thirtieth of the problem. The North Madras sewage is being pumped into the sea. What was once called an aristocratic locality, Tondiarpet, has become useless as a result of pumping of the sewage straight into the sea. That is another tragedy that has happened. People like Sri P. T. Thyagaraja Chettiar used to live in Tondiarpet. It was considered to be the most aristocratic locality. But the sewage water was pumped into the sea. Where we have now established the Government Transport depot, you will find the whole of that area has been contaminated. I shall not spend more time on this.

There are only a few other points on which I would like to make a few brief comments. The first point is whether we should give, as Sri Rajah Iyer has stated, stipends to the trainees. The class of people who are now coming into the training schools for secondary grade training are really poor people and low income group people. There are a large number of people who apply now for admission to the training schools. If we do not give the stipends

the applications from the poor and the lower classes will not be there and only the people who can afford will get the chance to be trained. As a financial proposition, Government should be eager to welcome it but I think as a social problem it is fraught with very serious drawbacks. 5-50 p.m.

Similarly regarding the mid-day meals scheme, the Hon. Member Sri Rajah Iyer said: 'Giving mid-day meals to Harijan students in the non-Harijan hostel is discriminatory'. Would it not be discriminatory if we say that Harijan students living in non-Harijan hostels will not get their mid-day meals, the assistance, merely because they happen to live in a non-Harijan hostel? They are entitled to certain benefits if they live in the Harijan hostels and merely because we transfer them and they live and study in another hostel in which there are non-Harijans, we cannot deprive them of the benefits. There is in all these questions two sides to the problem and we try to see as far as possible that the persons who are entitled in their own rights, to certain benefits are not denied merely because of change of environments or circumstances.

Then, Sir, I will not deal with the hon. Member Dr. Hande because he does not seem to require any answer. It is usually the convention that the hon. Members who speak and expect the answer should stay here to hear the reply. Apparently the hon. Member is not very keen on hearing the answers.

Now, the next point I would like to deal with is this. The hon. Member Sri G. Krishnamoorthy again and again puts forth the eloquent plea that we have cut the salary of the teachers. In this House we have already made a statement that it is not a fact that the Government cut the salary of the teachers. The consequence of Governmental action may be that some people are deprived but then there is the legal liability which people must squarely understand and appreciate. Notwithstanding that, the Government have taken, as the hon. Member himself knows, measures through the Director of Public Instruction to see that the salary cuts are restored. Today my information is, it is not 4,000 teachers. The number of teachers whose salary cuts have not yet been restored is only 900 out of about 2,000 or 3,000 teachers. I do hope that with further efforts by the Director of Public Instruction and the co-operation of the managements, this problem would be solved.

Sir, I generally thank the other hon. Members who have complimented Government on the various programmes which we have put through. Only I want to tell my esteemed friend Sri V.K. Ramaswami Mudaliar that he has projected his Chairmanship of the Public Accounts Committee in this discussion. The Supplementary demands are all based on new schemes and programmes. (Sri V. K. Ramaswami Mudaliar: I said most of these could have been anticipated.) I venture to submit not. Suppose we take a new scheme like the setting up of an Electro-Chemical Industry in the State, a new scheme for the establishment of industries, we distribute money for these in the course of the year in accordance

[Sri R. Venkataraman] [21st October 1964

with the needs that arise at that time. Now if you say that 'You should not start anything in the course of the year notwithstanding the fact that the urgency for starting them has arisen and they must wait till the next year, we should not be performing more than the Plan which we are doing. Our budget is based on one-fifth of the Plan for that year. In the course of the year, number of new schemes are taken up though much to the chagrin of the Finance Department also—I must mention they are not keen or anxious. But there is the pressure of the various departments, administering departments for new schemes based on urgent necessity to develop; new projects come up with the result they are taken up and new expenditure has to be incurred. I think it is a very healthy practice and we need not unnecessarily get worried that the supplementary demands are increasing in size. That is the conventional criticism that used to be offered against Governments which were only a sort of Police State looking after the law and order situation. But in a welfare State where you have undertaken to provide so many services and when the need for services is coming up everyday, it would not be possible to avoid this.

Sir, now I will take only a few more minutes to deal with one major question which the hon. the Deputy Leader of the opposition, Sri K. Balasubramanya Ayyar has raised, that is the question of control orders. I have been a student of economics and I have approached the question fairly objectively with a view to finding out what exactly is the appropriate line the Government should take, in respect of the measures that we have introduced. Wherever there is shortage, it will not be possible to handle the shortage and provide for an equitable distribution of the commodity unless there is control. There need not be any control at all wherever there is adequacy or there is a surplus. But when there is a shortage of commodities whether it is steel, or cement or zinc sheets or food whatever it may be, it is inevitable that you must have controls if you want equitable distribution of these to all sections of the people. Even during the days when there was plenty, controls were introduced for the purpose of ensuring economic returns. In the 1930's when the world was in depression, when plenty of things were available, the prices were falling, they fell even below cost of production. Even in those days persons engaged in production started controlling the production for the purpose of maintaining the prices. When there was over production of coffee, lot of coffee was burnt in Brazil. When there was over production of wheat it was thrown away into the sea. There was the American New Deal even in days of enormous surplus. Controls become necessary in order to sustain the very economic structure. How much more so should it be when there is a shortage? Now if we remove the controls, the result would be the man who can afford to buy will buy and the man who cannot afford will not be able to buy and it is not part of Government's duty to see that the man who has money may buy and the other man

21st October 1964] [Sri R. Venkataraman]

may go without it. That is why I say it all depends on circumstances. There is no sacred principle that there should be controls always or there should be no controls at all. If there is surplus, adequacy, then there will be no need for controls. But when there is shortage, there will be necessarily need for controls in order to see that what little is available is distributed equitably.

The position with regard to food is this. Today there is over all shortage in the country. Nobody denies that. That has to be made up only by proper distribution to the people who want. If people say: 'Today there is enough in this country and if you remove the controls, there will be no rise in prices', Sir, I only beg to submit that it is completely disproved by facts. What happened after 1953 when we removed all controls? We did not introduce controls in 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961. We did not introduce controls because at that time there was, availability, large amounts of imports. With those imports and wtih the local production we were able to meet the demands. But where the production in this country shows that there is a deficit, and the imports are not likely to be as much as to meet all the demands, it becomes inevitable that you have to introduce controls. Unless the people voluntarily co-operate in maintaining the controls, the distress to the community will be greater and greater. And therefore it is I submit that the Government have been forced into a very unpleasant necessity by virtue of the shortage that exists in this country. The Government are obliged to further promise to the people that they will be given at least a square meal and in order to discharge their responsibility they have introduced these controls.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The Hon. the Chief Minister is reported to have stated that there is sufficiency of stock in our country and it is only the artificial way of distribution that is responsible for this situation.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I want to correct that impression. He could never have said that there is sufficiency of stock in the State. Nobody in the world could have said there is sufficiency of stock in the country. If there is a sufficiency of stock in Madras State and there is serious deficit in Kerala and you allow free flow of the food, all the food will flow from Madras to Kerala or to Mysore or some other place where there is great scarcity and another scarcity would 6 09
be created here. At the conference of Food Ministers held three p.m.
months ago, it was mentioned that there was a shortage of food in the country (Interruption). If you introduce zones, all the food from Madras will go to Kerala and the prices also will shoot up artificially. We had zones when we were importing in order to meet the food deficiency.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

93. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1654, Rural Development and Local Administration, dated 7th August, 1964 regarding powers made to Joint Development Commissioner.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 22nd October 1964.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Constitution of Village Courts.

* 8. *Q.*—SRI M. SUBBIAH CHETTIAR (on behalf of Sri S. K. Sambandhan) : Will the Hon. the Minister for Food be pleaced to state the steps, if any, taken for the constitution of Village Courts consequent on the abolition of the Panchayat Courts?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : கிராம நீதி மன்றங்கள் அமைப்பது குறித்து ஒருங்கிணைந்த திட்டங்கள் ரெவின்யூ போர்டிலிருந்து பெறப்பட்டுள்ளன. அவை பரிசீலிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : எப்போது நியமிப்பதாக அரசாங்கத்தின் உத்தேசம்?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : இப்போது பரிசீலனையில் இருந்து வருகிறது. பெட்டி கேஸ்கள் எல்லாம் முன்பு டிலே செய்துகொண்டிருந்தவை எல்லாம் முனிசீப் கோர்ட்டுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : அதனால் ஜனங்கள் முனிசீப் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்றால் எல்லா தாலூகாவிலும் முனிசீப் கோர்ட்டு கிடையாது. சில இடங்களில் தான் இருக்கிறது. கிராமங்களிலுள்ள பெட்டி கேஸ்களுக்கு அங்கே போவதாக இருந்தால் கால் விரயம் போன்ற பல தொந்திரவுகள் இருப்பதால் கிராம கோர்ட்டுகளை ஏற்படுத்த அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : உடனடியாக முயற்சி செய்து சீக்கிரம் என்ன செய்யமுடியுமோ அதைச் செய்வார்கள்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : 1958-ம் வருஷ பஞ்சாயத்து சட்டத்தின்கீழ் பஞ்சாயத்துகள் பஞ்சாயத்து கோர்ட்டாக இருப்பதற்கில்லை என்று சட்டம் அமைத்து இருக்கிறார்கள். அதிலிருந்து

* Question postponed from the list of questions for 21st October 1964.

[22nd October 1964

இன்றுவரை ஆறு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. கிராம கோர்ட் நடத்த அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்று தெரிவிப்பார்களா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: என்னுடைய பதிலிலே சொன்னேனே. இப்போது அதைப் படிக்கிறேன்.

The consolidated proposals for the constitution of Village Courts have been received from the Board of Revenue and they are under examination.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, six years have passed after the Act was passed, and the panchayats are deprived of conducting the Panchayat Courts. The people in the panchayats are finding it difficult to go to the Munsif's Courts. All these six years the Government have kept silent. Will they take immediate steps to implement the provisions contained in the Act of 1958 or entrust the work of the Village Courts to the panchayats?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: சார், இது முன்பு சொல்லியது போல எவ்வளவு துரிதமாக செய்யவேண்டுமென்ற முறையில்தான் பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.

Employment Exchanges.

* 11. Q.—SRI M. SUBBIAH CHETTIAR (on behalf of Sri K. S. Abdul Wahab): Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of persons (i) who registered themselves in the Employment Exchanges; and (ii) who obtained employment during the year 1963–64?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (i) 2,34,822 (including 38,179 women).

(ii) 53,634 (including 7,550 women.)

திரு. எம். எத்திராஜுலு: தலைவர் அவர்களே, சென்னை நகரத்தி லுள்ள கார்ப்பரேஷனில் வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனம் மூலமாக வேலை கொடுப்பதில்லை. அவர்கள் இஷ்டத்திற்கு யாரை வேண்டு மானாலும் நியமிக்கிறார்கள். ஆகவே அதில் ஏற்படும் பல்வேறு சங்கடங்களைத் தடுப்பதற்கு வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனம் மூல மாக வேலை கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அதற்குத் தனிக் கேள்வி போட வேண்டும்.

SRI M. RAJAH IYER: Sir, are the Government aware that the employment exchanges do not detail the candidates in the order in which these candidates have been enrolled in the exchanges? Candidates enrolled in 1962 do not get calls while the candidates enrolled in 1964 get calls. Will the Government issue strict orders that the order of priority in which registration has been done should be adhered to and where there is skipping sufficient reasons should be recorded in the records of the employment exchanges?

22nd October 1964]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, registration has to be renewed. Sometimes these candidates fail to renew their registration.

SRI M. RAJAH IYER: Sir, are the Government satisfied that there are *bona fide* reasons for skipping over candidates?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government have been looking into the matter now and then.

Shortened B.T. Course

* 12. Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether secondary grade graduate teachers deputed from District Board High Schools for the shortened B.T. course are given full salary during such course?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Secondary Grade trained graduate teachers are not deputed from the District Board High Schools for Shortened B.T. course and the question of payment of any salary to them during such course does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, teachers are becoming graduates while serving in the District Board Schools. Are they allowed to go on study leave without losing any allowances?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: No allowances are given. They are given leave.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, when there is dearth of graduate teachers, what is the difficulty in deputing them for training?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Government do not think it necessary to dispute them. Those who want to better their prospects can take leave and go. That is the attitude of the Government.

Sale of State Transport buses

* 13 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) whether any State Transport buses were sold to the Delhi Transport Union;

(*b*) if so, their numbers and the prices at which they were sold; and

(*c*) the mode of sale?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (*a*) & (*c*) The particulars are furnished in the paper [a] placed on the Table of the House.

[a] Printed as Appendix I on pages 179-182.

[22nd October 1964

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us, Sir, whether the negotiations were initiated by the Delhi Transport Undertaking or by the Madras State Transport Department? May I know whether the Government have consulted any other bus owners and fleet owners about the disposal of these buses?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I am afraid the hon. Member does not know the procedure followed in respect of the transactions between the State Corporation or public enterprises. The Delhi Transport Undertaking is a road transport corporation under the Act and it is a Public Corporation. So, in respect of transactions between two Public Corporations, prices are settled by mutual discussions only.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir even if the transaction is limited to two Public Corporations, is it not in the interest of the Madras State which finances the Madras State Transport Department to see as much price or as reasonable a price as possible is got for the buses sold to the Delhi Transport undertaking?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the Government are satisfied that they got a reasonable price, but if the hon. Member says 'as much a price', I say that the transaction took place between the two Public Corporations

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us, Sir, why these buses were sold to the Delhi Transport Undertaking?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the International Labour Organisation sent an expert team to examine the condition of the Madras Transport system and they found that the Madras Transport had a large variety of makes—some Comet, some Tiger, some World Masters, some Fargos and several varieties. They advised that for the efficiency of operation the number of types should be reduced to two and the Government of Madras decided that they would go in for two types, namely, Mercedez Benz and Ashok Leyland. Because these 'Tigers' and 'World Masters' are of the bigger type than other vehicles. The Madras Government have decided to go in for the two vehicles, namely, Leyland and Benz. Really it was necessary for us to dispose of the other makes. There was another difficulty also. 'Tigers' and 'World Masters' are of foreign makes and a number of spare parts had to be purchased and imported. We have been experiencing difficulties in getting these spare parts. Most of them had done seven or eight years. Only in the interest of the State Transport System, they were sold out.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us, Sir, if only he wanted to have two types of vehicles in the transport, whether there are only two types of buses running in the State Transport?

22nd October 1964]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We have only two types. But last year the Government of India commandeered all the Benz. Therefore in the place of Benz we have Fargo, and really we have only two types.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, the Hon. Minister just now told that they had difficulties in getting spare parts, and so they had disposed of these buses to the Delhi Transport Undertaking. May I know whether the Government are aware that such kind of buses which are older than the buses that have been sold now, are still in use by the Bombay Transport Company and are running in Bombay City? If so, how do those people get these spare parts while the Government of Madras found difficulty in getting spare parts?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I do not understand the question, and I have no information about Bombay Transport.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : தலைவர் அவர்களே, லேலண்ட் வண்டி இப்போது ஒரு பஸ்ஸுக்கு லட்சத்திற்கு மேலாகிறது என்று தெரிகிறது. இப்போது கொடுக்கப்பட்ட புள்ளிவிவரத்திலிருந்து பத்திலிருந்து இருபதாயிரத்தில் இருக்கிறது. இதனால் சர்க்காருக்கு உண்மையில் நஷ்டம் ஏற்பட்டதா? எவ்வளவு? 3-10 p.m.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அவை எட்டு வருஷம் ஓடிய வண்டிகள். நாம் ஸ்ட்ரெயிட் லைன் டிப்ரிசியேஷன் ஆக வருஷத்திற்கு 20 சத விகிதம் குறைத்துக்கொண்டே வருகிறோம். பாக்கி விலையில் சில கேஸ்களில் அதிகமாகவும் சிலவற்றில் குறைவாகவும் இருக்கும். எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டால் நமக்கு லாபம்தான்.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Sir, as one finds black fumes emanating from the buses all through the journey in Madras City, will the Hon. Minister find ways and means of disposing of some more vehicles to the Delhi Transport Undertaking?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The fumes are the result of possibly two causes. One is that sometimes there is impurity in the diesel oil itself. The other is that the carburettor does not function properly. We have very largely eliminated the fumes now.

SRI M. RAJAH IYER : Sir, have the Government any information that the Delhi Transport Undertaking is happy over the purchase?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They should be, because they were perhaps running the worst buses (laughter).

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, these black fumes are very prominent in city buses. Is it not injurious to public health, and have the Government found that these fumes do not affect the public health?

[22nd October 1964

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Government have examined technically the question whether these fumes are injurious to public health, and they have been advised that they are not.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : The Government say that they want to have only two types. May I know, Sir, why so many types of buses were purchased previously?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In those days buses were not available. Whatever buses were available were purchased. They were post-war years.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, the Hon. Minister said that he did not understand my question. I want to clarify the position now. These Leyland Tiger buses and the Leyland World Master buses are still being run by the BEST Undertaking in Bombay City. These buses are much older than the 1954 and 1955 models. Has the Hon. Minister, who is visiting the various cities in India, found out whether these buses are running there, and from which country and how they are importing the spare parts required for these buses?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the whole trouble is that Mr. Sambandhan is putting six questions at one breath. He mixes one with the other, and therefore I find it difficult to answer.

MR. CHAIRMAN : Next question. Question No. 14.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, I want to put one more supplementary question.

MR. CHAIRMAN : I have passed on to question 14.

Theni Co-operative Marketing Society, Madurai

*14. *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(*a*) whether any complaint has been received against the Theni Co-operative Marketing Society, Madurai district;

(*b*) the loss incurred by the said society during the last three years till April 1964; and

(*c*) the method of disposal of consignments of sugar received at the society?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் :

(அ) ஆம்.

	ரூ.	பை.
(இ) 1961-ல்	50,545	88
1962-ல்	1,00,863	79
1963-ல்	94,239	91
1964 மார்ச் 31-ந் தேதி வரை	92,964	69

22nd October 1964]

(உ) மேற்சொன்ன கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் சாதாரணமாக மாலை 3 மணிக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் 1 கிலோ வீதம் சர்க்கரை வழங்கப்படுகிறது. அவ்வாறு சாக்கரை வழங்குவது குறித்து பொது மக்களின் தகவலுக்காக சங்க அறிவிப்புப் பலகையில் அறிவிக்கப்படுகிறது.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : தலைவர் அவர்களே, நஷ்டம் என்று குறிப்பிட்டிருப்பது ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கிறது. அதற்கு என்ன காரணம்? அதை சர்க்கார் எப்படி சீர்திருத்தப்போகிறார்கள்?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : அந்த சங்கத்தில் அக்ரிகல்சரல் பர்ப்பசுக்காக கருவிகள் மற்றும் மோட்டார்கள் வாங்கி வைத்திருந்தார்கள். அவை விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அதிகமாக வைத்திருக்கிறார்கள். அதை விற்பனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, அந்த சங்கத்தில் வாங்கியுள்ள அக்ரிகல்சரல் சாமான்கள் எந்த அதிகாரிகளுடைய உத்தரவில் வாங்கப் பட்டன? ஜனங்களுடைய டிமாண்டை அனுசரித்து வாங்கப்பட்டதா? தேவையுள்ள சாமான்கள் வாங்காமல் தேவையில்லாத சாமான்களை வைத்து நஷ்டம் வரும் நிலைமை ஏற்பட்டதன் அர்த்தம் என்ன? பல ஸ்தாபனங்களில் இது இடம்பெறுவது. அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : அக்ரிகல்சரல் பம்ப் செட்டுகள், கருவிகள் எல்லாம் சங்கத்தின் மூலமாக விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கத்தான் வாங்கியிருக்கிறார்கள். இப்போது விற்பனை ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு மத்திய பாங்கு தூண்டுதல் செய்து முயற்சி செய்து விற்பனை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : இந்தக் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களுக்கு இதைப் போன்ற சாமான்களைக் கட்டாயப்படுத்தி அரசாங்கம் கொடுத்து அதனால் வரும் நஷ்டத்தை கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்தும் இன்னும் அதைச் செய்துகொள்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. தேவையில்லாத சாமான்கள் வாங்க இருந்தால் அரசாங்கம் ஏன் கட்டாயப் படுத்தி கொடுக்கவேண்டும்?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : நானும் ஒரு விவசாயி என்ற முறையில் சொல்கிறேன் பம்ப்செட் தேவையில்லை என்று சொல்லமுடியாது. கட்டாயமாக விற்கிறார்கள் என்ற தகவல் என்னிடம் இல்லை. நிச்சயமாக அப்படியிருக்காது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : கிட்டத்தட்ட மூன்று லட்சத்திற்கு மேலாக நஷ்டம் என்று தெரிகிறது. வாங்கிய சாமான்களை வாங்கிய விலைக்கு குறைவாக விற்கிறார்களா? எத்தனை

[22nd October 1964

லட்சத்திற்கு சாமான்கள் வாங்குகிறார்கள்? எவ்வளவுக்கு விவசாயிகளுக்கு விற்கிறார்கள்? விவசாயிகளுக்கு எவ்வளவு பர்சண்ட் குறைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்ற புள்ளிவிவரம் அளிக்க முடியுமா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: புள்ளிவிவரம் இல்லை. வாங்கிய விலைக்குத்தான் விற்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: பம்ப் செட் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதைப் பற்றி நான் குறிப்பிடவில்லை. மூன்று வருஷத்திற்கு முன்பு இருந்ததைவிட இப்போது விலை கூடியிருக்கிறது. நஷ்டம் வரக்காரணம் இல்லை. புது கருவிகள் என்று சொல்லி தேவையில்லாத மக்கள் விரும்பாத காரியத்தைச் செய்து அவற்றை அரசாங்கம் கொடுப்பதால் கஷ்டம் வருகிறது. அதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: இதை நான் ஒரு இன்ஃபர்மேஷனாக எடுத்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: இவ்வளவு நஷ்டத்துடன் அங்கு நிர்வாகம் நடத்திவரும் நிர்வாக போர்ட்டைக் கலைத்து ஸ்பெஷல் ஆபீசர் வைத்து நடத்தி வரவுசெலவு செய்து, பிறகு மீண்டும் தேர்தல் நடத்த அரசாங்கம் உத்தரவிடுவார்களா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: அந்த மாதிரி உத்தேசம் இப்போது இல்லை.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: அந்த நஷ்டம் மொத்தத்தில் வந்ததா? குறிப்பிட்ட ஒரு வியாபாரத்தில் மட்டும் வந்ததா? பம்பு செட் வாங்கியதால் வந்ததா? எந்த வகையில் நஷ்டம் வந்தது?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: முன்பு சொல்லியது போல பம்புசெட் வியாபாரம்தான் இருக்கிறது. விவரமாக வேண்டுமென்றால் தனியாகக் கேள்விபோட வேண்டும்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: சர்க்கரை விஷயமாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் புகார்கள் ஏற்பட்டு அவை அரசாங்கத்திற்கு வந்திருக்குமென்று நம்புகிறேன். அந்த மாதிரி தவறான காரியங்கள் நடக்காமலிருக்க என்னென்ன நடவடிக்கை எடுத்து பரிகாரம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: நோட்டீஸ்.

Panchayat Unions in Madurai district

* 15 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state the income derived and the expenditure incurred by each Panchayat Union in Madurai district during 1963–64?

22nd October 1964]

THE HON. SRI S. M. A. MAJID : A statement* showing the income derived and the expenditure incurred by each Panchayat Union in Madurai district during 1963-64 is placed on the Table of the House.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: தலைவர் அவர்களே, இதில் மொத்தத்தில் வருமானம் 2,08,80,938 என்றும் செலவ 2,33,10,298 என்றும் இருக்கிறது. 25 லட்சம் ரூபாயை எப்படி அவர்கள் ஈடு செய்யப் போகிறார்கள்? குறிப்பாக சில பஞ்சாயத்துகளில் மதுரை ஈஸ்ட் யூனியனில் 3,47,320 வருமானமென்றும் 5,88,848 செலவும் இருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட 2½ லட்சத்திற்கு மேல் செலவாகியிருக்கிறது. எப்படி கிராண்ட் கொடுத்து வகை செய்வார்கள்? வேறு எந்த வகையில் அது ஈடுசெய்யப்படும்?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: மொத்தமாக எடுத்துப் பார்ப்பதைவிட தனித் தனியாக பஞ்சாயத்து யூனியன் வரவுசெலவில் கடைசியில் எக்ஸஸ் இருந்தாலும் கடைசியில் மொத்தமாக 34 பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் எவை டெஃபிசிட் பட்ஜெட் போட்டிருக்கிறார்கள் எவ்வளவு பாலன்ஸ் இருக்கிறது என்று கவனிக்க வேண்டும். அப்படி மதுரை ஜில்லாவில் இல்லை.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: தலைவர் அவர்களே, உத்தமபாளையத்தில் 3,07,864 வருமானமும் 8,47,832 செலவும் போட்டிருக்கிறது. மூன்று பங்கு அதிகச் செலவு செய்திருப்பதால் அதை எப்படி ஈடுகட்டுவது?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: தனியாகக் கேள்வி போட வேண்டும்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: முன்பு ஜில்லா போர்டில் பட்ஜெட் போடும்போது அதை சர்க்கார் அங்கீகரித்த பின்புதான் செலவு செய்ய அதிகாரம் இருந்தது. வருவாயைக் காட்டிலும் செலவு போட்டிருந்தால் எந்தெந்த வகையில் குறைத்துக் கொண்டு எப்படி ஈடுசெய்வது என்று சர்க்கார் உத்தரவு போடுவார்கள். இப்போது பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு அப்படி உத்தரவு போடுகிறார்களா? பட்ஜெட் அங்கீகரித்த பிறகுதான் அவர்கள் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்களா?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: என்னிடம் தகவல் இல்லை. தனியாகக் கேள்வி போட்டால் சொல்லலாம்.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note*.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. CHAIRMAN : I have received messages from the Governor of Madras recommending to the Madras Legislative Council the consideration of the Madras Appropriation (No. 6) Bill, 1964 and the Madras Appropriation (No. 7) Bill, 1964. 3-29 p.m.

* Printed as Appendix II on pages 182–183.

(2) MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN: I have also received messages from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting a copy each of the Madras Appropriation (No. 6) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 42 of 1964) and the Madras Appropriation (No. 7) Bill, 1964, (L. A. Bill No. 43 of 1964) as passed by the Legislative Assembly and signed by him for the recommendations of the Council and certifying that the Bills are Money Bills within the meaning of Article 199 of the Constitution of India.

III.—PRIVILEGE ISSUE *RE* A PLACARD PUT UP NEAR THE MAIN GATE TO FORT ST. GEORGE WITH THE INSCRIPTION 'ONCE A SESSION, IT WILL DO YOU GOOD, IF YOU GIVE UP FOOD".

MR. CHAIRMAN: I have received notices from Messrs. K. Anbazhagan, M. Subbiah Chettiar, R. Venkatachalam, K. R. Ramaswami and S. K. Sambandhan raising a matter of privilege. The matter relates to 'a placard looking like a traffic sign board' put up on the left side of the road near the main gate to the Fort St. George with the inscription 'Once a Session, it will do you good, if you give up food', on the 21st morning. As none of the Members who have given notice of the motion were present in the house yesterday, I would like to know whether they were obstructed by the act complained of from attending the Council yesterday and how the inscription or the sign board complained of involves any question of breach of privilege of the house or its Members.

*திரு. க. அன்பழகன்: சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நேற்றைய தினம் சட்ட மன்ற மேல் சபையான இந்த மன்றத்திலே உள்ள எதிர்க்கட்சியிலே உள்ள சில உறுப்பினர்களும் அதே போல் சட்டசபையிலே உள்ள வேறு பல உறுப்பினர்களும் இன்றைக்கு நாட்டிலே ஏற்பட்டுள்ள உணவு பற்றுக்குறை நெருக்கடிபற்றி பொதுமக்கட்கு தமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகவும், அரசாங்கம் இதற்கு உடனடியாகப் பரிகாரம் காண வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவதற்காகவும் அடையாளமாக ஒரு நாள் உண்ணுநோன்பு மேற்கொள்வது என அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படி அறிவிக்கப்பட்டபடி சட்டசபை கூடுகிற நேரத்திலே உண்ணு நோன்பு மேற்கொண்டவர்கள் சட்ட சபைக்கு வருகிற வழியிலே இந்த கொள்கையை மேற்கொண்டு வருகிறபோது உண்மையாகவே நாங்கள் உண்ணு நோன்பு இருப்பது உடம்புக்கு நல்லது என்னும் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாக இருந்தாலும், அந்தக் கருத்தை அன்றைய தினத்தின் அறிக்கை செய்வதன் மூலமாக இந்த சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களை இழிவு படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு எழுதி வைக்கப்பட்டது தெரிவாகிறது. அது அதற்கு முதல் நாளும் இல்லை. மறுநாளும் இருக்கவில்லை. அங்கு இருப்பதற்குத் தேவை இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை. அந்தப் பலகை எழுதி வைக்கப்பட்ட காரணத்தாலே சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களின் கவுரவம் பாதிக்கப்படுகிறது என்ற காரணத்தாலும், அது கோட்டை வாயிலுக்கு முன்னாலே

எழுதிவைக்கப்பட்ட செயலும், உண்ணுநோன்பு மேற்கொண்ட நேற்றைய நிகழ்ச்சியாக இருப்பதாலும், இந்த மேல் சபை உறுப்பினர்களில் அதிலே கலந்து கொண்டவர்களை இழிவு படுத்துவதாகத் தெரிவதாலும் அது குறித்து இந்தச் சட்டமன்றம் கூர்ந்து நோக்கி அதைச் செய்தவர்கள் மீது மன்றத்தின் உரிமை பாதிக்கப் பட்டிருப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற காரணத்தாலே இந்தத் தீர்மானத்தைச் சட்ட மன்றத்திலே இதில் கையொப்பமிட்டவர்கள் சார்பில் நான் முன் மொழிகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: தலைவர் அவர்களே, ஒரு பிரிவிலெஜ் என்பது இந்த சபையைக் குறித்த ஒரு அவமதிப்பாக இருக்கவேண்டும். அங்கே எழுதி இருப்பது சபையைக் குறித்த ஒரு அவமதிப்பாக யாரும் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

இரண்டாவது அங்கே அங்கத்தினர்கள் சபைக்கு நடந்து வருகிறவழியிலே மற்றவருக்காக எழுதி இருந்தாலும் அதை எடுத்துக் கொள்ள முடியும். யாரோ வெளியிலே ஏதோ எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் சபையின் பிரிவிலெஜ் மோஷனை எடுத்துக் கொள்வதாக இருந்தால் வேறு எந்த Transaction-ம் இந்த சபையிலே செய்ய முடியாது. ஆகவே இது பிரிவிலெஜும் அல்ல. அதற்குரிய மோஷனும் அல்ல.

SRI K. ANBAZHAGAN: Sir, I want an assurance from the Hon. Minister that the Government are not responsible for such an act when the Members are doing it.

SRI S. K. SAMBANDHAN: On a point of information, Sir.

MR. CHAIRMAN: The Chairman is on his legs now. I have heard the views expressed by the hon. Member and the Hon. the Leader of the House. In the matter of determination of privileges of the House or its Members, we are governed by Article 194 (3) of the Constitution which says that the powers, privileges and immunities of a House of the Legislature of a State, and of the Members and the Committees of a House of such Legislature, shall be such as may from time to time be defined by the Legislature by law, and, until so defined, shall be those of the House of Commons of the Parliament of the United Kingdom, and of its members and committees, at the commencement of this Constitution.

There can be a breach of privilege only if the Members are in any way prevented or obstructed from performing their duty as Members of this House. If the Members had been prevented while coming to or going from the House without any reason, then there would have been a case of breach of privilege. From the statements made on the floor of the House, I find no such act was involved by putting up the sign board. Nor can this be treated as a reflection upon any of the Members of this House

or its proceedings tending directly to obstruct or impede the House in the performance of its functions, or have a tendency to produce this result indirectly by bringing the House into odium, contempt or ridicule or by lowering its authority in any way.

Also, the matter has not been brought to the notice of the House immediately though the Members had an opportunity to do so. As the matter raised does not involve any breach of privilege, I withhold consent for the matter being raised.

IV.—CALLING ATTENTION TO THE PREVALENCE OF 'DENGUE' FEVER IN AN EPIDEMIC FORM IN THE CITY OF MADRAS AND ITS ENVIRONS.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Mr. Chairman, Sir, with your permission, I wish to call the attention of the Hon. the Minister for Public Health to a matter of urgent public importance, namely, the prevalence of 'Dengue' fever in an epidemic form in the City of Madras and its environs. This disease is spreading and thousands of people are affected. The after-effect of this disease is much worse and the people are disabled to attend to normal work for a number of days. So far the causes for this disease are not known and the proper treatment is not given to those affected. Hence, it is necessary on the part of the Government to take immediate measures to investigate the causes of this disease, to treat the patients properly and to prevent the spreading of the disease.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, on behalf of the Minister for Public Health, I wish to make the following statement:—

During the past two months, cases of fever with high temperature and pains all over the body and joints have been reported in Madras City. The high temperature persists for three or four days and comes down in many cases by a crisis. In some cases, relapses occur. In a few cases, mild rashes have also occurred. No hæmorrhagic symptoms have been reported. Patients complain of extreme weakness after recovery. The onset of this epidemic started in Mylapore first. Triplicane and Theagarayanagar followed suit and later on, by the end of August and at the beginning of September, North Madras especially, Royapuram and Tondiarpet started reporting cases.

The unseasonal recent heavy rains in the City has caused an increase in the breeding of the mosquitoes which are responsible for the transmission of this infection. Almost everybody is suceptible to infection and anybody bitten by an infected mosquito is likely to get the infection.

Only palliative and symptomatic treatment are given to patients. In some cases, preventive treatment, to prevent any complications of the lung, is given.

When the temperature persists, the patients are admitted in the hospitals and the treatment is continued till they recover. Since there is no specific therapy for the disease, the most urgent and most immediate measure of mosquito control has been undertaken on an intensive scale throughout the City of Madras. Recently a large number of persons were reported to be affected with Dengue fever in Melapalayam at Perambur. Arrangements were made with a Mobile Van Unit to render medical aid daily to the families and to all those affected with Dengue fever. This Unit consisting of one doctor, staff nurses, pharmacists, nursing orderlies, is being sent daily by turns from the following three institutions:—

(1) Government Royapettah Hospital, Madras.

(2) Government Kasturba Gandhi Hospital for Women and Children, Madras.

(3) Government Kilpauk Medical College and Hospital, Madras

The extent of the incidence and the correct number of persons suffering from the disease cannot be assessed, as many cases go to private doctors for treatment and they do not come under the official records. Special records of this prevalence were also not kept in the City hospitals except in the Infectious Diseases Hospital, Tondiarpet. As many as 3,125 in-patient and 1,517 out-patient cases of high fever were treated in the Infectious Diseases Hospital, Tondiarpet, up to 30th September 1964.

The Director of Medical Services has since issued circular instructions to the City hospital authorities to furnish data regarding the number of fever cases treated as in-patients and out-patients in their respective hospitals.

The Director of Public Health has also issued an informative press note in the local dailies informing the public about the prevalence of this disease and to report the occurrence of cases to the Corporation Health authorities. The intensification of control measures was discussed by the Director of Public Health with the Commissioner, Corporation of Madras and the Health authorities. As a result of those discussions, the Corporation of Madras has intensified the mosquito control measures. For this purpose Madras City is divided into 20 zones, each zone consisting of five divisions. Twenty men are working in each zone. They inspect every house and destroy the mosquito larvas in all the breeding places through antilarvicidial measures. The Government have sanctioned for this purpose the employment of 350 thozhilalis and 60 supervisors.

3 30 p.m.

A two per cent sample survey in the City to assess the extent of the incidence of the disease is to be undertaken shortly. As a preliminary measures, pre-testing of the pro forma prepared in this connection has been done in selected areas in the City by the State Health Directorate.

[Sri R. Venkataraman] [22nd October 1964

The Director of Public Health has also issued circular instructions alerting the Municipal Health Officers and Municipal Commissioners throughout the State to take intensive mosquito control measures in view of the prevalence of the high fever cases in the City.

The Government have since declared the epidemic haemorrhage fever (Dengue and Chikengunia) as a notifiable infectious disease under the Madras Public Health Act, 1939.

The Director of Virus Research Centre, Poona and Dr. Donald E. Carvey, Officer-in-Charge of the Vellore Field Station of the Virus Research are studying the situation. Thorough investigations are being made by a team of workers to determine the aetiology and the epidemiology of the disease including the clinical and laboratory studies.

It has been reported by the Director, Virus Research Centre, that as a result of preliminary Haemagglutination tests of paired sera, a virus, known as ' CHIKUNGINYA VIRUS ' was isolated from the acute sera of cases and also from the Mosquito (Aedes aegypti). Further efforts to isolate any other strain of virus of Dengue fever are being made. The Government have also approved the proposal of the Director of Public Health to have a courier service of sending messengers once in 3 days, to Vellore with specimens of blood smears of affected persons from the City.

The situation is under close watch.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Will the Government give an assurance that they will have a full dress debate about the health of the people in the City of Madras with reference to this Dengue fever and also as regards sewage disposal and allot a day, if not in this session at least in the next session?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, the rules of procedure provide for debates, discussion and other forms of raising a subject and a very senior and elder statesman as our hon. Member Sri Muthiah Chettiar knows it. If he gives notice, the Government will consider.

V.—GOVERNMENT MOTIONS.

(1) ASSOCIATION OF ONE MEMBER WITH THE COMMITTEE ON SUBORDINATE LEGISLATION OF THE ASSEMBLY.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I move—

" This House nominates the following one Member of the Council to associate with the Committee on Subordinate Legislation of the Legislative Assembly for the year 1964-65 in the vacancy caused by the resignation of his membership of the Council by Dr. P. V. Rajamannar with effect from 13th May 1964 :—

Sri M. Rajah Iyer. "

22nd October 1964]

MR. CHAIRMAN : The question is—

" This House nominates the following one Member of the Council to associate with the Committee on Subordinate Legislation of the Legislative Assembly for the year 1964-65 in the vacancy caused by the resignation of his membership of the Council by Dr. P. V. Rajamannar with effect from 13th May 1964 :—

Sri M. Rajah Iyer ".

The motion was put and carried.

VI.—GOVERNMENT BILLS.

(1) THE MADRAS APPROPRIATION NO. (6) BILL, 1964 (L.A. BILL No. 42 OF 1964)

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I move—

' That the Madras Appropriation (No. 6) Bill,[a] 1964 (L.A. Bill No. 42 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration '.

MR. CHAIRMAN : The question is—

' That the Madras Appropriation (No. 6) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 42 of 1964) as passed by the Assembly, be taken into consideration '.

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 and 3 were put and carried.

The schedule, clause 1 and the preamble were put and carried.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

' That the Madras Appropriation (No. 6) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 42 of 1964), as passed by the Assembly, be passed '.

MR. CHAIRMAN : The question is :

" That the Madras Appropriation (No. 6) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 42 of 1964) as passed by the Assembly be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(2) THE MADRAS APPROPRIATION NO. (7) BILL, 1964 (L.A. BILL No. 43 OF 1964).

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir I move—

' That the Madras Appropriation (No. 7) Bill,[b] 1964 (L.A. Bill No. 43 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration '.

---

a Printed as Appendix III on pages 183-185.
b Printed as Appendix IV on pages 185-187.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

'That the Madras Appropriation (No. 7) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 43 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration'.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, this Bill provides for a supplementary grant of Rs. 5 crores. If I remember aright, when the last supplementary demand was before the House, I had an opportunity to speak on the administrative side. Then I submitted certain suggestions to the Government that there should be two additional portfolios though not two additional Ministers to attend to certain things. One of them was to assess how far the moneys voted by this Legislature and utilised by the departments brought benefits to the teachers, not only teachers but the public in general. Then the other was to see that all appeals for consideration from the members of the general public as well as from the members of the services should be disposed of properly and within the shortest time possible and there should be a portfolio to attend to that. I remember well, the Hon. the Minister for Industries said that it was a costly affair. But, somehow or other. I should very much like the Government to see that whatever moneys are spent by the Government, reach the people properly.

Sir, yesterday, the hon. Member Dr. Hande pointed out that though everything looked well on paper, when we granted moneys or make suggestions, the benefits did not reach the people. That has been the case with regard to all departments including the Education department. So, what we would like to submit is that when we vote certain moneys for various items, we want to make sure that those moneys have been properly utilised and in proper time. It is essential that there should be a particular portfolio or at least a department to assess how far the moneys voted by the Legislature in each year reach the public. If the money has not been spent, they should examine why it was not spent within the time. If there has been excess expenditure, that should also be examined. It may be argued that in the memorandum supplied to us certain clarifications are given. But at the same time, I should like that more details should be forthcoming from the Government to convince the members of the Legislature as to how far the benefits reach the people. Now after 19 years of Swaraj we find that though somehow or other we are collecting a revenue of over 120 crores of rupees and spending even a little more than that, the benefits do not reach the people to the extent to which we expect at the time of voting the money in the legislature.

Now the real reason for this state of affairs should be ascertained. For instance, on 'Education' we have been spending
1-40 p.m. 12 to 14 crores of rupees. Now how far this has benefited the people should be assessed by a particular Minister. The Hon. the Minister for Education may be over-busy, but there should be a Deputy Minister or some other person or a Parliamentary Secretary

to look into the affairs of the expenditure each year and change the programme if that programme is not conducive to the result which we thought it would produce at the time of voting these moneys.

Now, Sir, we find that with regard to 'Education' the standard of education is going down and that, at the same time, national character is going down. Nobody can deny it. (Interruption). I am speaking with regard to Education and it will be a short speech. The statement made on the eve of the Solidarity Day goes to show that we are going down in national character and that if at all there is anything wrong with regard to food distribution or sales or with regard to buyers buying again and again, it all depends upon the question of want of realisation of accommodating the various individuals in the society and such a thing can be produced only by education and if in spite of the expenditure of 12 to 14 crores of rupees recurring every year, we are not able to produce the required national character which is reflected in the society after 19 to 15 years of Swaraj, it is but necessary for the department to go into the matter deeply and find out what has produced all this, namely, the want of national character. We are yet to realise it, as published by our leaders on the eve of the Solidarity Day, that we must all be one throughout from Kashmir to Cape Comorin.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, on a point of order. You are aware that in a debate on the Supplementary Estimates, the discussion should be confined to the points for which supplementary estimates are asked for and in the debate on Appropriation Bill on the supplementary estimates which have been adopted, the discussion is confined only to the particular subject on which any change or modification has been suggested. The hon. Member is making a budget speech which be should reserve for the next March Session of the Council. I would not have intervened. I tried to prompt him but since he did not listen to me, I have had to intervene.

MR. CHAIRMAN: I was also about to intervene. But the hon. Member is a non-stop speaker, and I could not do so.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: I would like to submit that this House has got only powers of recommendations with regard to Appropriation Bill. As this House does not have many opportunities to speak about the financial aspects according to the Constitution and as we have got no right to vote on demands.........

MR. CHAIRMAN: The hon. Member can talk about these in the General Budget. Instead of talking over a national subject, the hon. Member will confine his remarks to State affairs.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: What I wish to submit is that the administration must be checked then and there by a particular body which could have overall supervision and a co-ordinated view of the affairs in this State. It applies to our State only. I am speaking only with reference to Tamil Nad, our State. There

[Sri G. Krishnamoorthy] [22nd October 1964

should be some section or portfolio or at least a section of an office which could have an overall view, a supervisory view of the effects of the moneys voted and spent, so that people may have contentment. It is the contentment of the people that is aimed at by the Government and because we are in the opposition it must not be taken that we are not interested. Indeed we are as much interested as anybody else if not more in the welfare of the people and we want to see that the moneys go to the pockets of the people in the way of benefits and they are contented. So, my point and my conclusive submission is that there should be a portfolio or a separate Minister or at least a certain section of an office to see that the money voted upon by the Legislature and spent in the State reaches the people in the proper way whether it be in the Education department or in any other department. That is my submission, Sir.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir just five minutes. I wish to invite the attention of the Treasury Benches and the Members to the amount of Rs. 4,20,000 under Public Health in a total estimate of Rs. 5,25,00,000. I am afraid neither the Members of the Government nor even several Members of the House are aware of the grave danger in which we stand. I was not here yesterday when my hon. friend the Rajah of Chettinad intervened. I should like to correct one misapprehension. It is not the Director of Medical Service that is responsible, but it is the Director of Public Health.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I said only about the Director of Public Health.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I have seen reports in the papers.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Some papers published it correctly.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: The situation is so grave that it is no use Government saying that the Corporation is responsible. My own view is the Corporation health staff and the Corporation engineering staff should be provincialised and should be under this Government. There can be no question of these people discharging their duties. I personally know how grievously they err in the discharge of their duties. I do not want to give personal examples. There is no use spraying for mosquitoes when you allow large colonies of huts on the banks of the Cooum and everywhere with utmost insanitation possible. I am for giving of adequate facilities to the poor people who come here but if conflagration flares up, as it is not unlikely owing to the nature of the mosquitoes that have been found up, we shall be in the throes of the most terrible disease that has devastated many parts of the world. Aedesaegypli is responsible for what is known as Yellow Fever. It has very heavy mortality and in a congenial soil like India, it will be devastating. All your five crores of rupees will go to waste. I want immediately the Government to take action to

22nd October 1964] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

appoint a high power committee to consider these suggestions and I do not want to deal with it at length. I have many ideas about it. But, unfortunately, I am not a person to deal with ideas. I would beg of the Government not to take this as a sort of just a criticism but carefully to consider the increased allotment but that by itself will do no good unless other steps are initiated. The Corporation officials in their respective departments must be provincialised and they must be posted to the districts where they can learn lessons, and highly qualified persons must be posted periodically in the Corporation for five years at a time. Otherwise, they become petrified. They know only the four corners of Corporation office and nothing else. It is no use blaming the Commissioner for this. The Commissioner may be blamed for other things. I do not want to mention about them. But the duty of attending to the public road, the duty of attending to the public health, the duty of conservancy and all this work devolve on the Government. Look at the sight. We see about the way in which pipes are laid in the road. Is there any consideration for passenger traffic? Nothing at all. I am surprised that this is going at snail's pace which no city in the World will tolerate from any agency. If temporarily the Corporation officials can be taken over and the people with dynamic energy can be put in, things may be safe. I am making this appeal and I leave it to the Government.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: தலைவர் அவர்களே, இந்த அப்ரோபிரியேஷன் பில்லிலே சில வார்த்தைகள் கூற அனுமதி கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். முக்கியமாக Health ஐப் பற்றித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். முக்கியமாக மக்கள் படும் அவதியைப் பற்றி நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அம்மைத் தடுப்புக்காக நமது மாகாணம் பூராவும் ரஷ்யன் வாக்சின் என்ற மருந்தை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள். உண்மை என்னவாக இருந்தாலும், மக்கள் படும் அவதியையும் அரசாங்கம் உணரும். அதற்கு வேண்டிய பரிகாரம் செய்தால் நன்றாக இருக்கும்.

நான் அறிந்த வரையில் ரஷ்யாவில் அம்மைத் தடுப்பு வாக்சினை உபயோகிக்கும் விதம் வேறுவிதமாக இருப்பதாகவும், இங்கே இந்தியன் வாக்சினை எந்த முறையிலே உபயோகப்படுத்துகிறார்களோ அந்த முறையிலேயே அதை உபயோகப்படுத்துவதால் மக்களுக்கு கை வீங்குவது போன்ற இம்சை வந்து, அம்மைத் தடுப்புக்காரனைக்கண்டாலே மக்கள் ஓட்டம் எடுக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. எனவே ரஷ்யாவிலே எந்த முறையிலே அம்மைத் தடுப்பு வாக்சின் செலுத்துகிறார்கள் என்று கவனித்து அந்த முறையிலே இங்கே உபயோகிக்க வேண்டுமென்று பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நாமெல்லாம் இந்த சபையில் மெம்பர்களாக இருக்கிறோம். நமக்காக ஒரு லாபி என்று ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அந்த லாபியில் 15 நிமிஷங்கள் இருந்தால் மூச்சுத் திணறித்தான் இருக்க வேண்டுமே தவிர நல்ல மூச்சு விடுகிறமாதிரி இருப்பதாகத் தெரிய

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [22nd October 1964

வில்லை. சபையின் தலைவர் அவர்களும் அந்த லாபிக்குச் சென்று ஒரு மணிநேரம் அங்கே இருந்து, அதனால் நன்மையா; தீமையா என்று எண்ணி மெம்பர்களுக்கு எந்த விதமான லாபி கொடுக்க வேண்டும் என்று பார்க்கவேண்டும். ஜனநாயக நாட்டில் எல்லோரும் சமமாக இருந்தாலும், ஒரு குறைந்த அளவுக்காவது சவுகரியம் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். அந்தக் குறைந்த அளவு சவுகரியத்தைக் கொடுக்கும் அளவுக்கு, மூச்சுத் திணரல் ஏற்படாது இருக்கும்படி அந்த இடத்தை மாற்றித் தரும் படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இங்கேயுள்ள அங்கத்தினர்கள் அவசரமாக செக்ரட்டரி அவர்களிடம் போக வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு சில சமயத்தில் தேவையான உதவி பெறமுடியாத நிலைமை இருக்கிறது. அதற்காக அங்கத்தினர்களுக்கு உதவி செய்யும் வகையில் ஒரு செக்ஷனை ஏற்படுத்தி—அசெம்பிளியிலே 5, 6 வருஷங்களாக ஏற்படுத்தி செயல்படுகிறது என்று கேள்விப்படுகிறேன்—அங்கத்தினர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளையும், சவுகரியங்களையும் செய்து கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* திரு. க. அன்பழகன்: சட்ட மன்ற தலைவர் அவர்களே, இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கை மீது இங்கே செலவழிக்கப்படுகிற
3-50 p m தொகையைப் பற்றி அதிக கருத்துக்கள் தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியமில்லை என்றாலும், தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிற தொகையிலே பொது சுகாதாரத்துக்காக சென்னை நகரத்திலே உள்ள அம்மை நோயை ஒழிக்க அடையாளத்துக்காக ரூ. 100 ஒதுக்கி, 93,000 ரூபாய் அளவிற்கு முன் கூட்டியே திட்டமிட்டு இருக்கிறார்கள். நூற்றிருபது பணியாளர்கள் அம்மை குத்துகிற வேலையிலே ஈடுபட்டுள்ளார்கள்—சென்னை நகரத்தில் 18 லட்சம் மக்கள் வாழ்கிறார்கள்—பதிவு ஆகாமல் வாழ்கிற மக்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால் 20 லட்சம் இருக்க முடியும்—அந்த மக்களுக்கு அம்மை குத்த ஆறு மாத காலமாகும் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன். எனவே இப்படிப்பட்ட கொடிய தொத்து வியாதிகள் நாட்டு மக்களிடத்திலே பரவுகிற சூழ்நிலையில் உடனடியாகத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால் நீண்ட காலத் திட்டத்தைப் போல் நிறைவேற்றுகிற மனப்பான்மையை விட்டுக் குறிப்பிட்ட ஒரு மாதத்துக்குள் நிறைவேற்றுகிற ஏதாவது ஒரு வகையை கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

அடுத்து, இங்கே பரவிக் கொண்டிருக்கிற டெங்கு காய்ச்சலைப் பற்றிபொதுவாகப் பேசப்படுவது பர்மா அகதிகள் இறங்குகிற போது அவர்களைப் போதுமான அளவு தனித்துப் பாதுகாக்காத காரணத்தால், தனிப்பட்ட பிரித்து வைக்காத காரணத்தால் வந்து விட்டது என்ற ஒரு கருத்து நிலவுவதை மருத்துவ துறையிலே உள்ளவர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்து முடிவு சொல்லவேண்டும்.

ஆனால் அப்படிப்பட்ட நோய்க்குக் காரணமாக இருப்பது சென்னை நகரத்தின் பொதுவான சுகாதாரத் தன்மை குறைவு.

22nd October 1964] [திரு. க. அன்பழகன்]

இந்த சுகாதாரத் தன்மைக் குறைவை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டுமானால் அன்றாடம் தெரு சுத்தப்படுகிற முறையில் மட்டும் முடியாது. இப்பொழுது இருக்கிற sewage கழி நீர் திட்டம் 1920-ஐ ஒட்டி நிறை வேற்றப்பட்டது. அதை நிறைவேற்றுகிற போது ஆறு லட்சம் மக்களுக்குத் தேவையான திட்டம் இது என்று தெரிவிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது.

இப்போது அதைப் போல மூன்று மடங்கு மக்கள் வாழ்கிற காரணத்தால் தேவை பெருகி, கழிநீர் கால்வாய் போன்ற வசதிகள் குறைவாக இருக்கின்ற காரணத்தால் இன்றைய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. மாநகராட்சி மன்றம் தனது 6 கோடி ரூபாய் அளவு வருமானத்தில் இதற்கு ஒரு பெரிய தொகை ஒதுக்கவும் முடியவில்லை. அதை அரசாங்கம் தர முன்வருமானாலும் வட்டி செலுத்த அவர்கள் இயலாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். பொருளாதார அடிப்படையில் பார்க்கிறபோது இப்படிப்பட்டத் திட்டம் நிறைவேற்றுவதற்கு—சென்னை மாநகரம் முழுவதற்கும் தேவைப்படுகிற குடிநீர் திட்டம், கழிவு நீர் திட்டம், இயந்திரப் பொறி அமைப்புக்கள் pumping station முதலான ஏற்பாடுகளுக்குச் சென்னை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்று masterplan- பெரிய திட்டத்துக்கு இசைவு கொடுக்க வேண்டும். இன்று பொது சுகாதாரத்துக்கு ஒதுக்கப்படும் தொகையைப் பார்த்தால் அந்தப் பணம் க்ஷயரோகம் ஏற்பட்டு துன்புறுகிறவனுக்கு தலைவலி மருந்து கொடுப்பதைப் போல ஆகும். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும், ஆளும் கட்சியில் இருக்கின்ற செட்டி நாட்டு முத்தையா அவர்கள் நேற்றும் இது குறித்து பேசி இருக்கின்ற காரணத்தால் அதனை வற்புறுத்த இதை வாய்ப்பாகக் கருதி இந்த அவையிலே இதனை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

*THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I welcome the fairly strong criticism that has come both from the hon. Member Sri M. A. Muthiah Chettiar and the distinguished Leader of the Opposition in respect of the health problems. It should not be misunderstood that because the criticism relates to the Corporation of Madras, I welcome it. I say I welcome it because pointed attention of the people has been drawn to the unsatisfactory state of affairs in this City. So far as the Government are concerned I express only the embarrassment of the Madras Government to intervene in matters which are very largely within the jurisdiction of the local authorities. Since the disposal of sewage is one such matter, we found ourselves in a very difficult position to meddle or interfere with anything, which was within the jurisdiction of the Corporation. However, in view of the strong views expressed here, I shall convey the feeling of the Members of the House to the Government, and we will see what immediate action can be taken in this behalf.

Then, Sir, the question about the implementation of the programmes was raised by Sri G. Krishnamoorthy. Sir, the implementation is watched by the Accountant-General. The appropria-

[Sri R. Venkataraman] [22nd October 1964

tion of moneys, the expenditure thereon, the regularity and the legality of the expenditure, etc., are looked into. If there is any credit for the Madras Government to-day, it is because of the small Cabinet, and I do not want to lose even that. The suggestion that we should have more Ministers, Deputy Ministers, and all the other paraphernalia, does not commend itself to this Government.

Then, Sir, a point was raised by Sri K. Anbazhagan about the master plan for the City. There is no dearth of ideas. We have certainly very big master plans. But in this country, I find that the 'good' is the enemy of the 'better'. Every time we see that there is something better possible, we give up the 'good'. Now, immediately we can do at a practical level something to correct the errors, mistakes, and wrongs, and the undesirable state of affairs. Merely because we can do something better, in a grandiose fashion or in a big way, we seem to postpone all these things. Meanwhile, we allow even the good things that can be done to lapse, thereby allowing the conditions to deteriorate. I would think that, without waiting for any master plan, the Corporation should take over the problem of the disposal of sewage. If it comes to the Government with proper proposals, I can assure the Corporation that the proposals will receive sympathetic consideration.

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the Madras Appropriation (No. 7) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 43 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration'.

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2, the schedule, clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I move—

'That the Madras Appropriation (No. 7) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 43 of 1964), as passed by the Assembly, be passed'.

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the Madras Appropriation (No. 7) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 43 of 1964), as passed by the Assembly, be passed'.

The motion was put and carried and the Bill was passed.

V.—GOVERNMENT MOTIONS—*cont.*

(2) MOTION UNDER RULE 21 (3) OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL RULES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

"That under rule 21 (3) of the Madras Legislative Council Rules, item IV—Government Motion—on the Agenda be taken up before item III Government Bills".

22nd October 1964]

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That under rule 21 (3) of the Madras Legislative Council Rules, item IV—Government Motion—on the Agenda be taken up before item III—Government Bills".

The motion was put and carried.

(3) APPRECIATION OF THE SERVICES OF SRI C. D. NATARAJAN, M.A., B.L., FORMER SECRETARY TO THE LEGISLATIVE COUNCIL

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I move—

"That the Hon. Chairman be requested to convey to Sri C. D. Natarajan, M.A., B.L., on his laying down the office of the Secretary to the Legislative Council, the sincere appreciation of this House of the distinguished and outstanding services which he rendered to it and all its members by his deep knowledge of the procedures and precedents, law and conventions of Legislatures and in the conduct of the affairs of the Council and convey the good wishes of the Council for his success in his new assignment as Secretary of the Legislative Assembly".

Sir, for several years, Mr. Natarajan has been the Secretary to the Madras Legislative Council and he has been a sort of a friend and guide to most of the Members. After a very distinguished academic career, Mr. Natarajan joined the judiciary and distinguished himself. When he came to the Secretariat of the Legislature in Madras, he was not only very highly qualified in law, but he had vast experience in the interpretation of statutes and legislation. The work in the House of Legislature involves almost every day the application of rules, the application of the principles of parliamentary practice, and the interpretation of the legislation before the House, and therefore, calls for a very keen intelligence and a great deal of experience. Sir, it is no exaggeration when I say that Mr. Natarajan possessed all these qualities in the most abundant measure I have ever known. I have been reading of the various qualities that go to make a very good Civil servant in a Welfare State. During the course of my desultory reading I once came across an article and I do not know why immediately the image of Sri Natarajan came to my mind. The article went on to say that three qualities are essential for a Civil servant in the modern State. One is integrity, the second is efficiency, and the third is courtesy. So far as integrity is concerned, I can bear testimony to the fact that Mr. Natarajan never hesitated to put forward the correct interpretation. There were occasions when I did not agree with him. There were occasions when we tried to argue each other out into conviction. At all times I found that he had the highest integrity in the views that he held and he would not hesitate simply because it was the Leader of the House that was putting forward a proposition. I want to place on record the invaluable services which Sri Natarajan had rendered to the House as well as to all the Members in respect of

4-00 p.m.

the bold and impartial interpretation that he gave to the rules of this House and to the various practices that we had observed in this House.

Integrity and efficiency are combined in his case. There was not one lapse during all the time that he served as Secretary in this House, not any occasion on which either the rules were not observed or the procedures were not properly observed. If this House has had a very smooth and a very pleasant way of transacting its business, it is in no small measure due to the very able assistance which the Secretary, Mr. Natarajan, has given. Above all, he possessed and he continues to shower on the Members extreme courtesy. I do not think there is any single occasion on which any Member has found him discourteous or even unkind or harsh. His quiet dignity, his very simple and unassuming way and manner of speech, and his affability to all Members has made a very deep impression on all of us and I may say that we have a touch of regret in his leaving us. I say only " a touch of regret " because he goes on promotion to a higher office and it would be uncharitable on our part to say that he should not leave us. May I, on behalf of the House, request you, sir, to convey to Mr. Natarajan the good wishes of this House for his success in the new assignment that he is taking and our continued goodwill towards him even though he may be functioning in the other sphere ? Sir, I move the motion.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, it is with a sense of much pleasure that I associate myself with the sentiments expressed by the Leader of the House. Curiously enough, if Mr. Natarajan will recall, his assignment to this House coincided with my getting a place here as the Leader of the Opposition in 1952, so that I can say that I have had more contact with him than any other Member for several reasons. It is a pleasure and privilege for me to bear testimony to the fact that he has been courteous and extremely moderate in giving expression to his views even when they did not coincide with those of any other Member, more particularly of a Minister or even the Chairman of the House. Mr. Natarajan has got great gifts. He is well learned in parliamentary procedure. That by itself will not be a great accomplishment if he did not use it in the sense of a person devoted to parliamentary traditions. In Mr. Natarajan we have always found a person who took the utmost pains to see that parliamentary procedures were observed. I have known occasions when he could not agree with the Chairman of the Council and as always happens with him, he converted the Chairman to his views. He has converted me on many occasions and I have learnt what it is to be the Leader of the Opposition.

A legislature gains its reputation by three qualities. First of all, the attitude adopted by the Ministry, what is called the Official Benches, counts. Secondly, it is influenced by the reasoned attitude adopted by the Opposition whose duty it is to oppose when they do not agree but whose duty also is not to oppose merely for the

sake of Opposition. When twelve years ago I assumed this office and Sri Rajaji was the Chief Minister, I gave expression to this view and I am glad to say that on the whole we who are sitting on this side have always taken it as our motto. The third and the most important thing is the dignity of the House and how it is preserved. It is here that the Secretary plays a very important part in quietly telling the Members what is the best method of conducting themselves even when they are excited. He has been most impartial in giving advice. He has given the advice in the same spirit to the Members of the Treasury Bench as he has given to the Members of the Opposition. In regard to any matter referred to him, he has given his best and honest advice. May I also as Chairman of the Assurances Committee say how deeply we have appreciated his work? The Assurances Committee Report will be presented to you a little later. But I shall read the last sentence, if I may, from that report :

" On the conclusion of the consideration of the business of the agenda, the Chairman of the Committee expressed a special appreciation of the very valuable assistance rendered by Sri C. D. Natarajan and the Committee placed on record its special appreciation of the very valuable assistance rendered by him as Secretary of the Council."

Mr. Natarajan goes to another sphere where, I am sure he will give the same sort of advice irrespective of all other considerations and I would certainly say from my experience and that of the House that the Members will do well to pay heed to his advice in respect of all parliamentary affairs for conducting the business of the legislature and for the discharge of their own duties.

I associate myself wholeheartedly with the motion moved by the Leader of the House.

*டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: தலைவர் அவர்களே, நம்மிட 4-00
மிருந்து விடைபெற்றுச் செல்ல இருக்கின்ற நம்முடைய செயலர் p.m.
திரு. சி. டி. நடராசன் அவர்களுக்கு நம்முடைய வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்ற தீர்மானத்தை வழிமொழிந்து சில சொற்கள் பேச விரும்புகிறேன்.

திரு. கா. து. நடராசன் அவர்களோடு சென்ற ஆறு ஆண்டுகளாக இனிது பழகக்கூடிய வாய்ப்புப் பெற்றவர்களில் நானும் ஒருவன். வாய்ப்புப் பெற்றது மாத்திரமன்றி அவரிடம் நல்ல மதிப்பு வைக்கக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். திரு. நடராசன் அவர்கள் அன்பும், பண்பும், அறிவும் நிறைய உடையவர். நூல் அறிவோடு மட்டுமல்லாமல், சட்ட அறிவோடு மட்டுமல்லாமல் மதி நுட்பமும் வாய்க்கப் பெற்றவர் என்ற காரணத்தால் அவர் நல்ல வெற்றி மாலை சூடக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார். நான் சில நேரங்களில் நினைப்பதும் உண்டு: சில பெண்களைப்பற்றிச் சொல்லும் போது, அச்சம், மடம், நாணம் பயிர்ப்பு ஆகிய நாற்குணம்

வேண்டும் என்பர். மடம் என்றால் அறியாமை என்று தப்பாகப் பொருள் கொண்டு இருக்கிறார்கள் சிலர். தொல்காப்பியர் என்ன சொன்னார் என்றால் 'அறிந்தும் அறியாது போன்றிருப்பதுதான் மடம்' என்றார். பொருள் தெரிந்தும், அர்த்தம் தெரிந்தும், விஷயம் தெரிந்தும், அவசரப்பட்டுச் சொல்லிவிடாது அறிந்தும் அறியாதவர் போல இருப்பதுதான் மடம் என்று பேராசிரியர் போன்ற உரையாசிரியர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். நமது சட்டமன்றத்திற்கும் சரி, வேறு எந்தச் சட்டசபைக்கும் சரி, செயலாளராக இருக்கிறவர் விதிகளை நன்றாகத் தெரிந்திருந்தாலும், விஷய ஞானம் பெற்றிருந்தாலும் அவசரப்பட்டு துடி துடித்துச் சொல்லி விட முடியாத நிலையில் இருக்கக்கூடிய ஒரு நிலை இருக்கிறதே அதைப்பற்றி பொறுமை கொள்வதா, இரங்குவதா எனச் சில வேளைகளில் நான் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பதும் உண்டு. அம்மாதிரி வார்த்தைகளை உடனே துடி துடித்து மேடையிலே சொல்லி விடாமல் தலைவர் அவர்களிடம் ரகசியமாகக் காதோடு காதாக ஓதுவதை சில வேளையில் கண்டு இருப்போம். ஏதாவது ஒரு பிழை ஒரு நாள் திடீரெனத் தலைவர் செய்துவிட்டாலும் மறுநாள் திருத்திக்கொள்ளவேண்டி அவருடைய அறைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்படுவதும் உண்டு. நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் குறிப்பிட்டதுபோல அதைப்போன்ற நிலைகள் வாராமல் முன்னரே தடுத்து நிறுத்திய நல்லறிவு படைத்த திரு. சி. டி. நடராசன் அவர்களை இந்த அவையில் அவரோடு பழகியவர்கள் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. திரு. சி. டி. நடராசன் அவர்கள் மற்றவர்களோடு பழகுவதற்கு இனிய பண்பு உடையவர்; அறிவு மாத்திரம் இருந்தால் போதாது, பண்பும் வேண்டும்; ஒருவர் வல்லவராக இருந்தால் மட்டும் போதாது, நல்லவராகவும் இருக்க வேண்டும். அந்த முறையிலே அன்பும், அறிவும், மதி நலமும் பண்பும் ஆகியவற்றை ஒருங்கே பெற்ற சி. டி. நடராஜன் அவர்களை நாம் ஓரளவு இழக்கிறோம். ஆனாலும், தற்காலிக இழப்பு ஆனது மற்றொரு சபையினுடைய பெரிய ஆக்கம் ஆகும் என்று கருதி, அவர் அந்தச் சபையிலே போய்ச் சிறந்த வகையிலே இன்னும் நல்ல தொண்டு ஆற்றி நல்ல பேர் கொண்டு வருவார் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று சொல்லி அவர் செல்லும் இடமெல்லாம் சிறப்புறுக என்று வாழ்த்துகிறேன். வணக்கம்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, I am not decided whether I should speak in English or Tamil.

MR. CHAIRMAN : Tamil. The hon. Member is more effective in Tamil.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : All right. The Hon. Chairman has decided for me.

மதிப்புக்குரிய தலைவர் அவர்களே, ஸ்ரீ. நடராசன் அவர்களை இங்கே இருக்கிறவர்கள் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன்னால் எனக்கு ரொம்ப நாளாகத் தெரியும் என்று சொல்லி விடுகிறேன். ஏனென்றால் அவர் பி. எல். பரீட்சை தேர்ந்த பிறகு High Court

(ஹைகோர்ட்)-ல் இருந்த காலம் முதற்கொண்டு அவரைத் தெரியும். அதனாலே அவரோடு பழகுவதா ஒரு சலுகைகூட என்று நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். அவரும் அப்படித்தான் நினைத்தார் என்று நினைக்கிறேன். மேலும் இன்னொன்று; அதிகமாய் இந்தச் சட்டங்களைப் பற்றி அவரிடம் கூடிப்பேசி, கடிதங்கள் எழுதி, ஒப்புக்கொண்டு உங்களுக்குக் கொடுக்கிற வேலைகளையெல்லாம் குறைக்கின்ற வேலை என்னை விட அவருக்குத்தான் அதிகமாக இருந்தது. இங்கு திருத்தம் அதிகமாக நிறைவேறுவதில்லை. அனுபவத்தில் பார்த்து ஆகிவிட்டது. நான் 10, 12 வருடமாக இருக்கிறேன். ஒரே ஒரு தடவை திருத்தம் ஒன்று அந்த சபைக்குப்போயிற்று. அதற்கப்புறம் இது வரையில் ஒன்றும் அம்மாதிரி இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏதோ ஒரு கஷ்டம் வரும். எழுத்துக்கள் வார்த்தைகள் சரியாக இல்லாமல் சில கோளாறுகள் சில சமயம் இருந்தன. திருத்தம் என்று எதை எழுதிக் கொடுத்தாலும், அதை ஸ்ரீ நடராஜன் பார்த்து, ஒழுங்காக்கி, பாதகம் இல்லை என்று சொல்லி விடுவார். உங்கள் இஷ்டம் போல் செய்து விடுங்கள் என்று சொல்வேன். பிறகு பார்த்தால் சரியாக இருக்கும். நான் கொண்டுவருவதில் தப்பு இருக்கிறது என்று திருத்தங்கள் தள்ளப்படவில்லை. அந்தப் பெருமை முழுவதும் யாருக்கு என்றால் தன்னுடைய உயர்ந்த தன்மையால் அவற்றை சரி செய்து வந்த அவருக்குத்தான் என்று நான் சொல்வேன். அதோடுகூட அவருக்கு ஒரு மாதிரி களைப்பு வரலாம். அனாவசியமாகக் கொண்டு வந்து இருக்கிறார் என்று நினைக்கலாம். ஆனால் அது அவருக்குத் தோன்றவில்லை. எப்போது கொண்டு வந்தாலும், அதை வாங்கி சரியாகப் பார்த்து ஒழுங்கு பண்ணி, விரைவாக மன்றத்துக்கு அனுப்பி விடுவார். அவை எல்லாம் நிறைவேறுகிறதா என்பது வேறு விஷயம். ஆனால் எனக்கு அவர் ரொம்ப உபகாரமாக இருந்தார் அதற்காக ரொம்ப நன்றாகப் பாராட்டுகிறேன். நம்முடைய விதிகளிலே மசோதா கொண்டு வந்தால் 3 நாள் கழித்து தீர்மானம் கொண்டு வரலாம் என்று இருக்கிறது. ஆனால் அசெம்பிளியிலிருந்து மறுநாளே மசோதா வந்து விடும். அதற்காக காலையில் 12 மணி, 1 மணி, 2 மணி வரையில் கூடத் திருத்தம் கொண்டு வந்தால் அதை ஏற்றுக் கொள்வார். 2½ மணிக்குக் கொண்டு போனாலும் அதைப் பார்த்து கவனித்து, type பண்ணி மன்றத்துக்கு வருவதற்குள்ளே எனக்கு அனுப்புவார். மன்றத் தலைவர் ஆட்சேபணை பண்ணுவது இல்லை. இது தள்ளப்படப் போகிறது. இது அனாவசியமானது என்று இவர் நினைக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் அப்படி இவர் நினைப்பதில்லை. அதில் இருக்கிறது மரியாதை. அவர் அதற்குரியவர். அதைப் பார்க்கிற சமயத்தில் இந்தச் சட்ட விஷயத்தில் அவர் செய்து இருக்கின்ற உபகாரம் எவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது. கைம்மாறு செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை. ஒன்றும் செய்யப்படாது என்று சொல்கிறார்களே. ஆதலால் அதை ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. நன்றியை அவருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நுட்பமான அறிவு

இருக்கும். அறிவைக் காட்டிக்கொள்வதில் ஆசை இருக்கும். அது ஒரு பெரிய உபத்திரவம். நிமிஷத்துக்கு ஒரு தடவை அதைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருக்கும் ரொம்ப பெரியவர்களுக்குக்கூட அப்படி இருக்கிறது. அவர்கள் அறிவு இருக்கிறது என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைப்பார்கள். அது இல்லை அவரிடத்தில். யாரிடமும் எதை யும் ரொம்ப ரொம்ப மரியாதையாகச் சொல்வார். வாங்கிக் கொண்டால் சரி, இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை என்று இருந்து விடுவார். சிலருக்கு அறிவு இருக்கும். அதைக் காண்பிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையும் இருக்கும். அந்த ஆசை இவரிடத்தில் இல்லை. சில பேர் எல்லோரிடத்திலும் அன்பாக இருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு ரொம்ப அன்பாக இருந்து விடுவார்கள். அதனால் ரூலைத் தாண்டி விடுவார்கள். ஆனால் இவர் அன்பாக இருப்பார். சட்டத்தைவிட்டு இறங்கமாட்டார். சட்டத்திற்குப் புறம்பாக காலை வைப்பதாக இருந்தால், மரியாதையாகச் சொல்லி விடுவார். மரியாதையாகச் சொல்வதில் உள்ள சௌகரியம் அது. எப்போதும் சட்டங்களை நன்றாகப் படித்துக் கொண்டிருப்பார். 1957 வரையில்தான் சட்டம் அச்சாகி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.
4-20 p.m. அதற்குப் பிறகு வரவில்லை. நான் கவுன்சிலைவிட்டுப் போனதும் வருமோ என்னவோ தெரியவில்லை. ஆகையால் சில சட்டங்களை இங்கே வந்துதான் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அது விஷயத்தில் மேலும் கொஞ்சம் அவற்றைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு இவர் செய்து இருக்கும் உபகாரம் எவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது. குமாஸ்தாக்களுக்கு எழுதி சட்டங்களைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து எப்படியாவது கொண்டு வந்துவிடுவார். அந்த உபகாரத்தை நான் சொல்லத்தான் வேண்டும். சாதாரணமாக அவர் அவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. இப்போது சிலர் சில விஷயங்களைக் கேட்டால் அது எங்கள் ஜூரிஸ்டிக்ஷன் இல்லை, தெரியாது என்பார்கள். அப்படியில்லாமல் மூன்று நாளானாலும் சிரமப்பட்டு தேடி எடுத்துக் கொடுத்திருக் கிறார் இவர். மேலும் எங்களுக்கு வருகிற அலவன்சுகளை சீக்கிர மாகக் கொடுப்பார். அதையும் சொல்லத்தான் வேண்டும். கால தாமதமாக ஒரு மாதம் கழித்து வந்தால் என்ன செய்வது? சீக்கிரம் வேண்டுமென்று சொல்லி விட்டால், சீக்கிரமாக பணத்தைக் கொடுத்து விடுவார்கள். நாம் இங்கு வேறு ஒரு காரியமும் செய்யாவிட்டாலும் பணத்தையாவது ஒழுங்காக வாங்க நினைக்கலாம். இதைப் பெரியதாக நினைக்க வேண்டாம். பெரியதாக நான் சொல்லவில்லை. பணத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றுக் கும் வரவில்லை என்று சொல்வதாக நினைக்கக்கூடாது. இருந்தாலும் வீட்டுக்குப் போகும்போது பணம் வாங்கிப் போகலாமே என்ற நினைப்பு நமக்கு இருக்குமல்லவா? ஐந்தாறு நாட்கள் ஆகுமென் றால் நமக்குக் கஷ்டமேற்படும். இதையெல்லாம் செகரட்டரி செய்யும்போது சந்தோஷம் நமக்கு ஏற்படுகிறது. சில பேர் கூப்பிட்டுப் பேசினாலே ஏதோ கோபமாக இருப்பது போல இருக்கும். ஆனால் இவர் மற்றவர்கள் வரும்போதே நன்றாக

வரவேற்று அழகாகப் பேசி அனுப்பும் அந்த குணத்தை எல்லோரும் அவரிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு நாள் கூட தப்பான வார்த்தை அவர் வாயிலிருந்து வந்ததில்லை. ஒருவரைப் பற்றி ஒருவரிடம் ஒருவருக்கொருவர் சிநேகமாக இருப்பதற்காக 'அவர் இப்படி இவர் அப்படி' என்று சொல்வார்கள். இவர் அப்படிச் செய்வதில்லை. நம்மிடத்தில் மரியாதை காட்டினார்கள். தலைவர் அவர்கள் சொன்னதுபோல காரியதரிசியாக இருக்கிறவர் களுக்கு என்ன குணங்கள் இருக்க வேண்டுமோ அது எல்லாம் படிப்பு, தன்மை, குணம் எல்லாம் சேர்ந்திருப்பது அபூர்வம். இவரிடம் அவை எல்லாம் இருப்பது சட்டசபைக்கு அதிர்ஷ்டம். புதிதாக வந்திருப்பவரையும் எனக்கு ரொம்ப நாளாகத் தெரியும். அவரும் ரொம்ப நல்ல மனிதர்தான். அவர்களையும் நான் ஹை-கோர்ட்டில் பார்த்திருக்கிறேன். அதனால் அந்த விஷயத்தில் நமக்கு மகிழ்ச்சியே. ஸ்ரீ நடராஜன் அவர்கள் நெடுநாள் வாழ்ந்து நன்றாக இருக்கவேண்டும். அந்த சபையில் இருந்த திரு. ஆர். வி. கிருஷ்ண அய்யர், இன்னும் அதில் இருந்த நல்ல பெரியவர்களோடு ஒப்பிடும் அளவுக்கு வரவேண்டும். அந்த சபையில் வேகம் உண்டு. பெரியவர்கள் எல்லாம் பிரமாதமாக இருக்கிற இடம் அது. அதை யெல்லாம் கவனித்து சமாளிக்கும் சாமர்த்தியம் அவருக்கு இருக் கிறது. நான் வித்தியாசமாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இதைவிட கஷ்டமான சபை அது என்று தெரிவிப்பது என் கடமை. கேள்வி அதிகமாக வரும். பதில் சரியாகச் சொல்ல வேண்டும் அதற்கு வேண்டுமென்ற திறமையோடுதான் போகிறார். பயில்வானாகப் போகிறார். அதைப்பற்றி நமக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். அவருக்கு வேண்டிய சக்தியெல்லாம் கொடுத்து அனுப்புகிறோம். அந்த சபையில் உள்ளவர்கள் இதைப் பாராட்ட வேண்டும். வயதில் பெரியவனாக இருப்பதால் என்னுடைய ஆசீர்வாதத்தை அவருக் குக் கொடுத்து அனுப்புகிறேன்.

* திரு. க. அன்பழகன்: சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இது நாள் வரையில் சட்டமன்ற செயலாளராக விளங்கிய திரு. சி. டி. நாடராஜன் அவர்கள் அந்தப் பொறுப்பில் எந்தவகை யிலும் குறை ஏற்படாமல் செயலாற்றி தகுதியான சட்டசபை செயலாளராக இன்றைய தினம் பொறுப்பேற்றிருக்கிறார்கள். அதைப் பாராட்டுகிற வகையில், நமக்கு இதுவரையில் அவர் ஆற்றிய பணியைப்பற்றி நன்றி தெரிவிக்கும் வகையில், சட்டமன்ற முதல்வர் அவர்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் மற்றவர்களும் வரவேற்றுப் பேசி இருக் கிறார்கள். உண்மையாகவே சட்டமன்றச் செயலாளராக சிறந்த பணியாற்றினார் என்பதற்கு ஆளும் கட்சி, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கள் எடுத்துச் சொல்வதைவிட சிறந்த சான்று கிடைக்க முடியாது. சிறப்பாக வயதிலும் தகுதியிலும் மிக்க திரு. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் திருவாளர் சி. டி. நடராஜன் அவர்களுக்கு வாழ்த்து கூறியிருக்கிறார்கள். அவரிடத்தில் எந்தவிதமான

[திரு. க. அன்பழகன்] [22nd October 1964

குறையும் இல்லாமல் இருப்பதைத் தெரிந்து அவரிடமுள்ள நிறைவு களுக்காக வாழ்த்தியிருக்கிறார்கள். அந்தத் தகுதியையும் சிறப் பையும் பெற்ற திரு. சி. டி. நடராஜன் அவர்கள் நிச்சயமாக சட்ட சபை செயலாளராக இருந்து இதைவிடப் புகழ்பெறத் தக்கவரா வார் என்ற நம்பிக்கையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் திரு. நடராஜன் அவர்களுடன் சட்ட மன்றத்தின் மூலம் நெருங்கிய தொடர்பு பெறும் வாய்ப்பு பெற்ற வர்கள். நானும் மற்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழக அங்கத்தினர் களாக இருக்கிற எனது நண்பர்களும் அவருடன் அதிகமாகப் பழகுகிற வாய்ப்பை அண்மையில் பெற்றிருந்தோம். சட்டமன்றச் செயலாளர் என்ற முறையில் திரு. நடராஜன் அவர்களோடு அதிகமாகப் பழகவில்லை என்றாலும், அவர்கள் சிறந்த வழக்கறிஞ ராக இருந்ததையும் நீதிபதியாக இருந்து நடுவு நிலைமையோடு சிறந்த தீர்ப்புகள் பல வழங்கினார் என்பதையும் அரசாங்கச் சட்டத்துறையில் உள் செயலாளராக விளங்கியதையும் காண்கிற நல்ல வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறோம். சட்டசபைச் செயலாளராக இருக்கிற தகுதி சட்டத்துறையில் ஈடுபட்டு நீண்ட அநுபவமும் தேர்ச்சியும் உடையவருக்கு ஏற்படுகிறது என்பது தெளிவு. அவர்கள் நீதித்துறையில் இருந்திருந்தால், உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி யாகும் வாய்ப்பும் அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும். சட்ட சபைத் துறையில் இருக்க வேண்டுமென்ற அவாவுடன்—அப்போ திருந்த அமைச்சர் அவர்களும் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்—இங்கேயே செய லாற்றி வருகிறார்கள். திரு. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்களும் டாக்டர் இலட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்களும், எடுத்துச் சொல்லியதைப்போல மிகச் சிறந்த வகையில் சட்டமன்ற விதிகளை காப்பவராகவும் உறுப்பினர்கட்கு உதவக்கூடியவராகவும் இந்த மன்றத்தின் மிகச் சிறந்த தன்மைகளும், உரிமைகளும் பழாக்கப் படாமல் காக்கத் தக்கவராகவும் அவர்கள் விளங்கியிருக்கிறார்கள்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

எனவே அப்படிப்பட்ட எல்லாப் பயிற்சியும் தகுதியும் பெற்ற ஒருவர் இந்தச் சட்ட மன்றத்தினுடைய செயலாளராக இவ்வளவு நாள் பணியாற்றியதற்கு இங்கேயுள்ள எல்லா உறுப்பினர்களும் ஆழ்ந்த அன்பையும், சிறந்த நன்றியுணர்ச்சியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறார்கள். திருக்குறளிலே

"இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்"

என்ற கருத்து கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு செயலுக்கு யார் எப்படி தகுதியுடையவர் ஆகிறார் என்று ஆராய்ந்து பார்த்து, இதனை இவர் சிறப்பாகச் செய்வார் என்று கண்டுணர்ந்து அவரிடம் அந்த வேலையை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்பது குறள். எல்லா இடத்திலேயும் எல்லா அவையிலேயும் இது நடைபெறுவதில்லை.

22nd October 1964] [திரு. க. அன்பழகன்]

ஆனால் உயர்திரு. சி. டி. நடராஜன் அவர்களுடைய தகுதியை அறிந்து இந்த இடத்திலே அமர்த்தினார்கள். இப்பொழுது அவரது தகுதிச் சிறப்பை உணர்ந்து சட்டசபைக்கு அழைத்துக் கொள் கிறார்கள். அவர் இதைவிட மேலான இடத்துக்குத்தான் செல் கிறார் என்றால் அப்படிச் சொல்ல என்னுடைய வயது தான் காரணம் என்று திரு. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் சொல்ல மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். உரிமை காரணமாக எந்தவித மான விஷயத்தைப் பற்றிய முடிவு எடுப்பதாக இருந்தாலும், இந்தச் சபையின் கருத்தைவிட அந்த சபையின் கருத்துக்குத் தான் அரசியல் சட்டத்தின் மூலமாக முக்கியத்துவம் ஏற்பட் டிருக்கிறது. அதனால்தான் மிகப்பொறுப்பான இடத்துக்கு அவர் கள் செல்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஆனால் பொதுவாக வழக்கிலே நமது சபை மேல் சபை என்றும், அந்தச் சபை கீழ் சபை என்றும் கூறப்படுகிறது. மேலோர்கள் இங்கே இருக்கிறார் கள் என்பதையும் மனமார அறிகிறேன். மிக மேன்மையானவர் கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் மேல் சபை, கீழ் சபை என்று வழங்குவதைவிட மன்றங்களின் விதிகளைக் கூறும் ஏடுகளிலே எப்படி சட்ட மன்றம், சட்ட சபை, சட்டப் பேரவை என்று எழுதப்படுகிறதோ, அதுபோல வழங்குவது பொருத்தமாகும். சட்டப் பெருமன்றம் என்ற பொதுப் பெயர் சட்டசபைகளுக் கெல்லாம் வழங்குகிற நிலைமை ஏற்பட்டு, இது சட்ட மன்றம் எனவும், சட்ட சபை, சட்ட பேரவை எனவும் வழங்குவதும் நல்ல தாகும். மேல் சபையில் இருந்து கீழ் சபைக்குப் போகிறோம் என்ற எண்ணம் திரு. சி. டி. நடராஜன் அவர்களுக்கு ஏற்படாது என நம்புகிறேன். மிகப் பொறுப்பான இடத்துக்குச் செல்கிற ஒருவர் அதற்கேற்ற தகுதிகள் பெற்றிருக்கிற காரணத்தாலே சட்ட சபை சிறப்புறும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, அவரை வாழ்த்து வதற்கு வயது இல்லாவிட்டாலும் வாழ்த்தும் நல்லெண்ணத்தைத் தெரிவிக்கிற உரிமை இருப்பதால், என்னுடைய நல்லெண்ணத்தை இந்த சமயத்திலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

***திரு. வி. கே. இராமசாமி முதலியார்**: தலைவர் அவர்களே, திருவாளர் நடராஜன் அவர்களை எனக்கு அநேக ஆண்டுகளாகத் தெரியும். எங்களுடைய மாவட்டத்திலே இருந்து வருபவர். அவரு டைய தகப்பனார் அவர்களும் தாசில்தாராகப் பணியாற்றி நல்ல பெயர் பெற்றவர்கள். இவர் வழக்கறிஞராக இருந்து, பிறகு ஜில்லா முன்சீபாக இருந்து நல்ல முறையிலே பணியாற்றியவர். நான் இந்த சட்டமன்றத்தின் உறுப்பினராக இல்லாத போதிலும் அவரிடம் எனக்கு நெருங்கிய பழக்கம் உண்டு. தொடர்பும் உண்டு. ஏதாவது சந்தேகம் இருந்தால் அவரிடம் கேட்பது உண்டு. அவரும் நல்லமுறையிலே விளக்கம் சொல்வார்கள். அரசியல் சட்டத்தை நன்றாகப் படித்தவர். Rules of Parliamentary Procedure எல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்தவர். சட்டங்களைக் கரைத்துக் குடித்தவர் என்று கூட சொல்லலாம். அப்பேர்ப்பட்ட நல்ல நிபுணர் பிரமோஷனிலே சட்ட சபைக்குப் போவதைப்

[திரு. வி. கே. இராமசாமி முதலியார்] [22nd October 1964

பற்றிப் பாராட்டுகிறோம். நாட்டிலே அவருடைய திறமை அதிகமாகத் தெரிய வந்தது எப்பொழுது என்றால், முன்பு Legislative Assembly -இலே Deputy Secretary ஆக இருந்து இங்கு Secretary ஆக வந்த பிறகுதான். அதற்குப் பிறகு நன்றாகப் புகழுடன் வாழ்ந்து வருகிறார். அவர் மேன்மேலும் நல்ல புகழுடன் வாழ வேண்டும். சட்ட மன்றத்துக்கும் புகழ் கொண்டு வர வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அவ்ருடைய Successor ஆக வரும் திரு. அழகிரிசாமி அவர்களும் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் சட்டங்களையெல்லாம் பயின்று நல்ல முறையிலே பணியாற்றுகிறவர். அவரையும் நான் எல்லோர் சார்பாகவும் வரவேற்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. இராஜாராம்: தலைவர் அவர்களே, நமது செயலாளர் சட்ட சபையின் காரியதரிசியாக மாறுதலாகிச் செல்வது என் போன்றவர்களுக்குச் சற்று வருத்தம் கொடுப்பதாக இருக்கும். ஏனென்றால் அநேகமாக இந்த சபையிலுள்ள அங்கத்தினர்களில் என்னைப்போல அவரிடம் அவசியத்தை முன்னிட்டு நெருங்கிப் பழகியவர்கள், ஒவ்வொரு நாளும் அதிக நேரம் பழகியவர்கள் யாரும் இல்லை என்று சொல்லலாம். அப்படி நான் பழகியபோது, அவரிடம் நான் கண்ட எல்லா நற்குணங்களைக் காட்டிலும் ஒரு குணம் எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. பல பல கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் வருகின்றார்கள். நான் உட்கார்ந்து இருக்கும்பொழுதே அவரிடம் பல யோசனைகள் கேட்கிறார்கள். கேள்விகளுக்கு draft முதற் கொண்டு எழுதிக் கொடுக்கின்றார். காலஞ் சென்ற டாக்டர் சீனிவாசன் அவர்கள் அடிக்கடி வந்து போவதையும் பார்ப்பேன். நான் ஆச்சரியம் படுவதுண்டு, இவரிடம் எப்படி செயலாளர் நடராஜன் அவர்கள் நண்பராக இருந்து வரமுடிகிறது என்று. திடீரென்று நன்றாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே டாக்டர் சீனிவாசனுக்குக் கோபம் வந்துவிடும். பக்குவமாக அவருடைய கோபத்தைத் தீர்க்கக் கூடிய ஆற்றல் நமது நடராஜன் அவர்களுக்கு இருந்தது என்றால் அதைப்பற்றித்தான் ஆச்சரியப்பட்டேன். நமது முன்பிருந்த சபைத் தலைவருடன்கூட கோபித்துக்கொண்டு உபகேள்வி போடாமல் வெகு காலம் கடைசி வரையில் இருந்தார். அப்படிப் பட்ட ஒருவரிடம் இவ்வளவு சாமர்த்தியமாகப் பழகுகிறாரே என்று ஆச்சரியப்படுவது உண்டு. பொதுவாக சட்ட சபை செயலாளர் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு ஒரு இலட்சிய புருஷராக அவர் இருந்தார் என்றால் அது மிகையாகாது. அவர் உயர்திரு பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்களும் நண்பர் அன்பழகன் அவர்களும் சொன்னதைப் போல் சற்று சிரமமான வேலையைத்தான் மேற்கொள்ளப் போகிறாரேயொழிய, இதைவிட சவுகரியமான வேலையை மேற்கொள்ளப் போவதில்லை. அங்கேயும் நன்றாக சிறந்து விளங்குவார் என்பதிலே எனக்குக் கொஞ்சமும்

22nd October 1964] [திரு. கே. இராஜாராம்]

ஐயமில்லை. முதன் முதலில் இரண்டு சபைகளுக்கும் ஒரே Secretary இருந்தபோது, அவர் Deputy Secre'ary யாக இருந்தார். 1956-ல் என்று நினைக்கிறேன். நான் அந்த சபையில் கொறடாவாக இருந்தேன். அப்பொழுதும் நான் அவரிடம் நெருங்கிப் பழகும்படி இருந்தது. இப்பொழுது இந்த சபைக்கு வந்த பிறகும் நாள் தவறாமல் அவருடன் நெருங்கி எல்லா விஷயங்களையும் கலந்து என்ன என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை அவரிடம் யோசனைக் கேட்டுத்தான் செய்து கொண்டு இருந்தோம். இப்பொழுது Secretary -யாக வந்திருக்கும் நண்பரும் தொடர்ந்து அதே மாதிரி நடப்பார் என்ற ஒரு நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. அவர் அந்த சபையிலே Assistant Secretary யாக நியமிக்கப் பட்டதிலிருந்தே அவரையும் எனக்குத் தெரியும். சமீப காலத்தில் Depu'y Secretary யாகப் பணியாற்றி வந்திருக்கிறார்.

பொதுவாக சென்னை சட்ட சபை, சென்னை சட்ட மன்றம் இவைகளில் செயலாற்றுபவர்கள் மற்ற இலாகாக்களில் வேலை செய்வது போன்று திறமைசாலிகள் என்பது தேசம் பூராவும் அறிந்த பொதுவான உண்மை. இருப்பினும் இந்த விஷயத்தில் அது ஒரு சிறப்பான உண்மை. அவர் வயதில் அதிக வித்தியாசம் இல்லை—நானும் அவரும் ஒரே வயதுக்காரர்களாகத் தான் இருப்போம்—இருப்பினும் அவரை வாழ்த்துகிறேன். மேலும் நல்ல கீர்த்தியுடன் அங்கே செயலாற்ற வேண்டும். இந்த சபைக்கு அதன் மூலம் பெருமை உண்டு. முதலிலே இங்கே செயலாளராக இருந்து செல்வதனாலே அவர் அங்கே பெறும் கீர்த்தியிலேயும், பெருமையிலேயும் நமக்குப் பங்கு உண்டு என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

திருமதி சரஸ்வதி பாண்டுரங்கம்: உதவி சபைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய செயலாளர் அவர்களைப்பற்றி எல்லோரும் ஒரு மனப்பட்டு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். ஆறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அவருடன் நெருங்கிப் பழகுகின்ற நிலை ஏற்பட்டது. பெண்களிடத்தில் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக இருக்கும் ஒரு பாக்கியம் அவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஏனென்றால் பலபேர் பெண்களையே உதாரணமாக வைத்து இந்த நாட்டிலே இழிவு படுத்துகின்றபோது நம்முடைய காரியதரிசி அவர்கள் கட்சிக்கு அப்பாற்பட்டவராக, கட்சியெல்லாம் கடந்து மேலாக இருக்கின்ற புனிதமான தன்மையை மேற்கொண்ட காரணத்தாலே எல்லா கட்சிக்காரர்களும் இன்று பாராட்டுகின்ற பக்குவத்தை அவர்கள் பெற்றிருக்கின்றார்கள். நமது திரிபுரசுந்தரி அவர்கள் நோய் வாய்ப்பட்டு இருந்த காலத்திலே, சட்ட மன்ற உறுப்பினராக இருக்கிற எனக்குக்கூட வைத்திய உதவி அரசாங்கத்தில் கிடைக்கிறது என்று தெரியாது. இருந்தாலும், உடனே அவர் வருமானத்தில் பின்தங்கி இருக்கிறார்களே, அவர்களுக்கு, நம்முடைய சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கு, உதவி இருக்கின்றது. நீங்கள் இந்தத் துறையிலே பணம் பெறலாம் என்று பெரும் உதவி அளித்தார். யாராக இருந்தாலும் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள்

என்று சொல்கிறபோது கட்சி பேதம் அற்ற முறையில் எல்லோருக்கும் உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற பெரிய எண்ணம், உயர்ந்த எண்ணம், காந்திய எண்ணம் அவரிடம் இருக்கின்ற காரணத்தால், உயர்ந்த பதவி அவருக்குத் தேடி வந்து இருக்கிறது. இவ்வாறு, உண்மையாக உழைக்கின்ற உத்தமர்களைப் பார்க்கின்றோம். நம்முடைய அரும்பெரும் தலைவர் காமராசர் அவர்களைத் தேடி வருகின்ற பதவி போல உண்மையாக உழைக்கின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் நன்றாகத் தேடி பதவி வருகிறது. அதே விதமாகத்தான்
4-40 p.m. அரசாங்கத்தில் பணியாற்றி அரசாங்கத்துக்கு பேரைத் தேடித்தர வேண்டும் என்ற நினைக்கிற காரியதரிசி இருப்பார். ஆனால், அதற்கு அவர் எடுத்துக் காட்டாக இருக்கிறார்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

கூவம் நதித் திட்டம் என்பதைப்பற்றி மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகக் கேள்வி கேட்க வேண்டுமென்று, அவரை எப்படி எழுதுவது என்று கேட்டபோது அவர் சொன்னார். அரசாங்கத்தை ஒரு கேள்வி கேட்பதாக இருந்தால் இவ்வளவு பணம் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது, நீங்கள் அமைச்சரை அணுகி அவற்றைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று சொன்னார். அதைப் பார்க்கிறபோது அரசாங்கத்துடைய பொக்கிஷத்தையும், வரவு செலவு திட்டத்திலே இருக்கின்ற நுணுக்கங்களையும் ஆராய்ந்து தெரிந்து அதிகமான அளவு பணம் விரயம் செய்யவேண்டாம் என்று கூறி, அரசாங்கத்தைக் கட்டி காக்கின்ற அளவுக்கு உதவி செய்கிறார். நல்ல மனதுடன் அவர் இருந்தார். அதைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அந்த அளவுக்கு இருக்கின்ற காரணத்தால் நம்முடைய சகோதரர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள், அவர் செல்கிற இடத்தில் சிறப்பாக இருப்பார் என்று ஆசீர்வதித்தார்கள். உண்மையான உழைப்பும், கட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட நல்ல எண்ணமும் உடைய அவர் நல்ல பேரைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று எண்ணுகிற அந்த எண்ணத்தை இங்கு சொன்னாலே சிறப்பாக இருக்கும். இப்போது அவர்கள் செல்கின்ற இடத்தில் கஷ்டம் இருக்கும் என்று சொன்னார்கள். இருந்தாலும் இவர்கள் கஷ்டமாக அதை உணரமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல பொறுமை இருக்கிறது. எல்லோரிடமும் அதிகமாகப் பேச மாட்டார். அதிகமாகச் சொல்ல மாட்டார்கள். தேடிப் போகிறவர்களிடம் ஒரே ஒரு வார்த்தை சொல்லி முடித்துக்கொள்வார். குறைந்த வார்த்தை பேசி, எல்லோருடைய உள்ளத்தையும் மாற்றக் கூடிய சக்தி பெற்ற அவர், அந்த சபையில் கூட நல்ல பேரையும் புகழையும் பெற்று, தமிழக மக்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் நல்ல பேரும் புகழும் கொடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆண்டவன் அருள் புரிவாராக என்று கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திரு. வி. கே. பழனிசாமி கவுண்டர்: தலைவர் அவர்களே, ஸ்ரீமான் நடராசன் அவர்கள் வேறு எங்கேயோ போய்விடவில்லை. நம்முடைய அரசாங்கத்திலே, பக்கத்திலே இருக்கிற, 10 அடி பின்னால் இருக்கக்கூடிய, சபையில் காரியதரிசியாக இருக்கப்

போகிறார்கள். இங்கே பேசினதைப் பார்த்தால் ஒவ்வொருவரும் தன்னிடம் தான் அன்பாக இருந்தார் என்று நினைக்கிற நிலையில் அவர் நடந்துகொண்டு இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது. நான் ஏழு வருடமாக இந்த சபையிலே இருக்கிறேன். வந்தது முதல் எல்லோரும் சொன்னது போல, ஏதாவது கேட்க வேண்டுமானால் ரொம்ப அன்போடும் ரொம்ப பிரியத்தோடும் பேசிக் கொண்டு இருந்தார்கள். அவரைப்பற்றி பலபேர் பல விஷயங்களைச் சொல்லி ஆகிவிட்டது. நான் ஒன்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன். இந்த அரசாங்கத்திலே பல இலாக்காக்களில் இருக்கிற காரியதரிசிகள் இருக்கிறார்களே அவர்களைப் போலவேதான் இந்த இலாக்கா காரியதரிசியும் அதாவது சட்டசபையிலே இருக்கின்ற காரியதரிசிகளும் இருக்கிறார்கள். அந்த இலாக்காக்களைவிட இங்கே வேலைகளும் மக்களோடு பழகுகிற சந்தர்ப்பங்களும் அதிகமாக இருக்கின்றன. ஸ்ரீமான் பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் சொன்னதுபோல, மற்ற இடத்தில் போனால் அவர்களுக்கு இருக்கிற ஆற்றலைக் காட்டுகிற தன்மை இருக்கிறதைப் பார்க்கிறோம். இங்கு அங்கத்தினர்களோடு பழகிக்கொண்டு இருக்கின்றதால், நன்றாக அவர்களோடு பழக வேண்டியிருக்கிறது, சௌஜன்யமாகப் பேசி நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. மற்ற இலாக்காக்களின் காரியதரிசிகளுக்கு இருக்கிற சம்பள விகிதத்திலே இந்த இலாக்கா காரியதரிசியும் இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். இங்கே இருக்கின்ற காரியதரிசிக்குச் சம்பள விகிதம் குறைவாக இருக்கிறது என்று தெரிகிறது. அந்த வித்தியாசம் இருப்பது அவசியமில்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். தவிர, அந்த சபையிலே வேலை அதிகம். இங்கே இருக்கின்ற அங்கத்தினர்களைக் காட்டிலும் இரண்டு, மூன்று பங்கு அதிகமாக இருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமான் பாலசுப்ரமணிய அய்யர் சொன்னதுபோல கட்சிகள் ரொம்பக் கடுமையாய் இருக்கும். அவர்களோடு பழகவேண்டிய பொறுப்பும் அவருக்கு அதிகமாக இருக்கிறது. இதை சமாளிக்கின்ற சக்தியும் அந்த அனுபவமும் அவருக்கு இருக்கிறதினால் நன்றாக அந்தக் காரியங்களை அவர் செய்வார் என்று நாம் மனப்பூர்வமாக நம்பலாம். அவர் போய் அங்கே இருந்து நன்றாகக் காரியங்களை செய்யவேண்டும். நம்மைப்போல அல்ல. ஆறு வருடம் இங்கே இருப்போம். போய் விடுவோம். அவர் 57-58, வயது வரையில் வேலையிலே இருந்துஆக வேண்டும். அங்கே நன்றாக வேலை செய்து நல்ல புகழோடு அவர் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மறுபடியும் நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்வது எல்லா இலாக்காக்களின் காரியதரிசிகளினுடைய சம்பளத்திலே வித்தியாசம் இருப்பது கொஞ்சம் சரியில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர் நல்ல திடகாத்திரத்தோடும், புகழோடும் அந்தச் சட்ட சபையிலே வேலை செய்யவேண்டுமென்று ஆண்டவனைப் பிராத்தித்துக்கொண்டு பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: தலைவர் அவர்களே, திரு. சி. டி. நடராசனைப்பற்றி நான் ஏதாவது சொல்வது என்றால், காஞ்சிபுரம் என் சொந்த ஊர். எங்கள் ஊர் பிள்ளை நம்

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [22nd October 1964

பிள்ளையைப்பற்றி நான் பேசுவதில் எனக்கு ஒன்றும் திருப்தி இல்லாதுபோனாலும்கூட அறிவாளிகள் புகழ்கிறபோது ரொம்ப மகிழ்ச்சி. அவர் நல்ல சான்றுகளைப் பெற்று "ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச் சான்றோனெனக் கேட்ட தாய்" என்று வள்ளுவர் சொன்னது மாதிரி இருக்கிறார்கள். எனக்கு மகிழ்ச்சி, நான் சொல்வதிலே சிலாக்கியம் இல்லை, பொதுவாக நல்ல தன்மை உள்ள மனிதர். நான் இந்த சபைக்கு வருகிறபோது ஒன்றும் தெரியாது. சாதாரண local ஆள். சட்ட சபையிலே மேலே கீழே வந்தவர்களைப் பார்த்து திகைப்பாகத்தான் இருந்தது. நம் சொந்தக்காரர், நம் ஊர் ஆயிற்றே என்றும் நமக்கு வேண்டியவர் இங்கே இருக்கிறார் என்றும் நமக்குத் தான் உதவி செய்கிறார் என்றும் நினைத்தேன். ஆனால் யாரைப் பார்த்தாலும் அவர்களுக்கு நல்ல உதவி செய்திருக்கிறார் என்றுதான் சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் லாபமாக இருக்கிறார். எல்லோருக்கும் செய்தது தான் எனக்கும் அவர் செய்தார். எல்லோரிடமும் ஒரே மாதிரி நடந்து கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் எங்களுக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சி. காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வந்து இந்த மாதிரி சபையில் இவ்வளவு தூரம் பெருமை பெற்று சிறந்த காரியங்களைச் செய்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அதுபற்றி எல்லோரும் பேசும்போது எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். இங்கு இருக்கிறவர்களைவிட எனக்குத்தான் ரொம்ப சந்தோஷம். நான் பேசக்கூடாது என்று இருந்தேன். தலைவர் ஐயாதான் பேசும்படி செய்தார்கள். எப்போதும் செயலுக்குத்தான் மதிப்பு. மனிதனுக்கு என்ன மதிப்பு என்றால் அவர்களுடைய செயலினால்தான் மதிப்பு கொடுக்கிறோம் அதை இப்போது கொடுத்தார்கள். நானும் பார்த்து சந்தோஷப் பட்டேன். அதை வாயால் சொல்லவேண்டாமென்றிருந்தேன். நான் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்தவன், அதனால் பேசட்டுமே என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அவருடைய அப்பாவை, தாத்தாவையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். எனக்கும் 73 வயது ஆகிவிட்டதல்லவா? புத்தகத்தில் அச்சில் போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள் வயதை.

4-50 p.m. கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: உங்களைப் பார்த்துவிட்டு அந்தப் புத்தகத்தில் தப்பாகப் போட்டிருக்கிறார்களோ என்று நினைத்துவிட்டோம்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: 27 தேதிதான் வித்தியாசம். இன்னும் ரொம்ப நாளைக்கு இருக்கலாம். தாயுமானவர் பாடியது மாதிரி நாமும் இருக்கலாம். மனம் மாசு இல்லாமல் இருந்தால் நெடுநாளைக்கு எல்லோரும் இருக்கலாம். பெரியவர்கள் சொல்வதை தப்பு என்று நாம் நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறோம். ஆகையால் நமது செகரட்டரியைப்பற்றி பெருமை பாராட்டி அதில் பேச எனக்கும் இடம் கொடுத்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவர் நீண்ட நாள் வாழ்ந்து இன்னும் சீஃப் செகரட்டரி பதவிக்கு வரவேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன். ஹைகோர்ட் ஜட்ஜாகப் போகிறவரை இங்கே

22nd October 1964] *[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]*

இழுத்ததால், அவருக்கு இன்னும் உயர்வு அளிக்கவேண்டும். ஆகையால் அவர்கள் எங்கு போக வேண்டுமோ அந்த இடத்தில் வைத்தால் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வந்த எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.. நம் மந்திரி வெங்கட்டராமன் அவர்கள் சீஃப் மினிஸ்டர் பக்தவத்சலம் அவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். சாதாரண ஆள்களை எல்லாம் மேலே தூக்கிப் போட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு அறிவு உள்ளவரை ஏன் போடக்கூடாது? மனது வைத்தால் எல்லாம் ஆகிவிடும் என்று சொல்லி அவர்களை அந்த அளவுக்கு இந்த சர்க்கார் செய்தால் இவ்வளவு தூரம் அவர்களைப் பாராட்டியதற்கு பெருமையாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI M. RAJAH IYER : Mr. Chairman, Sir, friends who have known Mr. Natarajan for a longer period, grand old men who have known him from infancy, have spoken. But I believe I have also a right to speak on this occasion because I represent a particular category of members, members coming from the mufassal depending on the creature comforts available in the Legislators' Hostel which the Secretary of the Council never forgot. We have known him as Secretary to the House Committee and how zealous he was to see that the members of the Council did not lack any of the privileges that were being enjoyed by the Members of the Assembly. I cannot divulge here the certain fights he had to put up in order to get for us the privileges of staying in the hostel. I cannot say that all the lack of creature comforts has yet been removed or remedied. We have to put up with a number of inconveniences over there but this is not the occasion for me to catalogue them. But Sri Natarajan as Secretary to the House Committee did his best to ensure for us the availability of rooms in the Legislators' Hostel whenever we wanted them. So, we are extremely grateful to him for not having ignored that aspect of the question.

Sir, others have paid tributes to his courtesy, to his dignity, to his integrity and efficiency and his affability. What strikes me most is the very quiet manner in which he has gone about his job so thoroughly. They say : ' He manages best who manages least '. The House has been most orderly not because he has been managing least but because he has been seemingly managing least. He has not been very officious or showy in things he has been doing. With such quiet efficiency he has given great satisfaction to one and all of the members of the Council, and with great pleasure I associate myself with the sentiments expressed.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, I wish to pay my tributes to Sri Natarajan in only two sentences. He is an embodiment of patience as I have observed him all these 12 years or more. He has been very eager and willing in trying to treat us well and in satisfying us all these years. These qualities are worthy of emulation by all in the services.

[22nd October 1964

* MR. CHAIRMAN : Hon. Leader of the House, Hon. Ministers and Hon. Members, I fully associate myself with the fine compliments paid by the Hon. the Leader of the House, the hon. the Leader of the Opposition and other hon. Members. I know many other hon. Members want to speak on the motion. But for want of time it is not possible for them to do so. That does not mean they are not sharing the sentiments expressed by the speakers this evening.

I have heard of the merits of Sri Natarajan by way of hearsay reputation, that is, when I had no occasion to come into direct contact with him, or directly associate myself with the work of the Council. But during the last five or six months, I had immediate and intimate contact with him in the work of the Council. I have found him very efficient and thorough-going and very prompt in all the work entrusted to him. I would say he is the very personification of courtesy and good manners. Courtesy and good manners are becoming a rare commodity nowadays and that being so, it is indeed very pleasing to have one like Sri Natarajan.

Now, he has got a number of years to serve and he will be serving there in the Assembly next door. In this connection, I think he must have greater scope. Because of ability, good manners and other excellent equipment, which he has, one must have greater scope in a wider area. So, I think that the procedure or the rules may not be an obstacle for his serving in the Lok Sabha (Cheers). Therefor, if he does it, it will bring great credit to our State and I look forward to the day when he will be serving in the Lok Sabha.

I wish him long life, prosperity and honour. With these words, I now request the hon. Members to pass the motion unanimously with acclamation.

The motion was carried unanimously with loud and prolonged acclamation.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again tomorrow at 3 p.m.

The House then adjourned.

VII PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

94. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2223, Revenue, dated 31st August 1964, regarding the provisions of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, coming into force in Thorapalli Agraharam village in Salem district.*

95. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2155, Revenue, dated 24th August 1964, regarding amendment to Revenue Department Notification S.R.O. No. 5457 of 1957.*

96. *Summary of the Detailed Project Report on the Neyveli-Salem Steel Project.*

APPENDIX I.

[*Vide* Answer to Starred Question No. 13 on page 143 supra.]

(*a*) & (*b*) : Yes. 100 buses were sold to the Delhi Transport Undertaking in 1962–63. Their numbers and their prices are given in the statements annexed.

(*c*) Negotiations for the sale of 100 buses along with their spares, etc., were initiated by the Delhi Transport Undertaking and the terms agreed to by both the parties. A sale deed was also executed.

ANNEXURE.

LEYLAND ROYAL TIGER BUSES.

Serial number. (1)	Fleet number. (2)	Registration number. (3)	Year of manufacture. (4)	Sale value in Rupees. (5)
1	398	MSY 0405	1954	10,000
2	399	0563	1954	10,000
3	400	0619	1954	10,000
4	401	0655	1954	10,000
5	402	0665	1954	10,000
6	403	0691	1954	10,000
7	404	0731	1954	10,000
8	405	0736	1954	10,000
9	406	0776	1954	10,000
10	407	0815	1954	10,000
11	408	0883	1954	10,000
12	409	0924	1954	10,000
13	410	0950	1954	10,000
14	411	0994	1954	10,000
15	412	1008	1954	10,000
16	413	1082	1954	10,000
17	414	1093	1954	10,000
18	415	1192	1954	10,000
19	416	1293	1954	10,000
20	417	1309	1954	10,000
21	418	1334	1954	10,000
22	419	1379	1954	10,000
23	420	1446	1954	10,000
24	421	1478	1954	10,000
25	422	1516	1954	10,000
26	423	1628	1954	10,000
27	424	1704	1954	10,000

[22nd October 1964

LEYLAND ROYAL TIGER BUSES—*cont.*

Serial number. (1)	Fleet number. (2)	Registration number. (3)	Year of manufacture. (4)	Sale value in Rupees. (5)
28	425	1731	1954	10,000
29	426	1783	1954	10,000
30	427	1821	1954	10,000
31	428	1848	1954	10,000
32	429	1878	1954	10,000
33	430	1914	1954	10,000
34	431	1958	1954	10,000
35	432	1992	1954	10,000
36	433	2046	1954	10,082
37	434	2127	1954	10,077
38	435	2180	1954	10,000
39	436	2297	1954	10,099
40	437	2380	1954	10,787
41	438	2429	1954	10,703
42	439	2231	1954	10,794
43	440	2644	1954	11,544
44	441	2671	1954	11,480
45	442	2791	1954	12,332
46	443	2834	1954	12,332
47	444	2898	1954	12,290
48	445	3007	1954	12,328
49	446	3105	1954	13,005
50	447	3207	1954	12,750
			Total ..	5,20,603

LEYLAND WORLDMASTER BUSES.

Serial number. (1)	Fleet number. (2)	Registration number. (3)	Year of manufacture. (4)	Sale value in Rupees. (5)
51	478	MSY 3492	1955	13,600
52	479	3834	1955	16,798
53	480	4015	1955	16,425
54	481	4092	1955	16,169
55	482	4189	1955	16,860
56	483	4233	1955	16,640
57	484	4265	1955	16,296
58	485	4318	1955	17,191
59	486	4351	1955	17,133

22nd October 1964]

LEYLAND WORLDMASTER BUSES—*cont.*

Serial number. (1)	Fleet number. (2)	Registration number. (3)	Year of manufacture. (4)	Sale value in Rupees. (5)
60	487	MSY 4403	1955	17,111
61	488	4490	1955	17,230
62	489	4526	1955	17,196
63	490	4584	1955	17,878
64	491	4628	1955	17,999
65	492	4663	1955	18,063
66	493	4690	1955	18,020
67	494	4725	1955	18,128
68	495	4760	1955	17,957
69	496	4794	1955	18,714
70	497	4834	1955	18,827
71	498	4903	1955	18,792
72	499	4936	1955	18,695
73	500	4996	1955	19,735
74	501	5061	1955	19,727
75	502	5096	1955	20,379
76	503	5158	1955	20,507
77	504	5109	1955	20,613
78	505	5423	1955	20,646
79	506	5329	1955	20,571
80	507	5384	1955	20,585
81	508	5494	1955	21,483
82	509	5526	1955	21,394
83	510	5530	1955	21,280
84	511	5633	1955	21,310
85	512	5704	1955	21,456
86	513	5763	1955	22,072
87	514	5822	1955	21,931
88	515	5879	1955	22,057
89	516	5934	1955	22,155
90	517	5968	1955	21,980
91	518	6048	1955	22,047
92	519	6119	1955	22,794
93	520	6206	1955	22,801
94	521	6327	1955	22,787
95	522	6427	1955	23,522
96	523	6574	1955	23,733

[22nd October 1964

LEYLAND WORLDMASTER BUSES—*cont.*

Serial number.	Fleet number.	Registration number.			Year of manufacture.	Sale value in Rupees.
(1)	(2)	(3)			(4)	(5)
97	524	MSY 6630	..	..	1955	23,764
98	525	7487	..	..	1955	28,838
99	526	6703	..	..	1955	24,528
100	527	6778	..	..	1955	24,632
					Total ..	10,04,039

APPENDIX II.

(*Vide* Answer to Starred Question No. 15 on page 149.)

STATEMENT SHOWING THE INCOME DERIVED BY THE PANCHAYAT UNIONS IN MADURAI DISTRICT FOR THE YEAR 1963–64.

Name of the Panchayat Unions.			Total income for 1963–64.		Total expenditure for 1963–64.	
(1)			(2)		(3)	
			RS.	NP.	RS.	NP.
1 Madurai West	..	..	6,83,112	77	6,48,681	20
2 Chellampatti	..	..	4,00,525	59	5,17,640	47
3 Kalligudi	..	..	5,50,188	25	6,11,791	27
4 T. Kallupatti	..	..	6,11,599	00	6,51,666	66
5 Madurai East	..	..	3,47,230	56	5,88,848	79
6 Batlagundu	..	..	6,10,145	55	5,72,959	20
7 Tadipatti	..	..	6,28,273	77	8,29,741	18
8 Usilampatti	..	..	4,86,263	06	5,66,161	18
9 Nilakottai	..	..	7,65,945	61	8,17,262	15
10 Alanganallur	..	..	4,96,503	82	7,41,893	98
11 Sedapatti	..	..	5,23,521	23	6,13,998	60
12 Melur North	..	..	4,92,202	00	7,90,557	04
13 Tiruparankundram		..	9,24,569	00	10,38,599	89
14 Tirumangalam	..	..	5,40,333	89	6,23,819	68
15 Melur South	..	..	7,34,906	90	7,89,500	92
16 Natham ..	..	..	5,79,812	02	6,78,483	21
17 Dindigul ..	..	..	6,09,239	95	6,22,366	72
18 Andipatti	..	..	7,77,271	67	10,57.562	78
19 Vadamadurai	..	..	4,42,355	59	4,52,821	02
20 Athur ..	..	..	9,05,868	09	8,77,544	56
21 Palayam ..	..	..	5,11,406	76	5,16,313	02

22nd October 1964]

Name of the Panchayat Unions.			Total income for 1963–64.		Total expenditure for 1963–64.	
(1)			(2)		(2)	
			RS.	NP.	RS.	NP.
22 Shanarpatti	..	..	5,73,939	20	5,83,259	39
23 Bodinaickanur	..	..	8,33,405	59	8,45,894	66
24 Palani ..	..	..	6,44,097	45	6,35,120	13
25 Kodaikanal	..	..	4,59,407	71	4,09,484	04
26 Oddanchatram	..	..	8,61,023	10	7,96,656	09
27 Chinnamanur	..	..	6,47,864	30	6,51,781	53
28 Uthamapalayam		..	3,07,864	64	8,47,832	75
29 Theni ..	..	..	7,49,771	70	7,82,799	55
30 Cumbum ..	..	..	6,47,479	90	5,96,580	10
31 Vedasandur	..	..	5,69,185	52	5,93,779	83
32 Reddiarchatram ..		..	6,08,738	59	6,21,467	64
33 Periakulam	..	..	6,70,501	32	7,24,777	44
34 Thoppampatti	..	..	6,85,483	55	6,12,645	10
		Total ..	1,08,80,938	40	2,33,10,298	77

APPENDIX III.

[*Vide* Item VI (1) on page 155.]

L. A. Bill No. 42 of 1964.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to provide for the authorization of appropriation of moneys out of the Consolidated Fund of the State to meet the amounts spent on certain services during the financial year ended on the 31*st day of March* 1962, *in excess of the amounts authorized or granted for the said services.*

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fifteenth Year of the Republic of India, as follows :—

1. *Short title.*—This Act may be called the Madras Appropriation (No. 6) Act, 1964.

2. *Issue of Rs.* 3,98,12,405 *out of the Consolidated Fund of the State for the financial year ended on the* 31*st March* 1962.—The sums specified in column (5) of the Schedule amounting in the aggregate to the sum of three crores, ninety-eight lakhs, twelve thousand, four hundred and five rupees shall be deemed to have been authorized to be paid and applied from and out of the Consolidated Fund of the State to meet the amounts spent for defraying the charges in respect of the services and purposes specified in column (2) of the Schedule during the financial year ended on the 31st day of March 1962, in excess of the amounts authorized or granted for those services and purposes for that year.

[22nd October 1964

3. *Appropriation.*—The sums deemed to have been authorized to be paid and applied from and out of the Consolidated Fund of the State under this Act shall be appropriated and shall be deemed to have been appropriated for the services and purposes specified in the Schedule in relation to the financial year ended on the 31st day of March 1962.

THE SCHEDULE.

(*See* sections 2 and 3.)

Demand number.	*Services and purposes.*	*Sums.* *Voted by the Legislative Assembly.*	*Charged on the Consolidated Fund of the State.*	*Total.*
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS.	RS.	RS.
I	Land Revenue Department .	6,49,141	..	6,49,141
III	Forest Department	..	244	244
V	Motor Vehicles Acts—Administration.	6,246	..	6,246
VII	Irrigation	66,02,089	..	66,02,089
VIII	Head of State, Ministers and Headquarters Staff.	1,70,088	..	1,70,088
IX	State Legislature	1,925	..	1,925
X	Elections	6,89,196	..	6,89,196
XI	District Administration and Miscellaneous.	16,86,457	..	16,86,457
XIV	Police	..	5,586	5,586
XV	Education	1,21,91,925	412	1,21,92,337
XVI	Medical	42,70,386	..	42,70,386
XVIII	Agriculture	..	6,194	6,194
XX	Animal Husbandry	8,42,213	..	8,42,213
XXII	Industries and Cinchona ..	..	4,340	4,340
XXV	Harijan Uplift	6,09,554	..	6,09,554
XXVI	Community Development Projects, etc.	4,17,572	..	4,17,572
XXVII	Civil Works—Works ..	..	793	793
XXVIII	Civil Works—Establishment, Tools and Plant.	26,99,500	..	26,99,500
XXXI	Pensions	20,10,058	..	20,10,058
XXXII	Stationery and Printing ..	3,32,956	..	3,32,956
XXXIII	Miscellaneous	37,97,032	..	37,97,032
XXXIV	Other Miscellaneous Contributions and Assignments.	3,64,329	..	3,64,329
XXXV	Road Transport Schemes ..	23,43,615	..	23,43,615
XLI	Capital Outlay on Industrial Development.	..	3,409	3,409
XLII	Capital Outlay on Civil Works.	78,771	304	79,075
XLIV	Commuted Value of Pensions.	..	28,070	28,070
	Total ..	3,97,63,053	49,352	3,98,12,405

22nd October 1964]

I certify that this is a Money Bill.

FORT ST. GEORGE,
MADRAS-9,
22nd October 1964.

S. CHELLAPANDIAN,
Speaker, Madras Legislative Assembly.

APPENDIX IV.

[*Vide* Item VI (2) on page 155.]

L.A. Bill No. 43 of 1964.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to provide for the appropriation of certain further moneys out of the Consolidated Fund of the State for the service of the financial year which commenced on the 1st April 1964.

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fifteenth year of the Republic of India as follows:—

1. *Short title.*—This Act may be called the Madras Appropriation (No. 7) Act, 1964.

2. *Supplementary appropriation out of the Consolidated Fund for the financial year which commenced on the 1st April 1964.*—The State Government may appropriate out of the Consolidated Fund of the State, for the financial year which commenced on the 1st April 1964, a further sum not exceeding five crores, twenty-four lakhs, ninety-three thousand and three hundred rupees being moneys required to meet—

(*a*) the supplementary grants made by the Madras Legislative Assembly for that period, as set forth in column (3) of the Schedule; and

(*b*) the supplementary expenditure charged on the Consolidated Fund of the State for that period, as set forth in column (4) of the Schedule.

THE SCHEDULE.

Demand number.	*Services and purposes.*	*Sums not exceeding* *Voted by the Legislative Assembly.*	*Charged on the Consolidated Fund of the State.*	*Total.*
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS.	RS.	RS.
I	Land Revenue Department.	2,20,100	..	2,20,000
II	Motor Vehicles Acts—Administration.	30,000	..	30,000
III	General Sales Tax and other Taxes and Duties—Administration.	2,10,000	..	2,10,000
IV	Stamps Administration.	1,000	..	1,000

[22nd October 1964

Demand number.	Services and purposes.	Sums not exceeding — Voted by the Legislative Assembly.	Charged on the Consolidated Fund of the State.	Total.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS.	RS.	RS.
V	Registration Department.	2,00,000	..	2,00,000
VI	State Legislature ..	10,000	..	10,000
VII	Elections	30,000	..	30,000
VIII	Head of State, Ministers and Headquarters Staff.	6,60,100	..	6,60,100
IX	District Administration and Miscellaneous.	95,80,800	..	95,80,800
X	Administration of Justice.	4,20,000	..	4,20,000
XI	Jails	1,40,000	..	1,40,000
XII	Police	37,10,000	..	37,10,000
XIII	Education	35,52,200	..	35,52,200
XIV	Medical	20,51,400	..	20,51,400
XV	Public Health ..	4,20,100	..	4,20,100
XVI	Agriculture ..	21,25,000	..	21,25,000
XVII	Fisheries	1,40,700	..	1,40,700
XVIII	Animal Husbandry ..	45,49,700	..	45,49,700
XIX	Co-operation ..	3,00,300	..	3,00,300
XX	Industries	27,37,100	..	27,37,100
XXIII	Community Development Projects, etc.	7,00,000	..	7,00,000
XXIV	Labour including Factories.	1,20,000	4,100	1,24,100
XXV	Welfare of the Scheduled Tribes, Castes and other Backward Classes.	13,70,700	..	13,70,700
XXVI	Irrigation	10,13,100	..	10,13,100
XXVIII	Public Works—Establishment and Tools and Plant.	6,57,900	..	6,57,900
XXIX	Public Works—Grants-in-aid.	100	..	100
XXX	Road Transport Schemes.	97,500	2,00,000	2,97,500
XXXIII	Miscellaneous ..	9,53,000	..	9,53,000
XXXIV	Stationery and Printing.	2,00,000	..	2,00,000
XXXV	Forest Department ..	3,10,000	..	3,10,000
XXXIX-A	Capital Outlay on Consumer Co-operatives.	1,50,300	..	1,50,300
XL	Capital Outlay on Industrial Development.	23,05,300	2,05,400	25,10,700
XLI	Capital Outlay on Irrigation.	2,65,100	..	2,65,100

[22nd October 1964]

Demand number.	Services and purposes.	Sums not exceeding — Voted by the Legislative Assembly.	Charged on the Consolidated Fund of the State.	Total.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS.	RS.	RS.
XLII	Capital Outlay on Public Works.	25,70,300	67,400	26,37,700
XLIV	Capital Outlay on Forests.	1,64,500	..	1,64,500
XLVII	Loans and Advances by the State Government.	1,00,50,200	..	1,00,50,200
	Grand Total ..	5,20,16,400	4,76,900	5,24,93,300

I certify that this is a Money Bill.

FORT ST. GEORGE,
MADRAS-9,
22nd October 1964.

S. CHELLAPANDIAN,
Speaker, Madras Legislative Assembly.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Friday, the 23rd October 1964.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Promotion of Last Grade Government Servants to Higher Cadre

* 16 Q.—SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the action taken on the recommendation made by the Pay Commission about the promotion of Last Grade Government Servants to Higher Cadre?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government have decided that out of every three substantive vacancies arising in the post of Attenders in the Madras General Subordinate Service, one vacancy should be filled by the appointment of a Last Grade Government servant, who possesses the requisite educational qualification. Temporary vacancies will also be filled by appointing last grade Government servants thereto to the extent that qualified persons in that service are available.

SRI M. RAJAH IYER: In view of the fact that the number of qualified candidates among peons should be very poor, has not the Pay Commission suggested the holding of E.S.L.C. standard examination by the Madras Public Service Commission for these peons so that they may qualify themselves for the post of Attenders?

The HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, this is exactly what the Madras Pay Commission has suggested: ' We also recommended that, in view of the higher standards of literacy among peons these days, direct recruitment to the category of attenders may be stopped and peons who are educationally or otherwise qualified to hold the post of attenders may be promoted to the future vacancies in the ranks of attenders. To this end, the Madras Public Service Commission or some other suitable authority may hold an examination of the Elementary School-Leaving Certificate Standard, on the lines of the examination of the S.S.L.C. Standard now conducted by the Commission, and all peons who pass the special test may be considered for promotion to the post of attenders even though they may not have received formal education up to the VIII Standard '.

SRI M. RAJAH IYER: May I add that unless this test of the E.S.L.C. Standard is held by the Madras Public Service Commission, no peon would ever acquire the qualification? May I request the Government to see to it that this test is held? Though it is

[23rd October 1964

three years since the recommendation was made, the Madras Public Service Commission has not held any test of the E.S.L.C. Standard for the last grade servants.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the Government have examined the suggestion and have decided that it is not feasible to adopt the suggestion, because, as a rule, peons might not have had opportunities to improve their academic knowledge, while they were in service.

Pay for Commercial Instructors

*17 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether the recent enhanced scale of pay for Commercial Instructors is applicable to those with higher grade qualifications in typewriting and some other Commercial subject other than shorthand?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, what is the difficulty in just extending the benefit of the scale of pay to those who have got higher grade qualifications?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the qualifications prescribed for the post of Commercial Instructors in the Madras Educational Subordinate Service are (1) Minimum general educational qualification as prescribed in the Schedule to the General Rules for the Madras State and Subordinate Services; and (2) a pass in State Government Technical Examination in Shorthand and typewriting by the higher grade; persons who have passed in only one of the subjects by the higher grade being eligible only if persons who have passed in both the subjects by the higher grade are not available.

Sir, on a further consideration, it was decided that Commercial Instructors who have passed in Shorthand and Typewriting by the Higher Grade be allowed the scale Rs. 125—5—175 and Commercial Instructors who have passed only in Shorthand or Typewriting by the Higher Grade be allowed to continue to have the scale of Rs. 100–5–150. The question is whether the enhanced scale of Rs. 125-5–175 is applicable to those with higher grade qualifications in Typewriting and some other Commercial subjects other than 'Shorthand'. The enhanced scale is not applicable to any Instructor who has not passed both shorthand and Typewriting by the Higher Grade.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, do the Government attach more importance to shorthand than book-keeping, banking or correspondence? Is it not proper that they should also be paid the same pay and allowances?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : For certain purposes the Government do attach importance to shorthand.

23rd October 1964]

SRI M. RAJAH IYER : May I point out that shorthand certainly is not one of the subjects to be taught by Commercial Instructors? Shorthand is taught by Secretarial Assistants. We are interested in higher grade qualifications and the Commercial Instructors are not expected to handle higher grade shorthand class. May I submit that in the place of shorthand, a higher grade certificate in Book-Keeping might be considered as equivalent to the minimum qualification required?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The hon. Member may put a separate question.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is there any representation from the Commercial Instructors on this subject?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have no information.

Salaries of teachers in aided elementary schools.

*18 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether it is a fact that certain teachers in aided elementary schools in Alwarthirunagari Panchayat Union could not get salaries for several months for want of sanction of such posts; and

(b) if so, the action taken in this regard?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes. Six teachers in four aided elementary schools were not paid their salaries, as they were appointed by the managements without the concurrence of the Panchayat Union Council.

(b) Orders have been issued to the Commissioner, Panchayat Union, Alwarthirunagari, to sanction the grant to the managements of the aided schools for payment of salaries to all the six teachers from the date of their appointments.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is it not better for Government to lay down a specific rule that under certain conditions teachers can be appointed and their salaries drawn in advance without waiting for the sanction?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Under the existing statute elementary education is the responsibilty of the Panchayat Unions. Therefore, it is not possible to dispense with the rule that previous sanction of the Panchayat Unions must be obtained.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, may I know what steps Government intend to take to avoid such delays in approval or sanction of such posts and payment of salaries?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government have been examining this question.

Abolition of toll gates

* 19 Q.—SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state whether there is any proposal before the Government to review the rate of compensation paid to the Municipalities in view of the loss of income due to the abolition of toll gates?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: இல்லை.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : இதனால் வருமானம் பாதிக்கப்படுகிறது. 1932-ல் ஜீவனாம்சம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது ஜீவனாம்சம் மாதிரி கொடுத்ததே தவிர மானியம் அல்ல. ஜீவனாம்சத்தை மாற்ற முடியாது. எங்களுக்கு வருமானம் குறைகிறது. கடன்தான் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்கிறார்களே தவிர பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகமாக தருவது மாதிரி கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள். 1932-ம் வருஷத்திலிருந்து இப்போது எவ்வளவோ வாகனங்கள் ஜாஸ்தியாகியிருக்கின்றன. வண்டிகள் அதிகமாக ஓடுகின்றன. எட்டு கால், பன்னிரண்டு கால் வண்டிகள் எல்லாம் வருகின்றன. அவற்றில் வருவதைக் கொண்டு அதிக வருமானம் கிடைக்க வழி செய்யப்படுமா? ஒன்றுக்கு ஒன்பதாக இப்போது வருகிறது. அதைக் கொடுக்கக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : சேர்மன் அவர்களே, இந்த விஷயம் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு சர்க்கார் வந்த முடிவு என்னவென்றால் இப்போது பலவிதமான லோன்கள், மானியங்கள் முதலியவை கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவையெல்லாம் கொடுப்பதால் 'டோல் காம்பன்சேஷனை' அதிகரிக்கவேண்டியதில்லை என்று முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். வேறு துறையில் சர்க்கார் மானியமாகக் கொடுப்பதாக இருந்தாலும், சர்க்கார் இதே பணத்திலிருந்து தான் கொடுக்கவேண்டும். சர்க்காரிடத்தில் இருக்கிற ஸ்டேட் ஃபைனான்ஸ் லிருந்துதான் கொடுக்கவேண்டும். அதனால் அதை அதிகரிக்கவேண்டாமென்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, சுங்க வரியை அரசாங்கம் எடுத்துவிட முன்வந்ததன் காரணமாக நகரசபை வருவாய் குறைந்திருக்கிற நிலையில் ரோடுகள் அபிவிருத்தி செலவிற்கான முழு தொகையையும் அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொண்டு மானியமாக வழங்க முன்வருமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: நகரசபை, கார்ப்பரேஷன் போன்றவைகள் முக்கியமான ரோடுகளைக் குறித்து உதவ வேண்டுமென்று கேட்டால் சர்க்கார் அதைப் பரிசீலனை செய்யும். இப்போது கூட சென்னை நகரத்தில் சில ரோடுகள் பி.டபிள்யூ.டி. யினால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு செப்பனிட முடிவு செய்திருப்பது அங்கத்தினருக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

திரு. எம். எதிராஜுலு : இந்திய அரசாங்க யூனியன் பகுதியிலிருந்து புதுவை ராஜ்யத்தின் வழியாக போகிற லாரிகளுக்கு டோல் கேட் வரி விதிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வண்டிகளுக்கு நாம் விதிப்பதில்லை. அந்த அரசாங்கத்தோடு பேசி நமக்கு வரி விதிக்க வேண்டாமென்று கேட்க அரசாங்கம் முன்வருமா?

MR. CHAIRMAN: This does not arise out of the main question.

திரு. க. அன்பழகன் : ரோடு வசதிக்குத் தரப்படுகிற மானியம் தவிர கடனாகக் கொடுக்கும் தொகைக்கான வட்டியையாவது வசூலிக்காமல் கைவிட அரசாங்கம் முன்வருமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: This is only a request, and it all depends on the State finances to see whether it should pay interest or not.

Grants for Panchayat Unions in Madurai district

* 20 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state— 3-10 p.m.

(a) the number of Panchayat Unions in Madurai district which have spent in full the grant sanctioned to them during 1963–64; and

(b) the number which have not spent them in full?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: (அ) பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு அளிக்கப்படும் அரசாங்க மானியங்களில் சில, வேலை நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்னதாகவும், மற்றும் சில நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகும் அளிக்கப்படுகின்றன. முன்கூட்டியே அளிக்கப்படும் மானியங்கள் விஷயமாகமட்டுமே, இந்த மானியத்தை முழுதும் பயன்படுத்துவது பற்றிய கேள்வி எழுகிறது. இதைப் பொறுத்த வரையில், மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள 34 யூனியன்களில் 15 யூனியன்கள், 1963–64-ல் அந்த யூனியன்களுக்கு வழங்கப்பட்ட எல்லா மானியங்களையும் முற்றிலும் செலவு செய்துள்ளது.

(இ) 19 யூனியன்கள், எல்லா மானியங்களையும் முற்றிலும் செலவு செய்யவில்லை.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—CALLING ATTENTION TO THE DELAY IN SANCTION OF PAY BILLS OF TEACHERS OF THE ORIENTAL HIGH SCHOOL, MUTHARASANALLUR, TIRUCHIRAPPALLI DISTRICT.

SRI G. KRISHNAMOORTHI: Mr. Chairman, Sir, I wish to call the attention of the Hon. the Chief Minister to a matter of urgent public importance, namely, the delay in sanctioning by the Department of pay bills of the teachers of the Oriental High School, Mutharasanallur, Tiruchirappalli district from 1st April 1964 and the consequent hardship to those teachers.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I wish to make the following statement about the matter.

It is not correct to say there is delay in sanction by the department of the pay bills of teachers of the Oriental High School, Mutharasanallur, Tiruchiratpalli district, from the 1st April 1964

[Sri M. Bhaktavatsalam] [23rd October 1964

and consequently there is hardship to those teachers. The pay bills of teachers in this special school are not passed by the Education Department. The management ought to pay the teachers and claim the grant due at the end of the year as hitherto. The position in respect of this school has in no way changed from 1st April 1964. In this connection, I may state that the Oriental institutions are aided under the provisions of the Grant-in-aid Code and the payment of grant is on post-payment basis. The grant payable to this institution for the year 1962–63 has already been sanctioned during 1963–64. The grant, if any, due for 1963–64 is payable only in 1964–65 after the audit of the accounts of the school. However, there was a request from the management for an advance relating to the year 1963–64 and a sum of Rs. 2,700 has since been sanctioned by the department.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I wish to make the following suggestion. The whole of to-day may be devoted to discussing the food situation, and the Hon. the Chief Minister will reply to-morrow. We may devote to-morrow to consideration of all the Bills. I think this is acceptable to the House.

MR. CHAIRMAN: Even the Forest Bill?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, Sir.

MR. CHAIRMAN: Is it the wish of the House?

HON. MEMBERS: Yes, Sir.

III.—GOVERNMENT MOTIONS.

(1) MOTION UNDER RULE 21 (3) OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL RULES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I move—

'That under Rule 21 (3) of the Madras Legislative Council Rules, Item III—Government Motion—on the Agenda be taken up before Item II—Government Bills.'

MR. CHAIRMAN: The question is:

"That under Rule 21 (3) of the Madras Legislative Council Rules, Item III—Government Motion—on the Agenda be taken up before Item II—Government Bills.'

The motion was put and carried.

(2) FOOD SITUATION IN THE STATE OF MADRAS.

*THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I move—

'That the food situation in the State of Madras be taken into consideration.'

23rd October 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

தலைவர் அவர்களே, கொஞ்சம் காலமாகவே உணவு நிலைமை கவலை அளித்துக்கொண்டு இருக்கிறது. ஆனால் இத்தகைய ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டதைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறபோது ஒன்று நான் விளக்க விரும்புகிறேன். 10, 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உணவுப் பற்றாக் குறை நிலைமை நமது மாநிலத்திலும் ஏற்பட்டு அப்பொழுது ரேஷனிங்கூட ஏற்பாடு செய்ய வேண்டி இருந்தது. ஆறு அவுன்ஸ், ஏழு அவுன்ஸ் விதமாவது கொடுத்து எல்லோருக்கும் கூடிய வரையிலே பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை இருந்தது. அப்பொழுது உண்மையிலேயே பற்றாக்குறை. நம்முடைய மாநிலத்திலே போதிய அரிசி உற்பத்தியாகவில்லை. உற்பத்தியானது மிகக் குறைவு. அதற்கு பல காரணங்கள் உண்டு. பருவ மழை தவறியது மட்டுமல்ல. அதற்கு முன்பு போதிய அளவு கவனம் செலுத்தப்படாத காரணத்தாலே விளைச்சலே குறைவாக இருந்தது. ஆகவே வெளிநாட்டிலே இருந்து அமெரிக்கன் அரிசியை மத்திய அரசாங்கத்தின் மூலம் வாங்கி, அதுவும் போதிய அளவு கிடைக்காமல் ரேஷன் செய்து கொடுக்கவேண்டி இருந்தது. அன்றைய நிலைமைக்கும் இன்றைய நிலைமைக்கும் பெரிய வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பதை முதலிலே விளக்க விரும்புகிறேன்.

இன்றையதினம் தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் அரிசியை எடுத்துக்கொண்டால்கூட பற்றாக்குறை என்று இல்லை. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நடைபெறுகிறது. உணவு உற்பத்தி பெருகிக் கொண்டுதான் வருகிறது. புதிதாக நிலம் சாகுபடிக்கு கொண்டு வரப்பட்டுத்தான் இருக்கிறது. நல்ல நீர்ப் பாசனத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஆண்டிலும் பருவ மழை கொஞ்சம் தாமதித்து வந்தாலும், அதனால் பாதகம் விளையவில்லை. இவ்வாண்டிலே நீர்த் தேக்கங்கள் நிரம்பியது போல் இதற்கு முன்பு எப்பொழுதும் நிரம்பியது இல்லை. விளைச்சலும் நன்றாக இருக்கிறது. ஆனால் எப்படி இந்த நிலைமை வந்தது என்பதைத்தான் நான் சுருக்கமாக முதலிலேயே விளக்க விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டிலே உற்பத்தி பெருகிக் கொண்டு வந்த போதிலும் இந்தியா பூராவிலும் நிறைவு நிலைமை ஒன்று என்று சொல்ல முடியாது. இந்தியாவிலே ஓரளவு பற்றாக் குறைதான். ஒரு சிறு அளவுதான். அதுதான் நம்மை பெரிதாகப் பாதிக்கின்றது. அவ்வாறு உற்பத்தி பெருகிக்கொண்டு வந்திருக்கின்ற போதிலும் விலை ஏறிக்கொண்டே வந்திருக்கிறது. பற்றாக் குறையினால் விலை ஏறுவது உண்டு. உற்பத்தி பெருகிக்கொண்டு வந்தபோதிலும் விலை ஏறிக்கொண்டேதான் வந்தது. அது மிகுந்த கவலையைக் கொண்டு வந்தது. அதை நிபுணர்கள் எல்லாம் ஆராய்ந்தார்கள். மத்திய அரசாங்கத்திலே நிபுணர்கள் குழு அமைத்து, ஆராய்ந்து விலை ஏறுவதற்குப் பல காரணங்கள் கூறினார்கள். நம்முடைய நாணயத்தின் மதிப்பு குறைந்திருக்கிறது என்பது ஒன்று. மற்றொன்று பணப் புழக்கம் அதிகமாகி இருப்பது. இப்படிப் பல காரணங்கள் கூறினார்கள். அதுவும் தொடர்ந்து ஆராயப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் உணவு தானியங்கள் விலையைப்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [23rd October 1964

பொறுத்தமட்டில் இந்த ஆண்டிலே பரிசீலனை செய்தபோது விலை ஏறிக்கொண்டே வந்து சென்ற ஆண்டிலே இருந்ததைவிட இந்த ஆண்டு ரொம்ப அதிகமாக விலை ஏறிவிட்டது. அந்த நிலையிலேதான் மத்திய அரசாங்கம் மாநில முதலமைச்சர்கள், உணவு அமைச்சர்கள் எல்லோரையும் அழைத்து, கலந்து பேசி, நாம் ஏதாவது நடவடிக்கை உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அதிலே ஒன்றுதான் விலையைக் கட்டுப் படுத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அதற்கு முன்பு ஏதோ ஒரு சிறு அளவுக்கு நியாய விலைக் கடைகளுக்கு ஏழைகளுக்கு கொடுப்பதற்காக கொள்முதல் செய்யப்பட்டது. அது விவசாயிகளுக்குக் கட்டுப்படியாகும் விலையே இல்லை. unrealistic price என்றுகூட சொல்லலாம். அது கையாளப்பட்டது. அது யாருக்கும் பிடிக்கவில்லை. இருந்தாலும் நியாய விலைக்கடைகளுக்கு வேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கம் கோரியது. அதனால் ஓரளவு கொள்முதல் செய்யப்பட்டு வந்தது. மற்றபடி மார்க்கெட்டிலே நாம் ஒன்றும் பிரவேசிக்காமல் அப்படியே விட்டு விட்டோம். அப்பொழுதுதான் விலை ஏறி, சென்ற ஆண்டு இருந்ததை விட இந்த ஆண்டு அதிக விலை ஏறியதைக் கவனித்தோம். அந்த நிலையிலேதான் அதிகபட்ச விலை வைக்க வேண்டும்; அப்படி செய்து, விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்படியான விலை வைக்க வேண்டும்; அதோடு விவசாயிகளுக்கு ஒரு உத்தரவாதமும் அளிக்க வேண்டும்; கட்டுப்படியாகும் விலைக்கு கீழே போய்விட்டது என்றால் அரசாங்கமே வாங்கி பாதுகாக்க வேண்டுமென்று ஒரு குறைந்தபட்ச விலையும் அதிகபட்ச விலையும் முடிவு செய்தோம். அப்பொழுதுகூட இன்னொரு தீவிரவாதம் இருக்கிறது. இந்த தானிய வியாபாரத்தை வியாபாரிகளிடமே விடாமல் அரசாங்கமே எடுத்துக் கொள்வது என்ற அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. அந்த அபிப்பிராயத்தை மத்திய அரசாங்கமும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மாநிலங்களிலே இருந்து சென்ற பிரதிநிதிகளும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. என்னைப் பொறுத்த மட்டிலும் இன்னும் கூற விரும்புகிறேன், வியாபாரிகளை அடியோடு தவிர்த்து அரசாங்கமே வியாபாரத்தை எடுத்துக் கொள்வது என்பது சரியல்ல. இப்படிப் பேசுகிறேன் என்றால் ஏதோ வியாபாரிகளுக்கு பரிந்து பேசுகிறேன் என்று கூறமாட்டேன். வியாபாரிகள் ஒழுங்காக நடந்தால் அவர்களுக்கு இடமுண்டு என்று உணர்கிறேன். வியாபாரிகள் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பது இரண்டாம் பட்சம்தான். ஆனால் அரசாங்கமே எடுத்துக் கொண்டால் உற்பத்தி செய்கின்ற விவசாயிகளுக்குத் தொல்லை அதிகமாகும் என்ற காரணத்தைக் கொண்டுதான் நாம் வியாபாரிகளைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டுமே தவிர, வியாபாரிகளை விட்டுவிட்டு எல்லாவற்றையும் அரசாங்கமே எடுத்துக்கொண்டால், அரசாங்கத்துக்கு எவ்வளவோ வேலை இருக்கிறது. எனவே நாம் கட்டுப்படுத்தி, ஒழுங்காக கண்காணித்து நாம் சொல்லும் விலைக்கு விற்பது என்று கட்டுப்படுத்தி அதன்படி நிறைவேற்றப்பட்டால், தானிய வியாபாரத்தை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டியதில்லை. இருந்தாலும் மத்திய அரசாங்கம் தெரிவித்த அபிப்பிராயம், மாநிலங்கள் ஒத்துக்கொண்ட அபிப்பிராயம் அரசாங்கம் விற்பனையிலே ஓரளவு மேற்பார்வை வைத்துக் கொண்டு

23rd October 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

இருக்கவேண்டும். அதைக் கண்காணிப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான். கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் ஓரளவு விற்பனை செய்யலாம். அதன் மூலம், நிலைமையை நன்றாகப் புரிந்து நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளலாம். வியாபாரிகளுக்கு லைசென்சு கொடுப்பது அவர்களுடைய லாபத்தைக் கட்டுப் படுத்துவது. அவர்கள் எவ்வளவு ஸ்டாக் வைக்கவேண்டுமென்ற விதிகள் எல்லாம் அதையொட்டி பிறப்பிக்கப்பட்டன. சாதாரணமாக விலை அதிகமாக இருக்கிறபோது கவனித்து இருக்கிறோம். இந்த விலை அதிகமாகப் போனால் அது அப்படியே விவசாயி 3-20 p.m. களுக்குப் பலனளிக்கிறது என்றாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் நடுவிலே வியாபாரிகள் அளவுக்கு மேலே லாபம் சம்பாதிக்கும் நிலைதான் விலையேற்றத்துக்கு முக்கியமான காரணமாக இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்துதான் இந்த அளவுக்குக் கட்டுப்பாடு செய்தோம். நான் முன்பு விளக்கியது போல் குறைந்த பட்ச கட்டுப்பாடு விவசாயிகளுக்கு maximum price வைத்து இந்த விலைக்கு மேலே இனி விற்கக் கூடாது என்றால், அதுவும் கட்டுப்படியாகும் விலையை வைத்தால் விவசாயியே அதை மறுக்க மாட்டான். விவசாயி அதிலே அதிருப்தி அடைவதற்கில்லை. விவசாயி திருப்தி அடைபவன்தான். நியாயமான விலையைக் கொடுத்து இதற்கு மேலே விற்காதே என்று சொல்லலாம்.

வியாபாரிகளைப் பொறுத்தமட்டில் நான் சொல்லவருவது மக்களைப் பாதுகாப்பதற்காக அவசியமான Control —விவசாயிகளுக்கு maximum control வியாபாரிகளுக்கு minimum control எல்லா Controlம் வேண்டியதில்லை. எவ்வளவு Con rl. வேண்டுமோ, அந்த அளவுக்கு வைப்பது. இந்தக் கொள்கைதான் பொதுவாக மத்திய அரசாங்கத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. மாநிலங்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. அதையொட்டி நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

அதிலும் தென் மண்டலத்துக்கு எல்லாம் சேர்ந்து ஒரேமாதிரி உத்தரவு, Control விலை நிர்ணயம்—கொஞ்சம் கொஞ்சம் வித்தியாசம் இருந்தாலும் செய்யப்பட்டு, அதிக பட்ச விலைக்கு மேலே விற்கக் கூடாது என்று ஏற்பாடு செய்து, இந்த 4 மாநிலங்களிலேயும் ஒரு மாநிலத்திலே இருந்து மற்றொரு மாநிலத்துக்குப் போகலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் இதுகூட வியாபாரிகளுக்கு பொதுவாகப் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் யார் Control செய்வது, கொடுப்பவன் கொடுக்கிறதைக் கொடுத்தால் விற்றுவிட்டுப் போகிறேன், என்று அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாமல் அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழையாமையும் தொடங்கினார்கள். அரசாங்கம் என்ன செய்யும், யாராவது கேட்டால் விலை நிர்ணயித்து விட்டார்கள். அதனாலேதான் அரிசி கிடைக்கவில்லை என்று சொல்வது என்று திடீரென்று வியாபாரத்தை நிறுத்திவிட்டார்கள். நாங்கள் என்ன செய்வது எங்களாலே அரிசி வாங்க முடியவில்லை என்று திடீரென்று நிறுத்தினார்கள். அப்படி நிறுத்திவிட்டாலும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் நல்லமுறையிலே நடத்தவேண்டும் என்றால் அவை பக்குவம் அடையவில்லை. பொதுவாக இதைச் சொல்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [23rd October 1964

கிறேன். சிலவிடங்களிலே கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் நன்றாக இயங்கலாம். எப்படியாவது அரிசி வந்தால் போதும் என்று முன்பு Con'rol -ஐ enforce செய்யவில்லை. ஆனால் போன வருஷம் இருந்ததைவிட விலை கொஞ்சம் அதிகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று ஒரு ஸ்தம்பித்த நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் நாம் முதலிலிருந்து சொல்லிவந்தோம். மாநிலத்திற்கு மாநிலம் அரிசியோ உணவு தானியமோ அனுப்புவதாக இருந்தால் ஸ்டேட் டிரேடிங் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி வந்தோம். தனிப்பட்ட வியாபாரிகள் அதை மேற்கொள்வதால் எவ்வளவு வெளியே போகிறது என்று தெரிவதில்லை. எதையும் அளந்து கொடுக்கவேண்டும். வியாபாரிகள் தங்களுடைய வியாபாரத்திற்காக எவ்வளவும் அனுப்பிவிடுகிறார்கள். மொத்தத்தில் ஸ்டேட் டிரேடிங் வேண்டாமென்று சொல்லவும் கூடாது. சமீபத்தில் ஒரு மாதத்திற்கு முன் ஏற்றுக் கொண்டபடி பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்பு உத்தரவு போடப்பட்டது. ஸ்டேட் டிரேடிங் இல்லாவிட்டால் அதிக விலை கொடுக்கிறார்கள் என்பதற்காக வியாபாரிகள் வெளியே அனுப்பினார்கள். நம்மிடத்தில் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் போதிய பக்குவம் அடையவில்லை. அந்த நிலையில் ஆங்காங்கு அரிசி கிடைக்கவில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டது. அரசாங்கம் கூட்டுறவு சங்கத்திற்கு வேண்டிய கடன் உதவி அளித்து கலெக்டர் அந்த நிர்வாகத்தை கவனிக்கச் செய்து ரிக்குயுசிஷன் செய்யும் அதிகாரம் கொடுத்து கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்தோம். கூட்டுறவுச் சங்கங்களால் அத்தனையும் கொடுக்க முடியவில்லை என்றால் குறிப்பிட்ட வியாபாரிகளுக்கு கொடுத்து வினியோகம் நடந்து வந்திருக்கிறது. இன்னும் ஏதாவது ஏற்பாடுகள் இருந்தால் நாளைக்கு விடை அளிக்கும்போது அவைகளைச் சொல்கிறேன். சில இடங்களில் இப்போது அறுவடையானது. சென்னை நகரத்தில் உற்பத்தி கிடையாது. வெளியே இருந்துதான் வரவேண்டும். அது தானாக வரும். நாமாக ஆந்திராவிலிருந்து கொடுங்கள் என்று கேட்பதில்லை. இப்போது இருக்கிற நிலை என்னவென்றால் மொத்தத்தில் மாநிலத்தில் உற்பத்தியாகும் அரிசியை எடுத்துக் கொண்டால் மாநிலத்திற்கு வேண்டியதைவிட அதிகமாக உற்பத்தியாகி இருக்கிறது. ஆனால் வியாபாரிகள் ஆந்திராவிலிருந்து அரிசி கொண்டு வருகிறார்கள். நெல்லூர் அரிசி மாத்திரமல்ல. தங்கள் வியாபாரத்திற்காக அங்கிருந்து புழுங்கல் அரிசியையும் கொண்டு வருகிறார்கள். இங்கிருந்து கேரளாவிற்குப் போகிறது. கேரளாவிற்குப் போவது அதிகம். ஆந்திராவிலிருந்து வருவது குறைவு. உபரியாகவே தான் உற்பத்தி செய்தோம். ஆந்திராவிலிருந்து வருவதில் அவர்கள் விலை கட்டுப்பாடு செய்தார்கள். அந்த விலைக்கு அங்குள்ள வியாபாரிகளுக்குக் கொடுக்க இஷ்டமில்லை. அதனால் அங்கிருந்து வருவதில் தடை ஏற்பட்டது. அதோடு அங்கு வெள்ளம் வந்தது. அதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனாலும் அங்கிருந்து வருவதற்கு தடையேற்பட்டது. மேலும் செங்கற்பட்டு, வட ஆற்காடு போன்ற மாவட்டங்களிலிருந்து கேரளாவிற்கு போனது வியாபாரிகள் அதிக விலைக்கு அனுப்பி

23rd October 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

விட்டார்கள். சென்னை நகரத்திற்கு வருபவை வெளியே போனதால் சென்னை நகரில் ஸ்தம்பித்த நிலை ஏற்பட்டது. நியாய விலைக் கடைகள் குறைந்த விலைக்கு விற்கலாம். அந்த விலைக்கும் நாம் கண்ட்ரோல் செய்திருக்கும் விலைக்கும் அரைப் படிக்கு 17 பைசா வித்தியாசம் ஏறக்குறைய அரைப்படிக்கு 3 அணா வித்தியாசம் இருக்கிறது. நியாயவிலைக் கடைகளுக்கு மத்திய அரசாங்கம்தான் அந்த ஸ்டாக்கிலிருந்து கொடுக்கவேண்டும். இப்போது அந்த சப்ளை கூட குறைந்துவிட்டது. குறைந்த விலைக்கு கிடைப்பதால் அதை வாங்கி அதிக விலைக்கு விற்கவும் செய்தார்கள். நிலைமை மோசமான சமயத்தில் தஞ்சை, திருச்சி பகுதிகளில் குறுவை அறுவடை ஆரம்பித்தது. போன சனிக்கிழமை ஃபுல் ஸ்விங்கில் அறுவடை ஆரம்பமானது. தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் தஞ்சைக்குப் போய்வந்தார்கள். போதிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து வந்தார்கள். கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு இதுவரை கொடுத்துவந்த கடனைத் தவிர ரிசர்வ் பாங்குக்குச் சொல்லி ஐந்து கோடி ரூபாய் அதிகமாகக் கொடுக்க அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு மத்திய சர்க்கார் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வேண்டிய நிதி ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொன்னார்கள். அதனால் அரசாங்கமே வாங்கி வேண்டிய இடங்களுக்கு அனுப்புவதற்கு முடியும். சென்னைக்கு அதிகமாக வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தஞ்சையிலிருந்து எல்லாவற்றையும் எடுத்துவர முடியாது. இருந்தாலும் அதிகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆந்திராவுக்கு நமது உணவு அமைச்சர் அவர்கள் போனார்கள். ஆந்திர முதல் அமைச்சரிடமிருந்து நேற்றைக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. முதலில் 32 ஆயிரம் டன் கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். கொஞ்சம்தான் கொடுத்தார்கள். பச்சை, புழுங்கல் அரிசி கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். தடை ஏற்படக் காரணம் என்னவென்றால் பதினைந்து நாட்களுக்கு முன் ஸ்டேட் டிரேடிங் என்று போட்டார்கள். அதற்கு முன்பு அரசாங்க ஏஜண்டுகளுக்கு இந்த உத்தரவு வந்தது. வேறு உத்தரவு வரவில்லை. அதனால் ஆந்திராவிலிருந்து அனுப்ப முடியாது என்று சொன்னார்கள். இப்போது ஆந்திராவிலிருந்து வரும். மத்திய சர்க்கார் கணக்கில் கொஞ்சம் இருந்தது. அதைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டோம். அவர்களும் இசைந்திருக்கிறார்கள். ஆவடி கிடங்கிலிருந்து கொடுக்கிறார்கள். இப்போது நகரத்தில் 600 கடைகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சப்ளை செய்யப்படுகிறது. பரிபூரணமான சப்ளை செய்ய முடியுமென்று சொல்ல முடியாது. சில நாட்களில் தஞ்சாவூரிலிருந்து அதிகமாக வர ஆரம்பித்தால் பரிபூரணமாக சப்ளை வந்து நெருக்கடி தீருமென்று எதிர்பார்க்கிறேன். எங்கு அரிசி கிடைத்தாலும் இந்தச் சமயத்தில் பெறலாமென்ற எண்ணத்தோடுதான் நேற்று ஒரிசா முதலமைச்சர் அவர்களுடன் பேசினேன். சாதாரணமாக எங்களுக்கு எப்படியும் பத்தாயிரம் டன் வேண்டும், கொடுங்கள் என்று கேட்டேன். சரி, நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். அதனால் நான் கொடுக்கிறேன் என்றார். முதலில் ஐயாயிரம் டன் கொடுக்கிறேன் என்றும் பின்னால் ஐயாயிரம் டன் கொடுப்பதாகவும் சொன்னார்கள். மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து வேண்டிய அங்கீகாரம் வாங்கிவிடுகிறோம் என்று

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [23rd October 1964

8-30 p.m. சொன்னேன். மத்திய அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்தோம். இங்கிருந்து நேராக புவனேஸ்வரத்திற்கு ஆபீசர்களை அனுப்புகிறோம். நேராகப் போகாவிட்டால் தாமதமாகலாம், சீக்கிரம் வராது. ஆகையால் நேராகப் போய் வாகன்கள் ஏற்பாடு செய்து கொண்டுவரப் போகிறார்கள். இம்மாதிரி ஏற்பாடு செய்து எங்கெங்கு இருந்து அதிகமாக சென்னைக்குக் கொண்டுவர முடியுமோ அதைச் செய்யலாம். மற்ற ஜில்லாக்களின் தேவையைப் பார்க்கவேண்டும். கோவை போன்ற நகரங்களின் தேவையையும் கவனிக்கப்படுகிறது. சென்னையைவிட ராமநாதபுரம் ஜில்லா அதிக தேவையில் இருக்கிறது. பத்து நாட்களுக்கு முன்பு தஞ்சாவூர் ராமநாதபுரம் கலெக்டர்கள் கூடிப் பேசியிருக்கிறார்கள். தஞ்சையிலிருந்து ராமநாதபுரத்திற்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த வகையில் இப்போது ஏற்பட்ட நிலைமை சமாளிக்கப்பட்டு வருகிறது. சீக்கிரத்தில் சமாளித்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. அதற்கு மேல் தங்கள் காலத்தை நான் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அங்கத்தினர்கள் கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டபின் விடையளிக்கும்போது வேறு விஷயங்கள் இருந்தால் சொல்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Motion move.

"That the food situation in the State of Madras be taken into consideration."

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இதுவரையில் நமது முதல் மந்திரி அவர்கள் நமது நாட்டில் தலை விரித்தாடும் உணவுப் பஞ்சத்தைப்பற்றி அரசாங்கம் என்ன செய்திருக்கிறது; இன்னும் என்ன செய்யப்போகிறது என்றெல்லாம் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். முதலில் அதற்காக எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இருப்பினும் இந்த உணவுப் பஞ்சமானது நமது நாட்டில் எப்படி ஏற்பட்டது? இதைத் தவிர்க்க வழி உண்டா என்று அரசாங்கத்திற்கு நமக்குத் தெரிந்தவரையிலும் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அரசாங்கமும் இதுவரையில் சொல்லி வந்ததையெல்லாம் கவனிக்காவிட்டாலும் இனிமேலாவது நாங்கள் சொல்வதைப் புரிந்துகொண்டு உண்மை அதில் இருக்குமானால் அதை ஏற்றுக்கொண்டு நாட்டில் உணவுப்பஞ்சம் இல்லாமல் செய்தால் பெரிய காரியமாக இருக்கும். அரசியல் கட்சிகளுக்கு அப்பால் இருந்து செய்வதாக அரசாங்கம் நினைத்துச் செய்யவேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். பற்றாக்குறை திடீரென்று ஏற்பட்டுவிட்டதாக முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சி செய்யும்போது வியாபாரிகள் பூரணமாக ஒத்துழைக்கவில்லை, அவர்கள் எல்லாம் ஒத்துழையாமையைக் காட்டி இந்த உணவுத் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் பின்னால் சொல்லப்போகும் ஒவ்வொரு விஷயத்திலிருந்தும் தவறு வியாபாரிகளுடையதாக இருந்தாலும் அல்லது அரசாங்கம் தவறு செய்திருந்

23rd October 1964] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

தாலும் அவைகளை சீர்திருத்தம் செய்து தவறு செய்வது மனித இயல்பு என்பதை உணர்ந்து இனிமேல் தவறுகள் செய்யாமல் இருக்கத்தான் அரசாங்கம் இருக்கிறது என்று உணர்ந்து அதைத் தவிர்க்க வகை செய்தால் உணவுப் பஞ்சம் இல்லாமல் செய்யலாமென்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. நான் சொல்வதற்காக வருத்தப்படக்கூடாது. இந்தப் பஞ்சத்திற்குக் காரணம் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளும், நடவடிக்கைகளும், முன்பின் யோசனை செய்யாமல் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளும்தான் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

முதல் மந்திரி அவர்கள் இந்த வருஷம் நாட்டில் நல்ல விளைச்சல் இருக்கிறது, உணவுப் பற்றாக்குறை இருப்பதற்கு காரணமில்லை, அதிலும் தமிழ்நாட்டில் உணவுப் பஞ்சம் வருவது என்றால் அதை ஒருவரும் கனவுகூட காணமுடியாது என்று சொன்னார்கள். வாஸ்தவம், ஆனால் இவர்கள் கொடுத்துள்ள கணக்குகளைப் பார்த்தால்—அது உண்மையோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது—64-ம் வருஷம் இந்த மன்ற அங்கத்தினர்களுக்குக் கொடுத்துள்ள டையரியிலிருந்து கணக்குகளைப் பார்த்தால், பற்றாக்குறை இருக்கிறது என்றுதான் இருக்கிறதே ஒழிய, இல்லை என்று தோன்றவில்லை. இதை இன்றைக்குச் சொல்லுகிறேன். வாஸ்தவமாக இரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு தஞ்சாவூரில் மழையால் வெள்ளாமை பாதிக்கப்பட்டது. அப்போதுகூட இவ்வளவு நெருக்கடி ஏற்படவில்லை. பல வருஷமாக கேரளத்திற்கு அரிசி போய்க் கொண்டுதான் இருக்கிறது. அதனாலும் உணவுப்பஞ்சம் ஏற்படவில்லை. திடீரென்று ஏற்பட்டது என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு விஷயத்தை அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது 1964 மார்ச் 5-ம் தேதி பட்ஜெட்டின் மீது பேசியபோது சில கருத்துகளை அரசாங்கத்திற்குச் சொன்னேன். அதை மீண்டும் ஞாபகப்படுத்துவதற்காக இப்போது சொல்கிறேனே தவிர நான் சொன்னது உண்மை என்று நிரூபிப்பதற்காக இதைச் சொல்லவில்லை. அந்த வகையில் கனம் மந்திரிகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இரண்டு திட்டங்களை முடித்திருக்கிறார்கள். அதனால் நாடு பூராவும் உணவு உற்பத்தி பெருகி இருக்கிறது என்கிறார்கள். நாடு பூராவும் காரியம் செய்வது சிரமம்தான். மக்களின் தேவையை முன்கூட்டியே கணக்கிட்டு தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு மூன்று திட்டங்கள் இதுவரையில் அமலாக்கப்பட்டு இருக்கின்றன, இந்த இரண்டு திட்டங்கள் முடித்திருக்கிறார்களே. இதனால் நாடு பூராவும் உணவும் இதர பொருள்களும் பரிபூரணமாகக் கிடைத்துவிடும், சிரமம் குறையும், என்று சொல்லி மக்கள் தங்கள் வயிற்றைக்கட்டி வாயைக் கட்டி அரசாங்கத்திற்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்றும், அது நாட்டிற்கும் நன்மை பயக்கும் என்றும் பல காரணங்களை அரசாங்கம் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் இன்று நாட்டில் நடந்திருப்பது என்ன? கூடுமானவரையில் பற்றாக்குறையில் சம்பந்தப்படாத பொருளே கிடையாது. முக்கியமாக இன்று உணவுக்குத் திண்டாட்டமாகப் போய்விட்டது. கேள்வி நேரத்திலும், அதற்குப் பிறகும் கூட, தீர்மானத்தின் பேரில் முதல் மந்திரி அவர்கள் இதை

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [23rd October 1964

ஒத்துக்கொண்டார்கள். முக்கியமான நெல்லூர் அரிசி இல்லாமல் மக்கள் தவிக்கிறார்கள். சென்ற வருஷம் தஞ்சாவூரில் இந்தப் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. சென்ற வருஷம் பட்ஜெட் விவாதத்தில் நான் சொன்னேன், இந்தக் கொள்முதல் திட்டத்தின் காரணமாக நமது மாநிலத்தில் அரிசி தட்டுப்பாடு, விலையேற்றம் வரப்போகிறது என்று. அதையே திரும்பவும் கூற ஆசைப்படுகிறேன். இந்த வருஷம் இயற்கையும் சேர்ந்து சதி செய்து, வடநாட்டில் பனியினால் ஏற்பட்ட சிரமத்தினால் பருப்பு விளைச்சல் குறைந்துவிட்டது. அதனால் விலைவாசி ஒன்றுக்கு இரண்டாக ஏறிவிட்டதாகக் கூறினார்கள். தமிழ்நாட்டில் பெய்த மழையால் நெற்கதிரில் பால் வைக்கும் நேரத்தில் கெட்டுவிட்டதால் விளைச்சல் குறைந்துவிட்டது. இந்த நிலைமையில் கட்டாய கொள்முதலை கொண்டுவந்து இருக்கிறார்கள், அதனால் விலை ஏறிற்று என்று சொன்னேன். உணவு தானியத்திற்கு எந்த நாட்டிலும் உதவி செய்து கூடுதல் விலையை ஈடு செய்வதற்குப் பணம் கொடுத்து குறைந்த விலைக்கு ஜனங்களுக்கு கிடைக்கும்படி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், நம் நாட்டில் அரசாங்கம் ஈடு செய்வதாக இல்லை. கவர்னர் உரையின் போது சபைத்தலைவர் அவர்கள் "அரசாங்கம் உதவி கொடுத்து விலைவாசியை குறைப்பதற்கு திட்டமில்லை, செய்வதாக அபிப்பிராயமும் இல்லை" என்று சொன்னார்கள். இப்படி விலையைக் குறைத்து வெளியே வாங்குகிற அரிசி நமது மாநிலத்திலுள்ள மக்களுக்காவது கிடைத்தால் நலமாக இருக்கும், என்று சொன்னேன். நம் மாநிலத்தில் புழுங்கலரிசியை மிகுதியாக அதுவும் தஞ்சாவூர் கட்டை சம்பா புழுங்கலரிசியைத்தான் மக்கள் விரும்புகிறார்கள், என்று சொன்னேன். அந்த அரிசியை கொள்முதல் செய்து மத்திய அரசாங்கத்திற்கு நமது அரசாங்கம் கொடுத்துவிடுகிறார்கள் இதை மத்திய அரசாங்கம் வேறு மாநிலங்களுக்கு அனுப்புகிறது. இந்த மாநிலத்தில் அவைகளை சேமித்து வைக்கிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சென்ற வருஷ கொள்முதல் நெல் வெளியே அனுப்பப்படாது என்று சொன்னார்கள். நான் உணர்ந்தவரையில் அது கேரளாவுக்கு போய்க்கொண்டுதான் இருக்கிறதே தவிர நம் மாநிலத்து கிடங்கில் சேமித்து இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி இருந்தால் வரவேற்கத்தக்கது. இனிமேலாவது இங்கே கொள்முதலாவதை இங்கேயே விநியோகம் செய்தால் நலமாயிருக்கும் என்று சொன்னேன். அப்போது கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் குறுக்கிட்டு சொன்னதாவது "நாம் கொள்முதல் செய்கிற அரிசியை நாமே வைத்துக் கொண்டு நம்முடைய உபயோகத்திற்குப் பயன் படுத்திக் கொள்வதில் ஆட்சேபனையில்லை. ஆனால் குறுவை போன்ற அரிசியை இங்கு யாரும் சாப்பிடுவதில்லை. கேரளாவில் தான் விற்கிறது. பொதுவாக நாம் ஓரளவு புரக்யூர்மென்ட் செய்கிறோம். நம்முடைய நியாய விலைக்கடைகளின் பொறுப்பை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது சில சமயம் நாம் கொள்முதல் செய்வதைவிட நல்ல தரமான அரிசியும் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் கொள்முதல் செய்யும் அரிசி நல்லது என்று அரசாங்கத்திற்குத் தோன்றினால் அதை அப்படியே வைக்கக்கொண்டிருப்பதில் சிரமமிருக்காது. இந்த கியூ இன்று மட்டும் ஏற்பட்டது அல்ல. இது சென்ற

23rd October 1964] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

வருஷம் இருந்தது. பல வருஷங்களாக தொடர்ந்து நாட்டில் இருக்கிறது. சென்னை நகரத்தில் டி.யூ.சி.எஸ். மூலமாக மக்களுக்கு அரிசி சப்ளை செய்து வருவதாகத் தெரிகிறது. நம் அங்கத்தினர்களும் சரி இந்த ஊரிலுள்ள பிரமுகர்களும் சரி, மக்கள் அனைவரும் இது வரையில் பார்த்திருந்தால் நலமாயிருக்கும். பார்க்காதிருந்தால் ஒரு முறை இதைப் பார்க்க வேண்டும். காலை ஐந்து மணி முதல் மாலை ஆறு மணி வரையில் எத்தனை மக்கள் வேகாத வெய்யிலில் அரிசிக்குக் காத்து இருக்கிறார்கள் என்பதையும் அப்படி நின்று வாங்குகிறவர்கள் உண்மையாக தாங்கள் உபயோகிக்கவில்லை, அந்த அரிசியை வாங்கி விற்கிறார்கள், என்பதையும் அரசாங்கம் உணர்ந்து இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். அரசாங்கம் இதைப் பார்த்து அந்த அரிசி விநியோகத்தை வாரத்திற்கு ஒரு முறை அவர்களுக்கு விற்கச்செய்யலாம். ரேஷன் என்பது வெறுக்கத் தக்கதுதான். இருந்தாலும் இப்போது ரேஷன் வரக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். அதனால் வாரத்திற்கு ஒரு குடும்பத்திற்குத் தேவையான அரிசியை கொடுக்க வசதி செய்தால் வீட்டில் உள்ள குழந்தை குட்டிகள் போய் கியூவில் நிற்கின்ற சிரமத்தைத் தவிர்க்கலாம், கூலிக்கு ஆள் நியமிப்பதும் கியூவில் செல்லவேண்டியதுமில்லை.

ஆரம்பத்தில் சொன்னேன், நல்ல விளைச்சல் இருக்கிறது என்று மந்திரி சொன்னால், அதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்று. நெல் விளைச்சல் தஞ்சாவூரிலும் மற்ற ஜில்லாக்களிலும் ஒரு வகையில் உதவி செய்யும் வகையில் விளைந்து இருப்பதை மனப்பூர்வமாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் ஒன்று, இந்தப் பஞ்சம் எப்படி ஏற்பட்டது? செயற்கைக் கோளாறாலா, விளையாததினாலா; அல்லது இயற்கைக் கஷ்டத்தாலா, எதனால் ஏற்பட்ட பஞ்சம் 3-40 p.m. என்று யோசிக்கவேண்டும். இந்த வருஷம் நமக்குப் பஞ்சமில்லை. இயற்கை அனுகூலமாக இருந்திருக்கிறது. இது செயற்கைப் பஞ்சம் என்றுதான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். செயற்கைப் பஞ்சம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் சொல் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அதற்கான காரணங்களைச் சொல்லுகிறேன். இரண்டு மூன்று வருஷத்திற்கு முன்பு கட்டாயமாக கொள்முதல் செய்து நமக்குத் தேவையான அரிசியை மத்திய அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்து பல்வேறு மாநிலங்களுக்குக் கொடுத்து, கேரளத்திற்கு மட்டுமல்ல கல்கத்தா, கோவா, பம்பாய் முதலிய தூரத்து மாநிலங்களுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அன்று முதல் மந்திரி அவர்கள் "நமக்கு குறுவை அரிசி தேவையில்லை" என்று சொன்னார்கள். இன்று வியாபாரிகளை குறை சொல்கிறார்கள். அதைப் பற்றி பின்னால் பேசிக்கொள்வோம். விலைவாசி ஏறுவதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்கலாம். கட்டாயக் கொள்முதலால் ஏற்பட்ட ஒரு கொடுமைதான் தமிழ்நாட்டில் அரிசிக்கு விலை ஏறுவதற்கு முக்கிய காரணம் என்பதைப் புள்ளி விவரத்துடன் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

தஞ்சாவூரில் அறுவடை முடியும் காலத்தில் நெல் விலை 50 படி கொண்ட மூட்டை ஒன்று ரூ. 22 முதல் 24 வரை விற்றுக் கொண்டு வருகிறது. வியாபாரிகள் மில்காரர்கள், அவற்றை வாங்கி சேகரித்து வியாபாரம் செய்வதற்கு முன்பே இவர்கள் நூறு மூட்டை

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [23rd October 1964

வாங்கினால் 20 சதவிகிதம் அதாவது 100 மூட்டைக்கு 20 மூட்டை கிட்டத்தட்ட ரூபாய் 16 விலையில் மூட்டை ஒன்றுக்கு ரூ. 8 நஷ்டத்தில் இந்த அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்கிறார்கள். இருபது மூட்டைக்கு ரூ. 160 நஷ்டமேற்படுகிறது. இந்த நஷ்டத்தை ஒரு வியாபாரியும் தங்கள் சொந்தப் பொறுப்பில் ஈடு செய்வதில்லை. அவர்களுக்கு ஏற்படும் கிரயம் எல்லாம் சேர்ந்து பொதுமக்கள் வாங்கும் அரிசியில் ஏறுகிறது. அந்த வகையில் ஒரு மூட்டைக்கு ரூ 4 இந்த கொள்முதல் திட்டத்ினால் விலை ஏறுகிறது. அரசாங்கம் ஒரு விலை நிர்ணயம் செய்தார்கள். மத்திய அரசாங்க உதவியால் நியாய விலைக்கடைகளில் குறைந்த விலையில் கொடுக்கிறார்கள், இதனால் அரசாங்கத்திற்குத்தான் உதவி இருக்கிறது, என்று சொன்னேன். இருபத்தைந்து ரூபாய்க்கு வாங்கிய நெல்லை அரசாங்கத்திற்கு கட்டாயமாக 100-க்கு 20 மூட்டை கொடுக்க வேண்டும் என்றால் அதனால் ஏற்படும் நஷ்டத்தை நீங்களே கணக்குப் போட்டு பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை வியாபாரி தன் சொத்தை விற்றோ அல்லது வீட்டிலே இருந்தோ கொடுப்பான் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்களா? 80 மூட்டை நெல்லை வாங்கினால் 40 மூட்டை அரிசிக்கு மூட்டை ஒன்றுக்கு ஐந்து ரூபாய் விதம் விலை ஏறக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்கினார்கள். இந்த விலை ஏற்றத்துக்கு வியாபாரிகள் விலை ஏற்றிவிட்டார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்த குறுக்கே வந்ததற்கு இதுதான் காரணம் என்கின்றார்கள்.

இன்னும் ஒன்று சொல்வேன். நமது அரசாங்கம் அண்டை நாடான ரஷ்யாவைப் பார்த்து அங்கே நடக்கக்கூடிய காரியங்களையெல்லாம் இங்கே கொண்டுவரத்தான் திட்டமிட்டு சதி செய்கிறார்கள். அங்கேயே 47 வருஷமாக தீர்க்க முடியாத பஞ்சத்தை இங்கே தீர்த்து விடுவதைப்போல் செய்கிறார்கள். இன்னும் அங்கே கியூவிலே நிற்கிறார்கள். இவர்கள் பண வீக்கத்தாலேதான் விலைவாசி ஏறி இருக்கிறது என்று ஒத்துக் கொண்டார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். பணவீக்கம் மட்டுமல்ல. அரசாங்க நடவடிக்கைகளாலேயும் விலைவாசி ஏறியிருக்கிறது. அரிசி ஒன்று மட்டுந்தான் விலை ஏறி இருக்கிறதா? விலைவாசி ஏறாத சாமான் ஏதாவது ஒன்று இருக்கிறதா? பணக்காரர்கள் வாங்கக்கூடிய கார் இறக்குமதி செய்த காலத்தில் 5,000, 6,000 ரூபாய்க்கு விற்றது. இன்று ரூ. 10,000-க்கு விற்கிறது. அத்துடன் இன்னும் பலவிதமான பொருள்கள் விலை ஏறி இருக்கின்றன. உணவுப் பொருள்களை விட்டுவிடுங்கள். எந்த சாமானாவது விலை ஏறவில்லை என்று சொல்லுங்கள். ஒரு படி பருப்பு இன்றைக்கு ரூ. 2-1/2 விற்கிறது. ஒரு படி பொட்டுக்கடலை ரூ 2-1/2. அதேமாதிரி பலசாமான்கள். விலை ஏறாத சாமான்கள் ஏதாவது இருந்தால், இன்றே நான் ராஜினாமா செய்துவிட்டு, வியாபாரத்தை நிறுத்திவிட்டு, சன்னியாசம் வாங்கிக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். உலகத்தில் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வாழ்வதைவிட சாவதுதான்மேல். ஒவ்வொரு தெருவிலேயும், ஒவ்வொரு கடைகளுக்கு முன்னாலும்

23rd October 1964] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

மக்கள்படும் அவதியைப் பார்த்தால் நாம் உண்ணும் உணவுகூட உடம்பில் ஒட்டாது போல் இருக்கிறது. வசதி உடையவர்கள் சாப்பிடலாம். வசதி இல்லாதவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த மாதிரி நிலைமையைப் பற்றி கனவு கண்டீர்களா? அரசாங்கத்துக்குப் பொறுப்பு உண்டு. இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக அரசாங்கத்துக்கு நல்ல முறையிலே எடுத்துச் சொல்லியும், கட்டாயக் கொள்முதலை ஏற்படுத்தி விலைவாசி ஏறச் செய்தார்கள். பொல்லாத நோட்டு என்று சொல்லக்கூடிய தப்பு நோட்டுகளை அரசாங்கம் அச்சடித்ததோடு மட்டுமல்லாமல், இன்னும் யார் யார் அச்சடிக்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளமுடியாத நிலையில், ஊரிலே எங்கு பார்த்தாலும் எது நல்ல நோட்டு என்று கண்டு பிடிக்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. இன்றுகூட பத்திரிகையிலே பார்த்தேன், நமது நாட்டிலே அடிக்கக் கூடாத நோட்டுகளை வெளிநாட்டிலே அடித்து இங்கு விநியோகம் செய்யப்படுகிறது என்று. இந்த வகையில் தேவைக்கு அதிகமான நோட்டுகளை அடித்து, வாங்கும் சக்தியைக் குறைத்து விட்டால் விலைவாசி ஏறாமல் என்ன செய்யும்? ரஷ்யாவின் கொள்கைகளைக் கடைபிடிக்கும் தென் அமெரிக்க நாடுகளில், இந்தோனேஷியா போன்ற நாடுகளில் விலை ஏறவில்லையா? இங்கே ரூபாயின் மதிப்புக் குறைந்ததற்கு யார் காரணம்? 17 பைசா மதிப்பு என்று விபரம் தெரிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள். 1947-லே இருந்து நடத்தி வருகிற காங்கிரஸ் ஆட்சியில் ரூபாயின் மதிப்பு தற்சமயம் 17 பைசா, 83 பைசா குறைந்து இருக்கிறது. இதே நிலைமை நீடித்துக்கொண்டே போனால், 17 பைசா இருக்கிற இடம் தெரியாமல் போய் நமது நாட்டுக்கே மதிப்பு இல்லாமல் போய்விடும். என்ன கட்டு திட்டங்கள் கொண்டு வந்தாலும் இந்தக் கொள்கை இருக்கிற வரையில் அரசாங்கம் விலையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. பொதுவாக தப்பித்துக் கொள்ள வியாபாரிகளையும், விவசாயிகளையும் குறை சொல்லிக் கொண்டும், வாயிலே வந்தபடி பேசிக்கொண்டும் இருக்கலாமே தவிர மக்களுக்கு உணவு கிடைக்கப் போவதில்லை. குறைந்த விலையிலேயும் கிடைக்கப் போவதில்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, குறுவை விளைச்சலைப்பற்றி மந்திரி அவர்கள் 3-50 p.m.
சொன்னார்கள் நல்ல விளைச்சல் இருக்கிறது. அது ஆண்டவன் கொடுத்த வரப்பிரசாதம் என்றுதான் நினைக்கவேண்டும். இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக இருந்ததுபோல் ஏற்படவில்லை. தஞ்சாவூரிலே நல்ல விளைச்சல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது நாம் இருப்பது அக்டோபர் மாதம் 23-ம் தேதி. சம்பா விளைச்சல் வர வேண்டிய காலம்; பிப்ரவரி; நவம்பர்; டிசம்பர்; ஜனவரி இந்த மூன்று மாத அரிசி தேவை எவ்வளவு என்பதை அரசாங்கம் கணக்கிட்டுப் பார்த்ததா? எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்கிறேன். இது தவறாக இருந்தால் திருத்திக் கொள்ளத் தயாராய் இருக்கிறேன். சென்னை மாகாணத்தின் ஜனத்தொகை 3-1/2 கோடி. உற்பத்தி 39 லட்சம் டன் அரிசி. இது தவறாக இருக்குமோ என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. மந்திரி அவர்கள் உண்மையான

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [23rd October 1964

விளைச்சல் எவ்வளவு என்ருல் திருத்திக் கொள்கிறேன். 39 லட்சம் டன் என்பதை உண்மையாக வைத்துக்கொண்டாலும், ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு மாதத்துக்குக் கிடைப்பது 6-1/4 படி அரிசி. இது போதுமா? இது ஒரு நாளைக்கு 1/4 படிக்கும் குறைவு. நம்மைப் போல் பலகாரங்களை சாப்பிட்டுக்கொண்டு அரிசி சாப்பிடாத நிலையிலே இருப்பவர்களுக்கு அரிசி தேவையில்லை. அரிசி உணவையே முக்கியமாகக் கருதக்கூடிய ஏழை ஜனங்களுக்கு, உழைக்கக்கூடியவர்களுக்கு குறைந்தது ஒரு நாளைக்கு அரை படி அரிசி கொடுக்கவேண்டும். காலே அரைக்கால் படி என்று கணக்கிட்டாலும், அதிகம் வேண்டும்.

குறுவை சாகுபடி தஞ்சாவூரிலேயும், மற்ற இடங்களிலேயும் 6, 7 லட்சம் டன்தான், நல்ல bumper crop-ஆக இருந்தும் எங்கள் ஜில்லாவிலே ஒரு லட்சம் டன் விளையும் என்ருர்கள். ஆனல், 5,000 டன் என்கிருர்கள். இப்பொழுது வருகிறதா என்பதை பொறுத்துப் பார்க்கவேண்டும். இப்போது சம்பா அரிசியும் கிடையாது. கொள்முதல் செய்த அரிசியையும் கொடுத்துவிட்டோம். இன்று எதிர்பார்க்கக் கூடியது 6, 7 லட்சம் டன் குறுவை அரிசிதான். இதை வைத்துக் கொண்டு மூன்று மாதத்துக்கு நாம் எப்படி சமாளிப்பது? இன்று அவசரமாக மந்திரிகளும், மற்ற அதிகாரிகளும், தஞ்சாவூருக்குப் போகின்றனர். நெல்லை எடுத்துக்கொண்டு வரலாம். மதருஸ் நிலைமையைச் சமாளிக்கலாம். ஆனல், குறுவை நெல் வருவதற்கு முன்னல் தஞ்சையிலே மக்கள் கஷ்டப்பட்டார்கள். நெற் களஞ்சியம் என்று சொல்லப்படும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலேயே ஆறு மரக்கால் நெல் வாங்க ஏற்பட்ட கஷ்டத்தை உணர்ந்திருப்பீர்கள். இன்று நடப்பது ஜனநாயக அரசாங்கம் என்று ஒத்துக் கொள்கிருேமே தவிர போலீஸ் ஆட்சிதான் நடக்கிறது. விவசாயிகளின் பேரில் போலீசை ஏவி விடுகிறீர்கள். வியாபாரிகளின் பேரில் போலீசை ஏவி விடுகிறீர்கள். அரசாங்கம் அவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறது. யாரை வேண்டுமானலும், தவறு இருந்தால் பிடிக்கலாம். கோர்ட்டுக்குப் போகலாம். ஜெயிலுக்குப் போகலாம். விடுதலை ஆகலாம். ஆனல் போலீஸ் அரசாங்கம் நடக்கக்கூடிய இந்த நாட்டில் அரிசியை எவ்வாறு ஒளித்து வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியும்? ஒளித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் எங்கே வைத்துக்கொண்டிருக்கிருர்கள்? ஏன் அதை எடுத்து வரக்கூடாது என்று தான் கேட்கிறேன்.

அந்த முறையில் நான் சொன்னபிரகாரம், சென்னை நகரத்துக்கு மட்டும் தினம் 1,200 டன் அரிசி தேவை. மாநிலத்திலுள்ள எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும், ஒரு ஜில்லாவுக்கு 2,000 டன் அரிசி ஒரு நாளைக்குத் தேவை. இந்த கணக்கைப் போட்டுப் பார்த்தால் ஒரு நாளைக்கு 25,000 டன் தேவை. ஒரு டன்னுக்கு 13 மூட்டை அரிசி. நான் சொல்வது டன் கணக்கில் அதை 13-ஆல் பெருக்கினல் நமக்குத் தேவைப்படுவது எவ்வளவு என்பதும் இருப்பு என்ன, என்பதும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். ஒரு நாளைக்கு 25 ஆயிரம் டன் தேவை

23rd October 1964] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

என்ருல் ஒரு மாதத்திற்கு 7-1/2 லட்சம் டன் அரிசி தேவைப்படுகிறது. நவம்பர், டிசம்பர், ஜனவரி ஆகிய மூன்று மாதத்திற்கு 22-1/2 லட்சம் டன் அரிசி நமக்குத் தேவை. சில ஜில்லாக்களிலிருந்து முன்னலே வந்தால் அதை வைத்து மானேஜ் செய்யலாமென்றும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : நமது ஸ்டேட்டுக்கு ஒரு வருஷத்திற்கு 88 அல்லது 90 லட்சம் டன் தேவைப்படுகிறதா?

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : மூன்றரை கோடி ஜனங்களுக்கு ஆளுக்கு நாளைக்கு காலே அரைக்கால் படி கணக்குப் போட்டால் எவ்வளவு வேண்டுமென்று அரசாங்கமே பார்த்துக் கொள்ளட்டும். அரசாங்கம் தப்புக் கணக்குப்போட்டு மக்களை ஏமாறச் செய்கிருர்கள் என்பதுதான் என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. 90 லட்சம் டன் தேவையா இல்லையா என்பதை, அரசாங்கம் கணக்குப்போட வேண்டியது கடமை, காலே அரைக்கால் படி ஒரு மனிதனுக்குத் தேவையா இல்லையா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அதில் குழந்தைகள், முதியவர்கள் என்று பலவாருக இருக்கிருர்கள். எல்லோருக்கும் ஒரே விதமாகக் கணக்குப் போட்டிருக்கிறீர்களா?

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : அரை வயிற்றிற்குக் கணக்கெடுத்தாலும் 45 லட்சம் டன் வேண்டுமா, வேண்டாமா? நீங்கள் போடும் கணக்குப் பிரகாரம் 45 லட்சம் டன் வேண்டாமா? உங்கள் கணக்குப்படி 35 லட்சம் டன் ஆகிறது. பற்ருக்குறையாக இருப்பது ஆறு லட்சம் டன். அண்டை மாநிலங்களுக்கு 'கிஃப்ட்' கொடுப்பதாகக் கூட பேப்பரில் படித்தேன். இனம் என்று நினைத்திருந்தேன். பணம் கொடுத்து வாங்குவது கிஃப்ட் என்பதை இங்கு தெரிந்து கொண்டேன். இந்த நிலையில் பின் மூன்று மாதங்களுக்கு ஜனங்களுக்கு அரிசி எந்த வகையில் கொடுக்கப்போகிருேம் என்று அரசாங்கம் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னல் நலமாக இருக்கும். ரஷியர்கள் சொல்வதுபோல சந்திரனுக்குப் போனலும் சுக்கிரனுக்குப் போனலும் நாட்டுக்கு சுக்கிரன் பிடிக்காமல் இருந்தால் சரி.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : சனிதான் பிடிக்கக்கூடாது என்பார்கள்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : இருக்கலாம். நான் நல்ல எண்ணத்தோடு சொல்வதால் அப்படி சொல்லியிருக்கிறேன். இதைச் சொல்லும்போது ஒரு கதை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. ராமாயணத்தில் ராவணன் தர்பாரில் அவனுடைய சிம்மாசனத்தின் கீழ் ஒன்பது நவக்கிரகங்களையும் படிகளாகப் போட்டு அதில் ஏறிப்போவது வழக்கம். இந்த ராவணனை ஒழிக்க வேண்டுமென்ற கெட்ட எண்ணத்தோடு ஒருவர் ராவணனை ஒரு கண் பார்க்கச் சொன்னர். சுக்கிரன் ராவணனை பார்த்தார். எனக்கு கதை

தெரியாது. படிக்கவும் இல்லை. ராமாயணம் தெரிந்தவர்கள் தப்பாக நினைக்க வேண்டாம். நான் பள்ளியிலும் அதிகமாகப் படிக்காதவன். தவறு இருந்தால் மன்னிக்கக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர் ராவணனைத் தட்டிக்கொடுத்து இம்மாதிரி செய்வது தப்பு. நீ பெரிய அரசன். எல்லா உலகமும் உனக்குக் கீழே இருக்கிறது. ஆகையால் இந்த நவக் கிரகங்களைக் குப்புறப்போட்டு அதன்மீது ஏறிச் செல்வது கூடாது. திருப்பி அவர்கள் நெஞ்சில் ஏறிப் போனால்தான் உன் வீரத்திற்கு மதிப்பு என்றார். அப்படியே அவர்களைத் திருப்பிப் போட்டு நெஞ்சில் ஏறும்போது சுக்கிராச்சாரியார் பார்வை ராவணன் மீது விழுந்தது என்றும் அது முதல் அவன் வீழ்ந்தான் என்றும் கதை சொல்வார்கள். அதைப்போல ரகசியக் கொள்கைகளை வைத்துக்கொண்டு திட்டக்கமிஷன் நம் நாட்டை ஆளுகிறதா மத்திய அரசாங்கம் ஆளுகிறதா, மாநில அரசாங்கம் ஆளுகிறதா என்று புரியவில்லை. ஒரு நாள் திடீரென்று உத்தரவு வருகிறது. மத்திய அரசாங்கமாக இருந்தாலும் மாநில அரசாங்கமாக இருந்தாலும் நடைமுறையில் இவ்விதப்படி காரியங்கள் நடக்கின்றன. முதலமைச்சர் அவர்கள் ஆரம்பம் முதற்கொண்டு கண்ட்ரோல், கட்டுப்பாடு, ஸ்டேட்டிரேடிங் வேண்டாமென்றும் ரேஷன் வேண்டாமென்றும் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு மக்கள் சார்பாக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நடைமுறையில் செய்யக்கூடிய அதிகாரம் இந்த அரசாங்கத்திற்கு இருப்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. மாநில அரசாங்கம் பிரிந்து தனியாக செயல்படவேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கில்லை. மத்திய அரசாங்கமும் மாநில அரசாங்கமும் நன்றாக செயல்படவேண்டும். ஒன்றுக்கொன்று எந்தக்காரணம் கொண்டும் குறுக்கிடக்கூடாது.

மிஸ்டர் சேர்மன் : அரை மணிநேரம் கடந்துவிட்டது. சீக்கிரம் முடித்துக் கொண்டால் நல்லது.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : அடுத்தபடியாக இரண்டு மூன்று நாட்களாக பேப்பரில் பார்க்கிறோம். விநியோக முறையில் சீர்கேடு வந்துவிட்டது என்கிறார்கள். அதனால்தான் சிரமங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டதாக அமைச்சர்களும், அரசாங்க அறிக்கைகளும் பத்திரிகைகளும் சொல்லிவருவதைப் பார்க்கிறோம். விநியோக முறையை ஏற்படுத்தியவர்கள் யார்? கண்ட்ரோலை உண்டாக்கியவர்கள் யார்? நான் முப்பது வருஷங்களாக அரிசி வியாபாரம் செய்து வருகிறேன். அதை பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. இந்த பிரைஸ் கண்ட்ரோலை நியாயமற்ற முறையில் செய்திருக்கிறார்கள். மக்களுக்கு பிளாக் மார்க்கெட். இதனை நீடிக்கும் என்று முதலமைச்சர் அவர்களிடம் பலமுறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். மொத்த வியாபாரிகளிலிருந்து மில்காரர்களிலிருந்து டி.எஸ்.ஓ. போன்ற அரசாங்க அதிகாரிகள் வரை இருக்கிறார்கள். உற்பத்தி செய்யும் அரிசியை சில்லரைக் கடைகளுக்கு விநியோகம் செய்வார்கள். இவர்கள் அதிகாரிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். யாராவது போய் ஒரு மனுவைக் கொடுத்து நானும் சில்லரை வியாபாரம் பண்ணுகிறேன் என்று சொன்னால்

மூன்று மூட்டை விநியோகம் செய்யும் வகையில் ஒழுங்கு முறையற்ற விநியோகம் செய்தது யார்? சரியாக மக்களுக்கு விநியோகம் நடக்கிறதா என்று செக் செய்வதற்கோ அதை பரிபாலனம் செய்வதற்கோ என்ன செய்யப்பட்டது? அதனால்தான் கிடைக்கும் கொஞ்ச அரிசியும் மக்களுக்கு ஒழுங்காகப்போகமுடியாத நிலையை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். வியாபாரிகளைக் குறை சொல்லிவிட்டால் மட்டும் தப்பித்துக்கொள்ள முடியுமா?

மிஸ்டர் சேர்மன் : நேரம் ஆகிவிட்டது. 4-00 p.m.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : ஒரு ஐந்து நிமிஷம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : I may inform hon. Members that there are about twenty speakers. We have only about two hours before us. It is, therefore, necessary to ration the time. So, I would suggest that each Member takes five minutes and the leaders of the parties taken ten minutes each. Sri Subbiah Chettiar will kindly finish his speech within two or three minutes more.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, சட்டமன்ற நடவடிக்கையை மாலை 7½ அல்லது 8 மணி வரையில் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு முன் வந்தால் முக்கியமான இந்தப் பிரச்னை பற்றி அங்கத்தினர்கள் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல வசதியாக இருக்குமென்று தாழ்மையோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, the Government are prepared to have the debate continued till 7 p.m. to-day. Only the Chief Minister and I have to go for another meeting. But the Minister for Food will be in charge and he will be present here.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி. மந்திரி அவர்களுக்கும் இந்த சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். குறைகளைச் சொல்வதை விட அதை நாம் எப்படி நிவர்த்திக்கலாம் என்று கேட்கலாம். அதற்கு விடை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இம்மாதிரி கண்ட்ரோல் முறையை சிக்கலான முறைகளைக் கொண்டுவந்து மக்களுக்கு விநியோகிப்பதை விட இவற்றை நீக்கிவிட்டால் ஒரு வித ஆபத்து வந்துவிடாது. புரொகியூர்மெண்ட் கொண்டு வந்தபோது அதை எடுத்து விடுங்கள் விலைவாசி குறையும் என்று சொன்னேன். எப்படி குறையும் என்று கேட்டார்கள். இப்போது எப்படி எடுத்தீர்கள்? மத்திய அரசாங்க உத்தரவு பேரில் திடீரென்று எடுத்தீர்கள். பற்றாக்குறை ஜாஸ்தியாக இருக்கும்போது அரிசிக் கட்டுப்பாடு இருக்கும்போது அந்தப் புரொகியூர்மெண்டை எடுத்தீர்கள். 55 ரூபாய்க்கு விற்றுக்கொண்டிருந்த அரிசி மூட்டை ஒன்றுக்கு 5 முதல் 10 வரை குறையும் வகையில் கட்டைச் சம்பா அரிசி ரூ. 48-க்கு விற்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. மக்கள் வேண்டிய அரிசியை வாங்க முடிந்தது. சந்தோஷப்பட்டார்கள். அற்ப

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [23rd October 1964

சந்தோஷம் கொஞ்ச நாள்கூட நிற்கவில்லை. ஒரு வாரத்திற்குள் பிரைஸ் ஃபிக்சேஷன் என்ற கடுமையான அரக்கனை கொண்டு வந்து போட்டார்கள். அதை எடுக்காத வரையில் இந்த நாட்டுக்கு விமோசனம் இல்லை. இதை போகப்போகப் புரிந்து கொள்வீர்கள். வியாபாரிகளைப்பற்றி மறந்து விடுங்கள். தப்பு செய்யக்கூடிய வியாபாரிகளை ஒழிக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. அதற்கு என்னுடைய பூரணமான ஒத்துழைப்பை நான் கொடுக்கிறேன். கொள்ளை லாபம் அடிக்கும் வியாபாரிகள் அழிந்துதான் போகவேண்டும். அதற்காக நாங்கள் ஒன்றும் வக்காலத்து வாங்கவில்லை. நியாயமான வியாபாரிகளோ விவசாயிகளோ நேர்மையான மனிதர்களாக நாட்டில் வாழ இடம் வைத்திருக்கிறீர்களா? என்று நெஞ்சத்தை தொட்டுப்பாருங்கள். பதினேழு வருஷ ஆட்சியில் நல்லவர்கள் வாழ இடமிருக்கிறதா என்று பாருங்கள். விலை நிர்ணயம் எந்த முறையில் செய்தீர்கள்? ஏதாவது கணக்குப் போட்டு செய்தீர்களா, என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். ஒவ்வொரு ரக நெல்லுக்கும் விலை நிர்ணயம் செய்தார்கள். கட்டைச் சம்பா நெல்லுக்கு விலை நிர்ணயம் செய்தார்கள். அடுத்தபடி குறுவை நெல்லுக்கு விலை நிர்ணயம் செய்தார்கள். இந்த விலை நிர்ணயம் செய்தது ஆற்றிலே வெள்ளம் வரும்போது 6-3-9, ஆகவே சராசரியாக ஆழம் 4½ அடி என்று Average depth கணக்கெடுப்பது போல் ஒரே விலை கன்யாகுமரி முதல் நமது மாநில எல்லை திருப்பதி வரை எல்லா ஊர்களுக்கும் நிர்ணயம் செய்தார்கள். தஞ்சாவூரில் வாங்கிவந்த அரிசியை இங்கே விற்கிறீர்கள். உங்கள் கன்ட்ரோலுக்கு கட்டுப்பட்டு அந்த விலைக்கு விற்கிறார்கள் கடைக்காரர்கள். டிரான்ஸ் போர்ட் சார்ஜ் யார் கொடுப்பது? கட்டைச் சம்பா நெல்லை எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு மூட்டை அரைத்தால் எவ்வளவு படி அரிசி தேறும்? இதை எல்லாம் யோசனை செய்து விலை நிர்ணயம் செய்தார்களா? அதேபோல், குறுவை நெல்லுக்கும் கணக்குப் போட்டு விலை நிர்ணயம் செய்தார்களா? ஒரே uniform ஆக விலை நிர்ணயம் செய்துவிட்டு இப்போது வியாபாரிகள் மீது குற்றம் சொல்கிறார்கள். வியாபாரிகள் உங்கள் கட்டுத்திட்டங்களுக்கு கட்டுப்பட்டு, நீங்கள் போட்ட விலை நிர்ணயப்படிதான் வியாபாரம் செய்ய முடியும். இதை யோசனை செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனக்கு இப்போது பேச சந்தர்ப்பமில்லை? இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் நேரம் கிடைத்தால் இதைப்பற்றி பேசுகிறேன். ராஜாஜி அவர்கள் 1952-க்கு தீர்க்கதரிசனத்தோடு, மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று கண்ட்ரோலை எடுத்து விடுங்கள் என்றார். எல்லாவற்றையும் எடுத்துவிட்டால் அரிசி கிடைக்காதே, என்று சொல்லலாம். Maximum price, Minimum price என்பதை விட்டுவிட்டு விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்படியாகக்கூடிய விலையில் வாங்கி விநியோகம் என்ற கொள்கைகளை வைத்து அரசாங்கம் காரியம் செய்தார்களானால் இந்த மாநிலத்தில் இன்றல்ல என்றுமே உணவுப்பஞ்சம் வராது. மக்கள் அரிசிக்காக தெருத் தெருவாக அலைய வேண்டிய நிலைமை இருக்காது. மக்கள் அரிசி கிடைக்கவில்லையே என்ற பட்டினிக்குரல் பறந்து விடும். மக்கள் என்றென்றும் உங்களை வாயார வாழ்த்துவார்கள்.

23rd October 1964] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

இதைச் செய்யாத வரையில் இதை சமாளிக்கும் பொறுப்பை ஆண்டவன்தான் உங்களுக்கு கொடுப்பார் என்று சொல்லிக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* DR. H. V. HANDE: Mr. Chairman, it is with the deepest sorrow that I to-day rise to express my complete dissatisfaction with the administration with regard to distribution of food. We were all hoping since Independence that a day would come as envisaged by our great Father of the Nation when we would have Ram Rajya. But, unfortunatly, to-day we find poor, innocent people forced to forsake their daily routine, their well-earned rest and forced to stand in the hot sun for hours together, sometimes non-stop from night till morning or noon. In addition, we find that these poor, innocent people are being harassed, tortured and even beaten by the Police. A situation has arisen which is reminiscent to any student of history, of the days of the French Revolution when the citizens of Paris stormed the headquarters of the Government, Verasailles, and the Bastille asking for food. For all the complaints that have been pouring from the citizens and for all the information that has been given very ably by our Press and for all the pleas of our legislators, there has been a constant answer from the Treasury Benches and from our Chief Minister that there is plenty of food but that the distribution is bad. If we have no food, we could have excused the Treasury Benches. But when the Treasury Benches are emphatic about the fact that we have plenty of food but that the distribution is bad, I have to point my finger at the Treasury Benches and say that the responsibility for this pathetic distribution squarely and firmly falls on them. Now, as I have analysed the subject I would just like to tell you as to what exactly is the causative factor for this malady. I can definitely say that the main cause is the price fixation. I very strongly affirm that when price was fixed, the next day we saw long queues before the shops. Therefore, it is obvious that the fixation of price is responsible for this situation. A student of elementary economics will be able to say that writing the price of an article over a sheet of the *Fort St. George Gazette* can never establish a particular factor in reality. Nowhere in the world so far as I have been able to read history, I have ever found that any Government or any agency has been able to fix the price of a commodity by printing it in the Government organ. If you examine the economics properly, I am afraid that price fixation depends on various factors such as production, distribution and demand. We should go to the root of the problem and try to find out the cause and try to treat the malady. Simply by seeing the effect, we would not be able to reduce the price of a commodity. When great economists are scratching their heads as to how to set about the job, our Government thought it a childish task and wrote in the *Fort St. George Gazette* that hereafter the price would be so much. But even, there there has been bungling. First they fixed the price and about a fortnight later after a very serious agitation of the merchants, they fixed the price of paddy. There was a lapse of a fortnight between the dates of fixation of price of rice and paddy. This was something like putting the cart before the horse. If we examine the

4-10 p.m.

[Dr. H. V. Hande] [23rd October 1964

problem carefully, it falls under four categories. One is planning. Planning in the Secretariat right from the table of the Chief Minister where ideas emanate to the entire administration, has been absolutely defective and lacks imagination. Even in the matter of production into which I do not want to go deep because now we are in great trouble, there has been a tremendous shortfall. The matter has not been dealt with in an imaginative spirit.

Now, Sir, the execution of ideas has been bungled. I pointed out that even in the place where rice was grown in abundance, in the granary of South India, Thanjavur, where we should have rice for the asking, there were long queues. What I was trying to point out the other day was that these queues were an indication of very bad planning. If at the point where rice is grown we have queues, what about the distant places where rice is not grown?

Now, we will take the arguments advanced by the Government. Firstly, they said that the merchants were at fault. I may point out here that merchants are in a very bad state. The moment the price fixation scheme came into force, there were long queues before their shops. Therefore, it was impossible for the merchants to do their job. They could not bring rice openly into the street and sell it because the moment the rice cart arrived in front of the shop there was a large crowd and it ripped open the bags and it was impossible for the merchants to safeguard their lives. When that was the case, most of the merchants felt, "We do not want to carry on this business. We will back out." When security is not there, how can they sell rice? It is an impossibility because the entire shop has to be run with the help of the sale of other commodities. Again, there are the Governmental troubles. The amount of rice that we expect from the Andhra Government is nothing when compared to the amount of rice which we are consuming here. What I am trying to point out is that even in Nellore and other places there is trouble. Instead of accusing the other Government, I request our Government to set our own house in order.

Publicity has been given about Kerala wagons. One swallow does not make a summer. I would like to know from the Hon. the Chief Minister how many wagons went and how many bags were stopped. Only one remedy I can suggest for the entire problem. I can emphatically say that the price fixation should be removed. I can assure the House that the moment the price fixation is removed, there will be a lot of ease. Within a fortnight the rice will be available at Rs. 2 a measure. Within another fortnight the price will definitely settle down at Rs. 1.75 or 1.50 per measure (Interruption) The people are losing the job because for 24 hours they are standing before the shops. Their income is only Rs. 1.75 or so and they are not getting even that.

Then, the Chief Minister has several times said that there is a difference in the price of rice between a fair price shop and the private shops, and that because of this difference caused by the

23rd October 1964] [Dr. H. V. Hande]

cheaper rate in the fair price shop, people are crowding there. I can assure the House that the difference in prices is not obsessing the people. It is a question of non-availability of rice. You open a bag and just whisper 'maida' or 'atta'; immediately a crowd collects. I have watched it with my own eyes. Therefore, I request the Government to see the facts for themselves and remove the price fixation and make it easier for the merchants to distribute rice. Let them not throw the responsibility of the merchants on a set of administrators who are not equal to the task. Let us find out what is right and let us not bother who is right; otherwise this Ministry will go down in History as a group of Neros fiddling when Rome was on fire.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இன்று நாட்டிலுள்ள உணவு நிலைமை ஓரளவு உணரப்பட்டு வருகிறது என்ற நிலைமை கண்டு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். எவ்வளவு நாளாக அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்? ஏதாவது சிந்தித்து நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்களா என்ற சந்தேகத்துக்கு உரியவர்களாகத்தான் இருந்து கொண்டு வருகிறார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். இப்போதாகிலும் அவர்கள் உண்மையை உணர்ந்து நாட்டு நிலைமை ஓரளவு அறிந்து ஆவன செய்வதற்கு முயன்று இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கருதி இன்னும் அவர்களை அதிகமாக பாராட்டுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எனக்கு முன்னர் பேசிய மதிப்பிற்குரிய டாக்டர் ஹண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்—எல்லாவற்றுக்கும் முதலாவதாக அடிப்படையிலேயே ஒரு தவறு இருக்கிறது என்று—அதாவது அரசாங்கம் திட்டமிட்டு இருப்பதில் தவறு என்று சொன்னார்கள். இதைப் பலமுறை இந்த அவையில் இந்த பக்கத்தில் இருக்கும் பலர்
எடுத்து கூறி இருக்கிறார்கள். அரசாங்கம் அதை ஏற்றுக் 4-20
கொண்டார்களோ இல்லையோ, சிந்தித்தார்களோ, சிந்திக்க p.m.
வில்லையோ இன்றாகிலும் அவர்கள் தீட்டிய திட்டம் நல்லபடியாக நிறைவேறவில்லை என்பதை உணருகிறார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். அதை இப்போதாவது நல்ல விதத்தில் உணர்ந்தார்களானால் அடுத்தடுத்து நடக்க வேண்டியவைகள் நல்ல விதத்தில் திட்டமிட்டு நடத்த முடியும். அந்த அளவில் திட்டம் தீட்டினால் கண்டிப்பாக நல்ல முறையில் நிறைவேறியே தீரும். நடக்க முடியாதவைகளை ஏதோ ஒரு கொள்கைக்காக செய்கிறார்களா என்பது அவர்களுக்குத்தான் தெரியும்—ஒரு திட்டமாகத் தீட்டி நாட்டில் நிறைவேற்ற முற்படுவார்களானால் நாட்டில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள நிலைமைதான் இருக்கும் என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். முக்கியமாக தமிழ்நாட்டில் பற்றாக்குறை இருக்கக்கூடாத நிலைமை இருந்திருந்தும் கூட பற்றாக்குறை இப்போது அதிகமாக ஏற்பட்டு இருக்கிறது. முக்கியமாக சென்னை நகரத்தில் சில நாட்களுக்கு முன் இருந்ததை விட இன்னும் அந்த பற்றாக்குறை அதிகமாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு தெருவிலும் பல இடங்களில் வரிசையாக காலை முதல் இரவு வரை மக்கள் நிற்பதுதான் மிச்சமாக இருக்கிறது. இதை அரசாங்கம் ஒரு சில நாட்களுக்கு முன்பு

சற்று தூரதிருஷ்டி எண்ணத்துடன் பார்த்து இருப்பார்களானால் கண்டிப்பாக அதை தவிர்த்திருக்க முடியும். அரசாங்கத்திற்கு அக்கறை மட்டும் இருந்தால் அரிசி தட்டுப்பாட்டை நீக்க அவர்கள் விலை கட்டுப்பாட்டை தேடி கொண்டுவந்து இருப்பார்களா? இதை அவர்களே சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அப்படி செய்தால் என்ன செய்யலாம், இப்படி வந்தால் என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் இப்போதிருக்கும் மக்களுடைய அவதியை ஒருவாறு தவிர்க்க முடியும். அதிலும் குறிப்பாக சென்னை நகரத்துக்கு வெகு அருகாமையிலேயே மத்திய அரசாங்க ஸ்டாக் என்று லட்சக்கணக்கான டன் அரிசியை வைத்துக்கொண்டு மக்களை அவதி நிலையில் ஆழ்த்தி இருப்பது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பற்ற தன்மையைத்தான் காட்டுகிறது. பக்கத்து ஆவடியில் லட்சக்கணக்கான டன் அரிசி மத்திய அரசாங்கத்தின் பேரில் இருக்கிறது. மக்கள் அவதிப்படுகிறார்கள். உடனடியாக ஏதாவது எங்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டு இந்த அரசாங்கம் வாங்க இருக்குமானால் ஓரளவு மக்கள் பட்ட அவதியை நீக்கி இருக்க முடியும். அதைச் செய்ய தவறி விட்டார்கள் என்று தான் சொல்லுவேன்.'' அதாவது அவர்கள் பொறுப்பில்லாமல் இருந்து கொண்டு இருந்ததால்தான் இந்த நிலை என்பதை நான் மேலும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். திட்டத்தால் ஏற்பட்ட கோளாறை எனக்கு முன்னர் பேசியவர்கள் சொன்னது போல் விவசாயிகள் அல்லது வியாபாரிகள் பேரில் குற்றம் சுமத்திவிட்டு இனியும் வாளாவிருக்கக்கூடாது என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டால் எந்தவிதமான தொல்லையும் இருக்காது என்று. இதை என்னைப்போன்றவர்கள் இந்தப் பகுதியில் இருப்பவர்கள் அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறோம். கட்டுப்பாடு என்று சொன்னால் அரசாங்கம் நல்ல விதத்தில் அதை அனுஷ்டிப்பதற்குத் தயாராய் இருக்கிறதா என்பதை பார்த்துக்கொண்டுதான் எந்தவிதமான கட்டுப்பாட்டையும் எடுத்துகொள்ள வேண்டும்.

மக்களை அவதிக்கு உட்படுத்துவதற்குத்தான் இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் வருகின்றன. இப்பொழுது விவசாயிகளின் வாழ்க்கை நிலை எப்படி இருக்கிறது? அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்துவது அரசாங்கத்தின் கடமை. அவர்களுடைய பொருள்களுக்கு எந்த விலையைக் கொடுத்தால் அவர்களுக்கு கட்டுப்படியாகும் என்றெல்லாம் கவனியாது, ஏதோ ஒரு விலையைப் போட்டு அந்த விலைக்குப் பொருளை கொடுக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்துவது விவேகமாகாது என்றுதான் அரசாங்கத்துக்கு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு முன்னாலே பேசிய மதிப்புக்குரிய நண்பர் சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் சொன்னார், நாட்டிலே விலை உயராத பண்டம் எது இருக்கிறது என்று. என்னுக்கு 10, 20 பங்கு என்று கூட விலை அதிகமாகி இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு, விவசாய இலாகா மூலம் எரு, விதைகள் முதலியவை மலிவான விலைக்கு கொடுக்கப்படுகிறது என்றாலும், எல்லா விவசாயிகளுக்கும் அது சரியான முறையிலே போய்ச் சேருகின்றதா, விவசாயிகள் நல்ல விதைகளையும், எருக்களையும் வாங்குகிறார்களா என்பதை அரசாங்கம் பரிசீலித்துப் பார்க்க வேண்டும். அது அல்லாமல் அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் பாதி அளவு கூட கிடைக்காமல், ஓரளவு கூட்டுறவு சங்கம் மூலமாக பெறுகிறார்கள். மற்றவர்கள் எல்லாம் open market என்று வெளியிலே கடைகளிலே வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெளியிலே வாங்கினால் விலை அதிகம். 4, 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே 20 ரூபாய்க்கு வாங்கிய புண்ணாக்கு மூட்டை, இப்பொழுது 40 ரூபாய்க்கு விற்கிறது. அன்று விவசாயக் கூலிகளுக்கு இருந்த கூலியைவிட இன்றைக்கு 2, 3 மடங்கு கொடுக்கிறார்கள். இப்படி விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய ஒவ்வொரு பொருளும், 4, 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்ததற்கும் இப்பொழுது இருப்பதற்கும் 5, 6 மடங்கு விலை அதிகமாகிறது. இந்த நிலைமையில் விவசாயிகளினுடைய நெல்லுக்கோ, அரிசிக்கோ எவ்வாறு விலையை நிர்ணயிக்க முடியும். இப்பொழுது அரசாங்கம் நிர்ணயித்து இருப்பது சரியான விலையா என்பதை அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப சிந்தித்துப் பார்த்து ஆவன செய்ய வேண்டும். கண்மூடித்தனமாக கொள்கையை வைத்துக் கொண்டு, நம்மிடம் அதிகாரம் இருக்கிறது, எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்றால் மக்கள் கண்டிப்பாக அதிருப்திக்கு ஆளாகிக் கொண்டேதான் இருப்பார்கள். அதற்குத் தகுந்த பதிலை தேர்தல் காலங்களிலேதான் எடுத்துச் சொல்ல முடியும் என்பதை நான் அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துரைக்க கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன்.

நமது முதலமைச்சர் அவர்களும், சபைத் தலைவர் அவர்களும் பல நாடுகளை சுற்றி வந்தவர்கள்; பல நாடுகளிலே உணவுப் பொருள்கள் எந்த விதத்திலே வினியோகிக்கப்படுகின்றன என்பதை அறிந்தவர்கள். இன்னும் அந்த நாடுகளிலே உணவுப் பொருள்களை எப்படி வாங்குகிறார்கள் என்பதையெல்லாம் அறிந்திருப்பார்கள். ஏன் அந்த நாடுகளிலே நிலவுகின்ற முறையை நமது நாட்டில் இது வரையிலே அமுலாக்குவதற்கு எத்தனிக்கவில்லை என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. வேறு சில நாடுகளிலே அரசாங்கங்கள் செய்வது போல் அரிசியும் கோதுமையும் அரசாங்கமே மார்க்கட் விலைக்கு வாங்கி மக்களுக்கு subsidised rate-லே கொடுப்பது நல்லது. ஏழை மக்களுக்காவது இப்படிச் செய்ய வேண்டும். ஆகவே அரசாங்கம் அதிகாரத்தைப் பிரயோகித்து கட்டுப்பாடுகளை அமுலுக்கு கொண்டுவருவதை விட மார்க்கட்டிலே உள்ள நிலவரத்துக்கு ஏற்ப உணவுப் பொருளை வாங்கி மக்களுக்கு குறைந்த விலையிலே, அரசாங்கத்துக்கு எவ்வளவு நஷ்டமானாலும், அதை உணவுப் பொருளுக்கு கொடுக்கின்றோம் என்ற காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு, மக்களுக்கு அதிலேயும் ஏழை மக்களுக்கும் நடுத்தர வகுப்பினருக்கும் விநியோகம் செய்தால் அதுதான் சிறந்த முறையாகும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதிலே அரசாங்கத்துக்கு

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [23rd October 1964

அதிகமாக நஷ்டம் வந்துவிடாது. இப்பொழுது மக்களுக்கும் நஷ்டம் வந்துவிடாது. இப்பொழுது மக்களுக்குத் தேவையில்லாத பல திட்டங்களை வலியுறுத்தி அவர்களுடைய தலையிலே பணத்தைக்கட்டி, பாழாக்குகிறார்கள். அப்படிப் பாழாவதை நிறுத்தி அதிலே கொஞ்சமாவது மீதப்படுத்தி, இம்மாதிரி subsidise பண்ணி அரிசி முதலிய உணவுப் பொருள்களை விற்பதை ஏற்றுக் கொள்ள அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது இருக்கிற உணவுப்பொருள் நிலைமைபற்றி முதல் மந்திரி அவர்கள் சில வார்த்தைகள் பேசுகிறபோது நான் ரொம்ப கவனமாகக் கேட்டேன். அவரும் எப்படி எப்படி சொன்னாலும் நமது மனதிலே படுகிறாப்போல சொல்ல முடியவில்லை. வியாபாரிகளைக் கட்டுப்பாடு பண்ணினால் விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. வியாபாரி அதிக விலைக்கு விற்கிறான் என்றால், சட்டத்தை வைத்து அவனைத் தடுக்கலாம், விலையைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று சொல்லி
4-30 p.m. விட்டால் வியாபாரிகளோடு போட்டி போடுகிற சக்தி சர்க்காருக்கு இருக்க வேண்டும். இதையெல்லாம் பார்ப்பதில்லை. இது எல்லாம் நாமே செய்து கொண்ட வினை. என்ன வினையென்றால் இந்திய சர்க்கார் விலை நிர்ணயக் கட்டுப்பாடு ஆரம்பித்தார்கள். எப்பொழுதும் புரட்டாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை 20, 30 தேதிக்கு மேல் தான் நெல் விளையும். அந்தக் காலத்திலே விலை நிர்ணயம் கொண்டு வராமல், காலமில்லாத காலத்திலே கொண்டு வந்து விலைக் கட்டுப்பாடு என்று மத்திய அரசாங்கம் செய்து விட்டு, மத்திய அராங்கம் செய்தது கோளாறு. அது இங்கே வந்து பாதிக்கிறது. டெல்லியிலே இருக்கிறவர்கள் மேலே இருக்கிறார்கள். நாமெல்லாம் கீழே இருக்கிறவர்கள். அவர்கள் சொன்னதை நாம் செய்ய வேண்டியது தானே. அவர்கள் தேவர்கள். அவர்களுக்கு இருக்கிற அந்தஸ்து நமக்கு இருக்கிறதா? கட்டுப்பாடு வந்தவுடன் கொஞ்சம் நஞ்சமிருந்த அரிசி மறைந்து போய் விட்டது. அதனாலேதான் நம் வீட்டிலே இருக்கிறவர்களுக்கு சோறு இல்லை என்றால் அவர்களை நாம் தான் காப்பாற்ற வேண்டும் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களை எதிர்பார்க்கக்கூடாது. எதுவரைக்கும் கட்டுப்பாடு போடவேண்டுமோ அது வரையில்தான் கட்டுப்பாடு செய்ய வேண்டும். மேற்கொண்டு அவர்களுக்கு நாம் அடிமையாகக் கூடாது. அந்த மாதிரி ஆனதினால்தான் இங்கே இருக்கிறவர்கள் கேவலமாக இருக்கிறார்கள். எனக்கே பார்க்கிறபோது கஷ்டமாக இருக்கிறது. என்ன சொல்லுவது என்று தெரியாமல் இருக்கின்றேன். கட்டுப்பாடு ஒன்றும் சரிபட்டுவராது. அதுபோகிற போக்கிலே விட்டால் விலைதானே கீழே இறங்கும். சும்மா சரக்கை வைத்துக் கொண்டு பணக்காரனை இருப்பவன் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பான், நான்கு மாதம், ஐந்து மாதம் இருக்கும். சீசன் தவறி விட்டால் விலை இறங்கும். ஏன் நெல் விலை ஏறியது என்றால் இந்த வருஷம் இரண்டு போகம் நன்றாக விளைந்து 3-வது போகம் கூட உழுது விளைத்துவிட்டான். ஆனால் நமது

23rd October 1964] [திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

எம். சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் சொன்னமாதிரி அவ்வளவையும் வெளி மாகாணத்திற்கு அனுப்பி விடுகிறீர்கள் இது சரியல்ல. நன்றாக விளைந்த நெல் எங்கே போய் விட்டது? இங்கேதானே இருக்க வேண்டும். இல்லாமல் போனதற்கு என்ன காரணம்? ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. ஆகையால் இப்போதெல்லாம் அரிசியை தமிழ் நாட்டை விட்டு வெளியே அனுப்பினால் எப்படி நமக்குக் கிடைக்கும்? கடன் கேட்டால் கொடுக்கிறோம். நம் அவசரத்திற்கு திருப்பிக் கேட்கும்போது, சட்டம் எல்லாம் சொல்கிறார்கள். இந்திய சர்க்கார் கோடாவினில் இருப்பதை எடுத்துக்கொள்ளச் சொன்னோமென்கிறார்கள். விலை எப்படியோ ஏறிவிட்டது. அது இன்னும் ஐம்பது நாட்கள்தான் இருக்கும். பிறகு தானாகவே இறங்கிவிடும். கார்த்திகை 20 தேதிக்குள் இறங்கி விடும். அப்புறம் கியூ நிற்க வேண்டாம். செங்கற்பட்டு ஜில்லா சப்ளை செய்ய முடியும். தை மாதத்தில் கவலையில்லை. தஞ்சாவூர் அரிசி சீக்கிரம் சாதமாகாது. இப்போது விறகு விலை ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது. இந்த அரிசி எவ்வளவு நாழி வெந்தாலும் வேகவில்லை. ரப்பர் மாதிரி இருக்கிறது. ஆனால் அதை எங்கு போனாலும் விற்றுவிடலாம் இப்போது. நமக்கு வேண்டிய சொந்த வீட்டு காரியத்திற்கான அதிகாரத்தை இந்திய சர்க்காரிடமிருந்து மாகாண சர்க்காருக்கு வாங்க வேண்டும். நம் முதல் மந்திரி வாங்குவார். வாங்கினார் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். எத்தனை நாளைக்குத்தான் இந்த வேலையைப் பார்க்கப் போகிறோம்? வேண்டியதை இருக்கும் போதே தைரியமாகச் செய்யலாமே. எத்தனை நாளைக்குத்தான் நீங்கள் பார்க்கப்போகிறீர்கள்? போகிறபோது தைரியமாக இதையெல்லாம் செய்யுங்கள். நமக்கு மேலே வேலை செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறவர்கள் இருக்கலாம். செய்ய வேண்டியதைச் செய்யவில்லை என்றால் பின்னால் வரும் நம் சந்ததிகளுக்குத் தொந்தரவு வைத்துவிட்டுப் போகிறார் என்று சொல்வார்கள். நமக்கு அரிசி மிச்சமாக இருக்கிறதென்று சொல்கிறார்களே? எங்கிருந்து எப்படி போனது என்று எனக்குத் தெரியும். காஞ்சிபுரம் மார்க்கத்தில்தான் போகிறது. அதையெல்லாம் நாம் சொல்லக்கூடாது. கூட்டுறவு கடைகளில் இருக்கிற ஸ்டாக்கை ஜில்லா கலெக்டர் கைப்பற்றப் போகிறார்கள் என்று தெரிந்தது. ஜில்லா கலெக்டர் உத்திரவு வருவதற்கு முன் கை இருப்பு அரிசியை வேறு ஆட்களுக்கு கூட்டுறவில் விற்றுவிடுகிறார்கள். இப்போது நல்ல கூட்டுறவே இல்லை. (கூட்டுறவு சங்கத்திற்கு நல்ல கூட்டுறவு என்று பெயர் வைக்கவும்) இந்தக் கூட்டுறவை அரசாங்கம் ரொம்ப நம்புகிறார்கள். இது பழைய கூட்டுறவு இல்லை. இது புதிய கூட்டுறவு. பழைய கூட்டுறவு நன்றாக இருந்தது. ராமலிங்கம் செட்டியார், ரத்தின சபாபதி முதலியார் போன்றவர்கள் இருந்தார்கள். அப்போதெல்லாம் நானும் கூட்டுறவில் இருந்தவன்தான். அதில் 40 வருஷ பழக்கம் எனக்கு இருக்கிறது. இப்பொழுது நடப்பதைப் பார்த்தால் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகையால் பொதுவாக மாகாணங்களுக்கு அதிகாரமில்லை. எவ்வளவோ கஷ்டப்படுகிறார்கள் மந்திரிகள். அதைப் பார்க்கவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு செய்தாலும் மந்திரிகள் பேரில் நம்பிக்கையில்லை என்று சொல்கிறோம். நாம் சொல்கிறோமே

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [23rd October 1964

நமக்கே நம்மிடம் நம்பிக்கையில்லை. அதை சொல்ல வேண்டிய தில்லையென்று தான் தோன்றுகிறது. இந்த அரிசிக்கு கியூ வரிசையில் நிற்கும் தொந்தரவு பெரியதாக இருக்கிறது. ஆகையால் கியூ வரிசையில் நிற்பவர்களுக்காக சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. நீங்கள் உணவு விஷயத்தில் மத்திய சர்க்கார் சொல்கிற பேச்சைக் கேட்பதால் நீங்கள் இந்தப் பேச்சையும் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியது தான். நீங்கள் சுயமாக எதையும் செய்வதாக இருந்தால் நாங்கள் இதைச் சொல்லமாட்டோம். இவர்கள் நம்மவர்கள், ஆதலால் கேட்காதீர்கள் என்று சொல்வோம். அது இல்லாமல் யாரோ மேலேயிருக்கிறவர்கள் பேச்சைக் கேட்கிறீர்களே என்று தான் எங்களுக்குக் கோபம். ஆகையால் இவ்வளவு தூரம் பேசுவதற்கு அனுமதி கொடுத்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராமதாஸ் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, உணவுப் பிரச்னையைக் குறித்து எதிர்க்கட்சியில் இருக்கிற கனம் அங்கத்தினர்கள் பலர் பேசினார்கள். சென்னை நகரத்தைப் பொறுத்த வரையில் நெருக்கடி இருந்தது, இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதில் யாருக்கும் அபிப்பிராய பேதமிருக்க முடியாது. ஆனால் நமது முதன் மந்திரி அவர்கள் அல்லது நம்முடைய அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிகளை காரணமாக இரண்டு மூன்று தினங்களாக பெரும் மாறுதல் ஏற்பட்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். சென்னை நகர கடைகளில் விநியோகம் சரியாக நடைபெறாததால் ஒரு குழப்பம். அதே நேரத்தில் பற்றாக் குறை இருக்கிறதென்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டாலும் வேண்டுமென்றே திட்டமிட்டு சர்க்காருக்கு விரோதமாக ஒரு சதி செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு கூட்டம் சேர்ந்து சதி செய்தது என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய திரு. சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் உணவு நெருக்கடிக்குக் காரணம் வியாபாரிகள் அல்ல
4-40 p.m. என்று குறிப்பிட்டார்கள். நன்றாக அவர்கள் நெஞ்சில் கை வைத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று அவ்வப்போது குறிப்பிட்டார்கள். இப்போது சர்க்கார் மூலமாகக் கொடுக்கும் அரிசி கூட, வியாபாரிகள் பொறுப்புணர்ந்து சமூகத்திற்கு அனுதாபமாக விநியோகம் செய்வார்கள் என்று கொடுக்கப்பட்டது. வியாபாரம் செய்கிறவர்கள் வியாபாரிகள்தான். அவர்கள் சரியாகச் செய்கிறார்களா என்று கேட்டால் அது சென்னை நகரத்தைச் சுற்றிப்பார்த்தால் தெரியும். கூட்டுறவாக இருந்தாலும் தனிப்பட்ட கடைகளாக இருந்தாலும் கிடைக்கிற அரிசி சரியான முறையில் விநியோகிக்கப்படவில்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். பத்து மூட்டைகளை கலெக்டர் ஆபீசிலிருந்து எடுத்து வரும்போது, அவை முழுவதையும் மக்களுக்குக் கொடுப்பதில் வியாபாரிகள் சரியான முறையில் நடந்துகொள்ள வில்லை என்பதை திரு. சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் மறுப்பார்களா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, நான் பேசியதை அவர்கள் பூரணமாகப் புரிந்துகொண்டிருந்தால் இந்த மாதிரிப் பேசுவதற்கு இடமிருக்காது. சில்லரை வியாபாரிகள்

23rd October 1964] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

தவறு செய்தால் அதைப் பிடிக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை என்று சொன்னேன். அதை மறந்துவிடுகிறார்கள். அந்தப் பொறுப்பு அரசாங்கத்தினுடையது என்று மீண்டும் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராமதாஸ் : வியாபாரிகள் செய்வதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். சர்க்கார் ஏன் அவர்களைக் கண்காணிக்கவில்லை என்று சொல்லலாம். ஜனநாயக ஆட்சி என்ற பெயரில் போலீசார் ராஜ்யம் நடைபெறுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். சட்டம் இருக்கிறது, ஆட்சி இருக்கிறது என்ற காரணத்தால் எதை எதைவேண்டுமென்றாலும் செய்கிறார்கள் என்று பேசும் அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள். ஜனநாயகத்தின் பேராலும் காந்தியடிகளின் தலைமையில் பழகிவிட்டதாலும் பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் ஜனநாயகத்தை அதிக அளவு காட்டுவதால் இந்த பேச்சுக்கள் ஏற்படுகின்றன. அமைச்சர்கள் தைரியமாக வியாபாரிகள் மீது கடுமையான சட்டத்தை இயற்றி கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்திருந்தால் இந்தப் பேச்சுக்கு இடமிருக்காது. ஜனநாயகத்தை உணர்ந்து நியாயமாக வியாபாரிகள் நடந்து கொள்வார்கள் என்று நினைப்பது இந்த நாட்டில் முடியாத காரியம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். உணவு நெருக்கடியால் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. மக்கள் க்யூவில் நிற்கிறார்கள் என்று தெரிந்தும் பத்து மூட்டையில் ஐந்து மூட்டைகள் திருட்டுத்தனமாக விற்கப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். அப்படி தவறாக நடப்பவர்களின் மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சென்னை நகரத்தைப் பொறுத்தவரையில் கூட்டுறவு ஸ்டோர்களில் அரிசி விற்கப்படுகிறது. அவர்கள் ஏதோ கடமைக்குச் செய்பவர்களாகத் தெரியவில்லை. கிடைக்கிற அரிசியை மூன்று மணி நேரம் கொடுக்கிறார்கள். பிறகு மூடிவிட்டுப் போகிறார்கள். வந்திருக்கிற அரிசியை எல்லோருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் வேலை செய்வதில்லை. கிடைக்கிற அரிசியை சரியாக விநியோகிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். 15 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வியாபாரம் செய்யும் வியாபாரிகளுக்கு லைசென்சு என்று இருப்பதை மாற்றியமைத்து எல்லா வியாபாரிகளும் அரிசி விற்பனை செய்யலாமென்று அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்தால் எல்லோரும் பகிர்ந்து வாங்க வசதியாக இருக்கும். சென்னை நகரத்தில் பற்றாக் குறையைத் தீர்க்க நிச்சயமாக அரிசி வாங்கலாமென்ற நிலைமையை உண்டாக்க தனி பிரஜை கார்டு முறையை அரசாங்கம் ஏற்படுத்த வேண்டும். நிற்கும் க்யூ எப்படி இருக்கிறது? திரும்பத் திரும்ப வாங்கி வருகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதனால் வாங்கி உபயோகிக்கும் மக்கள் வாங்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். ரேஷன் கொண்டு வராவிட்டாலும் கூட கார்டு முறையை வைக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஐந்து அல்லது நான்கு படி என்று சொன்னாலும் மக்கள் வாங்கத் தயாராக இருப்பார்கள். கார்டு முறையை வைத்து கஷ்டத்தைப் போக்கும் நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. ராமதாஸ்] [23rd October 1964

அதோடு பத்திரிக்கைகள் விஷயத்தில் இந்த சர்க்கார் கருணைக் காட்டக்கூடாது. இந்த பத்திரிக்கைகள் இருப்பதன் காரணமாக நமக்குக் கஷ்டம் இருக்கிறதே தவிர நன்மை இல்லை. இருப்பதை எல்லோரும் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை மக்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பத்திரிக்கைகள் உணரவில்லை. நெருக்கடியை அரசாங்கம் சமாளிக்கும் சர்க்கார் தீவிரமான பணியாற்றி இருக்கிறார்கள். என்றாலும் கூட பத்திரிக்கைக்காரர்கள் போடும் செய்திகள் மக்களை பீதிக்கு உள்ளாக்குகின்றன. அதோடு மட்டுமல்ல. நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் எப்போது எங்கு பேசினார் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை—பாலுக்கு விலை ஏறப்போகிறது என்று. அதற்கு இந்தவிதமான ஒரு படத்தைப் போட்டு "பாப்பா! நீ குடிக்கும் பாலுக்கும் ஆபத்து", என்று தலைப்பும் போட்டு இருக்கிறார்கள்.

ஒரு கனம் உறுப்பினர் : இது ஒரு கூட்டுறவு பத்திரிகை.

திரு. கே. ராமதாஸ் : பாலுக்கு விலையேற்றம் வரப்போகிறது என்று எப்போது சொன்னார் என்பதைக்கூட பார்க்காமல் "உன்னுடைய அப்பா கள்ள மார்க்கெட்டில் அரிசி வாங்குவது போதாது என்று பாலுக்கும் அதிக விலை கொடுக்க வேண்டும்." என்று படம் போட்டு இருக்கிறார்கள். அதேபோல் அரிசிப் பற்றாக்குறை இருப்பதை பயன்படுத்திக்கொண்டு ஒரு பரபரப்பை உண்டுபண்ணி, எல்லோரும் அரிசியை உடனடியாக வாங்க வேண்டும் என்ற நிர்பந்தத்தை ஏற்படுத்த பத்திரிக்கைகள் தான் இன்று சென்னையில் துணை நிற்கின்றன. கஷ்டப்படுகிறவர்கள் யார்? நடுத்தர வர்கத்தினர். ஆனால், சாதாரண மக்கள் இதைத் தொழிலாக வைத்துக்கொண்டு இருப்பவர்கள் அரிசியைக் கடையில் வாங்கி ஒரு படிக்கு 4 அணா அதிக விலைக்கு அடுத்த நபருக்கு விற்று விடுகிறார்கள். இந்த நிலைமையில் பற்றாக்குறை இருக்கும்போது பரபரப்பை உண்டுபண்ணுவது தேவைப்படாதவர்களுக்குக்கூட வெண்டிய அளவுக்கு வாங்கி வைக்கலாம் என்ற சேமிப்பு எண்ணம் வருகிறது. அதிக கடைகளுக்கு அரிசி கொடுப்பது மூலம் தக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். போலீசைப்பொறுத்தவரை, எதிர்க் கட்சி நண்பர்கள் சொன்னதுபோல போலீஸ் தக்க நடவடிக்கை எடுக்க அவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டும், அரிசி பதுக்குகிறவர்கள் மீதும் விநியோகத்தில் தவறு செய்கிறவர்கள் மீதும் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கப்படவேண்டும். குறிப்பிட்ட நபர் தப்பு செய்தால் அவரை மக்கள் மத்தியில் நிறுத்தி வைத்து அவர்மீது வழக்குப் போடுவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை சர்க்கார் மேற்கொள்ள வேண்டும். எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் போலீசை வைத்து மிரட்டுகிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்வார்கள். ஆனால், அதைப்பற்றி கவலைப்படாமல் ஒழுங்கு தவறி நடக்கிறவர்களைத் தடுக்க வேண்டியது சர்க்காரின் பொறுப்பு. இந்த வியாபாரிகள் கட்டுப்பாடாக 90 ரூபாய்க்கு மில்காரர்களுக்கு விற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதிலே பிளாக் மார்க்கெட் நடைபெறுகிறது.

23rd October 1964] [திரு. கே. ராமதாஸ்]

அவர்கள் ஏதோ எண்ணத்தில் இப்படி தவறு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நெருக்கடி நேரத்தில் மனிதாபிமானத்துடன் நடந்துகொள்ளவில்லை என்றால் அவர்களுக்கு சட்டத்தின் மூலம் படிப்பினை புகட்ட வேண்டும். அவர்கள் மேலும் நெருக்கடியை உண்டுபண்ணி அவர்கள் நினைத்ததை சாதிக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சிகளோ சொல்லவேண்டியதில்லை அவர்கள் மேடையில் பேசும் பேச்சு. இந்த நெருக்கடி இப்படியே நீடிக்காதா, இதன் மூலம் 1967-ல் 'ஆட்சியைக் கைப்பற்ற முடியாதா, என்ற எண்ணம்தான். பத்திரிக்கையில் அவர்கள் பேச்சைப் படிக்கும்போது பார்த்தால் அது பொறுப்புணர்ச்சி மிகுந்ததாக இல்லை. இது நம் நாட்டு மக்களுக்கு வந்துள்ள நெருக்கடி, நாம் அதிலே பங்கு பெற்று சரியான பாதையைக் காட்ட வேண்டும் என்ற பொறுப்பில்லை அவர்களுக்கு. இதை வைத்து 1967-ல் அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றுவோம் என்று பேசுவதைப் பார்க்க வேண்டும். அது தவறு என்று சொலலவில்லை. ஆனால் நெருக்கடி நேரத்தில் எதைச் சொல்ல வேண்டுமோ அதைச் சொல்லாமல் 1967 தேர்தலை மனதில் கொண்டு பேசுவதில்தான் பரபரப்பு ஏற்படுகிறது. ஆகவே, சர்க்கார் எடுத்துள்ள நடவடிக்கைகள் மிகத்தீவிரமானது. சர்க்கார் செய்யவில்லையானாலும் குற்றம் சொல்கிறார்கள். அமைச்சர்கள் 4-50 p.m.
சென்று நமக்கு உடனடியாக அரிசி அனுப்ப ஏற்பாடுகள் செய்வதற்காகச் சென்றால் "மந்திரிகளுக்கு அரிசி வாங்குவது தான் வேலையா?" என்று கிண்டல் செய்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். நெருக்கடி என்று எப்படி பேசினாலும் கிண்டல் செய்கிறார்கள். இப்போது எடுத்துள்ள நடவடிக்கைகளை இன்னும் தீவிரமாக்க சென்னை நகரத்தில் மேலும் பல கடைகளைத் திறக்க ஏறபாடு செய்யவேண்டும். இந்த கியூ வரிசையைக் குறைப்பதற்கு ஒரு வட்டத்திற்கு பத்து கடைகளாவது அரிசி வியாபாரம் செய்யவேண்டும். அதே நேரத்தில் விநியோகம் செய்யும் வியாபாரிகள் நல்லவர்களா, நாணயமானவர்களா என்றும் பார்க்க வேண்டும். சில நேரத்தில் கலெக்டர் அவர்கள் கொடுக்கும் லைசென்சில் திருப்பித் திருப்பித் திருட்டுத்தனம் நடைபெறாத விதத்தில் நிலைமையை மாற்றி அமைத்து நாணயமானவர்களிடத்தில் கிடைக்குமாறு செய்ய வேண்டும். இந்த நெருக்கடி நிரும்வரையில் ஒரு தவறு செய்ய அரிசி, சர்க்கரை கோட்டா வாங்கி வைத்து விற்கும் அதிகாரத்தை வியாபாரிகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடாது. பத்து, 20 மூட்டை பதுக்கி வைத்திருப்பதாக ஒருவர் கண்டு சொன்னால் போலீசார் தைரியமாகச் சென்று அதை வெளியே கொண்டுவந்து மக்களுக்குப் பயன்படும் அளவில் செய்வதற்கு போலீசாருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்படவேண்டும். போலீசாருக்கு அதிகாரம் கொடுத்தாலன்றி பதுக்கல் பிரச்னையை நம்மால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. போலீசை வைத்து மிரட்டுகிறார்கள் என்று எதிர்க்கட்சிகள் பேசுகிறார்கள் என்றால் பேசட்டும்; நாம் செய்வது மக்கள் நன்மைக்காக. இந்த வகையில் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும். அதிலும் கார்டு முறையை உடனடியாகச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, சர்க்கார்

[திரு. கே. ராமதாஸ்] [23rd October 1964

செய்துள்ள முயற்சிகளை மேலும் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, as one who has been in this House for quite a long time I feel that this food crisis has been the subject of debate more often than I care to remember. In many instances this problem has arisen in this State in a manner which probably was not so acute as it is now said to exist. But it must be remembered that so far as the food problem is concerned the responsibility must be that of the State and there can be no divided responsibility between the Centre and the State. One of the most important things that we have to remember is that controls have always proved ineffective and have resulted in blackmarketing and all other social evils. So that you may not think I am speaking on this occasion with particular reference to the subject on hand, may I be permitted to quote from a speech I made in the year 1951 when controls were the order of the day? We had cloth control. We could not get five yards of cloth. It was stated then that for a funeral where according to all customs five yards are more or less necessary, cloth was not available. We had control over fire-wood. I remember the days when we had to go and stand in queues for firewood. We had control over bengalgram and pulses. We had control over petrol and kerosene. I remember very well in those days petrol bunk owners used to say: 'How much petrol do you want? I can give you any quantity at Rs. 10 a gallon'. We had control over motor vehicles. Reference was made to the fact that the motor vehicles now cost Rs. 7 to 8 thousand which in my younger days used to cost Rs. 3,500. Otherwise I could not have owned a motor vehicle in those days. I am referring to 1920. They were small ones. My own was a French model car which can comfortably seat three persons. Anyway we had all these controls. We had control over cement and over many aspects of the common man's life. I then stated—This was in 5th March 1951.

"Not only do the controls mean a great deal of expenditure and the establishment that is necessary to work them, but the controls themselves have come to such a pass that unfortunately the people have begun to feel that these controls are *rather engines of oppression than of benefit*. What does this control lead to? It leads to corruption, dearness allowance, probably both, and black-marketing with increased prices, and the *spiral goes on* till inflation occurs in the country and in fact, our chief trouble at present is that this inflationary trend may perhaps ruin the economy of the country completely. Whenever controls have been imposed, black-marketing and corruption have thrived".

I am not in a position today to say that controls have benefited the common man or for that matter, anybody except those who under the guise of controls, resort to unhealthy and unsocial practices. I then added these words some fifteen years ago:

23rd October 1964] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

"Trade must flourish, barriers must be removed, free exchange of commodities must be allowed, and you will find that there is a much healthier spirit in the nation; corruption will be rooted out;.........at least brought to a very minimum extent........; black-marketing will become white-market and the people will thank you for it."

These were the words I addressed on that occasion. And I am afraid I am not in a position to modify these views that I then expressed with the experience of subsequent years.

Sir, I submit that this food problem must be tackled on two lines, first on a short-term basis and then on a long-term basis. At a time when there is so much of excitement, while we may offer advice, it must be left to the Government to decide in what form they will help the people with the supply of foodgrains. I cannot on the part of the Opposition take the responsibility. The Government must realise that it is their responsibility and therefore we in the Opposition must realise that it is our responsibility to advise the Government, to suggest measures. But eventually we must leave the problem to the Government to face it in the best manner possible. When we are in the mid-stream, we cannot afford to get the boat oscillated from side to side without detriment to the safety of all of us. I do feel, Sir, that this excitement, if it is not curbed by the honourable Members of all shades of opinion, would lead to results which are far from what they have expected they will lead to. It is not a question of the Government being brought into disrepute, it is not a question of one Government succeeding another Government for which I do not think there are any chances, at the present at any rate but it is a question of trying really and honestly to see what people can do as a short term policy.

I for one and I say that deliberately, would be glad to leave it to the Government to accept any suggestions that they may think possible and solve the food problem on a short-term basis. This does not mean that we should not bring to the notice of Government certain facts which they may not be or will not be aware of in regard to the methods adopted by the Government. After all, all machinery has some defect somewhere or other.

Sir, in this connection I may state from my experience of over forty-five years that I regret that at present the districts are not administered by those persons who had a great deal of experience in tackling the problems, who knew what they were about and knew also the people with whom they had to deal. Their voice, their suggestions, their methods of approach had a tremendous effect upon the traders, the people and all in the district. I do not think any trader would have dared to disobey the Collectors of the old days, the so called I.C.S. officers about whom it was once said: "They were neither Indian, nor Civil and much less servants". Well, Sir, when I think of those days, I do not know

who can succeed them better. But, Sir, what I mean is that the District administration should be geared up to deal with this problem much more effectively and much more carefully.

A number of cars are placed at the disposal of the Indian
6-00 p.m. Administrative Officers and other officers. The jeeps only help them to pay courtesy calls and go on pleasant trips. I am glad that the Prime Minister has stated that he is not in favour of it.

Sir, it was about the year 1949 or 1950, in the exuberance of our new-found freedom that we announced from house-tops that our food supply would be adequate by 1951 and that no more import of foodgrains would be necessary. This was not a local Government statement, but it was the statement of the Central Government. What happened? Two of our neighbouring countries, which were supplying us large quantities of food through the merchants of these places under conditions then prevailing, namely, Burma and Thailand, immediately took note of this broadcast, which we made with an amount of exuberance and which was not based on any critical scientific data, and turned their attention to other countries so far as foodgrains were concerned, and we lost those supplies almost completely. We referred to it here and said how unfortunate it was that such statements should have been made by the Centre. To-day I see in the papers that we are trying to see whether Thailand can give us something of rice; in fact we are looking to all nations of the world to see whether they can give us something in our present situation.

Then, Sir, about the year 1952 or 1953, once again there was a good deal of discussion, comment and agitation about food policy. The then Minister in charge of Food in the Centre was a person whose practical sagacity was well known. I refer to the late Rafi Ahmed Kidwai. I remember his coming to Madras and discussing the situation with the then Chief Minister of the State. Brushing aside all comments of despair that the country would go to rack and ruin if controls were removed, he announced with the consent of the Prime Minister that there would be free movement of foodgrains between all States. What happened? The trade accepted it. All shortfall of foodgrains in the States stopped, and within one month, there was a change in the situation, which was obvious to everyone. I am bringing these two instances to the notice of the Government so that when they think of the long-term policy, there may be a fresh outlook in regard to the manner in which the food problem should be solved.

Sir, it seems to me that the manner in which each State looked after the food supply for all the citizens of the State in the past had many things to commend. But I cannot appreciate the Centre taking the responsibility for the feeding of five hundred million people. No country in the world—I do not think even China has taken that responsibility, although it is a communist country and can do so—has taken that responsibility to feed the people in all the States. The difficulties and the complications are enormous. No State has got the same sort of agrarian problems as any other

State. Each State must necessarily be self-contained and must solve its own agrarian problems. At one time in the 50's, when there was food shortage, the State had to import foodgrains and subsidise the dealers for the immediate relief of the population. My honourable Friend Mr. Ramaswami Reddiar will remember this, and our State was then a composite State. We imported foodgrains from a State in the North—whose name I need not mention—paying Rs. 1 crore and 2 lakhs above the price at which the foodgrains were available to the citizens of that State. I think I am not wrong when I say that we had to pay Rs. 1 crore and 2 lakhs more to that State. Well, we did it on our own, because we were not like some of the panchayats, and we were under the grip of the Central Government, whose grip is getting more and more tight. The only evidence that I saw of some little lifting of their grip was in the statement that was made by the Chief Minister and the Honourable the Minister for Industries that, whatever happened, they would proceed with the Salem Steel Project. (Cheers). I do not congratulate them. I express my humble gratitude to them for the attitude that they have taken. I want them to take such an attitude in matters which concern this State without all the time depending upon the Centre. They may go to the Centre, but let them be firm in these matters, because this Legislature is behind them in all activities which they sponsor for the good of the State. Many other things I can say, but this gives me for the first time a little bit of light into the utter darkness which is surrounding the States and the Centre. I hope this light will illuminate us further and further. I must therefore confess that neither an all India basis of food supply nor perhaps the proposed zonal system will act in the manner we expect them to act. Each State must look after its needs and must take the responsibility for it. While the Centre may keep some buffer stocks to be given to particular States which are not self-sufficient in foodgrains, the idea of the Centre taking the responsibility would lead to a great deal of unnecessary and bitter misunderstanding. Let us not forget that the Ministry in each State is more concerned about satisfying the farmers of that State to the utmost extent possible, because after all, political parties depend upon the votes of these people, and the question of feeding the people of another State is not the primary concern of any of the States. This is very good reality which we have to realise and on which we should base our food policy on a long-term plan.

Sir, we may talk of integration but in the majority of cases, whether it be supply of foodgrains or supply of a little drinking water, not to speak of water for irrigation or supply of electric power or supply of other commodities, the primary concern is of the particular State which will have to satisfy the wishes of the people of that State for more reasons than one.

I said, Sir, that some of these considerations should be kept in view in formulating the long-term policy. It is time we also examined our land policies in detail. So far we have been following whatever the Centre wanted us to do. Slogans are not enough.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [23rd October 1964

That the tiller of the soil should be the owner of the soil, has been one slogan that has been repeated time and again. The tiller of the soil should be the greatest beneficiary. But conditions being what they are, if land is parcelled out in the manner it is being done, the country will find ultimately that at a moment of crisis or under conditions when Nature devastates vast tracts of cultivable land, it may not be possible to repair the damage. I am not speaking for landholders. I have no interest in them or even much of a connection. I am speaking of a judicious system of helping the tiller of the soil, at the same time feeding the people by increased production.

Above all, let us remember that the primary duty of any Government or of any people is to increase production. Increasing food production should be the sole responsibility of each State, and I cannot help stating on this occasion that, in spite of sentiments and views expressed, the policy that has been pursued in obedience to a Central directive has been far from being a policy which will yield the greatest possible benefit in regard to increased food production.

Sir, let me also refer to another very unfortunate aspect. Large

5-10 p.m. tracts of cultivable land, which were yielding foodgrains, have now been diverted for cash crops. Cash crops means more foreign exchange and, therefore, there are two diametrically opposed schools at the Centre—one anxious to see that cash crops are grown for foreign exchange and the other is for increased production. Eventually this cash crop Ministry succeeds. I have seen Sir, during my journeys from Calcutta to Delhi large tracts, where paddy is to be raised, have been turned into fields producing cash crops. I am not against cash crops. But the important thing about food production should be borne in mind and an amicable settlement between the two diametrically opposed needs of the population should be arrived at.

There is another fact which also has to be taken into consideration. The extent to which granaries are subject to all sorts of losses has not been correctly estimated. It has been reported that not less than one-third of the grains stored in the granaries built up by the Government are not available. They must be worm-eaten but the more difficult problem is the proof against human depredation, the ingenuity of which is far beyond anybody's concept. Consequent upon the increase of the population and consequent perhaps upon the diversion of the rural population to urban and neighbouring centres, we have the same situation as was described by Oliver Goldsmith in his famous poem "Deserted Village". Large tracts of fertile land have been converted into house-sites, factories have grown up on agricultural fields. This has resulted in a great loss of cultivable land and commensurate measures have not been taken in the State to increase food production.

23rd October 1964] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Sir, I am glad that the State Government have now come to realise a very important fact that minor irrigation works are much more useful to the peasant than large irrigation schemes which when they fail, bring about a head-ache to the Hon. the Industries Minister. The failure of rains is not an infrequent phase. We wait with breathless anxiety for rains to come and fill the reservoir. When they fail, it is not only irrigation that fails, it is electricity that fails. It is not only electricity that fails, but electricity which ought to be available to the farmer to pump the water and get his fields cultivated that fails. If electricity is not given to him in the proper season, he is not able to use it later on for food production. But there is a constant wave of unrest. Well, the only way to stop this simultaneous problem is to develop minor irrigation schemes. I remember 50 years ago while going round Madurai district seeing 'Ooranis' with sheets of water which could irrigate quite an appreciable extent of acreage even in the God-forsaken district of Ramnad. I say this because it is not only Tanjore that can be a granary but Chingleput also. It has become a granary because wells have been sunk in such a large number and electric power has been given. I think my hon. Friend was quite right when he said not only Tanjore but Chingleput also if properly cared for will give sufficient food.

Sir, Nature has not been too generous to us. It is time, therefore, that the Chief Ministers of the States take stock of the position in their respective areas and impress upon the Central Government that a policy from the Centre dictated to a sub-continent like India is neither reasonable nor practicable, that each State must have its own methods and its own means of trying to get as much of foodgrains as possible to meet the needs of the people. I do not by this suggest that foodgrains must not be imported by the Centre nor there should not be helpful brotherly attitude between States and States. After all, at present we have come to the position that the States cannot do this and if the Centre does import, it must be the responsibility of the Centre to build buffer stocks in different parts of the country under strict control so that the buffer stocks may not be misused, mishandled or otherwise dealt with.

Some time ago, Sir, a report was made about the losses incurred some years ago in certain commodities for which the State was responsible. The Minister for Finance at that time said that 40 per cent of the firewood that was stocked in the depots could not be accounted for and should be written off. When asked for reasons, he said that there is such a thing called 'dry-age' in firewood and, therefore, the weight of the firewood goes down. I was trying to say that it was not 'dry-age', but another age with which you are all familiar, namely, 'pilferage' for the loss of weight in the fire-wood sold within six months. The Hon. Minister said they could not obviate the 'dry-age' in firewood. I hope and trust, therefore, that the granaries will not be guilty of this 'age'—pilferage—which is rather rampant at present. I may tell you an incident. Some years ago I was returning by train from Delhi.

In a place called Sulurpet, 50 miles from here there was a goods train just in the opposite direction or in the same direction—I think it was in the same direction—and seated in my compartment and by sheer curiosity I was watching what was happening. I found that a goods wagon was opened out and the whole of the rice bags were emptied and the people connected with that station became the beneficiaries of this goods wagon. Even as the wagon was moving, people got in and they handed over the rice baskets to the people. I am afraid I can say with honesty that this sort of thing does not occur in the Railways today.

Sir, I do not want to take up more time of the House and I thank you for your courtesy. It seems to me that the long-term policy requires that urgent action must be taken by the State to examine the causes for the abnormal increase in prices. One such cause is sales-tax on foodgrains about which we have repeatedly requested the Government to consider. In other countries—in Canada, in the United States—farm products are subsidised. The farmers are given subsidies so that they may produce more and give them at the normal cost. Price control will always lead to black-market. Leave the trade to establish its own contacts which is worthwhile and if anything goes wrong, then people will have to be blamed for it. After all, there is a limit to which Government can go and in the absence of Government being in a position to observe control and to satisfy themselves about the innumerable agencies that have been established, I should think it is unfortunate that the Ministry should be blamed. As my Friend Mr. Thangavel Mudaliar said with a great deal of experience about co-operative societies—I hope Mr. Manradiar did not take him too seriously—there is need to look into the working of co-operative societies. I have known, Sir, although in the days of Mr. Ramalingam Chettiar and Mr. Ratnasabapathy Mudaliar things were different, to-day, co-operation begins at home and does not extend outside. After all is said and done, it is not by State Trading that anything can be achieved of permanent benefit but we must trust the people and give them the opportunity to control blackmarketing and then a more healthy spirit will prevail. I agree that there may be some difficulties in the beginning. But I hope and trust that this State which has always taken a reasonable attitude will set an example to others, will be saved of these unfortunate trends and the criticisms will be directed more to the future policy than to the existing state of trade. I concede that the Government under difficult conditions are trying to do their best.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: May I know, Sir, how long the Chief Minister will be here this evening listening to the food debate? May I suggest to you and the Leader of the House that the proceedings of the Council may be adjourned till both the Hon. the Minister for Industries who had been to Tanjore and the Chief Minister are present here? Besides the Food Minister, I would like the Chief Minister and the Industries Minister also to be present here listening to the debate. This is not a question of

prestige. The Madras Government have done whatever they could. I congratulate them. The food debate may continue to-morrow till a late hour, if necessary, and then the Chief Minister map reply.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, except for two very urgent Bills to be passed to-morrow in order to replace the Ordinances, I am prepared to withdraw all Bills and postpone them to the next meeting. I suggest that the debate may go on even to-morrow till about 5 p.m. The debate may continue to-day also till 7 p.m. and the Minister for Food will be here to hear the speeches and take notes.

திரு. எஸ். டி. சுந்தரம்: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, உணவுப் பிரச்னையின் நீண்டகால திட்டம் பற்றி முன்னர் பேசிய மதிப்புக் 5 20 p.m.
குரிய மெம்பர்கள் எல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். இன்று அமைச்சர் அவர்கள் விவாதத்தைத் தொடங்கி வைக்கையில் உணவுப் பிரச்னை சம்பந்தமாக பற்றாக்குறை இல்லை, பஞ்சம் என்ற குறையில்லை என்று சொன்னார்கள். ஆனால், எந்தக் காரணத்தால் நமக்கு இந்தப் பெரும் குறை வந்தது என்று எண்ணிப்பார்க்கும்போது பதுக்கல் துறை ஒன்றினால்தான் என்று சொல்லலாம். இன்று விலை கட்டுப்பாடு போன்ற கட்டுப்பாடுகளுக்கு அரசாங்கம் தன்னையே கட்டுப்படுத்திக்கொண்டது என்ற உண்மையை நாம் பார்க்கிறோம். மக்களும் அறிகிறார்கள். வியாபாரிகளை நம்பித்தான் நம்முடைய மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை இத்தனை ஆண்டு காலமாக தலைமுறை தலைமுறையாக அனுபவித்து வருகிறோம். அவர்கள் தங்களுடைய தரத்திலிருந்து தவறும்போதுதான் அரசாங்கம் குறுக்கிடுகிறதே தவிர எப்போது பார்த்தாலும் அரசாங்கம் குறுக்கிடுவது இல்லை. வியாபாரிகளை நம்பித்தான் சமுதாயமும் மக்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் தங்களுடைய லாபம் என்ற ஒரு ஆசை அதிகரித்து இப்படிச் செய்யும்போது அரசாங்கம் குறுக்கிட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அந்த விதத்தில் சில மாதங்கள் முன்பு அரசாங்கம் குறுக்கிட்டு இந்த அரிசிக்கு விலை நிர்ணயித்தது ஒருமுறை, சற்றுமுன் பேசிய மதிப்புக்குரிய மெம்பர் வியாபாரிகள் எந்தவித தியாகத்தையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். மக்களுடைய இரக்கமே வியாபாரிகள் பக்கம் வேண்டும் என்று அவருடைய பேச்சிலிருந்தே தெரிகிறது. நம்முடைய நாட்டு மக்கள் இரக்க மனப்பான்மையில் குறைந்தவர்கள் அல்ல. நமது வியாபாரிகள் அவர்களுடைய லாபத்திலே கொஞ்சம் தியாகம் செய்து அதை நிரூபித்துக்காட்டியிருப்பார்களேயானால் அவர்களை அரசாங்கம் பெருமதிப்போடும் நம்பிக்கையோடும் பார்த்திருக்கும். ஆனால் நாளது வரை அவர்கள் ஒரு சிறு தியாகத்தையும் ஒரு சிறு நஷ்டத்தையும் ஏற்கத் தயாராயில்லாது இருக்கிறார்கள். விலைகட்டுப்பாட்டுக்கு கட்டுப்படாவிட்டாலும் லாப கட்டுப்பாட்டை தங்களுக்குள் ஒரே நோக்கமாகக் கொண்டு தங்களுடைய லாபத்தை சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டுதான்

அவர்கள் இவ்வளவு பெரிய இடையூறை சமுதாயத்திற்குச் செய்து விட்டார்கள் என்பதுதான் மக்களுடைய அபிப்பிராயம். அவர்களுக்கு யார் எப்படிப் போனால் என்ன, நமக்கு பணம் பண்ண வேண்டுமென்ற 'மைடாஸ்' மனப்பான்மையிலே வியாபாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நம்புகிறேன். உள்நாட்டு வியாபாரத்திலே மட்டுமல்ல, வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் வியாபாரிகள் கூட காட்டும் பொருள் ஒன்று, ஏற்றுமதி செய்யும் பொருள் வேறு ஒன்றாகச் செய்து நம்நாட்டு மக்களின் அதிருப்தியை மட்டுமல்லாமல் வெளிநாட்டு மக்களின் அதிருப்தியையும் பெற்றிருக்கிறார்கள். அரசாங்கமே அதனால் எவ்வளவோ வியாபாரத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே வியாபாரி உள்ளபடியே வியாபாரத்தை மனிதாபிமானத்துடன் நடத்த வேண்டுமென்றால் வியாபாரிகள் எல்லாம் ஓரளவாவது தியாகத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் காவி கட்டிக்கொண்டு துறவியாக வேண்டியதில்லை. அவர்கள் ஓரளவு நல்லெண்ணம் கொண்டால் போதும். அரிசி, தானியம் மாத்திரமல்ல. வேறு வியாபாரத்திலே எந்தப் பொருளை எடுத்தாலும், உதாரணமாக, புத்தகம் எழுதுகிறோம் என்றால் அதை எழுதுபவனோ வாங்குபவனோ லாபம் அடைவதில்லை. அதை விற்பனை செய்யும் வியாபாரிக்குத்தான் அதிகலாபம். அதேபோல்தான் பத்திரிகைத் துறையிலும் மற்ற துறைகளிலும் உற்பத்தி செய்பவனுக்கோ அல்லது உபயோகிப்பவனுக்கோ கிடைக்கும் லாபத்தைவிட அதை விற்பவனுக்குத்தான் அதிக லாபம் என்பது உலகப் பொருளாதாரம ஒப்புக் கொண்ட உண்மை. அவர்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள். அந்த அதிர்ஷ்டத்தை நான் குறிப்பிடவில்லை. ஓரளவாவது மக்களுடைய இரக்கத்தைச் சம்பாதிக்க தியாகம் செய்ய கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அப்படி கற்றுக் கொண்டால் அவர்களுக்கு மக்களுடைய மதிப்பு தானாகவே உயரும். சற்றுமுன் சொன்னார்கள். அரசாங்கம் விலைகட்டுப்பாடு கொண்டு வந்தவுடனேயே விலை ஏறிவிட்டது என்று அரசாங்கம் விலை கட்டுப்பாடு கொண்டுவந்ததாகவே இருக்கட்டும். அதனாலே விலை உயர்வதற்கு என்ன காரணம். தங்களிடம் உள்ள தானியத்தை அது தீரும் வரையிலாவது அந்த நஷ்ட விலைக்குக் கொடுத்து அதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்திருப்பார்களானால் மக்களுடைய இரக்கமும் வரும். அரசாங்கத்தின் மனப்பான்மையும் மாறும். ஆனால் அவர்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. கேவலம் 10 முட்டைகளைக் கூட நியாய விலைக்காக விற்க முடியாமல் அதிக லாபத்தை எதிர்பார்த்து அதை பதுக்கி விட்டார்கள் என்பதுதான் பெரும்பான்மையான அபிப்பிராயம். இன்று மக்கள் க்யூவிலே நிற்கிறார்கள். அதிலேயும் நான் வசிக்கும் இடத்திலே 10 நாட்களாக இரவு 2 மணிக்கு மக்கள் கியூவிலே படுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். மறுநாள் பகல் 12 மணி வரை அந்த கியூ நீடிக்கிறது. அந்த கியூவிலே நிற்பவர்கள் பேசிக் கொள்ளுவதைப் பார்த்தால் நமக்கெல்லாம் எதிலே நம்பிக்கையிருந்தாலும் அவர்களுக்கெல்லாம் ஆண்டவனிடம் நம்பிக்கை இருக்கிறது. நியாய விலையிலே கொடுக்கும் கடைகளிலே வியாபாரிகளிடம் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை குறைந்துவிட்டது. அரசாங்கத்தையே அவர்கள்

இன்னமும் நம்புகிறார்கள். அரசாங்கம் நியாயம் செய்யும். நமக்கு வேண்டிய தானியங்களைக் கொடுக்கும் என்று நம்பித்தான் நிற்கிறார்கள். அவர்கள் பேசிக்கொள்ளும் பேச்சிலிருந்து இது புலனாகிறது. அவர்கள் யாரைப் பற்றி இழிவாகப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றால் பதுக்கல்தனம் செய்யும் வியாபாரிகளைத்தான அந்த வசைமாரிகளைப் பெறாமல் வியாபாரிகளை தங்களுடைய லாபத்திலே ஓரளவு குறைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று அரசாங்கம் கூறுமேயானால் அப்படிக் கூறுவது தவறு என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அதனால்தான் எல்லா சிரமமும் வந்துவிட்டது. ஆனால் விலைக்கட்டுப்பாடு செய்ததுதான் காரணம் என்கிறார்கள். நாங்கள் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கிய பண்டங்களை நீங்கள் நிர்ணயித்த விலைக்குக் கொடுத்து இவ்வளவு நஷ்டம் என்று எந்த வியாபாரியாவது கணக்கு கொடுக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. அவர்கள் தன்னலம் கொண்டு எவ்வளவு விரைவாகப் பதுக்க வேண்டுமோ, எவ்வளவு அதிகமாக கருப்பு மார்க்கட்டிலே விற்பனை செய்ய வேண்டுமோ, அதற்குத்தான் வழி முறைகளைக் கண்டு பிடிக்கிறார்களே தவிர மக்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களுடன் நாமும் வாழவேண்டியவர்கள் என்ற மனப்பான்மை இல்லை. இதற்காக மக்கள் பேசிக்கொள்ளுவதை பார்த்தால் ஏன் அரசாங்கம் இன்னும் அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வியாபாரிகளை விரட்டினால் என்ன என்று பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு அதிகாரம் எடுத்துக் கொண்டால் வியாபாரிகளைத்தான் கட்டுப்படுத்தலாம். மனப்பான்மையை எப்படிக் கட்டுப்படுத்துவது. சர்வ அதிகாரத்தையும் ஏற்றுக் கொண்ட ரஷிய அரசாங்கம் கூட போன வருஷம் அமெரிக்க நோதுமையிலே காலம் தள்ளியது. ஆகவே அதிகாரம் குறைவு என்பது காரணமல்ல நம்முடைய இழிநிலைக்கு வியாபாரிகளின் 'மைடாஸ்' மனப்பானமைதான் காரணம், அதிக லாபம் பெற வேண்டுமென்ற ஆசை குறையக்குறையத்தான் நம்முடைய சுமைகளெல்லாம் குறையும் கஷ்டங்கள் எல்லாம் போகும். இது நீண்ட காலதிட்டங்களாக இருக்கலாம். மதிப்பிற்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சொன்னதுபோல் வியாபாரிகளுக்கு மட்டுமல்ல உற்பத்தி செய்பவர்களுக்கும் இந்த 'மைடாஸ்' மனப்பான்மை இருக்கிறது. ஆகவே மனிதாபிமானத்திற்கு மதிப்பு குறைந்து காசுக்கு மாத்திரம் மக்கள் மனதிலே மதிப்பு பெருகிவிட்டது. 5·30 p.m. அதுதான் பசி பட்டினி கோளாறாய் பொருளாதார கோளாறாய் வந்து முடிந்துவிட்டது. இந்த பண்பாட்டை எந்த மகாத்மா வந்து திருத்தப் போகிறாரோ தெரியவில்லை. ஆனால் கஷ்டப்பட்டால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு புதிய உண்மையைக்கண்டு பிடித்து அவர்களே யோக்கியராக தொடங்குவார்களானால் அந்தக் கஷ்டம் தீர்ந்துவிடும். இப்படி Fatalisti மனப்பான்மையிலே பேசிக் கொண்டு இருந்துவிட்டால் போதாது. உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யக் கூடிய ஆற்றல் உள்ளவர்கள் செய்து கொள்ளலாம். அரசாங்கத்தை நம்பிக்கிடக்கும் கோடானு கோடி மக்களைப் பற்றித்தான் இன்று நாம் பேசுவது உடனடியாக அவர்களுக்கு ரேஷன் போன்ற திட்டம் செய்யப்பட வேண்டும். ஒருவாரத்திற்காவது நிம்மதியாக வீட்டிலேயிருந்து

[திரு. எஸ். டி. சுந்தரம்] [23rd October 1964

கியூவிலே நிற்காமல் சாப்பிட அரிசி கொடுக்கவேண்டும். நகரங்களிலேதான் இந்த கோளாறு, கிராமங்களிலே இந்தக் கோளாறு இன்னும் பரவவில்லை. அதுபரவினால் அவர்களே சமாளித்துக் கொள்ளுவார்கள். ஆகவே அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். வேலை செய்பவர்கள் தாங்கள் தினமும் கியூவிலேபோக முடியவில்லை. எங்களுக்கு ஒருவாரத்திற்காவது ரேஷன் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதுதான் உடனடியான தேவை.

பெரிய தொழில் ஸ்தாபனங்கள் எல்லாம் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய உணவை ஒரு வார காலத்திற்கான தேவையை ஞாயிற்றுக் கிழமையில் அரசாங்கத்திடமிருந்து வாங்கி தாங்களே வினியோகம் செய்யலாம். இது போல பெரிய ஸ்தாபனங்கள் தங்கள் தொழிலாளர்களுக்கு உணவு வழங்கினால் வெளியே நிற்கும் கியூ குறையும். அப்போதுதான் மக்களின் மனக்கவலை குறையும் என்பதைத்தான் நகர வினியோகம் பொருத்தவரையில் அறிந்திருக்கிறோம். இதை மனதில்கொண்டு உடனடியாக நண்பர் ராமதாஸ் அவர்கள் சொல்லியதுபோல கார்டு முறை கொண்டுவந்து உணவுக்கு நம்பிக்கை அளித்து அதற்குப் பிறகு நீண்டகால திட்டங்களை அரசாங்கம் வகுக்கலாம். வாழையடி வாழையாக வேண்டிய திட்டங்களை வகுத்து மக்களுக்கு நாம் வழிகாட்டியாக விளங்க வேண்டுமென்று சொல்லி அது எல்லோருடைய பொறுப்பு என்றும் சொல்லி என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவர் அவர்களே, நான் தேர்தெடுக்கப்பட்டபின் முதன் முதலில் பேசுகிற இந்த முதல் பேச்சிலே அரிசி பஞ்சத்தைப் பற்றி பேச வேண்டியிருக்கிறதென்று மெத்த வருந்துகிறேன். மக்கள் சார்பால் இருந்து மக்கள் தொல்லைகளை மாமன்றத்தில் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கிறபொழுது மக்களுடைய நன்மையைப் பாதுகாக்கும் அரசாங்கம் ஜனநாயக முறையில் சற்று மாறாக நடக்கிறது என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பணவீக்கம்தான் இதற்கு காரணம் என்கிறார்கள். பண வீக்கம் இருந்திருக்கிறதோ இல்லையோ தெரியவில்லை. அரிசிக்கு மக்கள் கியூவில் இரவு பகலாக நிற்பதால் அவர்கள் கால் வீக்கத்தைத்தான் கண்டிருக்கிறோம். உணவு அதிகமாக இருக்கிறது. என்றாலும் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்வது இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில்தான் கேள்விபடுகிறோம். வேறு எங்கும் இந்த நிலைமை கேள்விப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. முன்பெல்லாம் சர்க்கார் வெறும் ஜனநாயகம் என்று மாத்திரம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தது. இப்போது ஜனநாயகத்தோடு சோஷலிசத்தையும் சேர்த்திருக்கிறது. இரண்டையும் சேர்த்ததைப் பார்க்கும்போது ஜனநாயகமாக இருக்கிறபோது இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமான குற்றங்கள் நடக்கும். சோஷலிசத்தையும் சேர்த்தால் குற்றமே நிகழாது போல இருக்கிறது. என்று பொதுமக்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கை இருந்தது. மக்கள் எந்த நேரத்திலும் எந்தக் கஷ்டத்தையும் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என்பது வேதாந்த விசாரணையாக இருக்குமே தவிர மக்கள்

23rd October 1964] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

ஜனநாயகமுறைக்கு ஒத்ததாக இருக்கமாட்டார்கள். எதிர்க்கட்சியில்லாமல் ஜனநாயகமில்லை என்பதை முதலில் எதிர்க்கட்சியைப் பற்றி பேசிய நண்பர்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

There is no democracy without a rival party; there is no democracy without an Opposition.

எதிர்க்கட்சியும் ஆளும் கட்சியும் இருப்பதற்குக் காரணம் எதிர்க்கட்சி சொல்லும், ஆளும் கட்சி செய்யும். ஆகையால்தான் மன்னர் ஆட்சியைவிட சர்வாதிகார ஆட்சியை விட மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிற மக்களாட்சி ஜனநாயகம் என்றும் அதோடு சோஷலிசத்தையும் சேர்த்து சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். உணவு கிடைக்கவில்லை என்று சொல்வது எப்படியிருக்கிறது என்றால் "ஆறு நிறைய தண்ணீர் போகிறது, குடிப்பதற்கு நீரில்லை; பஞ்சு எங்கும் விளைந்திருக்கிறது; உடுத்துவதற்கு உடையில்லை" என்று சொல்வது எவ்வளவு பொருத்தமற்றதோ அதைப்போலத்தான் இருக்கிறது. இவைகளுக்கெல்லாம் அமைச்சர்கள், வியாபாரிகள்தான் காரணம் என்கிறார்கள். எந்த மன்றம் தன் கட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றிருக்க வேண்டுமோ எந்த மன்றம் மக்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமோ அந்த மன்றம் தப்பித்துக்கொள்ள வியாபாரிகளை மக்கள் முன்னே தள்ளினால் வியாபாரிகள் பேரில் பொதுமக்கள் கோபித்துக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று கூறிக்கொள்கிறேன் வேலை செய்யப்போனால் அரிசி வாங்க முடியவில்லை. அரிசி வாங்கப் போனால் வேலை செய்ய முடியவில்லை. வேலைக்குப் போவதா அரிசிக்குப் போவதா என்ற இக்கட்டான நிலைமையிலுள்ள மக்களைப் பார்த்துத்தான் க்யூ பெருக பெருக அது நாட்டின் முன்னேற்றத்தைக் காட்டுகிறது என்று விசித்திரமான வார்த்தையை மந்திரிகள் சொல்கிறார்கள். இப்போது வெளியில் உள்ள மக்கள் இமயம்போல் அமைதியாக இருக்கிற மக்கள் எரிமலையாக ஆவதற்கு முன்பு இந்த சர்க்கார் உஷாராக இருப்பது நல்லது. அவர்களை சந்திக்க இந்த சர்க்கார் பயப்படுகிறது. கோட்டைக்கு வர முடியாமல் ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் வரையிலும் தடைபோட்டு தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். உள்ளபடியே அரிசி பஞ்சத்தைக் காட்டி எதிர்க் கட்சி வளர வேண்டிய துர்பாக்கிய நிலை இல்லை. எதிர்க் கட்சி அதைக் காட்டித்தான் வளரவேண்டுமென்றால் அதில் இன்னும் நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். பொதுத் தேர்தல் வருவதற்கு இன்னும் இரண்டரை ஆண்டுகள் இருக்கின்றன. இதைக்காட்டி வளரவேண்டுமென்றால் அரிசிப் பஞ்சம் இரண்டரை ஆண்டும் நீடிக்குமா? நீடிப்பதாக இருந்தால்தான் இந்த அரிசிப் பஞ்சத்தை சொல்லமுடியும் நீடிக்காது என்றால் சொல்லவேண்டியதில்லை. இந்தப் பஞ்சம் இல்லாதபோது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் 50 இடங்களைப் பிடித்திருக்கிறது. அரிசிப் பஞ்சம் ஆனதால் எதிர்க்கட்சியாக இருக்கிற நாங்கள் வேறு ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆளும் கட்சிக்கு என்ன அகப்படுமோ சொல்வதற்கு. என்று தெரியவில்லை. ஆகையால் மெத்த வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன். உடனடி

யாக இந்த நிலையை சீர்திருத்துங்கள். வியாபாரிகள் மேல் கண்டிப்பாக நடவடிக்கை எடுங்கள். இந்த சர்க்காருக்கு காலஞ்சென்ற பிரதமர் நேருவின் மீது நம்பிக்கை இருந்தால் அவர்மீது பக்தியிருந்தால் கள்ள மார்கெட்காரனை தூக்கில் போடு என்று அவர் சொன்னாரே அதைச் செய்யவேண்டும். காருண்ய உள்ளத்தோடு இருந்தால் ஆறுமாதம் கடுங்காவல் கொடுங்கள். மனம் இல்லாவிட்டால் சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்யுங்கள். அந்த தைரியம் இந்த சர்க்காருக்கு வருகிறவரையில், ஏமாற்றத்திற்கு வழியிருக்கிறது. சர்க்காரால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்றால் அதை மக்கள் நம்பத்தயாராக இல்லை. சாராயம் காய்ச்சுகிறவர்களை கஞ்சாபிடிப்பவர்களை கண்டுபிடிக்கவில்லையா? பொதுமக்கள் சர்க்கார் விழிக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். தலைவர் அவர்களே, இந்த மாமன்றத்தின் கவனத்திற்கு ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். சென்ற மாதம் பொன்னேரியில் ஒரு கூட்டம் நடந்தது. அங்கு பேசிய பெண் அம்மையார் ஒருவர் பதுக்கல் இருக்கிறது என்கிறீர்களே எங்கே யிருக்கிறது என்றார்கள். அந்தக் கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் ஒரு சீட்டில் எழுதிக் கொடுத்தார்கள். இந்த ஊரில் பதுக்கல் இருக்கிறதா என்று கேட்டு, அம்மையார் அப்படி யிருந்தால் அதைப் பிடித்துக்கொடுக்கிறேன் என்றார்கள் கூட்டம் முடிந்ததும். அந்தப் பதுக்கலைப் பிடித்துக் கொடுக்கிறேன். என்றார்கள். அதைக் கேட்டு எங்கள் கழகச்
5-40 p.m. செயலாளர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குவந்து அந்த அம்மையார் பதுக்கலைப் பிடித்துக்கொடுப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அதற்குப் போலீஸ் பந்தோபஸ்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டார். அதற்காக அவரை லாக்கப்பில் ஒரு மணி நேரம் வைத்திருந்தார்கள். மற்ற பொதுமக்கள் மேடைக்குப் போவதற்கு பதிலாக அம்மையாரைப் பார்த்தார்கள். சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு பிடித்துக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு பிறகு அந்த வீட்டின் பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு அம்மையார் காரில் சென்றுவிட்டார்கள். அங்குள்ள போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சொல்லியவர்களை 75-ல் பிடிப்பேன் என்றார். அவர்கள் நிச்சயமாகப் பிடிக்கமுடியாது. கடைசியில் இரவு ஒரு மணிவரையிலும் காத்திருந்து பிறகு ஒரு வழியாக அந்தத் தோழர் வந்திருக்கிறார் என்றால், மக்களுக்கு சேவை செய்வது மதிக்கப்படுகிறதா என்று கேட்கிறேன். பொதுமக்களுக்கும் எங்களுக்கும் தொடர்பு இல்லையென்று சொல்லமுடியாது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மக்களை சந்திக்கிற அளவுக்கு வேறு எந்தக் கட்சியும் சந்திக்கவில்லை என்று பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்கிறேன். மந்திரிகளே எங்களை மக்களுக்கு என்ன சொல்லச் சொல்கிறீர்கள்? உங்கள் ஆட்சிக்குக் / குறுக்கே யிருந்தோம். உங்கள் ஆட்சியைக் கவிழ்த்துவிடவேண்டுமென்று நாங்கள் நிச்சயமாக இல்லை. 1967-ல் மக்கள் கொடுக்கிற தீர்ப்புக்கு நாட்டில் வாழ்கிறவர்கள் அதட்டிக் கேட்க ஆசைப்படுகிறவர்கள் அந்தத் தீர்ப்புக்கு தலைவணங்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். மக்களை சந்திப்போம். அதற்கு முன்னாலே இந்த விஷ விளையாட்டை வைத்துக் கொண்டு தி. மு. கழகம் நிச்சயமாக வளராது

அப்படி வளர்வதை நான் தலைமைநிலைய செயலாளர் என்ற முறையிலே சொல்கிறேன், அனுமதிக்க மாட்டோம். சினிமாவிலே க்யூ நிற்கவில்லையா என்று கேட்கிறார்கள். சினிமாவிலே 100-க்கு 2 பேர் நிற்கிறார்கள். இங்கே 100-க்கு 100 பேர் நிற்கிறார்கள். சினிமாவிலே கொழுத்தவன் நிற்கிறான். இங்கே பசித்தவன் நிற்கிறான். சினிமா பார்க்க வேண்டுமென்ற வெறியன் அங்கே நிற்கிறான். இங்கே பசியிலே வாடுகின்றவன் நிற்கிறான். இதற்கு அது உதாரணமா? மக்களை நாம் சந்திக்கின்ற வேலை இல்லை என்ற காரணத்தினால் மக்களை எது வேண்டுமானாலும் பேசலாம் என்பதை, எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற முறையிலே வன்மையாகக் கண்டிக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, உள்ளபடியே இதற்கு வழி சொல்லுங்கள்; நாளை முதலமைச்சர் சொன்னால்; என்ன சொல்கிறார் என்ற உறுதிமொழியை வெளி மக்களுக்குச் சொல்கிறோம் அதன்படி வருகிற நிலைமைகளை நாம் இருசாரரும், இந்த மாமன்றத்திலே இருக்கிற அத்தனைபேரும், மக்களுடைய கண்ணீரைத் துடைப்பதற்கு இந்த சர்க்கார் கருணைக்கைகளை நீட்ட வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. என். வி. நடராசன்: மதிப்புக்குரிய தலைவர் அவர்களே, உணவுப் பிரச்னையைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு முன்னால் நான் ஆளும் கட்சியினருக்கு மிகப் பணிவாக மனத் தூய்மையாக ஆனால் வேதனையோடு தெரிவித்துக் கொள்வேன், இன்றைய உணவு நெருக்கடியை வைத்துக் கொண்டு அரசியல் கண்ணோட்டத்தோடு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்தப் பிரச்னையை அணுகவில்லை, அணுகாது, அப்படிப்பட்ட இழி நிலைக்கு கழகம் என்றென்றும் ஆளாகாது என்பதை முதலிலே விளக்க கடமைப்பட்டவன் ஆவேன். உள்ளபடியே இன்று ஏற்பட்டுள்ள உணவுப் பஞ்சம் திடீரென்று ஏற்பட்டு விட்டது என்று யாரும் சொல்லமுடியாது. சில பல ஆண்டுகளாகவே இந்த உணவுப் பஞ்சம் சிறுகச் சிறுக வளர்ந்து வந்திருப்பதை நாட்டிலே உள்ள பெரிய தலைவர்களும், பெரிய நிபுணர்களும் எடுத்துக்கூறி இருப்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. மதிப்புக்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் டாக்டர் ஏ. லட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல உணவு நெருக்கடிக்கு நமது சர்க்கார் காரணமா, அல்லது மத்திய சர்க்கார் காரணமா என்று ஆராய வேண்டிய நிலைகூட அதிலே அடங்கி இருக்கிறது. ஆனால் நான் கூறுவேன் இந்த நெருக்கடியை வைத்துக் கொண்டு இந்த சர்க்காரை கவிழ்க்க வேண்டும் என்பதற்காக நாங்கள் துளிகூட இடம் கொடுக்க மாட்டோம். இடம் கொடுக்கவில்லை. ராஜ்ய சபாவிலே பேசிய எங்கள் கழகத்தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மிகவும் விளக்கமாக, வெளிப்படையாகச் சொன்னார்கள். உணவு நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்கு சர்க்கார் எதிர்க்கட்சிகளைப் பயன் படுத்திக் கொள்ள தவறிவிட்டது. இனிமேலாகிலும் அவர்களைப் பயன் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும், எங்களைப் பயன் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கின்றார்கள். ஆதலாலே அதையே நான் சொல்வேன், இந்த மன்றத்திலேயும்

[திரு. என். வி. நடராசன்] [23rd October 1964

இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ள நிலைமைக்கு யார் யார் காரணம் என்று ஆராய்வதை விட இப்போது ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியை எவ்வாறு தீர்ப்பது என்பதில் அமைச்சர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அதற்கு தி. மு. கழகம் எந்தெந்த வகையிலே துணை செய்யவேண்டுமோ; அதற்கு நாங்கள் தயாராய் இருக்கிறோம். மற்ற பிரச்னைகளை மற்ற மற்ற நேரங்களில் மக்களிடத்திலே விடுவோம். அவர்கள் தீர்ப்புக்கு நாங்கள் தலைவணங்குவோம் என்பதை மிகவும் பணிவாகத் தெரிவித்துக் கொள்வேன்.

[Deputy Chairman in the Chair]

நமது காலஞ்சென்ற பிரதமர் ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் பேசி இருக்கின்றார்கள். ஊதியானாவில் என்று கருதுகிறேன். விவசாயக் கல்லூரியின் ஆரம்பக் கூட்டத்தில் அவர்கள் மனக் குமுறலோடு பேசியிருக்கின்றார்கள். அது இன்னும் என் காது களிலே ஒலித்துக்கொண்டு இருக்கிறது. "சீன ஆக்கிரமிப்பை விட உணவுப் பஞ்சத்தை பார்க்கும்பொழுது எனக்கு மிக மிக அதிர்ச்சி தருகிறது. 17 ஆண்டுகளாக நாம் பெரிய பெரிய திட்டங்களையெல்லாம் வகுத்து கோடிக்கணக்கான பணத்தை செலவழித்தும் இன்றைய தினம் வெளிநாட்டிலே இருந்து அரிசிக்கும் கோதுமைக்கும் எதிர் பார்க்கிறோம் என்றால் நான் வெட்கித் தலை குனிகிறேன்" என்று அவர்கள் வேதனையோடு சொன்னார்கள். அதுமட்டுமல்ல. இந்த மன்றத்தைப் பொருத்த அளவில் அகவிலையும் உணவு நெருக்கடியும் கடந்த இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக உயர்ந்து வந்தபோது நாங்கள் எடுத்துக் கூறி இருக்கிறோம். மற்ற கட்சிகளும் எடுத்துக் கூறி இருக்கின்றன. எங்கள் வேண்டுகோளை அரசாங்கம் ஏற்றதா? கேலி பேசினார்கள். ஆனால்

"எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு"

என்ற அடிப்படையில் கவனித்திருந்தால், ஆராய்ந்திருந்தால், கேட்டிருந்தால், இன்றைய தினம் நாமெல்லாம் மக்கள் படும் வேதனையைப் பார்த்துப் பார்த்து இந்த மாமன்றத்திலே எடுத்துக் குமுறலோடு பேசும்படியான நிலைமை நாம் அத்தனை பேருக்குமே ஏற்பட்டு இருக்காது என்பதை மிகவும் வெளிப்படையாக சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மத்திய சர்க்காரிலேயுள்ள சமுதாய அபிவிருத்தி இலாகா அமைச்சர் கனம் எஸ். கே. டே அவர்கள் டெல்லியிலே பத்திரிகை நிருபர்களிடத்திலே பேசும்போது சொன்னார். உணவு நெருக்கடி மிக மிக வேகமாக வளர்கிறது. இதைத் தடுத்து நிறுத்தா விட்டால் நாட்டிலே பெரிய விபரீத விளைவுகள் ஏற்படும் என்று. அவர்கள் பேசிய உடனே உணவு இலாகா அமைச்சராக மத்திய ஆட்சி பீடத்திலே வீற்றுள்ள கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு கோபம் வந்து விட்டது. நமது அமைச்சரவையிலே இருப்பவர் இவ்வாறு எப்படிப் பேசலாம் என்று கோபித்துக் கொண்டாரே தவிர, சக அமைச்சர் ஒருவர் நாட்டின் நிலைமையை படம் பிடித்

23rd October 1964] [திரு. என். வி. நடராசன்]

துக் காட்டுகிறார் என்பதைக் கூட உணர்ந்து பார்க்கவில்லை. அதற்கு கனம் எஸ். கே. டே அவர்கள் அடுத்து கல்கத்தாவிலே பேசும் பொழுது சொன்னார்கள். நம் நாட்டிலே உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டால் அதன் காரணமாக ஏற்படும் விபரீத விளைவுகளை என் மனக்கண்முன்னால் கண்டேன். அந்த விபரீத விளைவுகள் இந்தியாவிலே வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் டெல்லியிலே என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை தெரிவித்தேனே தவிர சர்க்காருக்கு விரோதமாக பேசவில்லை என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். நாங்கள் சொன்னால் எதிர்க்கட்சி சர்க்காரை கவிழ்ப்பதற்கு நாங்கள் இந்த திட்டத்தை இப்படி சொல்கிறோம் என்பார்கள். மதிப்புக்குரிய காலஞ்சென்ற பிரதமர் நேரு அவர்களும் பேசி இருக்கிறார்கள். அதேபோல் இன்றைய மந்திரி எஸ். கே. டே அவர்களும் இந்தக் கருத்தை வெளியிட்டு இருக்கிறார்களே ஏன் இதை நீங்கள் கவனிக்கக் கூடாது?

கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். 'நிறைய விளைச்சல் இருக்கிறது என்று. அதிலே சந்தேகம் இல்லை என்கிறார். ஆனால் நாட்டிலே மக்களுக்கு உணவு இல்லை. ஆதலால் எங்கேயோ ஒரு குறை இருக்கிறது. அதை நீங்கள் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அதைக் கண்டுபிடிக்க எங்களைப் பயன் படுத்த வேண்டும்! மற்ற எதிர்க்கட்சிகளையும் பயன் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பயன் படுத்தினீர்களா?

இன்றையதினம் சர்க்கார் வியாபாரிகள் மீது குறை கூறு 5-0 p.m.
கிறார்கள். அப்படி கூறுவதால் பிரச்சினை தீர்ந்து விடாது. அது நியாயமில்லை என்பதை எடுத்துக் கூறுவேன். அன்றைய தினம் பதுக்கல்காரர்கள் வியாபாரிகள் என்று சொன்னபோது அப்போழுது இதே சர்க்கார் வியாபாரிகளுக்குப் பரிந்து பேசினார்கள். எங்கே பதுக்குகிறார்கள் என்றெல்லாம் எங்களைக் கேலி பேசினார்கள். இன்றையத் தினம் அவர்கள் பதுக்குகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பதுக்கல்காரர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க ஏன் சர்க்கார் தயங்குகிறது? யார் இவர்களை நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டது? கழகமோ அல்லது எதிர்க் கட்சிகளோ கேட்டுக் கொண்டதா என்றால் இல்லை. நான் சொன்னால் வருத்தப்படக்கூடாது. அவர்களைக் கண்டிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு என்ன காரணத்தாலோ சர்க்கார் நடுங்கிக் கொண்டு இருந்தது என்பதைத்தான் நான் இங்கே தாழ்மையாக எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். இனியாகிலும் திட்டவட்டமாக நடவடிக்கை எடுக்கும் எண்ணம் இருக்க வேண்டும். இவ்வளவு அதிக விளைச்சல் இருந்தும் மக்கள் கியூ வரிசையிலே நிற்கிறார்கள் என்றால் அது பெருமையா? நான் வேதனையோடு சொல்லிக் கொள்வேன். இரண்டு தினங்களுக்கு முன் கழகச் செயலாளர்களில் ஒருவரான அருமைத் தோழர் ஏ. கோவிந்தசாமி விடுதலை ஆன பிறகு அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று திரும்பும்போது துணை மேயர் தோழர் கபால மூர்த்தி அவர்களும் நானும் திரும்பும் பொழுது—

[திரு. என். வி. நடராசன்] [23rd October 1964

சேத்துப்பட்டிலே கியூ வரிசையிலே இருந்தவர்கள் எங்களைத் தடுத்து நிறுத்தி 'எங்களுக்கெல்லாம் அரிசி எங்கே' என்று கேட்டார்கள். நாங்கள் சர்க்காரைப் போய்க் கேளுங்கள் என்று சொல்லவில்லை. அங்கே இருந்த காங்கிரஸ் தோழர்களும் சாட்சியாக இருக்கிறார்கள். எவ்வளவு தொல்லைவந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். யாரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. கலவரம் செய்யாதீர்கள். விரைவிலே தீர்ப்பதற்கு முயற்சி செய்யலாம் என்று தான் சொல்லி விட்டு வந்தோமே தவிர அவர்களைத் தூண்டிவிட்டு வரவில்லை. நாட்டிலே கலவரம் ஏற்பட்டு, அதன் காரணமாக யார் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினாலும் அந்த ஆட்சி நெடுநாட்கள் நீடிக்காது என்பதை அறிவோம். அது தர்மமான ஆட்சியாக இருக்காது என்பதை அறிவோம். ஆகவே சென்ற சம்பவங்களை படிப்பினையாகக்கொண்டு உடனடியாக இருதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும்.

எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதுபோல் மத்திய சர்க்கார் எல்லா அதிகாரங்களையும் தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டு, மாநிலங்களை சாதாரண நிலைக்கு கொண்டு வந்துள்ளது. மந்திரிகளை நாம் கண்டிக்குமளவுக்கு நிலைமையை வளர்த்திருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் வேண்டும்—ஒரு மாநிலத்திற்கும் மற்றொரு மாநிலத்திற்கும் தொடர்பு போல், உதவி செய்வது போல் இருக்க வேண்டுமே தவிர, எல்லாவற்றுக்கும் அவர்களே தர்மகர்த்தா போல் நினைத்துக் கொண்டு இந்த நாட்டு மக்களுக்கும் சர்க்காருக்கும், கட்சிகளுக்கிடையேயும் வெறுப்பையும் விரோதத்தையும் உண்டாக்குவது நியாயமானதல்ல. இதிலே முதலமைச்சர் அவர்கள் கண்டிப்பாக இருக்கவேண்டும். உணவுப் பிரச்னையைப் பொறுத்தவரை இந்த நாட்டு சர்க்காருக்கு வேண்டிய அதிகாரங்கள் இருக்கவேண்டும். மத்திய அரசாங்க துணையும் இருக்கவேண்டும் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. நமது நாட்டில் இன்றைய தினம் விவசாயக் கொள்முதல், நெல் உற்பத்தி செய்யும் படியான விலை, உணவு விலை முதலியவற்றை எல்லாம் பற்றி இங்கே கூறினார்கள். இதிலே தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் நமது மாநிலத்தில் நிறைய இருக்கிறார்கள். நமது உணவு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் துறையில் மிகவும் திறமை பெற்றவர்கள். ஆனால் அவர்கள் திட்டம் தீட்டும்போது தயவுசெய்து கட்சியை மறந்து விட வேண்டும். இந்த நாட்டுக்கு நீங்கள் பொதுவானவர்கள். எல்லோருக்கும் பொதுவானவர்கள். அதை நினைவில் கொண்டு திட்டம் தீட்ட வேண்டுமே தவிர, கட்சி ஆட்சி என்ற நினைப்பில் திட்டம் தீட்டினால் அது நாட்டில் நல்ல நிலைமையை உண்டாக்காது என்று சொல்லுவேன். திருச்சியில் கோதுமை மாவு மில்களுக்கு வழங்கும்படி வந்தது. அப்போது ரூ. 50 விலை இருந்தது. அரிசி விலை நெருக்கடி என்றவுடன் அதற்கெல்லாம் யார் யார் வினியோக கோட்டா பெற்றிருந்தார்களோ அவர்களெல்லாம் ரூ. 100-க்கு விற்றிருக்கிறார்கள். இதை சர்க்கார் கண்டு பிடித்ததா? அப்படி லைசென்ஸ் பெற்றவர்கள் யார் என்று கண்டுபிடித்தார்களா? பிறகு அவர்களே கூடி விலை நிர்ணயித்த பிறகு அந்த **flour mill** உரிமையாளர்கள் 60 சதவிகிதம் நீங்கள் வினியோகம்

23rd October 1964] [திரு. என். வி. நடராசன்]

செய்யுங்கள். நாற்பது சதவிகிதம் நாங்கள் விநியோகம் செய்வோம் என்று கண்டிஷன் போட்டார்கள். சர்க்கார் விலை நிர்ணயம் செய்தபின் தனியாக அவர்களுக்கு 40 சதவிகிதம் ஒதுக்குவானேன்? S a.e Trading முழு அளவோடு வெற்றி பெறவேண்டும். இரண்டையும் போட்டு குழப்புவதால் விபரீதம் ஏற்படுகிறது என்று எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். இந்த நாட்டில் ஜனநாயகம் இருப்பதால்தான் சர்க்கார் வியாபாரிகளை தண்டிக்கவில்லை என்று ஆளும் கட்சித் தரப்பில் சொல்லப்பட்டது. ஜனநாயகம் இருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு எதிர்க்கட்சிகள் விடுக்கும் நியாயமான கோரிக்கைகளை சர்க்கார் ஏற்பதில்லை; ஆனால் கொள்ளை லாபம் அடிப்பவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளித்து விட்டு, இன்றைக்கு ஜனநாயக சர்க்கார் என்று சொல்லப்படுமானால், இதை ஒப்புக்கொள்ள யாரும் தயாராகயிருக்கமாட்டார்கள். நியாய உணர்வு படைத்தவர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆகவே இன்று மக்கள் படும் அவதி மிக்க நெருக்கடியை உடனே போக்க வேண்டும். 'பசி வந்திட பத்தும் பறந்துபோ' என்பார்கள். இதையெல்லாம் நினைவில் கொண்டு சர்க்கார் நல்ல திட்டமிட்டு ஆவன செய்யவேண்டும். நீங்கள் எங்களுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டும் என்பதோ, நாங்கள் உங்களுக்கு பதில் சொல்லவேண்டுமென்பதோ இப்போது பிரச்னையல்ல. தெருவில் காலை முதல் மாலை வரை குழந்தைகள் கூட க்யூ வரிசையில் நிற்கின்றன. அத்தனை பேரும் வாங்கி அதிகலாபத்திற்கு விற்பவர்கள் என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. 100-ல் 5 பேர் அப்படி இருக்கலாம். மற்ற 95 பேர் நிலையை என்ன என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இந்த நிலை நீடிக்க கூடாது என்பது எங்கள் எண்ணம். இதைத்தான் நாங்கள் வலியுறுத்த விரும்புகிறோமே தவிர, நீங்கள் செய்த இந்த காரியத்துக்கு என்ன பதில் கூறுகிறீர்கள் என்று அதட்டிக் கேட்பதாக அல்ல. வேறு யாராவது இப்படிக் கேட்டாலும் நாங்கள் அதற்கு துணை நிற்கத் தயாராயில்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் கூறிய கொள்கைகளை அடிப்படையாக வைத்து ஆவன செய்யுங்கள் என்று பணிவாகச் சொல்லுவேன், விரைவில் இதற்கான திட்டத்தை தீட்டி எதிர்க் கட்சிகளையும் பயன் படுத்தி, உணவு நெருக்கடியை அறவே தீர்க்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கூறி என் கருத்துக்களை இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: தலைவரவர்களே, இந்த சபையை மேல் சபை என்று மாத்திரம் பொது மக்கள் கருதவில்லை. மேலோர் சபை என்றும் பொது மக்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த சபையில் பேசும்போது, பொதுக் கூட்டங்களில் பேசிப் பழக்கப்பட்டவர்கள் அத்தகைய பேச்சுக்கு இடமில்லாமல் ஜாக்கிரதையாகப் பேச வேண்டும்.

இங்கே உணவு நெருக்கடி பற்றி பேசியவர்கள் ஏதோ காங்கிரஸ் ஆட்சியால்தான் உணவு நெருக்கடி வந்துவிட்டது என்று கூறினார்கள். நான் அறிந்த மட்டில் என்னுடைய பாட்டனார் காலத்தில் வீட்டிலே இருந்து 2,000 மூட்டை வாரு எடுத்து தாது வருஷப்

[திரு. என் ஆர். தியாகராஜன்] [23rd October 1964

பஞ்சத்தில் வினியோகம் செய்தார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நந்தன வருஷத்தில் பஞ்சம் தொடர்ந்து வந்த காரணத்தால் பக்கிங்ஹாம் கால்வாய் நாட்டிலே தோன்றிற்று. ராமாயணத்தில் கம்பன் கூட "வருந்தி வந்தவர்" என்று பாடியிருக்கிறான். ஆக வருந்தி வந்தவர் ராமாயண காலத்திலும் இருந்திருக்கிறார்கள். 1944-45-ல் நாங்கள் சிறையில் இருந்தோம். அப்போது வங்காளத்தில் ஏற்பட்ட பஞ்சம் இப்போது நினைத்தாலும் பயங்கரமாக இருக்கிறது. 35 லட்சம் பேர் மாண்டு மடிந்தார்கள். அது யாருடைய உள்ளத்தையும் உருக்கும். அத்தகைய பஞ்சம் 1, 2 அல்ல. நூற்றுக்கணக்கான பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. திருமலை நாயக்கர் காலத்தில் பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. அந்தக் காரணத்தால்தான் மதுரை தெப்பக்குளம் தோண்டினார் என்று Gazetteer குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் British Guiana வில் இன்று இருக்கிறார்கள். ஏன் அங்கே போனார்கள்? இங்கே மா, பலா, வாழை என்ற முக்கனி கண்டவர்கள் நாட்டை விட்டுவிட்டு பிரிட்டிஷ் கயானா சென்றிருக்கிறார்கள். ஆப்பிரிக்கா, மலேசியா, இந்தோனேசியாவுக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். இப்படியாக பல்வேறு நாடுகளிலும் தமிழர்கள் அந்தக் காலத்திலிருந்து ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக அலைந்து திரிந்திருக்கிறார்கள். அப்போதெல்லாம் காங்கிரஸ் ஆட்சி நடந்ததா? எனக்குத் தெரிய புளியங்கொட்டை தின்றதை பார்த்திருக்கிறேன். கிழங்கு தின்றதை பார்த்திருக்கிறேன். தமிழகத்தில் நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக கஷ்டங்கள் இருந்து வந்திருக்கின்றன. இந்தக் கஷ்டங்களை தீர்ப்பதற்கு வழிவகை காண வேண்டுமே தவிர, ஆள்வோர் மீது குற்றம் சாட்டி எப்படியாவது ஆட்சியை கைபற்றவேண்டும் என்று கருதுவது அர்த்தமற்றது. அத்தகைய நிலையில் நாங்கள் இல்லை என்று நண்பர் நடராசன் கூறியதை நான் வரவேற்கிறேன். பஞ்சத்தைப்பற்றி கூறுவதைக் காட்டிலும் அதை தீர்ப்பதற்கு என்ன வழி என்று சிந்திக்க வேண்டும். இதோ வள்ளுவர் கூறுகிறார் :—

"இலமென்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்னும் நல்லாள் நகும்"—

6–00 p.m. எனக்கு உணவு கிடைக்கவில்லை என்று கூறும் சோம்பேறிகளைப் பார்த்து "நான் இருக்கிறேன் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கொடுப்பதற்கு" என்று அந்த நிலமெனும் நல்லாள் சொல்கிறாள். வள்ளுவர் கூறிய வழிதான்—நிலத்திலே விளைகிறது; வேண்டிய தானியங்களை கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறது நிலம்;—'இலம் என்று இருப்பாரைக் காணின்'—என்கிறார் வள்ளுவர். இப்போதுள்ள நிலைமையில்—கணக்கு சொன்னார் சுப்பையா செட்டியார்—எனக்குத் தெரிந்த வரையில் விவசாயி என்ற முறையில்—தஞ்சாவூரில் 15 லட்சம் ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது. ஏக்கருக்கு 30 மூட்டை என்றால் நெல் எவ்வளவு ஆகும்? 15 லட்சம் ஏக்கரில் இருபோகம் விளைந்தால் 9 கோடி மூட்டை—48 படி கொண்ட கலம் மூட்டை வரும். இது சாதாரண elementary mathematics ஆளுக்கு 3 மூட்டை அல்லது 5 பேர் கொண்ட குடும்பத்திற்கு 10 மூட்டை போதும். எங்கள் ஜில்லாவில் பெரியாறு நஞ்சை 1½ லட்சம்

23rd October 1964] [திரு. என் ஆர். தியாகராஜன்]

ஏக்கர் இருக்கிறது. 1½ லட்சம் ஏக்கரில் 30 மூட்டை விளைந்தால் 90 லட்சம் மூட்டை விளைகிறது. எங்கள் ஜில்லாவில் 30 லட்சம் பேர். 3 மூட்டை கொடுக்கலாம். இவ்வளவு இருந்தும் செய்யவில்லையே என்று இதைப்பார்த்துத்தான் நிலமெனும் நல்லாள் சிரிக்கிறாள்.

இது தவிர ஸ்டேட்டில் 40 லட்சம் ஏக்கருக்கு மேல் நஞ்சை சாகுபடியாகிறது. 25,000 கிணறுகளிலிருந்து பாசனமாகிறது. திரு. ஏ. எல். முதலியார் அவர்கள் கூட கிணறுகளை அதிகமாகப் பயன்படுத்தவேண்டுமென்று கூறினார்கள். நிலத்தில் அதிகமாக விளைவிக்கும் முயற்சி நாம் செய்யவேண்டும். தஞ்சாவூருக்கு நான் சென்று சுற்றிப் பார்த்ததில் அங்கு அதிகமான விளைச்சலாகத் தெரியவில்லை. பத்து ஆண்டுகளாக நான் அரசாங்கம் சரியாக விவசாயத்தைக் கவனிக்கவில்லை என்று கூறிக்கொண்டு வந்தேன். இந்த சமயம் நல்ல அபிவிருத்தி ஏற்படுகிறது. 2,000 கிணறுகள் தோண்ட ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். 2,500 பம்பு செட்டு வைப்பதற்கும் 2,500 கிணறுகளுக்கும் ஒன்னரை லட்சம் செலவாகுமென்று தெரிகிறது. இப்போது நம் இந்திய சர்க்கார் 2,150 கோடி விவசாயத்திற்காக செலவழிக்கப் போவதாக பார்த்தேன். பத்து லட்சம் ஏக்கரில் விவசாயம் நடக்கும். வாய்க்கால் பாசன நஞ்சையைவிட கிணறு பாசன நஞ்சையில் விவசாயம் காண்கிறது. இந்த உணவுப் பிரச்னைக்கு என்ன செய்வது என்று நான் வள்ளுவரைக் கேட்டேன். "இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்லது அரசு" என்றார் அவர். அதனால் அரசாங்கமேதான் கொள்முதல் செய்யவேண்டும். தானியக்கிடங்கில் சேகரம் செய்ய வேண்டும். அதை வினியோகிக்கவேண்டும். ராஜாஜி கண்ட்ரோல் எத்ததால் விலைவாசி குறைந்துவிட்டது என்று சொன்னார்கள். 1951-ல் குமாரசாமி ராஜா முதன் மந்திரியாக இருந்தார்கள். அடுத்த ஆறுமாதத்தில் தேர்தல் வந்தது. 12 லட்சம் டன் தானியம் ஸ்டாக் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. அதை வெளியே விட்டால் 6 அவுன்சு என்ற அவச்சொல் போகும். 12 அவுன்சு என்றாவது கொடுக்கலாம் என்று கூறினார்கள். திடீரென்று விலைவாசி கூடும் போது தானியம் கிடைக்கவேண்டும். அவசரப்பட்டு அதைக் கொடுக்க முடியாது என்று குமாரசாமி ராஜா கூறினார்கள். அவர் தோற்ற பிறகு 12 லட்சம் டன் ஸ்டாக் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதை எடுத்துவிட்டவுடன் வியாபாரிகளும் வெளியே கொண்டு வந்தார்கள். படிப்படையாக விலை குறைந்தது. எனக்குத் தெரிந்த ஒரு உதாரணத்தை நான் சொல்கிறேன். தேனியில் எனக்கு உறவினர் வியாபாரி ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் பக்கத்தில் உள்ள கெஸ்ட் ஹவுசில் இருக்கும்போது அவருடன் பேசிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். அதற்கு அடுத்த அறையில் டெலிபோன் இருக்கிறது. அவர் அதில் அடிக்கடி பேசுவார். அவர் பேசியதை நான் கேட்டேன். அவர் மற்றொரு மில்காரருக்கு போன் செய் செய்கிறார். இன்றைக்கு என்ன விலைக்கு விற்கலாம்? ரூ. 1–2–0-க்கு விற்கலாமா? சரி, விற்கலாம். இன்றைக்கு அரிசி கொஞ்சம் பஞ்சமாக இருக்கிறது. ரூ.1-4-0 க்கு விற்கலாமா, சரி விற்கலாம் என்று இப்படி பேசுவதை நான் கேட்டேன். முன்பெல்லாம் கண்ட்ரோலுக்கு எதிராக இருந்தேன் நான். வியாபாரிகள்

[திரு. என் ஆர். தியாகராஜன்] [23rd October 1964

பேசியதைக் காதில் கேட்ட பிறகு அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். மறுநாள் ஸ்டாக் குறைந்துவிட்டதா, ஒன்றுக்கு பத்தாக விற்கலாமா என்று கேட்டார்கள். இது இப்படியே போனால் ரூ. 5 வரையில் இவர்கள் போவார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றியது. அதோடு திண்டிவனத்தில் உள்ள ஒருவர் பேசியதைக் கேட்டேன். அவர் பேசுகிறார், ஒருவரிடம் போனில், "எங்கள் ஸ்டாக் இருக்கிறதே கிடங்கில் அதைக் கொண்டுபோய் பக்கத்து கிராமத்திலுள்ள கிடங்குகளில் வைத்து விடுங்கள்" என்று பேசுகிறார். ஆகையால் சர்க்காரே கொள்முதல் செய்ய வேண்டும். அதை விநியோகமும் செய்யவேண்டும். நான் வள்ளுவரைக் கேட்டபோது அவர் இதைத்தான் சொன்னார். "இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்லது அரசு" என்கிறார். இன்னும் சொன்னால், "உண்ணாது நோற்பார் பெரியார் பிறர் சொல்லும் இன்னாச் சொல் நோற்பாரிற் பின்" என்றார் வள்ளுவர். உணவு கிடைக்கவில்லை என்று உண்ணாவிரதம் இருந்தாலும்கூட அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள் தான் பெரியவர்கள் என்கிறார் வள்ளுவர். இந்த உணவுப் பிரச்னை பற்றி நான் நன்றாக ஆராய்ந்திருக்கிறேன். பாகிஸ்தானிலிருந்து 2 லட்சம் இந்துக்கள் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். அங்கு உணவுப் பஞ்சம் தீர்ந்ததா? சீனாவிலிருந்து வந்து 5 லட்சம் சதுர மைலைப் பிடித்தார்கள். ஒரு காட்டுக்கு மங்கோலியா பார்டருக்கு அம்மக்களை அனுப்பினார்கள். என்ன செய்தாலும் கேட்பதற்கு நாதியில்லை. ரஷ்யாவிலும் செய்தார்கள். குருஷேவ் உள்பட எல்லோரையும் வெளியே அனுப்பி விட்டார்கள். அவர் 150 லட்சம் டன் தானியத்தை 450 லட்சம் ரூபிள்கள் கொடுத்து வாங்கியதாக சொல்லப்படுகிறது. 120 லட்சம் தானியத்தை முதலாளித்துவ நாட்டிலிருந்து வாங்கியிருக்கிறார்கள். கம்யூனிஸ்ட் நாட்டை தவிர மற்ற நாட்டில் இல்லை என்று கனம் சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் கூறினார்கள். இங்கிலாந்து நாடு கம்யூனிட் நாடா? அவர்கள் ஆஸ்திரேலியா கப்பலை திருப்பி அங்கே இறக்கிக் கொண்டார்கள். அமெரிக்காவில் விளைகிறது. ஆஸ்திரேலியாவில் விளைகிறது. அங்கெல்லாம் விஸ்தீரணம் அதிகம். மக்கள் குறைவு. போதிய நிலங்களில் அதிகமாக விளைகிறது. காரணம் என்ன? இயந்திரங்கள் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. களை எடுக்க இயந்திரம், உழுவதற்கு, நடுவதற்கு என்று அறுத்துக் கொண்டு வந்து வீட்டில் கொட்டுகிற வரையில் இயந்திரம் இருக்கிறது. அதனால்தான் அங்கு அதிகமாக விளைகிறது. இப்போது பெரும்பாலான நாடுகளில் உணவு நெருக்கடி இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த நெருக்கடியை தீர்ப்பதற்கு முடிவு செய்யவேண்டும். ஜனநாயகம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்க வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொண்டு அரசாங்கமும் மக்கள் மனம் குளிரும் வகையில் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமது அமைச்சர் வெங்கட்டராமன் அவர்கள் தஞ்சை சென்றார்கள். உணவு அமைச்சர் ஐதராபாத் சென்றார்கள். இப்போது கூட நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் வெளியே சென்றார்கள். நேற்று டீ பார்ட்டியின்போது வெளியே போனார்கள். அரிசி விஷயமாகத் தான் போகிறார்கள் என்கிறேன். அதே மாதிரி அது விஷயமாக போன் செய்யத்தான் போயிருந்தார்கள். ஆகையால் இதுபோல

23rd October 1964] [திரு. என் ஆர். தியாகராஜன்]

தொடர்ந்து வேலை செய்து தமிழ் நாட்டில் பஞ்சமில்லாத வகையில் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு சர்க்கார் இது வரையில் நல்ல முறையில் நடந்து வந்திருக்கிறது என்று பாராட்டி என்னுடைய வார்த்தையை முடிக்கிறேன்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Deputy Chairman, Sir, I would like to speak here as a consumer. Now, I have been seeing the long queues in front of the T.U.C.S. or the fair price shops. The ultimate analysis leads me to think that the whole crisis has arisen on account of the interference of the Government in the ordinary affairs. One can just say that giving food to the people is not an ordinary affair, but it is the most important duty of the Government. But the Government have also to see how things are going on all these years. Now we were hearing the Hon. the Chief Minister saying that we were producing enough, perhaps a little more than what we produced all these years. But then nobody is able to locate the exact reason for the present crisis. But, if we see that such a crisis did not exist last year or the year before last or for some years previously at least after 1951, we are able to find out that only the interference of the Government has been responsible for this crisis. Now it is a common example that if food is cooked and served for the people in a house for the members of the household, we can have enough, we can have the quality that we want and so on. But if the same thing is prepared for 200 or 2,000 people in a big feast, we cannot expect quality, quantity or anything of satisfaction. What are the Government for? Why do the Government feel over anxious about these things? Why do the Government think that it is their responsibility to feed all the people? Were not all these people fed all these thousands of years though there had been years of famine which the hon. Member Sri N. R. Thyagarajan quoted? There has been famine, but normally there is enough food in our country. What is the duty of the Government? Suppose the Government feel that in respect of Tamil Nad, there is even a surplus, but in respect of the whole of our country there is a little shortage; what is the duty of the Government? The duty of the Government is to import enough food. If the Government at the Centre and at State level are able to import a lot of food and just give it to the market, naturally the merchants or consumers will look after these things. The whole thing is always governed by the law of demand and supply. If there is enough of supply as the hon. Member Sri N. R. Thyagarajan quoted about what happened in 1951, no merchant would have his stock. He would try to sell it away. If there is enough supply and if there is demand, the demand will be met. So, that is a natural course of affair in which no Government should take interest. People will look after themselves. Merchants are their brethren. Only if there is some sort of control with regard to price or with regard to production or with regard to distribution, there is this difficulty. Another great thing, which as a layman I noted during the past two or three months, is that responsible Members of the Government, both at the Centre and at the State level, have made announcements which ought not to have been made by any Government official. They

6-10 p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [23rd October 1964

have made it and they have openly caused it to be printed in bold lines in all important newspapers that for another two months there will be scarcity in India and that for another two months everybody will feel food scarcity. That is a thing which has created a scare in the minds of the people. If to-day the Government think that a certain minority of people are standing in the queue to buy rice and sell it to the black-market, if they really know that the scare has gone to such an extent that people are not sure that they would be getting rice to-morrow, then they would understand the great mistake they have committed by making such an announcement. I am very glad that the Hon. the Chief Minister and the Industries Minister are now telling the people that there is enough food, that there is surplus food, and that everything would be solved in the next eight or ten days. That should be the attitude of the Government. Though there may be scarcity, though there may be less production, though we may fall short of our expectations in respect of the arrival of ships from foreign countries, the duty of those running the Government is to say and encourage the people by saying that there is enough food. Suppose you go to a patient who is sick and tell him that he would not live for another two months and that you cannot hope to see him living for another two months; the scare is created. Such a scare has been created by men at the helm of affairs both at the State and Central levels and that has been responsible for so many people standing in the queue. If our Government to-day orders that rice will be sold in all shops irrespective of price, then these long queues will disappear. Let us not think of price. As one hon. Member ably pointed out, so many people are forgoing their daily wages and daily income and are standing there. It does not matter if the price goes up to Rs. 2. If everybody is sure of his supply to-morrow, if everybody sees some baskets of rice in front of a shop, then he would not stand in the queue. The scare has been responsible for the queue and even if the Madras Government have been able to bring 3,000 or 4,000 bags of rice from Thanjavur, Andhra or other areas, unless the scare is removed and unless the Government make an announcement that they are prepared to sell rice through the shops to everybody irrespective of price, the queue will not go short in length. That is what the Government should do. It may be due to so many factors. It may be due to the cultivation of commercial crops in the place of paddy. It may be due to improper distribution or due to hoarding at any level, whether it be the merchant or the agriculturist. Anyhow this scare has been responsible for so many people standing in the queue. We cannot say that they are not in need. They are in need, but they are not sure of to-morrow's supply. Whether he is a lower middle class man or even a rich man, his agent will be standing there. If each citizen is ensured not only in the City but in the district of to-morrow's supply either through any retail shop or other shops, whether it is boiled rice or raw rice, then there will be no queue. Such an assurance must be given by the Government and to give such an assurance, it is imperative on the part of the Government to see that all kinds of controls, whether

23rd October 1964] [Sri G. Kirshnamoorthy]

it be with regard to fixation of price, production, hoarding or merchants, are removed and free trade is allowed. The Government's argument is that there is enough supply. If it is true and if we are not exporting our rice to other States at least now, we are sure to have enough supply. The statement of the hon. Member Sri N. R. Thyagarajan goes to show that we have got enough, that even Thanjavur alone will be able to supply us enough and coupled with a place like Chingleput, we will be able to have copious supply. When that is the case, why do not the Government lift the control orders? Let there be no control order whatsoever. Trade will regulate itself. Merchants have not become suddenly sinners. Nobody in India would want a man to suffer. No political party will want that. It is not a political problem. It is a great economic and social problem. Indians, whether they belong to any party for the purpose of running a Government, have not gone to the worst level of thinking that another man should die. That is our motto. Even irrespective of any party, everybody is adoring a guest. Let us not think that this is all due to politics. This is due to wrong orders by the Government. They should be rectified at least now and all orders with regard to procurement or fixation of price and other things must be cancelled immediately. If that is done, there will be no scarcity. India is in plenty, Madras State is in plenty and even Madras City will be getting what all it wants.

Thank you, Sir.

திரு. வி. கே. ராமசாமி முதலியார் : கனம் டெபுடி சேர்மன் 6-20 p.m
அவர்களே, உணவுப் பிரச்னையானது அடிக்கடி நமக்கு வந்து கொண்டேயிருக்கிறது. ஜனத்தொகைப் பெருக்கம் இருந்த போதிலும் நம்முடைய உணவு உற்பத்தியை எவ்வளவோ மடங்கு பெருக்கியிருக்கிறோம். முக்கியமாக நமக்கு ஜனத்தொகை பெருகி வருவதைத் தவிர வெளியிலிருந்து அகதிகள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதன் காரணமாகவும் இப்போது நமக்கு உணவு அதிகமாக தேவையாக இருக்கிறது. அயல்நாட்டை நாம் அடிக்கடி நம்பி வாழமுடியாது. தவிர தொடர்ந்து அவர்கள் இதே மாதிரி கொடுத்து வருவார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம். இதைப் பார்க்கும்போது நிச்சயமாக உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க நாம் வழிசெய்ய வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன். கனரக, சிறுரக தொழில்கள் எல்லாம் நம் நாட்டில் நிறைய வருகிறது. அதனால் நன்றாக விளையக்கூடிய நஞ்சை நிலங்கள் எல்லாம் தொழிலுக்காக எடுக்கப்பட்டு லட்சக் கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் சிறுரக, கனரக தொழில்களுக்கும் ஹவுசிங் போர்டுக்கும் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். கரும்பு உற்பத்திக்காக லட்சக்கணக்கான ஏக்கர் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் சர்க்கரை ஆலை ஆரம்பிக்கப் போவதாக பத்திரிகையில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். விவசாயிகளுடைய முக்கியமான பிரச்னை என்னவென்றால் அவர்களுடைய கஷ்டங்களைத் தீர்க்க நாம் முன்வரவேண்டும். விவசாயிகள் அனேக ஆண்டுகளாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். நான் ஒரு விவசாயி என்ற முறையில் எனக்கு அவகாசம் கொடுத்தால் அனேக

[திரு. வி. கே. ராமசாமி முதலியார்] [23rd October 1964

கஷ்டங்களைச் சொல்லத் தயாராக இருக்கிறேன். முக்கியமான பிரச்னை, மழையில்லாதது. அவர்களுக்குத் தண்ணீர்தான் அவசியம். எங்களுடைய பிராந்தியத்தில் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் தென் பகுதியில் 15 நாட்களாகத்தான் மழை பெய்கிறது. இப்போது சாகுபடி ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அதுவரையில் நிலம் தரம்பாக இருந்தது. தவிர முக்கியமாக தண்ணீர் கிடைக்க வழி என்னவென்று பார்க்கவேண்டும். 1942-44 வருஷத்தில் உணவு கஷ்டம் இருந்தபோது நம்முடைய ஆந்திர பிரதேசமும் தமிழ் நாடும் சேர்ந்திருந்தபோது திருவாளர் ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் முதன் மந்திரியாக இருந்தபோது 10 ஆயிரம் கிணறுகள் சப்சிடி கொடுத்து தோண்டப்பட்டு ஒவ்வொரு கிணற்றுக்கும் இரண்டு ஏக்கர் சாகுபடி வந்து மொத்தம் 20 ஆயிரம் ஏக்கர் சாகுபடி செய்தார்கள். கிணறுகளுக்கு நிறைய சப்சிடி கொடுத்து மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் பூர்த்தியாவதற்குள் லட்சக்கணக்கான தொகை கொடுத்து நிறைய கிணறுகள் எடுக்க முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது கொடுக்கும் சப்சிடி ரூ. 250 பிளாக் மூலமாக கொடுக்கிறார்கள். அதுவும் கிணறு எடுக்க வேண்டிய நேரத்தில் வருவதில்லை. சர்க்காரே நேர்முக ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்ட் மூலமாக குறைந்தது கிணறு ஒன்றுக்கு ஆயிரம் ரூபாய்க்கு குறையாமல் சப்சிடி கொடுத்தால் விவசாயிகள் முன்வருவார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தவிர அவர்களுக்கு கடன் வசதி எல்லாம் நிறைய கொடுப்பதில்லை. அதுவும் துரிதமாக கொடுப்பதில்லை. Co-operatives மூலம் கொடுப்பது என்றால் ஒரு விவசாயிக்கு ரூ. 100 வேண்டுமென்றால் அவன் பணத்தில் ரூ. 10 Compulsory deposit ரூ. 10 share capital எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். இவைகள் போக, பாக்கி எல்லாம் சேர்ந்தால் ரூ. 50, இரண்டு மாதம் கழித்து கிடைக்கும். அவன் எப்படி கஷ்டப்பட்டு சாகுபடி செய்வான் என்று எதிர்பார்க்க முடியும்? அதே மாதிரி இப்போது fertilizer நிறைய கிடைக்கிறது. இப்போது ஒன்றும் குறைவில்லை தான். ஆனால் விலைகளெல்லாம் 3, 4 வருஷத்துக்கு முன்பு இருந்ததை விட பிண்ணாக்கு போன்றவைகள் கூட இப்போது ஒன்றுக்கு நான்கு மடங்கு ஏறிவிட்டது. தவிர அவர்களுக்கு இரும்பு சாமான்கள், சிமெண்ட், ஒரு பம்ப் செட் போடவேண்டுமென்றால் சிமெண்ட் வாங்க கஷ்டப்படுகிறான். இம்மாதிரியாக அவர்களுக்கு பல வித கஷ்டங்கள். தவிர, பூச்சி மருந்து அவர்களுக்கு சர்க்கார் இனமாக கொடுக்க வேண்டும் என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். நிறைய subsidy -யை Time ல் கொடுத்து உற்சாகம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். Tractor வைத்து ஆழ உழுதால் நன்றாக விளையும் என்பது எனது அபிப்பிராயம். ஐந்தாண்டுத் திட்டப்படி ஒரு தாலூகாவுக்கு ஒரு Tractor இருந்தால் கூட போதாது. மழை பெய்யும்போது சுமார் 40, 50 பேர் கேட்டால் எப்படி கொடுப்பது? ஜில்லாவுக்கு ஒரு Tractor அல்லது 3, 4 தாலூகாவுக்கு ஒரு Tractor இருக்கிறது. அடிக்கடி அது Repair அவர்களுக்கு

23rd October 1964] [திரு. வி. கே. ராமசாமி முதலியார்]

வேண்டிய Tractor டயத்தில் கொடுக்கவேண்டும். பம்ப்செட் பற்றியெல்லாம் Supplementary Estimate ல் போட்டிருக்கிறார்கள். Estimate ல் போடுகிறார்களே தவிர, அவசியமான போது Pump set அதை கிடையாது. வரவழைத்து சீக்கிரம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம். விலைவாசிகளைப்பற்றி அடிக்கடி ஒரு பிரச்னை. Nature தான் Control பண்ணும் என்பது எனது அபிப்பிராயம். வாங்கி உபயோகிப்போருக்கும், உற்பத்தி செய்வோருக்கும் விலைவாசி நியாயமாக இருக்கவேண்டும் என்று அடிக்கடி பேசுவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால் எது நியாய விலை? சர்க்கார் அவர்களுடைய சொந்தப் பண்ணையில் அவர்களே நடத்தும் பண்ணை வைத்திருக்கிறார்கள். புள்ளி விவரம் எடுத்து, Statistical Supplement -ல் கொடுத்து எது நியாய விலை என்று ஆராய்ந்து நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று முன்பு இருந்த அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களிடத்தில் சொல்லி வந்தேன். இப்போதும் சொல்கிறேன். எது நியாய விலை, எப்படி ஏற்படுத்த வேண்டும், வாங்குவோருக்கு என்ன விலை போடலாம் என்பதை சர்க்கார் நாளது வரை நிர்ணயிக்கவில்லை. ஆனால் நேற்றைக்கு கண்ட்ரோல் பண்ணியிருக்கிறது. அம்மாதிரி இல்லாமல் நியாய விலை என்ன என்பதை இரண்டு தரப்புக்கும் நியாயமாக ஒரு நல்ல விலை ஏற்படுத்த வேண்டும். அம்மாதிரி ஏற்படுத்தினால்தான், உற்சாகம் கொடுத்தால்தான் உணவு உற்பத்தி பெருகும். வெளி நாடுகளிலிருந்து இன்னும் வரவழைக்க முடியாது. Industries -க்கு எல்லாம் லட்சக்கணக்கான ரூபாய் Industrial Financial Corporation போன்றவைகளிலிருந்து பல விதத்தில் உற்சாகம் கொடுத்து தொழில்களெல்லாம் எப்படி பெருக்கப்பட்டு வருகிறதோ அதேபோல் விவசாயிகளுக்கு உற்சாகம் கொடுத்து அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எம். எத்திராஜுலு: தலைவரவர்களே இன்று உணவு நெருக்கடிபற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அரிசி பற்றாக்குறை என்று எங்கு பார்த்தாலும் பேசப்படுகிறதே தவிர நமக்கு சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு எவ்வளவு தீவிரமாக சாகுபடியை அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ அந்த நிலையில் மக்கள் உற்பத்தியும் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை பற்றியாரும் பேசுவதில்லை. நாம் இப்போது எவ்வளவு துரிதமாக விவசாயத்தை பெருக்கியிருக்கிறோம் என்று அன்றைய புள்ளி விவரத்திலிருந்து இன்றுவரை பார்ப்போமானால், அதே நிலையில் இல்லை. அன்றைய மக்கள் எண்ணிக்கையிலிருந்து இன்று மக்கள் எண்ணிக்கையை எண்ணிப்பார்த்தால் எவ்வளவு அதிகரித்திருக்கிறது என்பதை யாராலும் மறுக்கமுடியாது. இந்த மன்றத்தில் பேசும்போதும், மற்ற இடங்களில் பேசும்போதும் கூட இந்த உணவு பற்றாக்குறைபற்றி நாம் துரிதமாக பேசும் நேரத்தில் அதே நிலையில் மக்கள் பெருக்கத்தையும் குறைக்க வேண்டும் என்பதை யாரும் பேசாததைக் கண்டு வருந்துகிறேன். ஆனால் உணவுக் குறையில் இப்போதுள்ள உணவு உற்பத்தியில் எதுவும் குறைந்து

விடவில்லை. நமக்கு ராஜாஜி காலத்தில் ரேஷன் எடுபட்ட பிறகு இன்றுவரை நல்ல முறையில் நமது ராஜ்யம் நடந்து வந்திருக்கிறது. உற்பத்தியும் வருடாவருடம் அதிகரித்திருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதனால் நான் சொல்கிறேன். 1957-58-ல் 32 லட்சம் டன் இங்கே நாம் உற்பத்தி செய்தோம். ஒன்று சொல்ல மறந்து விட்டேன். நமது தமிழகத்தில் ஏறக்குறைய ஒரு கோடியே 80 லட்சம் ஏக்கர் தான் நெல்லும் மற்ற எல்லா புஞ்சை தானியங்களும் விளையும் பகுதி என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அரிசிமட்டும் எவ்வளவு விளைகிறது என்று பார்த்தால் ஏறக்குறைய 63 லட்சம் ஏக்கரில்தான் விளைகிறது. இந்த 63 லட்சம் ஏக்கரை விட்டால் மற்ற பகுதிகளெல்லாம் புஞ்சை தானியம் விளைவிக்கும் நிலையில் தான் இருக்கிறோம். அப்படிப் பார்க்கும்போது 1957-58-ல் நமக்கு 32 லட்சம் டன் அரிசி விளைச்சலை பெற்றிருந்தோம். அடுத்து 1959-ல் ஒரு லட்சம் டன் அரிசி குறைந்து 31 லட்சம் டன் அரிசி விளைந்திருக்கிறது. 1960-ல் 33 லட்சம் டன்; 1961-ல் அதைவிட 4 லட்சம் டன் அதிகம்—35 லட்சம் டன் உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம். 1961-62-ல் பார்க்கும் போது அதைவிட அதிகமாக 39 லட்சம் டன் அரிசி உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம். 1963-ல் பார்த்தால் ஒரு லட்சம் குறைந்திருக்கிறது. இத்துடன் சோளத்தில் 6 லட்சம் டன்னும்; ராகியில் 3 லட்சம் டன்னும், கேழ்வரகும் இதர தானியமும் 4 லட்சம் டன்னும் மற்ற தானியம் 4 லட்சம் டன்னும் ஆக மொத்தம் புஞ்சை தானியங்கள் 16 லட்சம் டன் விளைந்திருக்கிறது. இப்படி கணக்குப் பார்த்தால், நமது மாநிலத்தில் 55 லட்சம் டன்னுக்கு குறைவில்லாமல் விளைந்திருக்கிறது. ஏன் இப்போது பஞ்சம், பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது என்று நினைத்துப் பார்த்தால் அது வியாபாரிகள் செய்த நம்பிக்கை துரோகமே. தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஒரு குடும்பத்தில் ஒரு சண்டை ஏற்பட்டு ஒரு நாள் சமைத்துப்போடமாட்டேன் என்று மனைவி எப்படி போராட்டம் நடத்துகிறாளோ அதே மாதிரி தான் இந்த அரிசி போராட்டம். பற்றாக்குறை ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடவில்லை. இம் மாதிரி நடைபெறுவதற்கு உண்மையிலேயே மூன்று காரணம் தான். வியாபாரிகள் நல்லவர்கள். நாம் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள்பவர்கள் கொள்ளை லாபம் அடிக்கமாட்டார்கள் என்று நம்பி யிருந்தோம். அது பொய்த்துவிட்டது. இரண்டாவதாக தன் னுடைய உற்பத்தியை நம் மக்களுக்கு கொடுப்பதுதான் நம் பாரம்பரியம் என்ற நல்லெண்ணம் கொண்டவர்களாக விவசாயிகள் இருப்பார்கள் என்றிருந்தோம். ஆனால் அவர்கள் வேண்டிய
6-30 p.m. இடத்திற்கு அதிக லாபத்திற்கு விற்று விட்டார்கள். அதை அரசாங்கம் தடை செய்ய முடியாது. அதிக லாபம் என்றால் ஆசைப் படாதவர்கள் இல்லை. மூன்றாவது இம்மாதிரி வெளியே விற்கப்படுகிறது என்பதை உத்தேசித்து அரசாங்கம் விலையை கட்டுப்படுத்த **price fixation** கொண்டுவரும்போது விவசாயி களுக்கு நம் மீது கோபம் ஏற்பட்டு பொதுமக்களுக்கு அரசாங்கம் நியமித்த விலைக்கு விற்க முன்வரவில்லை. ஆகவே இந்த மூன்று

காரணங்களை வைத்து தான் உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. அதையொட்டி பத்திரிகைகளில் பிரமாதமாக கொட்ட எழுத்துக் களில் எழுதுவதைப்பற்றி நான் குறை கூறவில்லை. மற்ற ஜில்லாக் களில் இருப்பவர்கள்கூட பயந்துபோய் கையில் இருக்கும் உணவு தான்யத்தை பதுக்கி வைத்துக்கொண்டு தெரியாமல் இருக்கட்டும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. இன்றைக்கு அந்த நிலைதான் சென்னையில் ஏற்பட்டதே தவிர வேறு ஒன்றும் பற்றாக்குறை என் பது நம் தமிழ் நாட்டிற்கு ஒரு காலும் வரமுடியாது. பதுக்கப் பட்டு தேங்கியிருந்த நெல்லையெல்லாம், அமைச்சர்கள் கோட்டை யில் உட்கார்ந்திராமல் பறந்துபோய் பல்லாயிரக் கணக்கான டன் அரிசி மூட்டைகளை வாங்கி அனுப்புகிறார்களென்றால், அதிலே அவர்களைப்பற்றி நான் போற்றி பேசுவதற்கு முன் வரவில்லை. ஆனால் அவர்களுடைய கடமையை உணர்ந்து செய்கிறார்கள் என் பதை பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. ஆகவே தான் இந்த விஷயத்திலே சட்ட மன்ற மெம்பர்கள் எல்லோரும் பொறுப்புடன் இருக்கவேண்டும். எனது மதிப்புக்குரிய நடராஜன் அவர்கள் பேசும்போது சொன்னார்கள். நிச்சயமாக இதை கட்சிக்காகப் பயன்படுத்தவில்லை என்று. சட்ட மன்றத்திலே இருப்பவர்கள் அண்ணன் தம்பிகளைபோல் வாழ வேண்டும். அவரைப் போல மற்ற எல்லா எதிர்க்கட்சிக்காரர்களும் எங்கே போனாலும் பொறுப்போடு பேசினால் மிகமிக வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த உணவு விஷயத்தை பற்றி அரசாங்கத்துக்கு தவறான கணக்குக்கூட வருகிறது. சாதபடி நேரத்திலே, ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலேயும் 8 அணா மாசூல் 4 அணா, 3 அணா இரண்டணா மாசூல் என்று சொல்வார்கள். ஒரு அணாவிற்கு 3 கலம் என்று கணக்கிடு கிறார்கள். இப்படி சொல்லி பிரயோஜனம் இல்லை. அறுவடை காலத்தில் அருகில் இருந்து பார்த்தால் இவர்கள் சொல்வதைவிட 3 மடங்கு அதிகம் விளைகிறது. அப்படி பார்த்தால் இந்த ஆண்டு 39 லட்சம் டன் அரிசி எப்படி விளைந்தது என்று பார்த்தாலே தெரியும். ஆகவே விளைச்சல் தமிழ் நாட்டில் அரசாங்க கணக்கை விட அதிகமாகவே இருக்கிறது. இந்த பற்றாக்குறையை சமாளிக்க நம் தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய 3½ கோடி மக்களுக்கு 16 அவுன்ஸ் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தாலும் 50, 60 லட்சம் டன் னுக்கு மேல் வராது என்று திட்ட வட்டமாக சொல்ல முடியும். ஒரு மாதத்திற்கு 5 லட்சம் டன்னுக்கு மேல் செலவு செய்ய வழியே இல்லை. இவ்வித நிலை இனி தமிழ் நாட்டில் ஏற்படாமல் இருக்க அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். Package Farm Plan என்று தஞ்சைக்கு கொண்டு வந்தீர்கள். அதே Plan-ஐ மற்ற எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் அமுல் செய்ய ஏற்பாடு செய்தால் நிச்சயமாக 38 லட்சம் டன் அல்ல, அதைவிட இரண்டு மடங்கு விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்வார்கள் அதை வைத்துக்கொண்டு தமிழ் நாட்டுக்கு மட்டுமல்லாமல் மற்ற மாநிலங்களுக்கும் அரிசியை கொடுக்கலாம் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படு கிறேன்.

[திரு. எம். எதிராஜுலு] [23rd October 1964

எதற்காக நாம் கிராம சேவக்குகளைக் கொண்டு வந்தோம். அவர்கள் பயிற்சி பெறுவது விவசாய அதிகாரிகளிடம். ஆனால் வேலை செய்வது பிளாக் டெவலப்மெண்டு அதிகாரிகளிடம். விவசாய வேலைகளை கவனிப்பதற்கு என்று நியமிக்கப்பட்ட கிராம சேவக்குகளை விவசாயத்தில் ஈடுபடச் செய்து, விவசாய உற்பத்தி செய்கின்ற நேரத்தில் விவசாயிகளின் குறைகளை கவனித்து அவர்களுக்கு உதவி செய்ய கிராம சேவக்குகளை விவசாய அதிகாரிகளிடம் வேலை செய்ய உத்திரவு இடும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாய உற்பத்தி நேரத்தில் விவசாயிகளுக்கு எரு கிடைக்கவில்லை. கடன் கிடைக்கவில்லை என்று அலைகிறபோது, மக்களுக்கு வேண்டிய உதவியை செய்தால் அதுவே அதிக உற்பத்தி செய்ய முடியும்.

இப்பொழுது கனம் நடராஜன் அவர்கள் சொன்னார்கள் அகில இந்திய ரீதியிலே எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களை வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் எந்த விஷயத்தையும் பரிசிலனை செய்யுங்கள், அது தீர்வு தரும் என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ராஜ்ய சபையிலே சொன்னார்கள் என்று. ஆனால் பிரதம மந்திரி லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் உணவுப் பிரச்னைக்கு ஒரு கமிட்டியை நியமித்து எல்லா எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களையும் கூப்பிட்டபோது அந்தக் கூட்டத்தில் அறிஞர் அவர்கள் கலந்து கொள்ளவில்லை என்பதை நினைவுப்படுத்துகிறேன்.

திரு. என். வி. நடராசன் : தலைவர் அவர்களே, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அன்றையத் தினம் போக இயலாத நிலையில் இருந்து, அவர்களுடைய யோசனையை கடிதம் மூலம் எழுதி அனுப்பினார்கள். அந்தக் கருத்தை வரவேற்று அந்தக் கமிட்டியிலே பேசப்பட்டது என்பதை உணவு அமைச்சர் சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களும் அண்ணா அவர்களுக்கு கடிதம் எழுதி இருக்கிறார் என்பதை சொல்லிக் கொள்கிறேன். நண்பர் அன்பழகன் அவர்கள் சொன்னதைப்போல் பாராளுமன்ற திராவிட முன்னேற்ற கழகத் தலைவர் மனோகரன் அவர்கள் கலந்து கொண்டு இந்தக் கருத்தை அறிவித்து இருக்கிறார்கள் என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : நான் அதைக் குறையாகச் சொல்லவில்லை. அவர்கள் சொன்னதற்காகச் சொன்னேன்.

கடைகளில் சரியானபடி அரிசி விநியோகம் செய்ய வேண்டும். நான் சில கடைகளில் சென்று பார்த்தேன். ஒரே ஆள் அடுத்தடுத்து மூன்று தரம் நான்கு தரம் அரிசி வாங்குகிறான். இதைக் கண்டித்து எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களும் statement விடவேண்டும். இதை மோசமான நிலைக்கு கொண்டு வரக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொண்டு Ration Card இல்லாவிட்டாலும் அடையாள கார்டு உடனடியாக கொடுக்கவேண்டும். அதோடு கடைகளில் ஒரே நேரத்தில் விற்பனை செய்ய வேண்டும். அப்படிச்

23rd October 1964] *[திரு. எம். எத்திராஜுலு]

செய்தால்தான் ஒரு கடையில் வாங்கிவிட்டு மற்றொரு கடையிலும் போய் வாங்க முடியாது என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI : Hon. Deputy Chairman, to-day I stand, Sir, with a feeling of relief because I sense that there is some mitigation of the difficulties which the people of this City have been experiencing and because since yesterday and to-day I have gone round the City and found that the queues have actually shortened. This only goes to show that this Ministry is well aware of its responsibilities and that prompt measures have been taken both by the Hon. the Chief Minister and his Colleagues to rush to the succour of the people who are suffering.

Sir, this shortage has been attributed mainly to the shortcomings of this Government. Conveniently the accusers have forgotten that one single factor alone could not have contributed to this state of affairs. There have been many contributory factors. As this is a national problem as expressed by one or two hon. Members—responsible hon. Members also from the Opposition—I do hope that they will not make political capital out of this.

The hon. the Deputy Leader of the Opposition, Sri Balasubramanya Ayyar mentioned yesterday that a Food Committee used to exist in this House. I do hope that the Government will now come forward realising that the Opposition members also have a sense of responsibility to do their duties by their constituency and form a committee including all responsible Members who want to participate in the work of the Committee so that in such a contingency such as now exists, we can formulate measures to ameliorate all the difficulties which we are facing and which our citizens are facing to-day. 6-40 p.m.

Sir, as was mentioned by some hon. Members there has been some panicky buying which has also contributed to this crisis; just like the run on the banks we see several people going on buying not for the purpose of reselling but to hoard for the morrow. All this will disappear as soon as stocks arrive in plenty which have started to do. In this connection I wish to mention an hon. Member from the opposite side—I believe it is the hon. Member Sri S. K. Sambandan—has failed to read the papers correctly. He mentioned that there were several lakhs of tons of rice in the Avadi depot and Government had not taken steps to release stocks from there. If he had perused the papers carefully, he would have noted that 10,000 bags have bene released to-day from that depot before to-day I should say.

I know that sufficient wheat is not available because not only the Central Government but also our own Government mistakenly think that there are not many wheat eaters in this City. There are several, and I hope that our Ministers will persuade the Central

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthi] [23rd October 1964

Government to give more and more wheat allotment so that at least those who do want to eat it may get it freely and in plenty. Here I wish to make an appeal to the women of this City. It is high time we adopt a change in our food habits. It is disgraceful that even after 17 years of freedom and independence, and in spite of plentiful production we have to go to other nations with a begging bowl. We do not have any compunction in following the west in several other ways, in following the North in several other ways, but we seem to be such conservatives so far as our food habits are concerned. And, Sir, especially these educated girls, if they come forward and do some propaganda to popularise the consumption of wheat, the food problem could be considerably eased. Many people think that wheat products are expensive. It is only a fallacy. If that is proved, I am sure, more and more people will take to wheat.

Also, Sir, there have been several contributory factors to this crisis and as was observed by the previous speaker, Sri Ethirajulu, one of them is the tremendous growth of population—what we may call the growth of children not even of family. It is more or less an explosion of population as correctly termed by technicians. You may realise, Sir, that every minute two babies are born in this nation. It is staggering and probably in about forty or fifty years hence this House may be facing not a food problem but a problem whether men and women in this land would have enough space to live in.

Of course, these are long-term measures. Short-term measures must be taken immediately. I am sure with the zeal with which it is dealt with by the Ministry, the problem will be solved probably in less than ten days.

It has been announced in the papers that Government have taken steps to open 400 more retail fair price shops distributing rice bringing the total to a thousand. If and when the Government decide to introduce the card system, may I suggest, especially when I believe this has been proved to be very effective in the United Kingdom even during the War years, to introduce the coupon system. Instead of the card system they had what are called coupons for all essential commodities. This ensures that there is no misuse of the cards because the coupon is surrendered to the merchant who sells the commodity and the merchant in turn surrenders the coupon to the authority who gives the supply so that there won't be any miuse of it at all. With the ration card it may not be possible to have an effective check all the time. So I would suggest that this be considered seriously by whosoever is responsible for this.

About the supply of fertilizers, the other day I heard the hon. Member Sri Ramaswami Mudaliar and others also mentioning that they did not reach the cultivators in time because they got only a cash loan and that too after a long delay. May I ask why not give the cultivator the loan or the grant in kind? He will get it then

23rd October 1964] [Srimathi Lakshmi Krishnamurthi]

not only in time, but also there will be no scope for the misuse of the aid provided by the Government. Even if there is misuse nobody can use it in any other way. It will ultimately reach the land cultivated.

There are one or two suggestions I wanted to make. I do hope the Government will consider them seriously. I should congratulate the Minstry on the responsible way they have risen to the occasion. In spite of various difficulties they have been able to solve the problem to a measure in such a short time.

Thank you.

* **திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை** : தலைவர் அவர்களே, இன்று ஏற்பட்டிருக்கின்ற உணவு நெருக்கடியைப்பற்றி மிகுந்த அக்கறையுடன் அதைத் தீர்ப்பதற்கு நமது அரசினர் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகளுக்கும் இந்த மன்றம் ஆரம்பிக்கின்ற 19-ம் தேதி நகரிலே இருந்த நெருக்கடி அகன்று மக்கள் மத்தியிலே மலர்ச்சியும், உணவு நெருக்கடி தீர்ந்து விடும் என்ற நம்பிக்கையும் ஏற்படுத்தியதற்கும் முதலிலேயே அரசினரைப் நான் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்து, இந்த உணவு நெருக்கடி ஏன் ஏற்பட்டது? இது நிரந்தரமாக ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு இத்தகைய நெருக்கடி வராமல் இருப்பதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதிலே எனது சிறு கருத்தைக் கூறி முடிக்க விரும்புகிறேன்.

இன்று எதிர் தரப்பிலே பேசிய மதிப்புக்குரிய அங்கத்தினர்கள் சிலர் அரிசிக்கு விலைக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தியதனால் இந்த நெருக்கடியும் உயர்வும் வந்தது என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் விலை உயர்வு மிகுந்த பிறகுதான், [illegible] market. சொல்கின்ற கட்டுப்பாடு இல்லாத மார்க்கட் இருக்கிறபோது அரிசி விலை தொடர்ந்து உயர்ந்து வருவதைக் கண்ட பிறகுதான் அரசினர் அரிசிக்கு, உணவுப் பொருள்களுக்கு விலையை நிர்ணயம் செய்து அதைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஆகவே விலை உயர்ந்த பிறகுதான் கட்டுப்படுத்தினார்கள். கட்டுப்படுத்திய பிறகு விலை உயர்ந்தது அல்ல. விலைகட்டுப்பாட்டைத் தளர்த்த வேண்டுமென்று விரும்ப மாட்டோம் என்று கூறுவார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். உணவு நெருக்கடி ஏற்பட்டது விளைச்சல் பற்றாக்குறை காரணத்தால் அல்ல என்பது உண்மை. அதை எல்லா தரப்பிலேயும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். பின் ஏன் இந்த நெருக்கடி திடீரென்று ஏற்பட்டது என்று ஆராயவேண்டும். ஓரளவு தென் மண்டலமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த ஆந்திரம், கன்னடம், தமிழகம், கேரளம், இந்த நான்கு பகுதிகளும் ஒன்றாக உணவைப் பொறுத்த வரையிலே கட்டுப்பாடு இல்லாது வியாபாரத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திய மண்டலமாக அமைந்தது. கேரளத்திலே மிகுந்த உணவுப் பற்றாக் குறை மற்றப் பகுதிகளிலேயும் அதை நிவர்த்தி செய்கின்ற அளவுக்கு மிகுதியான விளைச்சல் இல்லை. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில்தான் நிறைவோடு இருந்தது. ஆந்திரத்

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [23rd October 1964

தில் அதிகம் இருந்தாலும் கேரளப் பற்றாக் குறையைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை. கேரளத்தில் உணவு விளைச்சல் உண்டு. ஆனால் உணவுப் பொருள் உற்பத்தி செய்வதைவிட வியாபாரப் பொருள் உற்பத்தி செய்வதிலே மிகுதியாக ஈடுபடுகிறார்கள். ரப்பர், தேயிலை, காப்பி, மிளகு போன்ற வியாபாரப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். கேரள வியாபாரிகள் நமது எல்லைப்புறத்திலே வந்து ஒரு மூட்டை அரிசிக்கு ரூ. 87, ரூ. 90 கொடுக்க தயாராய் இருக்கிறார்கள். இங்கே இருக்கிறவர்கள் கூட அங்கே இருக்கிறவர்கள் கள்ள நோட்டு அடிக்கிறார்கள், அதனால், அதிகமாகக் கொடுக்கின்றார்கள் என்று தவறாக நினைக்கிறார்கள். ரப்பர் எஸ்டேட்டிலே 100 ஏக்கர் வைத்து இருப்பவருக்கு ஒரு நாள் வருமானம் ஆயிரம் ரூபாய். நெல்லை அவர்கள் எந்த விலைக்கும் வாங்க தயாராக வந்து விடுகிறார்கள். அதன் காரணமாக நமது பகுதி வியாபாரிகளும் நமது நாட்டுக்கு இது தேவை என்று கருதாமல் அந்தப் பகுதிக்கு அனுப்பிவிடுகிறார்கள். இது எல்லைப் பகுதியிலே கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலே இருந்து வருகிற நான் நேரிலேயே சொல்கிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் நல்ல விளைச்சல் இந்த தடவை இருந்தது. இருந்தாலும் வியாபாரிகள் உடனடியாக அதை ஏற்றுமதி செய்து கேரளாவிற்கு கொண்டுபோய் விட்டார்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்கும் அரசினரிடத்தில் அரிசி கேட்கும் நிலையில் நாங்கள் இருந்து வருகிறோம். சிறிய மாவட்டம். நிறைய நெல் விளைகிறது. இருந்தாலும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. காஞ்சிபுரத்திலிருந்து கேரளத்திற்கு போய்விட்டது என்று பேசினார்கள். அப்படியென்றால் இருபது மைலுக்கு அப்பாலுள்ள கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலிருந்து போனது குறையாகக் கருத முடியாது. இங்கு வருவதற்கு முன்னால் மாவட்டத்திலிருந்தி மன்றத்திலும் கலெக்டரிடமும் சண்டை போடுவது வழக்கமாக இருந்து வந்தது. லாரிகள் அங்கு போகின்றன, இங்கு போகின்றன என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தோம். காஞ்சிபுரத்திலிருந்தும், செங்கற்பட்டி-
6-50 p.m. லிருந்தும் சென்றது என்றால் நாங்கள் மிகுதியாக தடை செய்திருக்கிறோம் என்று பெருமைப்படுகிறோம், என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனவே 'எஃபெக்டிவ் செக்கிங்' என்ற முறையில் இனிமேல் நம்முடைய பகுதியிலிருந்து மற்ற பகுதிக்கு அரசாங்க அனுமதியில்லாமல் அனுப்பாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். கட்டாய பாதுகாப்பு ஏற்படுத்தாமல் இருந்தால் போய்விடுமென்று தெரியும். மேலும் இருக்கிற உணவுப்பொருள்களை எல்லோருக்கும் கிடைக்கிற வகையில் ஒரு முறை ஏற்படுத்த வேண்டும். இரண்டு கருத்துக்கள் சபையில் நிலவுகிறது. ஃப்ரீ மார்க்கெட்டிங் ஒன்று, மற்றொன்று அரசாங்கம் தானே கொள்முதல் செய்து அரசாங்கக் கண்காணிப்போடு கூடிய விநியோக முறை ஃப்ரீ மார்க்கெட்டிங் இருந்தால்தான் இந்த நிலை வந்தது. ஃப்ரீ மார்க்கெட்டிங் எப்படி சிறந்ததாகும்? விளைபொருள்கள் மிகுதியாக இருந்து எந்தப் பகுதிக்கும் அனுப்பில்கூட பாதிக்காது என்ற நிலை இருந்தால் ஃப்ரீ மார்க்கெட்டிங் நல்லது. பற்றாக்குறை தோன்றிய பிறகு மூன்று மாதங்களுக்கு பின் அறுவடையாகி வரும் வரையில் பொருளை முறையாக விநியோகித்தால் பஞ்சம்

23rd October 1964] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

இல்லாமல் கழித்துவிடலாமென்று நம்புகிறேன். ஃப்ரீ மார்க்கெட்டிங் என்பது இந்த நிலையில் கொண்டுவரவேண்டிய தேவையில்லை. மூன்று மாதங்களுக்கு அப்பால் அதைப்பற்றி சிந்தித்துக் கொள்ளலாம். அரசாங்கமே நேரடியாக கொள்முதல் செய்து ஸ்டாக்கை உயர்த்தி மக்களுக்கு விநியோகிப்பது சிறந்தது என்று கருதுகிறேன். இதுபற்றி பெரியவர்களைக் கலந்து ஆலோசித்து செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தாற்போல தமிழகத்தில் உணவு உற்பத்தி செய்கிற விவசாயிகளுக்கு மிகுந்த சலுகை கொடுக்கவேண்டும். வரி விதிப்பு ரூ. 10, இருக்கிறது. ரப்பர், தேயிலை போன்ற பயிர்களுக்கு வரியில்லை. நெல் உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கு வரியிருக்கிறது. அதை அகற்றி விடவேண்டும். அதோடு மட்டும் போதாது. மானியமும் கொடுக்கவேண்டும். நெசவாளர்களுக்கு சப்சிடி கொடுப்பதுபோல நிலத்தை பயிர் செய்யும் விவசாயிகளுக்கு சப்சிடி கொடுத்து அந்தத் தொழிலை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இவைகள் எல்லாம் நல்ல முறையில் நடப்பதற்கு எல்லா கட்சி அங்கத்தினர்களும் தனிப்பட்ட சுயேச்சை அங்கத்தினர்களும் ஆளும் கட்சி, எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களும் அங்கத்தினர் அல்லாதாரும் எலோருமே பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளவேண்டும். மதிப்பிற்குரிய எதிர்க்கட்சி பிரமுகர் திரு. என். வி. நடராசன் அவர்கள் சொன்னார்கள். நாங்கள் சொன்னால் அரசினர் காய்ந்து கொள்கிறார்கள் என்று. பின்னால் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த பாட்டில் அவர்கள் பேசியபோது உணவு அமைச்சர் காய்ந்தார் என்று சொன்னார்கள். எதிர்க்கட்சி என்ற முறையில் காய்ந்தார் என்று சொல்ல முடியாது கொள்கை நிலையில் காய்ந்தார் என்று சொல்லுவதே பொருந்தும். இது அவர்களுடைய பேச்சிலிருந்து தெளிவாகிறது. உணவு பற்றாக்குறைப் பிரச்னையை வெளியே விடுவதால் பதுக்கலை மிகுதிப்படுத்துவதாகும். பதுக்கல் பல விதத்தில் இருக்கிறது. வியாபாரிகள் பதுக்கல் ஒன்று, பயத்தால் உபயோகிப்பவர்கள் பதுக்கல் ஒன்று. கொள்ளை லாபத்தை எதிர் பார்த்து விவசாயிகளை பதுக்கிவைத்துக் கொள்கிறார்கள். இவையெல்லாம் இல்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்றால் ஆத்திரப்பட்டு இந்த நிலையை மிகுதிப்படுத்திச் சொல்லாமல் இருக்கவேண்டும். சில தினங்களுக்கு முன் பத்திரிகையில் வந்த செய்தியையும் பக்கத்தில் நடந்த செய்தியையும் பார்த்தால் மற்றவர்கள் ஒத்துழைப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்று பேசியபோது கலந்து பேசி நல்ல முறையில் தீர்ப்பதற்கு வந்திருப்பதாக சொன்னார்கள். அதற்காக அவர்களைப் பாராட்டி இந்த சிக்கலைத் தீர்க்க முனைந்த அரசினரை பாராட்டி விரைவில் இந்த பிரச்னையைத் தீர்ப்போமென்று கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. பி. வெங்கடாசல தேவர்: சேர்மன் அவர்களே, இன்றைய தினம் உணவுப் பற்றாக்குறை பிரச்னையைப்பற்றி விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த குறையானது இப்போது நிவர்த்தியாகிவிட்டது. அமைச்சர் அவர்கள் தஞ்சைக்கு சென்று இரவு பகலாக முயற்சி செய்து வேண்டிய உணவை லாரிலாரியாக

ஏற்றிவிட்டு அவை வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந்தப் பற்றாக்குறை இனிமேல் ஏற்படாவண்ணம் இருப்பதற்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்று பார்க்கவேண்டும். இந்த உணவுப் பற்றாக் குறையானது தமிழ் நாட்டில் மட்டும் என்ற நோக்கத்தோடு எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. நம் நாட்டில் பற்றாக்குறையை அகற்ற வழிவகை காணவேண்டும். மத்திய சர்க்கார் அரிசி கொள் முதல் செய்து கொண்டு போகிறார்கள் என்று நாம் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை. மத்திய சர்க்கார் கொள்முதல் செய்து பதுக்கப் போவதில்லை. அவர்கள் கொள்முதல் செய்வதை அங்கங்கே ஸ்டோர் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். எங்கு தேவையோ அங் கெல்லாம் அதை அனுப்புகிறார்கள். நமக்கு பற்றாக்குறை ஏற்பட்டாலும் கொடுக்கும் பொறுப்பு அவர்களுக்கு இருக்கிறது. நம் நாட்டில் உணவுப் பொருள்கள் போதாது என்றால் வெளி நாட்டிலிருந்து வரவழைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். ஆதலால் நாம் பாரத நாட்டு மக்கள், பாரதத் தாயின் மக்கள் என்ற வகையில் சகோதரர்களாக இருக்கிறோம். நம் நாட்டில் எங்கும் பற்றாக் குறை இருக்கக்கூடாது. பட்டினியால் யாரும் வாடி மடிவதைப் பார்க்கக்கூடாது. எல்லோரும் ஒன்று என்று நாம் நினைக்க வேண்டும். இப்போது விலை கண்ட்ரோல் போட்டது எல்லோ ருக்கும் ரொம்ப சவுகரியமாக இருக்கிறது. விவசாயிகள் இதை வரவேற்கிறார்கள். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் சென்ற வருஷம் குறுவை அறுவடையில் நல்ல குறுவை நெல் ரூ. 22-க்கு விற்றது. பிறகு 15 நாட்களுக்குப் பிறகு ரூ. 18-க்கு மட்ட குறுவை வந்தது. பின்னால் குறுவை சீசன் முடிந்த பிறகு வியாபாரிகள் வாங்கி ஸ்டாக் வைத்திருந்தார்கள். அதை ரூ. 28, 27 என்று விற்றார்கள். கண்ட்ரோல் இருப்பதால் விவசாயிகளுக்கு சௌகரியமாக இருக் கிறது. சாதாரணமாக ரூ. 24 கிடைக்கிறது. நயமான குறுவை ரூ. 24-க்கு தஞ்சை ஜில்லாவில் இருக்கிறது. கண்ட்ரோல் இல்லை என்றால் அது ரூ. 18-க்கு வந்துவிடும். அதை வியாபாரிகள் வாங்கி ஸ்டாக் வைத்திருந்து பிறகு அதிகமாக விற்பார்கள். விவசாயிகள் இந்த வருஷம் திருப்திகரமாக விற்கிறார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் மாடு கன்றுகள் வைத்துக்கொள்வதற்கான தரிசு நிலம் ரொம்ப குறைவு. கால் நடைகளை பராமரிப்பதற்கு போதாத நிலையில்தான் அங்கு இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு முக்கியமாக வேண்டிய உரமான கடலைப் பிண்ணாக்கு, தழை உரம் அதிகமாகப் பயன் படுத்தப்படுகிறது. அதற்கு வேண்டிய கடலைப் பிண்ணாக்கு கிடைக்கவில்லை. அதனால் வயலுக்கு பிண்ணாக்கு போடுவதைக் குறைக்கிறார்கள் விவசாயிகள். உற்பத்தி குறைகிறது. தஞ்சை யில் விவசாயிகள் நெல் விவசாயத்தை நம்பித்தான் வாழ்கிறார்கள். நெல்லை விற்றுத்தான் அவர்களுக்கு வேண்டிய மற்ற தேவையான பொருள்களை வாங்கவேண்டியிருக்கிறது. நெல்லுக்குக் கண்ட் ரோல் இருப்பதுபோல பிண்ணாக்கு போன்ற பொருள்களுக்கு கண்ட்ரோல் இருந்தால் நல்லது. உரம் இருந்தால் தான் நன்றாக விளையும். திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் அவர்கள் சொன்னார்கள், தஞ்சாவூரில் விவசாயம் போதவில்லை என்று. அதற்கு கிணறுகள் அதிகமாக இருக்க வேண்டும். விவசாயிகளுக்குக் கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாகக் கடன் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

விவசாயிகள் பொருளாதாரக் கஷ்டத்தினால் கடன் கேட்கிறார்கள். கால்நடைகளுக்கு வேண்டிய பருத்தி, பிண்ணாக்கு விலை ஏறி விட்டதால் நிலத்திற்குக் கடன் வாங்கியதை மற்றவைகளுக்குப் பயன்படுத்திவிடுகிறார்கள். ஆகையால் மற்ற விலைகளுக்கும் கண்ட்ரோல் இருந்தால் நல்லது. விவசாயத்திற்கு தஞ்சாவூரில் ஒரு டிராக்டர் இருந்தது. அது நல்ல முறையில் இருந்தது. ஆனால் எல்லோரும் அதை உபயோகிக்க முடியவில்லை. ஒரு ஏக்க ருக்கு ரூ. 15 வசூல் செய்கிறார்கள். இரண்டாவது முறைக்கு ரூ. 12 ஆகிறது. ஆக ரூ. 27 ஒரு ஏக்கருக்கு இரண்டு முறை அடிப்பதற்கு செலவாகிறது. அதனால் சரியாக உழாமலும் பணப் பற்றாக்குறையினால் விளைச்சல் குறைந்துவிடுகிறது. அரசாங்கம் உற்பத்திப் பெருக்கத்தை உத்தேசித்து அதைச் செய்யவேண்டும். இன்னும் விவசாய கருவிகள் பொருள்கள் எல்லாம் குறைந்த விலையில் கொடுத்தால்தான் உற்பத்தியை அதிகமாகப் பெருக்க முடியும். எல்லா ஜில்லாக்களையும் அதுமாதிரி ஆக்க வேண்டும். தரிசு நிலங்களை சாகுபடிக்குக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow. 7-06 p.m.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

97. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2231, Revenue, dated 1st September 1964, under section 22 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 relating to ryotwari settlement of the Pagaivandi inam estate in Paramakudi taluk of Ramanathapuram district.*

98. *Notification issued with G.O. Ms. No. 504, Home, dated 25th February 1964 regarding exemption from the payment of tax under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 in respect of the vehicle bearing registration No. MDA 270.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Saturday, the 24th October 1964.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I. QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Supply of agricultural production materials.

*1 *S. N. Q.*—SRI N. V. NATARAJAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state whether there is any proposal to supply agricultural production materials to agriculturists at subsidised prices?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : *தற்போது இருந்து வரும் சலுகைகளைத் தவிர விவசாயிகளுக்கு விவசாய உற்பத்திக்கு வேண்டிய பொருள்களை மானிய அடிப்படையில் கொடுப்பதற்கு புதிய திட்டம் எதுவுமில்லை.*

திரு. என். வி. நடராஜன் : *தலைவர் அவர்களே, பிளாக்கில் கொடுக்கும் புதுரக கலப்பை போன்ற கருவிகள் சில இடங்களில் சரியான முறையில் இல்லை என்ற புகார் சர்க்காருக்கு வந்திருக்கிறதா?*

கனம் திரு. பி. கக்கன் : *அந்தத் தகவல் என்னிடத்தில் இல்லை.*

திரு. என். வி. நடராஜன் : *விவசாயிகளுக்குத் தரப்படும் கடன்களை இப்போதுள்ள நெருக்கடி நிலையை உத்தேசித்து நீண்டகால தவணைகளாகவும், இப்போதுள்ளதைவிட குறைந்த வட்டிக்கும் அவர்களுக்குக் கொடுக்க சர்க்கார் உத்தேசிக்குமா?*

கனம் திரு. பி. கக்கன் : *தனியாகக் கேள்வி போடவேண்டும்.*

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : *கனம் அமைச்சர் அவர்கள் எந்தெந்த விதமான கருவிகள் இப்போது மலிவான விலையில் கொடுக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வார்களா?*

கனம் திரு. பி. கக்கன் : *கருவிகளில் மில்லர் கலப்பைகள் இப்போது கொடுக்கப்படுகின்றன. அதைத் தவிர சில சிறிய களையெடுக்கும் கருவி போன்றவை கொடுக்கப்படுகின்றன.*

திரு. என். வி. நடராஜன் : *தலைவர் அவர்களே, ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு ரூபாய்க்கு விற்ற ஒரு அடி பம்பு இப்போது நான்கு ரூபாயாக விற்கிறது. அதேபோல முன்பு ரூ 40-க்கு விற்ற சார்ட்டர் இப்போது ரூ 200-க்கு உயர்ந்திருக்கிறது. உணவு நெருக்*

[24th October 1964

கடியை உத்தேசித்து விவசாயிகளுக்குச் சலுகை காட்டும் வகையில் சர்க்காரே அவற்றை வாங்கி மலிவான விலையில் சப்ளை செய்யுமா ?

கனம் திரு. பி. கக்கன்: அதைப் பற்றிப் பரிசீலனை செய்யலாம். அதற்குப் பிறகு அரசாங்கம் முடிவெடுக்கவேண்டும்.

N.C.C. Junior Division

* 21 Q.—SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) the number of units of N.C.C. Junior Division functioning in the High Schools in the State; and

(b) the number of additional units, if any, proposed to be raised in schools during 1964-65 ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM:

TROOPS

(a) Boys—427
Girls— 71

Total—498

(b) There is no proposal at present.

SRI M. RAJAH IYER: Sir, is it not against the declared policy of the Government, not to start additional units during 1964-65 in view of the emergency?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, there is also the question of financial limitation.

N.C.C. Junior Division Officer's Training

* 22 Q.—SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) the number of teachers selected during 1963-64 for N.C.C. Junior Division Officers' Training who have not yet been deputed for the training; and

(b) the reasons therefor ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) 180 male teachers.

(b) These candidates were selected for filling up vacancies anticipated in respect of new raising of Junior Division Troops. The vacancies did not, however, materialise, as no sanction was received from the Government of India for raising new Junior Division Troops during 1963-64. The selected candidates were not, therefore, sent for training.

4th October 1964]

SRI M. RAJAH IYER: Sir, supposing in 1965-66 additional units are raised, will the candidates already selected be shown preference or sent up in preference to those selected this year ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, Sir. Those who have been selected will be sent up.

Secondary Grade Teachers of Virudhunagar Municipal High Schools

* 23 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) the number of Secondary Grade Teachers retired from Virudhunagar Municipal High Schools in the year 1958-59;

(b) the number of such teachers in whose case extension of service to the end of that school-year was not granted;

(c) the reasons therefor;

(d) whether vacation salary was paid to such teachers; and

(e) if not, the reasons therefor ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) & (b) One.

(c) It was not then incumbent on the Municipal Council to re-employ the teacher.

(d) No.

(e) The teacher was not eligible for it.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, is there any rule that at least the proportionate vacation salary should be paid to teachers who retire earlier in the year ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, this question was examined by the Local Fund Audit Department also. The Commissioner of the Municipality was informed that if a teacher had been relieved from service on 15—3—1959, he would not be eligible for vacation salary. The teacher appealed to the Director of Public Instruction. The Director of Public Instruction in his proceedings had informed him after examining the position that he was not eligible for vacation salary in 1958-59.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: If teachers retire in the middle of the year or at the fag end of the year, there are specific rules which say that they should be paid vacation salaries for the work they have done. How is this in that particular case the vacation salary was not given ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If the hon. Member would refer me to the specific rule, then I can have it examined.

[24th October 1964

Uniform for all teachers

* 24 Q.—SRI M. SUBBIAH CHETTIAR (on behalf of SRI K. S. Abdul Wahab): Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to make all teachers wear uniform dress; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) No.

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is it a fact that in Tiruchirappalli district, the District Educational Officer insisted on this dress and the teachers were made to go in for this dress at great cost?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : My answer is again 'No'.

Madras Dairy and Milk Project

* 25 Q.—SRI M. SUBBIAH CHETTIAR (on behalf of SRI K. S. Abdul Wahab): Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether the Government are aware that milk is distributed to consumers by Madras Dairy and Milk Project at odd hours such as 2.00 a.m.; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken in this regard ?

THE HON. SRI N. S. S. MANRADIAR : (a) No such complaints have been received from the consumers.

(b) Does not arise.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, இந்த பால் சப்ளை செய்யப்படுவது பகலிலா? அல்லது இரவிலா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : மத்தியானத்தில் இரண்டு மணிக்கு அந்தந்த டெப்போவிற்கு பால் வருகிறது. 4 மணியிலிருந்து மாலையில் சப்ளை செய்கிறார்கள். அதையும் அதற்கு முன்பு சப்ளை செய்யவேண்டுமென்று முயற்சி செய்து முன்னதாகவும் கொடுக்கிறார்கள். காலை நேரத்தில் 4 மணிக்கு ஆரம்பித்து ஆறு மணிவரையில் சப்ளை செய்திருக்கிறார்கள்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : இரவு நான்கு மணிக்கு சென்று கியூவில் காத்திருந்தால்தான் பால் கிடைக்கிறது என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா ? அது சிரமமாக இருப்பதால் 5 மணி முதல் சப்ளை செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : 4 மணிக்கு பெட். காப்பி சாப்பிடவேண்டுமென்று போய் நிற்கிறார்கள்.

24th October 1964]

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : குழந்தைகள், பெண்கள் 4 மணிக்குப்போவது அசௌகரியமாகவும் பந்தோபஸ்து அற்ற முறையிலும் இருப்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : பால் வாங்கும் மக்களிடமிருந்து அம்மாதிரி புகார் எதுவும் வரவில்லை.

DR. H. V. HANDE : Sir, has the position of milk supply improved or deteriorated ?

THE HON. SRI N. S. S. MANRADIAR : Sir, the position of milk supply is improving.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*— **An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.**]

II. ANNOUNCEMENTS.

(1) MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. CHAIRMAN : I have received a message from the Governor of Madras recommending to the Legislative Council the consideration of the Madras General Sales-Tax (Special Provisions) Bill, 1964.

(2) MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN : I have received message from the Hon. Speaker, Legislative Assembly, transmitting copies of the following Bills, as passed by the Legislative Assembly and signed by him for the recommendation of the Council and certifying that the Bills are Money Bills within the meaning of Article 199 of the Constitution of India :

(1) The Madras General Sales Tax (Special Provisions) Bill, 1964 (L. A. Bill No. 44 of 1964).

(2) The Madras Electricity Duty (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 45 of 1964).

(3) The Madras Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Bill, 1964 (L.A. Bill No. 46 of 1964).

III. CALLING ATTENTION TO NON-PAYMENT OF MADRAS SCALES OF PAY TO THE STAFF OF SRI VENKATESWARA HIGH SCHOOL, VELLORE.

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Mr. Chairman, I rise to call the attention of the Hon. the Chief Minister to a matter of urgent public importance, viz., that the staff of Sri Venkateswara High School, Vellore, have been put to great hardship by their not being granted the Madras State Government's new scales of pay from 1st June 1960.

[Dr. A. Chidambaranathan] [24th October 1964

The Sri Venkateswara High School, Vellore, is managed by the Tirupathi-Tirumalai Devasthanam as one of the educational institutions maintained by it still in the Madras State region. From 1959 onwards the staff of this school should have come within the range of scales of pay and allowances applicable to the members of the staff of our State, which are perhaps more advantageous to them than what are prevalent in the Andhra State. The teachers have been appealing from time to time since 1959 for being placed under the Madras scales of pay. The Director of Public Instruction seems to have recommended that the scales of pay for them may be implemented at Madras rates with effect from 1959-60. It appears that this has not been given effect to so far. As a consequence, the staff of that school are financially hit. May I invite the attention of the Chief Minister to this state of affairs and request him to take suitable action whereby the Madras scales of pay and allowances will be extended to them without further delay.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I wish to make the following statement about this matter:

Sri Venkateswara High School, Vellore, is managed by Tirumalai-Tirupathi Devasthanams. In March 1960, the management of the Sri Venkateswara High School, Vellore, was permitted to have their own scales of pay and dearness allowance. Accordingly the management continued to pay dearness allowance to the staff at the rates prescribed by the Government of Andhra Pradesh. Subsequently in November 1960, orders were issued by the Andhra Pradesh Government that the Tirumalai-Tirupathi Devasthanams might pay the staff of the Sri Venkateswara High School, Vellore, from the academic year 1959-60, pay and allowances at the rates sanctioned by this Government to the other aided high schools in this State. However, the instructions issued by the Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowments (Administration) Department, of the Andhra Pradesh were to the effect that the new scales of pay might be given with effect from 1st June 1960.

With reference to the revised pattern of aid from April 1964, initial pay of the members of the Sri Venkateswara High School, Vellore has been fixed. It was ordered that the pay of teachers might first be fixed with effect from 1959-60 and that it should be, however, revised with effect from 1st June 1960 with reference to the instructions issued in the matter.

The Correspondent has since fixed the pay with effect from 1st June 1959 and has got the sanction of the Board of Trustees of the Tirumalai-Tirupathi Devasthanams and also the Commissioner of the Hindu Religious and Charitable Endowments (Administration) Department, Andhra Pradesh. The sanction of the Board of Trustees has been received and the sanction of the Commissioner is awaited.

24th October 1964] [Sri M. Bhaktavatsalam]

It will, therefore, be seen that the delay in regard to fixation of pay of the staff of Sri Venkateswara High School, Vellore, is on account of the management's not being in a position to take immediate action for fixing their pay as per instructions. Necessary action will be taken by the Director of Public Instruction to fix their pay as soon as the sanction of the Commissioner to the pay fixation as done by the correspondent is received and a report is submitted by the Director of Public Instruction.

IV. GOVERNMENT MOTIONS.

(1) MOTION UNDER RULE 23 (1) OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL RULES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I move— 3-10 p.m.

'That rule 23 (1) of the Madras Legislative Council Rules be suspended and this House do resolve to transact Government Business on Saturday, the 24th October 1964.'

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That rule 23 (1) of the Madras Legislative Council Rules be suspended and this House do resolve to transact Government Business on Saturday, the 24th October 1964.'

The motion was put and carried.

(2) DISCUSSION ON THE FOOD SITUATION IN THE STATE OF MADRAS—*cont.*

MR. CHAIRMAN: The hon. Member Sri P. Venkatachala Thevar will wind up his incomplete speech in a few minutes.

*திரு. பி. வெங்கட்டாசல தேவர்: கனம் அவர்களே, சேர்மன் நேற்றைய தினம் என்னுடைய பேச்சின் தொடர்ச்சியை இன்று பேசும்படி வாய்ப்பு அளித்ததற்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

நேற்றைய தினம் எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் பேசும்போது எதிர்க்கட்சி சொல்லுகின்ற காரியங்களை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். எதிர்க்கட்சி எவ்வளவு அவசியம் என்பதை அவர்கள் சொல்லுவதற்கு முன்பே எல்லோரும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அதிலேயும் நமது மாநிலத்தின் முதல் அமைச்சர் அவர்களும் மற்ற அமைச்சர்களும் நம்முடைய மாகாணத்திலே பெற்ற அனுபவத்தை விட பல அந்நிய நாடுகளுக்கும் சென்று அனுபவம் பெற்றவர்கள். அதனால் எல்லோருக்கும் நல்ல எதிர்க்கட்சி இருக்க வேண்டுமென்ற அவா தான்.

நேற்றைய உணவுப் பிரச்னை விவாதத்தில், சர்க்கார் தான் இதற்குக் காரணம் என்று எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் கூறினார்களே தவிர, தாங்கள் கொடுத்த திட்டத்தை அரசாங்கம் நிறைவேற்றத் தவறி விட்டது என்றோ, பிரச்னை தீர இன்ன இன்ன

காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்றோ கூறவில்லை. நல்ல திட்டங்கள் கொடுத்து இருந்தால், அது பாராட்டுதலுக்குரிய விஷயமாகும். எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் பேசும்போது, கட்சி பேதமின்றி உணவுப் பிரச்னையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அது பாராட்டுதலுக்குரியது தான். ஆனால் அது விஷயத்தில் அவர்கள் கட்சியின் பெருமையைக் கூறத்தேவையில்லை. திட்டங்கள் கொடுப்பதுதான் முக்கியமாக இருக்க வேண்டும். கட்சியின் பெருமையை சபையில் பேசிக் கொண்டிருந்தால் பொது மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? அரசாங்கத்தால் நெல் விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதில் குறுவை நெல் T.K.M. 6க்கு விலை நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. இது உயர்ந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தது. இதனால் மட்டரகக் குறுவையைக்கூட வாங்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அதற்கு விலை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். இதனால் வியாபாரிகள் விவசாயிகளிடம் சென்று நெல் வாங்கும் போது பல சங்கடங்கள் வருகின்றன. விவசாயிகள் இன்ன விலைக்குத்தான் விற்க வேண்டுமென்று நிர்ணயித்தால் விவசாயிகளுக்குச் சௌகரியமாக இருக்கும். விவசாயிகளும் உற்பத்தியில் ஊக்கம் காட்டுவார்கள். மூட்டைக்கு இப்போது 51 கிலோ என்ற அடிப்படையிலே விற்கிறார்கள். சில வியாபாரிகள் மூட்டைக்கு 58, 59 கிலோ என்று கூட வாங்குகிறார்கள். Supply Officer ஒரு உத்தரவு போட்டு விடுகிறார். நிரந்தரமான விவசாயிகளிடம் இன்ன இன்ன விலைக்கு வாங்கவேண்டும், இன்ன விலைக்கு விற்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் நிர்ணயிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் விவசாயிகளில் பெரும் பகுதியினர் கடனாளிகளாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உற்பத்தியைப் பெருக்கி உற்சாகம் அளிக்கும் வகையில் அரசாங்கம் பல சலுகைகளை அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முக்கியமாக உரம் வேண்டும். உரம், கடலைப் புண்ணாக்கு விவசாயிகளுக்கு அவசியமாக இருக்கிறது. கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலம் குறைந்த விலையில் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் வகை செய்ய வேண்டும். மற்ற உணவுப் பொருட்களும் விலை ஏறாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு மட்டுமல்ல. எல்லா பொது மக்களுக்கும் இது சௌகரியமாக இருக்கும். துவரம் பருப்பு Madras measure 1 படி 3 ரூபாய் விற்கிறது. கோதுமை 2½ ரூபாய் விற்கிறது. எல்லா சாமான்களும் விலை ஏறிவிட்டது. ஒரு நாளும் பார்த்திராத விலை இருக்கிறது. Control விலை வைத்தால் தான் எல்லோருக்கும் நல்லது. விவசாயிகளுக்கும் நல்லது. விவசாயிகள் நெல்லை விற்றுத் தான் எல்லாச் சாமான்களும் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கம் கொடுக்கிற கடனை வாங்கிய காரியத்துக்குப் பயன்படுத்தாமல் மற்ற காரியத்துக்குச் செலவு பண்ணி விடுகிறார்கள். அரசாங்கத்திலே 'டிராக்டர்' கொடுக்கிறார்கள். ஏக்கருக்கு 10 ரூபாய் என்றால்தான் எல்லா விவசாயிகளும் அதைப் பயன்படுத்த முடியும். வசதியுள்ளவர்கள் தான் இப்போது அதைப் பயன் படுத்த முடிகிறது. அரசாங்கத்தில் ஒரு பிளாக்குக்கு ஒரு டிராக்டர் என்று ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் அவசிய

மான சமயத்தில் வந்து சேர மாட்டேன் என்கிறது. ரிப்பேராக இருக்கிற நேரம் போக, மற்ற நேரத்தில் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member's time is up. Sri O. P. Ramaswami Reddiar will now speak.

திரு. ஓ. பி. இராமசாமி ரெட்டியார்: தலைவர் அவர்களே, உணவுப் பிரச்னை எல்லோருக்கும் கவலையைத்தான் அளிக்கிறது. உணவு இல்லை என்றால் பத்தும் பறந்து போகும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு பொருள் கிடைக்கவில்லை என்றால், அதிகம் அதை வாங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் வருகிறது. வாங்குகிறவர்களுக்கும், விற்பவர்களுக்கும், உற்பத்திபண்ணுகிறவர்களுக்கும் 3-20 p.m.
கூட அந்த எண்ணம் வந்து விடுகிறது. ஆகையினாலே control வந்தால் இந்தத் தொல்லைதான் என்பது தெரிகின்றது. இன்று நகரங்களில் எல்லாம் அதிகமான ஜனங்கள் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். நகரங்களில் ஒன்றுக்கு நான்கு மடங்கு ஜனப்பெருக்கம் ஆகிவிட்டது. மொத்தமாக எடுத்துக்கொண்டால், மாகாணத்திலே 5-லே ஒரு பங்கு ஜனத்தொகை நகரங்களிலே இருக்கிறது. நகரத்திலே இருக்கிறவர்கள் கூக்குரல் போடுகிறார்கள். கிராமத்திலே இருக்கிறவர்கள் கூக்குரல் போடுவதில்லை. எல்லா தானியத்தையும் நகரத்துக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். இப்போது கூக்குரல் போட்டு நடத்தி ஆக வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இரண்டு, மூன்று வருஷமாகச் சொல்லியும் இப்போது என்ன செய்வது என்ற நிலை இருக்கிறது. கண்ட்ரோலை வைத்துக் கொண்டதனால் தான் தொல்லைகள் அதிகமாகிவிட்டன. இதை இல்லாமலே செய்வதற்கு முடியவில்லை. மாகாண அரசாங்கம் சொன்னால் அவர்கள் கேட்பது இல்லை. நான் இருக்கும்போது எனக்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் சண்டையாக இருந்தது. கடைசியாக ராஜாஜி அவர்களுக்கு Credit வரவேண்டியிருந்தது. நான் சொன்னபோது கேட்கவில்லை. எப்படித் தீர்ப்பது என்பதிலே பலவித இடுக்கண்கள் இருக்கின்றன. அரசாங்க ஊழியர்கள் நன்றாக வேலை செய்ய வேண்டும். வியாபாரிகள் அதிக லாபம் வேண்டாம் என்ற நிலையிலே இருக்கவேண்டும். ஜனங்களும் அதிகமாக வாங்கிவைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற முறையிலே இல்லாமல் நல்ல முறையில் நடக்கவேண்டும். ஒருவரை ஒருவர் குறை கூறிக் கொண்டு இருப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. எந்த முறையில் செய்தால் நல்லது என்று பார்த்து, அதற்குத் தகுந்த வழிகளைச் செய்ய வேண்டும். scare create பண்ணாமல் ஏதாவது செய்யவேண்டும். ஆதலாலே அதை இரண்டு விதமாகச் செய்யலாம். இப்பொழுது அவர்களிடத்திலே ஸ்டாக் இருக்கிறது. அந்த ஸ்டாக்கை முன்னாலேயே கொடுக்கும்படி செய்து ஏன் distribute செய்யக்கூடாது? இந்த நகரம் மட்டுமல்ல. எல்லா முனிசிபல் நகரங்களிலேயும் தொல்லைகள் இருக்கின்றன. ஆகவே அந்தந்த இடத்திலே தகுந்த முறையிலே buffer stock ஆவது வைத்து விநியோகத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். வியாபாரிகளைக் குறைசொல்லிப் பிரயோசனமில்லை. பத்து

[திரு. ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார்] [24th October 1964

ஆண்டுகளாக அவர்களை நினைத்தபடி நடக்க விட்டு விட்டு இன்று control செய்தால் அது முடியுமா? வியாபாரிகளும் ஜனங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய தொண்டு இருக்கிறது என்ற முறையிலே நடந்துகொண்டார்களானால் நன்றாக இதை நடத்த முடியும். எல்லா இடத்திலேயும் வியாபாரிகளைத் திட்டுகிறார்கள் என்ற முறையிலே அவர்கள் வேறுவிதமாக இருக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் Co-operative stores மூலம் மட்டும் supply செய்துவிட முடியாது. வியாபாரிகளும் நல்ல முறையிலே நடந்து ஜனங்கள் வாழ்ந்தால்தான் நாமும் வாழ முடியும் என்று உணரவேண்டும். அரசாங்க சிப்பந்திகளும் யாருக்கும் தொந்தரவு கொடுக்காமல் சட்டத்தையே வைத்துக் கொண்டிருக்காமல் மனிதத் தன்மையுடன் நடந்து கொண்டால் நன்றாக நடத்த முடியும். இந்த முறையிலே என்ன செய்வது என்பதை யோசித்து கட்சிப் பாகுபாடு இல்லாமல் நடத்தினால் நல்ல முறையிலே நடத்த முடியும். நீண்ட காலத்திட்டமும் வேண்டும். அதை எப்படிச் செய்வது என்று பார்க்கும்போது, சாதாரண வியாபாரிகளிடத்திலே வாங்குவதைவிட, விவசாயிகளிடத்திலே ஒரு ஏக்கருக்கு இவ்வளவு கொடுங்கள் என்று கேட்டு வாங்கி stock அங்கங்கே வைத்துவிட்டால் அந்தந்த நகரங்களுக்கு அங்கங்கே கொடுக்க முடியும். கால்வாய் பாசன இடத்திலே 5 மூட்டை, ஏரிப் பாசனம் இருக்கிற இடங்களிலே 4 மூட்டை, இறைப்பு நிலங்களுக்கு 3 மூட்டை என்ற முறையிலே வாங்கி அங்கே stock செய்து விநியோகிக்க ஏற்பாடு செய்தால் நன்றாக இருக்கும். சாதாரணமாக ஒருவரையொருவர் குறைசொல்லிக் கொண்டிருந்தால் இப்பொழுது இருக்கிற நெருக்கடியில் நல்லதல்ல. காங்கிரஸ் அரசாங்கம் தானே இருக்கிறது. ஆகவே குறைசொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்களானால் என்ன ஆகும்? உங்களுக்கும் சாப்பாடு இல்லாமல்தான் போகும். காங்கிரஸ் போய் நீங்கள் வந்தாலும் நடத்தித்தான் தீரவேண்டும். ஆகவே கட்சிப் பாகுபாடு இல்லாமல் நடத்தினாலொழிய வேறு விதமாக நடத்த முடியும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. நான் இருந்தபொழுதே இதற்கெல்லாம் சட்டங்களை வகுத்து என்னென்னமோ செய்து பார்த்தேன். ஒன்றும் சரியாக இல்லை. ஆகையினாலே சட்ட திட்டங்களினாலே மட்டும் நடந்துவிடாது. பத்து ஆண்டுகளாக இன்னும் அதிகமாகச் சீர்கேடு அடைந்திருக்கிறது. ஆகவே இந்த நிலைமையிலே நிறைவேற்றுவதற்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. நாம் ஒவ்வொருவரும் மனதைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு, நாம் சரியாக நடக்கிறோமோ என்று பார்த்து, மற்றவர்களும் நடக்க சூழ் நிலையை உண்டாக்குகிறோமோ என்று செய்தால் இதை நன்றாக நடத்த முடியும். அநேகத் தொல்லைகள் வந்திருக்கின்றன. அதை எப்படித் தீர்ப்பது என்பதுதான் இதிலே கஷ்டம். இன்னும் அதிகமாக பொது ஜனங்களுக்குக் கஷ்டத்தை உண்டாக்கி இவர்கள் திறமையற்றவர்கள் என்ற நிலைமையை உண்டாக்குவார்கள். இது உணவு சமாச்சாரம். ஒரு வேளைக்கு இல்லை என்றால் கஷ்டம். Control வருவதாலே ஒவ்வொருவரும் ஏன் நான்கு நாளைக்குச் சேர்த்து

24th October 1964] [திரு. ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார்]

வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்ற எண்ணம்தான் வருகின்றது. க்யூவிலே நிற்கும்போது ஒரு வேளைக்கே அரிசி கிடைப்பதில்லை. க்யூவிலே நின்று வாங்கி வெளியிடங்களிலே விற்கிறார்கள் என்றும் சொல்கிறார்கள். அது எவ்வளவு தூரம் உண்மையோ தெரியாது. ஆனால் நான் பார்த்த இடங்களிலே எல்லாம் க்யூதான் இருக்கிறது. இதையெல்லாம் பார்க்கிறபோது பல தொல்லைகள் இருக்கின்றன. இந்தத் தொல்லைகளிலே இருந்து மீளவேண்டுமென்றால் எல்லோரும் கட்சிப்பாகுபாடு இல்லாமல் நன்றாக நடந்துகொள்ளவேண்டும். ஆகவே control-ஐ மாகாண அரசாங்கம் வேண்டுமென்றே செய்கிறது என்று நான் நினைக்கவில்லை. மத்திய அரசாங்கம் எப்பொழுதுமே கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வரத்தான் இருப்பார்கள். நமக்கு இஷ்டமில்லை என்றாலும் கேட்பதில்லை. ஆனால் நமக்கும் தைரியம் இல்லை. இருக்கிற தொல்லை அதுதான். இதையெல்லாம் சமாளிக்க வேண்டுமென்றால் எல்லோரும் இந்தக் கட்சிக்காக மட்டுமல்லாமல் நல்ல முறையிலே யாரும் குறையில்லாமல், ஜனங்களுக்கு இன்னும் அதிகமாகத் தொல்லைகளை உண்டாக்கும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்தாமல் இப்பொழுது இருக்கும் நிலையைத் தீர்த்து விட்டோமானால், நீண்ட காலத்திட்டமாக நாம் வருகிற மகசூலிலே செய்வதற்கு வழி காட்டியாக இருக்கும், தகுந்த முறையிலே செய்ய முடியும். ஆகவே அதிகமாகப் பேசவேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை. இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, the situation is a serious one meriting the attention and careful consideration of all parties in our country. As my respected Friend Sri Ramaswami Reddiar said, it is a national question and an all-party question. I think all of us are agreed that we should put our heads together and find a solution to stave off the difficulties of the present crisis. Regarding long-range policies, we shall discuss and come to a conclusion.

Sir, there was a Food Advisory Committee. That has not at all been called recently. I think the Government would do well to utilize its services to meet the present difficulty. Our Hon. the Chief Minister first started the idea of the Committee and we met on a number of occasions in that Committee. I do not know why it should not have met during the past one year or so. It should again be called and we should all put our heads together in that Committee, discuss carefully the situation, the statistics and everything and take an overall point of view to meet the present difficulties instead of emphasising one particular point of view. That is what I feel generally as regards this question.

However, I would like to say this in this connection. It is a fundamental principle of economy that the price of the commodity depends directly on the element of supply and demand into which the following other elements enter, namely, the demand factor, the element of value put on the commodity by either individuals or

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [24th October 1964

group or society as a whole. In the matter of supply, the element
3-30 p.m. of cost of production enters. The demand is determined by utility and supply is determined by the cost of production and is reciprocally interdependent on availability. This is agreed in all text-books on principles of econmics. Therefore, prices cannot be fixed by anybody, and therefore, procurement at a fixed price cannot be a solution to this problem. It is agreed on all hands that agricultural production has not been as satisfactory as it ought to be. Today our Prime Minister has stated that we may have to have rationing. Therefore, shortage of foodgrains is there and it is accepted. The Hon. the Leader of the House also said the other day that there was shortage. During the last three Five Year-Plans I do not think we have done anything so far as effective agricultural production is concerned notwithstanding the land reform legislations passed by our Government and about which I have spoken in this House very often. I wholly agree with the hon. Member Sri Ramaswami Reddiar, both of us have shared the same view that the policy of land reforms pursued by the Government during the past seventeen years has had disastrous effects on agricultural economy and production. There is no doubt about it. These reforms unsettled the agricultural economy of this State and affected production seriously. The reason is not this Government but the Planning Commission, the Supra-Governmental authority which gives opinions on all subjects and asks the Government of India and the States to follow. I may instance how the land ceiling legislation was proceeded with by this Government under the direction of the Planning Commission. The Hon. Chairman was intimately connected with it. In those days they wanted that the upper limit should be only 15 acres. At Ootacamund when we were discussing the provisions of the Ceiling Bill at the Select Committee, 'hookum' came from the Planning Commission that we should put the upper limit at 15 acres. With great difficulty and after great deliberation, we said it should be 25 acres, 10 acres above what they had prescribed. They do not know the conditions of our State and they go on giving advice and directing the States. Some harebrained economic experts—I do not want to mention names in this connection—and other experts discuss among themselves about various things and give directions on various matters. They do not know anything about the ryotwari proprietors of this State. Therefore it is we are put to a great deal of trouble. I cannot blame the present Government for all our difficulties. On the other hand, I should say the present Government proceeded rather very cautiously in regard to all these land reforms, in spite of the fact that the Planning Commission has been constantly reminding them that they should be implemented fully. Therefore, I am surprised that our Minister from New Delhi should say that the land reform policy has not been implemented. He was here till recently. He knows very well the conditions in Madras (An hon. Member: He should have been affected by the others there). Even on an All India basis it is not correct. Fortunately it has not been implemented fully. Otherwise, things would have been much worse.

24th October 1964] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Then, Sir, what about rapid industrialisation about which the Planning Commission is so anxious? The rapid industrialisation of the country has led to the depletion of the village and overcrowding in cities. There was a survey about agricultural labour. That clearly indicates that agricultural labour has migrated to urban areas because in towns and cities, the labour can demand and obtain their wages. There is their union, they have their Labour Minister to see that proper wages are paid to them. But the agricultural labour has nothing of that sort. Therefore, they are not anxious to work there in the villages. That is the difficulty we are having now. The present serious situation is the result of wrong policies adopted by the Planning Commission and followed implicitly by the Government at the Centre and in the States. Of course, I know, food is a State subject. It is put there in the State List in the Constitution. But generally an overall food policy has to be adumbrated by them at the Centre and we have to deal with it. The Hon. Sri M. Bhaktavatsalam, Chief Minister, in his Budget Speech has dealt with the difficulty of fixing prices and said: 'The evolution of food policy on these lines for the country as a whole is primarily the responsibility of the Government of India. I have, however, chosen to share with the House some of my thoughts on this policy in view of their importance for the well-being of the people of the State'. Therefore, I cannot blame him. He is a good administrator. I am not here quarrelling with personalities. I am anxious to point out that the cost of production has also gone up, not only twice or thrice, but manifold. The price of cattle fodder and cattle itself, has gone up. The Hon. the Minister for Food himself knows that. The cost of agricultural implements has increased; the price of seeds, fertilizers and so many other commodities that the agriculturists require, have increased. The cost of gingelly oil has gone up to Rs. 5 with the result I do not know whether we will be able to celebrate Deepavali or not. All these have contributed to the increase in the cost of production. How can the agriculturists have surpluses? That is the difficulty of the agriculturists. He has to get all the other articles and commodities himself at great cost. And the Plans have contributed largely to inflation. The Plans have been drawn up in our country not depending on the actual resources. If progress is hampered for want of actual resources, then we resort to loans and deficit financing. That is all. Our Plans depend for their resources on deficit financing. Therefore these Plans have contributed largely to inflation and on account of inflation prices have risen. The power of the rupees has been reduced to 17 paise, and therefore. I say there is no use of planning entirely depending on deficit finances. It has increased the notes in circulation and has not contributed to the increased supply of consumer goods and articles. All these facts are responsible for the present crisis and the present food situation.

As I pointed out, the prices themselves get fixed by the inexorable law of supply and demand, and if you impose arbitrary controls over them, it can only produce black-market and hoarding

and all other evils. Prices of all articles are increasing. What is the use of controlling one article alone? It will be of no use. We have seen from experience that the control of commodities has been attended by corruption, black-marketing and so on. We know what happened to cloth control, cement control and controls on so many other articles which the hon. the Leader of the Opposition enumerated in his speech. I understand in France they do not call it blackmarket. They call it free market. Once there is this control, then it is called a free market. Black market is the word that the Government use and the people who sympathise with the Government use. When we do not get what we want, then we go to these markets and sell and purchase these things, cement, cloth and many other articles. When we use this word 'black-market', we feel it is a heinous sin. But tomorrow I may go to the black-market and purchase rice if I do not get it at the controlled market. It is a necessity sometimes and, therefore, we cannot blame people. Economics does not rest on everyone being a saint. Then no economics is necessary. Economics generally assumes the natural tendencies of people. That is all. During war time in 1944 we had rationing in our country. It is only in 1952 after the ground was prepared by our esteemed Friend Sri Ramaswami Reddiar, the then Chief Minister Sri Rajaji removed all controls. Even Shri Kidwai was afraid to remove controls. They said: 'Nothing doing, It is dangerous to take away rationing. We will have no food the next day after the removal of rationing'. But actually what happened? One fine morning rationing was removed and everybody got food. There was no difficulty. That was our actual experience. Still as the Barbons we never learn by experience. That is the difficulty in our country. Controls can never solve our problems and that too control of only one commodity, namely, rice. This is complicated by many other factors. The price of paddy must be fixed.

3-40 p.m. The price of rice also must be fixed. The Hon. the Chief Minister stated beautifully in his Budget speech, the difficulties involved in fixing the price which should be done to meet the needs of the agriculturist. The prices should be reasonable and cover all his expenses. The agriculturist wants many things. That is natural. He is not a saint. But he works hard throughout the year, and he wants to have some benefit out of the land. Therefore, I feel that the farmer has to be satisfied. He should get his paddy and he should have a fair price for his paddy. The consumer must pay a fair price for the rice he gets. Is the price of rice and paddy to be fixed? That is the question. No Minister is ever capable of fixing any price for these. That is my honest feeling. They may try to, but they cannot. Otherwise, how do economists say in their books that it is very difficult to fix prices? Prices depend on so many factors. The conditions vary often. Prices depend upon the monsoons and seasons. So far as agriculture is concerned, the prices of paddy and rice on one day will not be the same on the next day. For kuruvai, there is one price. For samba there is a different price. For sirumani, there is another price. Prices for all kinds of paddy cannot be fixed. It is all right to say that

control is necessary and that paddy and rice should be sold at a certain price. It is all put in good English. But what is the use? When we try to enforce the price, it becomes a complicated matter. Dr. Mukherji says that no mathematical calculation or analysis is ever possible to satisfy both these conditions. That is the difficulty. That is why Sri Subbiah Chettiar is going on saying that prices cannot be fixed arbitrarily for different kinds of paddy. The Government will have to take many factors into consideration. On the whole, I think they have done fairly well. I looked into the whole control order. I can say that they have done fairly well. But, unfortunately, for some time alone it is possible. For some time it would be reasonable, but afterwards it will become unreasonable. Another factor in this control is that it displaces men in the trade and unsettles all transactions. Many suggestions have been made about control of prices and the State taking over trading in foodgrains, rice mills, etc. Suggestions have been made for the taking over, all over the State, of the entire trading in foodgrains. All these things have produced a fear even in me here. It ought to have produced nervousness and fear in all people who have got transactions. The person who buys paddy has no funds in his hands, but he goes to the bank, and takes money on loan. He has to pay interest on the loan and then he takes the paddy to the miller, and then only he distributes the rice to the retail dealers. For all these processes he has to pay. He has to pay sales tax also. The Hon. the Minister for Industries will come here so far as sales tax is concerned. The person has to pay all other taxes. He will have to calculate all these sums before he sells to the retailers. He has to be very careful. He cannot afford to risk a loss. Therefore, he has become nervous on learning of the imposition of controls. He is very much afraid, and therefore, he would not take as much paddy as he should have taken. Who is to blame for this state of affairs? It is no use saying that dealers are blackguards. I agree that a person who has got some rice must distribute it to his friends. That will be an ideal state of affairs. I entirely agree. If everyone feels that he must feed ten others with the rice he can command, then everything will be all right. How can, everybody take that attitude, and how can the Government expect the people to take that attitude? There are quarrelsome people. When somebody says, 'You are a trader and you should supply rice', difficulties creep in. The difficulty becomes more when we say that rice mills must be taken over. If these suggestions had been implemented, the situation would have been far worse. It is said that there should be State-trading in foodgrains. We have seen State-trading in foodgrains. The Leader of the Opposition knows how much profit they made in cement. In betelnuts, it was 200 per cent profit the State-trading has made. I looked into some of the agreements. All my statements can be proved by documents. Therefore, Sir, I say that control of one commodity is a very difficult process. I do not think the Government are forced to agree to this. But this is a difficult process. They should think of other means of

increasing the production by putting aside all ideologies. Planning has to be thoroughly revised. Emphasis must be laid more on agricultural production. Now they begin to talk of survey. I referred to this while speaking on the supplementary estimates. They want to have a survey of the way in which the plans are implemented. This should have taken place ten years ago. None of the planners cared for this then. They go by statistics. Statistics are quite unreliable as regards agriculture. In this state of affairs, to make inferences and dogmatic propositions and ask people to follow ideologies, is a thing which ought not to be accepted in the country. This is my honest feeling. I have protested against this kind of policy and errors. Every page of my speech will show this. Therefore, I am not saying anything new. But I have expressed my own opinion. What about the present situation? The Hon. the Leader of the Opposition mentioned that some control as regards the other States was necessary. That is why to some extent we have to rely upon the Centre also. That we should not rely on the Centre, has been said by many. But that cannot be followed. Because Andhra has got surplus rice. If we ask them to give their surplus rice, they can refuse or they may demand a price of Rs. 2 and 3 per measure. Then we have necessarily to go to the Centre. It is no use talking of all sorts of policies. We can strongly mention to them that State-trading in foodgrains should not be there. Our Chief Misister has said that State-trading in foodgrains should not be accepted. Fortunately for us they have not done it. What about State-trading in foodgrains? Some little difference in the stock of foodgrains has cost us Rs. 32 lakhs. That was the report the other day. There were deficiencies in the warehouses. The chief reason was that rats ate away the foodgrains. Other rats were working there more vigorously and a large stock was found deficient. In the Public Accounts Committee, these losses came up for discussion, and we had to writ, off these losses. Therefore, State-trading in foodgrains is an impossibility. We should not think that all men are paragons of virtue and that only millers are blackguards. Some people are very good, but we cannot rely on all men. There are some millers who are honest. There is no point in our merely flinging abuses at one another. It is all useless to talk of State-trading. It does not contribute to a constructive policy. One thing I can say. A kind of control by the Centre ought to be there. Otherwise, Kerala will take away all the grains from this State. There is no use of saying that there should be absolutely no control. There may be control of prices. But I cannot reconcile myself to agree that control of price of rice alone will be helpful to save the situation. It must mostly be a free market. We cannot dispense with the millers and retail dealers. That is why our Chief Minister said that the private sector in the foodgrains could not be dispensed with entirely. I perfectly agree with him. But mere State intervention in one portion will endanger one portion and will lead to confusion. That is my honest feeling. Anyhow, it is a matter to be carefully considered, and control should not be there unless it is absolutely necessary. They say that family

cards will be issued. Can the Government issue family cards freely? They will have to enquire how many members there are in a family and so on. There will be old people, children, etc. All these will have to be taken into consideration for the issue of family cards. These cards cannot be issued in a week. It will take more than a month to issue properly the family cards. If they issue cards without any enquiry, then the Government will again be blamed just as millers are now blamed. I trust they will learn by experience and proceed with caution and try to tackle the 3-50 p.m.
problem by taking vigorous steps to increase production. We are evolving our Fourth Plan costing Rs. 21 thousand crores. Our Prime Minister had the boldness to say that we should stop rapid industrialisation when we had not got self-sufficiency in food. There must be self-sufficiency in food. That should be our target. We talked about it some years back. Instead of importing steel, the Government may import foodgrains. The Government will have to postpone industrialisation for sometime. There is no use of saying that industrialisation is also necessary. I feel that our Minister for Industries is as enthusiatic about agriculture as he is about industrialisation. It is not possible for us to emulate every other country within the course of ten or fifteen years. India is a vast agricultural country. Mahatma Gandhi said that India lived in several thousand villages. How can we change the map of India by rapid industrialisation? That will lead to difficulties. Therefore, it is necessary for us to import foodgrains.

Then, the sales tax on foodgrains should be abolished. This is a pretext for all millers and wholesalers to raise the price. That is an indirect tax. Many economists have not favoured this indirect tax. Even in America there are two views about this indirect tax. But in our State even last year 44 articles were newly added for the purpose of this indirect tax. Unfortunately, sales tax was introduced by Sri Rajaji for the purpose of making up the gap caused by Prohibition. But we are raising this tax too much now. Therefore, sales tax on foodgrains must be abolished. I say this not because it is a serious injustice, but that gives a pretext for the retailer and the wholesaler to raise the price. They say, "We have to pay tax". Therefore, they go on raising the price of articles. Somebody levies the tax, somebody pays it, and in the meantime somebody takes it away without paying it to the Government. Therefore, it is not a tax by which the Government can mobilise the resources. Now salestax yields more than land tax. Therefore, we have to be very careful about it. But still, if necessary, we may import. We should give up this process of rapid industrialisation which results in deficit financing and large-scale inflation. The Reserve Bank comes and says, "No, you should not borrow on the security of foodgrains". Where will the miller go for money? He is being hedged in by various restrictions on account of economic policies. Sri Muthiah Chettiar cannot go on saying that there should be no hoarding. Hoarding is wrong. But it is an inevitable consequence of the policy of control on one or two items.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [24th October 1964

Then fixation of price also causes difficulties. It cannot succeed with control on one or two items. I appeal to the Government to take note of some of the suggestions that we have made. We have made them not in any spirit of carping criticism or to take advantage of the unfortunate circumstances. I want to make my attitude perfectly clear to the Government. It is only with a sincere sense of assisting the Government as far as possible that we have made some suggestions.

திரு. க. அன்பழகன்: *சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, மிகமிக முக்கியமான உணவுப் பிரச்னையைக் குறித்து நாட்டுமக்கள் எல்லோரும் மிகப் பெருங்கவலைக்கு ஆளாகி வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்திலே இந்தச் சட்ட மன்றத்திலே விவாதிக்கப்படக்கூடிய வாய்ப்பு இன்று ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், இந்த உணவுப் பிரச்னைபற்றி நாட்டை ஆளுகிற பொறுப்பிலே உள்ள அமைச்சர்கள் கூர்ந்து கவனிப்பதற்கு முற்பட்டிருப்பதற்காகவும் நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.*

இந்தப் பிரச்னையைக் குறித்துப் பேசுகிறபோது, உணர்ச்சி வயப்படாமல் இருக்கமுடியவில்லை. என்னுடைய இயல்பும் அப்படிப்பட்டது. இருந்தாலும் அமைச்சர்கள் உணர்ச்சி மிகுதியினாலே சொல்ல வேண்டிய கருத்தை இவர்கள் சொல்லவில்லை என்று மறுத்துச் சொல்லி அதையும்கூட கேலிக்குரியதாக்கி பதிலளித்துவிட முற்படக்கூடாது என்ற காரணத்தாலே என்னுடைய உள்ளத்திலே ஏற்படுகிற உணர்ச்சி கொந்தளிப்பைக்கூட ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

உணவுப் பிரச்னையைப் பொருத்தவரையில், கடைகளிலே அரிசி வாங்குகிற மக்களுக்கு எப்படிக் கட்சி வேற்றுமை இருக்க முடியாதோ, அதுபோலவே அந்தப் பிரச்னையைப் பொறுத்த வரையில் அதைத் தீர்ப்பிலே கட்சி வேற்றுமை இருக்காது. அதிலேயும் நாட்டு மக்களிடத்திலே நெருங்கிப் பழகுகின்ற எந்த அரசியல் கட்சியாக இருந்தாலும், இந்த பிரச்னையைத் தீர்த்த பிறகுதான், அரிசிப் பிரச்னைக்குப் பின்னாலேதான் அரசியல் என்று உணர்ந்திருக்கிற காரணத்தாலே இதைக் கட்சிக் கண்ணோட்டத்தோடு நான் வாதிப்பதாக அமைச்சர்களோ, ஆளும் கட்சியினரோ கருதமாட்டார்கள் என நம்புகிறேன். இன்றைய தினம் ஏற்பட்டிருக்கிற நெருக்கடியான நிலைமை ஆளும் கட்சியின் அல்லது அமைச்சரின் திறமைக் குறைவாலே ஏற்பட்டது என்று சொல்வேனேயானால், அவர்களுக்கு வேறு பல துறைகளிலே இருக்கிற திறமையைக் காட்டி, நாங்கள் திறமையோடுதான் இங்கே இருக்கிறோம் என்று அவருடைய பதிலிலே சொல்லலாம்.

முதலமைச்சர் அவர்கள் பத்து நாட்களுக்கு முன்னர் வரையிலே போதுமான அளவு உணவு இருக்கிறது. அதிலே எந்த விதமான குறையும் இல்லை; மக்கள் எந்த விதத்திலேயும் திண்டாட்டத்துக்கு ஆளாக நேரிடாது என்ற கருத்தைத் தெரிவித்து வந்திருக்கிறார். ஒரு வாரத்திலே விநியோகப் பிரச்னை சீராகிவிடும் என்று அக்டோபர் 14-ம் தேதி சொல்லியிருக்கிறார். எந்த விதத்திலேயும்

24th October 1964] *[திரு. க. அன்பழகன்]*

ரேஷன் கார்டு முறையோ, குடும்பக் கார்டு முறையோ கையாளப்படாது என்று அமைச்சர் தெரிவித்திருக்கிறார். ரேஷன் கூடாது என்ற கொள்கை அரசாங்கத்துக்குக் கிடையாது, எதிர்க்கட்சியிலே உள்ள வேறு கட்சித் தலைவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்தை, அதை நடத்துவதிலேயுள்ள பல்வேறு சிக்கல்களையும் அதனாலே ஏற்படக்கூடிய வேறுபல விளைவுகளையும் நோக்கி ரேஷன் முதலிய கட்டுப்பாடுகள் கூடாது என்று தெரிவித்தாலும் கூட அரசாங்கம் அதனை ஏற்கவில்லை. மேலும் மக்களுக்கு உணவு அளிக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள் அந்த உணவு அளிப்பதற்கு ரேஷன் முறை ஏற்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியமே வராது என்று சொன்னபோது, உணவு நெருக்கடியில்லை என்ற கருத்தை வலியுறுத்திச் சொல்லி இருக்கிறார். பத்து நாட்களுக்கு முன்னாலே 14-ம் தேதி உணவு நெருக்கடி இல்லை, பஞ்சம் இல்லை. குறைவு இல்லை, ஆகவே ரேஷன் என்ற நிலைமையே ஏற்படாது என்று சொன்ன அதே அமைச்சரவர்கள் நேற்றைய தினம் அரிசிக்குக் குடும்பக் கார்டுகள் கொடுக்கப் போகிறோம், 10 நாட்களிலே கொடுத்து விடுவோம் என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஒரே நாட்டிலே, ஒரே சூழ்நிலையில், அதை விநியோகிப்பதிலே இருக்கிற முட்டுப்பாடு காரணமாக 10 நாட்களுக்குள்ளே நடை முறை கொள்கை மாற வேண்டிய அவசியம் நமது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும், உணவு அமைச்சர் அவர்களுக்கும் எப்படி ஏற்பட்டது? இந்த நிலைமை அமைச்சர்களுக்கு ஏற்படுகிறது என்றால், 10 நாட்களுக்கு முன்னாலே எந்த அளவு உணவுப்பொருள் நாட்டில் கைவசம் இருக்கிறது என்பதைப்பற்றி உங்களாலே தீர்மானிக்க முடியவில்லை என்பதுதானே பொருள். அதுமட்டுமல்ல, குறுவை அறுப்பு தொடங்கியதும் தஞ்சை மாவட்டத்திலே ஏராளமான நெல்லை, சென்னைக்கும், நெருக்கடி இருக்கிற மற்ற மாவட்டங்களுக்கும் அரசாங்கமே கொள்முதல் செய்து அனுப்பவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. தஞ்சை குறுவை நெல் கிடைத்ததும் அதோடு குடும்பத்துக்கு ஒரு கார்டும் தருகிறோம் என்றால், குறுவை அறுப்புக்கு முன்னாலேயே போதுமான உணவுப் பொருள் இருக்கிறது, பற்றாக்குறை இல்லை என்று தைரியமாகப் பேசுவானேன்? பத்து நாட்களுக்குள் குறுவை அறுப்புகூட தொடங்கி விட்டது. இத்தனை ஆயிரம் டன் நெல் வருகிறது. இருந்தாலும், குடும்ப கார்டு முறைவரும் என்று திருப்பிப் பேசுவானேன்? இந்த அளவு தடுமாற்றம் புள்ளி விபரத்தைக் கையிலே வைத்திருக்கிற அமைச்சர்களுக்கு ஏற்படுவானேன்? அடிக்கடி கொள்கை மாறுகிற நிலைமை இந்த உணவு விநியோகத்திலே மட்டும்தான் ஏற்பட்டது என்று கருதுகிறீர்களா?

நாங்கள் முற்போக்கு கொள்கை எதையும் மனமார வரவேற்பவர்கள், நாட்டு மக்களின் தேவையை நிறைவேற்ற சற்றுக் கடுமையான திட்டங்களை நிறைவேற்றினாலும் வரவேற்கத்தயார். யாரோ சில மில் சொந்தக்காரர்களுக்காக, மிராசுதார்களுக்காக, கொள்ளை லாபமடிக்கும் வணிகர்களுக்காக அவர்களைப் பாது

காப்பதில் அரசாங்கம் முனைந்தால் எங்களைப் போன்ற சாதாரண எளிய மக்களோடு பழகுகிறவர்கள் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பொதுமக்களுக்காகத்தான் அரசாங்கம் நடைபெறுகிறது என்று சொல்லிவிட்டு நிறைவேற்றும்போது பெரும் பான்மையான மக்களுக்கு வரும் கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பதைவிட சிறுபான்மையான முதலாளிகளுக்கு நஷ்டம் வராமல் நடக்க முயல்கிறார்கள். நமது மாநிலத்திற்காக ஆந்திர சர்க்காரிடமிருந்து அரிசி கேட்டு வாங்கினோமென்கிறார்கள். நஷ்டம் வராமல் நடக்க முயல்கிறார்கள்.

நமது மாநிலத்திற்காக ஆந்திர சர்க்காரிடமிருந்து அரிசி கேட்டு வாங்கினோமென்கிறார்கள். அப்படி வாங்கிய அரிசியை கேரளத்திற்கு அனுப்பிவிட்டனர் என்கிறார்கள். இங்கேதான் இடுக்கண் ஏற்படுகிறது. அரசாங்கத்திற்கிடையில்தான் வியாபாரம் நடத்தவேண்டுமென்று மத்திய சர்க்கார் நிர்ணயம் செய்யும் அளவுக்கு நிலைமை இருந்தும் அமைச்சர்கள் பத்து பதினைந்து வியாபாரிகளுக்கு அந்த அனுமதியைக் கொடுப்பானேன்? அவர்கள் வாங்கிய அரிசி இங்கு கொண்டுவரப்படாது கேரளாவிற்கு அனுப்பப்படுவானேன்? அப்படி அரசாங்கமே வாங்கவேண்டுமென்ற கொள்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நிலையில் அதற்காக தனிப்பட்ட அதிகாரிகளை அனுப்பியிருக்கக்கூடாதா? இளைஞர்களாக இருக்கிற அதிகாரிகளை அனுப்பி சற்று துரிதமாக அதைச் செய்யச் சொல்லியிருக்கக்கூடாதா? தனிப்பட்ட வியாபாரிகளுக்கு சொல்லியிருக்கக்கூடாதா? தனிப்பட்ட வியாபாரிகளுக்கு லைசென்சு கொடுத்த அரசு அவர்கள் தவறு செய்யும்போது, அவர்கள் கட்டியிருக்கும் செகியூரிடி டெபாசிட்டைப் பறிமுதல் செய்திருக்க வேண்டாமா? தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தை அவர்கள் ஏமாற்றியதற்கு அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட தண்டனை என்ன? உங்களிடமிருந்து எடுத்துப்போன பிறகு, அதைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்களே தவிர, அவர்கள் மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்துள்ளீர்கள்? இதைச் சொல்வதற்குக் காரணம் அந்த வியாபாரிகள் யார் என்பது தெரிந்ததாலே அல்ல. அதுகூட எனக்குத் தெரியாது. அரசாங்கமே செய்யும் பொதுக் காரியங்களுக்குத்தீங்கு செய்கிறவர்கள் வியாபாரிகள்தான் என்று நீங்கள்தான் கூறுகிறீர்கள். ஆனால் நாளைக்கு அவர்கள் உங்களிடத்தில் வரும்போது, பர்மிட் லைசென்ஸ் கொடுக்காமலா இருக்கப் போகிறீர்கள்? அவர்கள் பெயர்கள் அந்தப் பட்டியலிருந்து நீக்கப்படுமா? அநியாயத்தைத் தடுப்பதற்கு ஏன் இந்த அரசாங்கம் பயப்படுகிறதோ? ஆனால் நியாயமான வியாபாரிகளாக இருப்பவர்கள்தான் அல்லலுக்கு ஆளாகிறார்கள். உங்களிடத்தில் நேர்மையை விட்டுவிட்ட வியாபாரிகள் இந்த அரசாங்கத்தில் எல்லாவித சலுகைகளையும் பெற்றுக்கொண்டுதான் வருகிறார்கள்?

விற்பனை வரியைத் தகுந்தபடி வசூல் செய்ய இந்த அரசாங்கத்திற்கு இதுவரை திறமையில்லாமல் இருந்தது. இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாகவே விற்பனை வரி சரியான முறையில் வசூலாகவில்லை

என்று திரும்பத் திரும்பக் கூறிக்கொண்டிருந்தபின் திறமையுள்ள அதிகாரிகளை நீங்களே தேடிப்பிடித்து விற்பனை வரியில் ஏமாற்ற இடமில்லாது நீக்க வேண்டுமென்று சொல்லிய பிறகு கடந்த ஆறுமாதத்தில் ஐந்து கோடி ரூபாய்கள் வசூலாயிற்று என்று கேள்விப்படுகிறேன். புள்ளி விவரம் தவறாக இருந்தால், அமைச்சர் அவர்கள் சரியான புள்ளிவிவரம் சொல்லக் கடமைப் படிருக்கிறார்கள். விற்பனை வரி துறையினர் பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்து விற்பனை வரி வசூலிக்கப்பட்ட பிறகு கோயமுத்தூர், மதுரை, திருச்சி; போன்ற இடங்களில் அதிகாரிகளால் ஏமாற்றப்பட்ட விற்பனை வரியை வசூல் செய்வதற்குப்பல நடவடிக்கை எடுத்த பிறகு கள்ளக்கணக்குகளைக் கண்டுபிடித்த பிறகு திடீரென்று இந்த அரசாங்கம் இரண்டு மாதம் மறைந்த கணக்குகளை வெளியிட சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்று அறிவித்து அந்தக் கள்ளக்கணக்குகளை மறைத்துவிடுங்கள், முடிந்தால் புதுக் கணக்கு தாருங்கள் என்பது போன்று அனுமதித்திருக்கிறார்கள். கணக்கு அவர்கள் தருவதற்கு இரண்டு மாத சந்தர்ப்பம் அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே அவர்களிடமிருந்து கணக்குகளைக் கண்டு பிடிக்க முனைந்த நேரத்தில், அதிகாரிகள் அடிவாங்கினார்களே, அது தெரியாதா? போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று அதிகாரிகள் புகார் செய்யவில்லையா? கலெக்டரிடத்தில் சென்று ஜாமீன் எடுக்க அனுமதித்த பிறகு . . .

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, இப்போது உணவுப்பிரச்னை பற்றி பேசப்படுகிறதா? விற்பனை வரி அதிகாரிகளைப் பற்றிப் பேசலாமா?

திரு. க. அன்பழகன் : உணவுப் பிரச்னையை ஒட்டிய பிரச்னைதான் விற்பனைவரி பிரச்னையும். விற்பனைவரி இலாகாவைப்பற்றிச் சொல்வது ஆளும் கட்சிக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கிறதென்று அமைச்சர் சொன்னால் விட்டுவிடுகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : Irrelevant ஆகப் பேசுவதாக அவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதைச் சொல்வதால் எங்களுக்கு வருத்தம் ஒன்றுமில்லை.

திரு. க. அன்பழகன் : கள்ளமார்க்கெட்காரர்களிடத்தில் அரசாங்கம் பயப்படுகிறது என்று நான் சொல்கிறேன். வெளியேயும் அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள். வியாபாரிகளுக்குச் சலுகை காட்டுவதன் மூலமாகத்தான் உங்கள் செல்வாக்கை வளர்த்துக்கொள்ளத் திட்டமிட்டிருக்கிறீர்கள். அதனால்தான் இரண்டுமாதத் தவணை அவர்களுக்குத் தரப்பட்டது. பதினைந்து நாட்கள் தவணை போதாதா? எவ்வளவு கணக்கு இருந்தாலும், அதிகாரிகளிடத்தில் காட்டுவதற்கு அது போதும். ஐம்பதினாயிரம், ஒரு லட்சம் என்று வரி விதிக்கப்பட்டால் அந்தத் தொகையைச் செலுத்த தவணை கொடுக்கலாம். தொகையைக் கட்ட தவணை தரலாமே தவிர கணக்குக் காட்ட தவணை தரலாமா? பெரிய வணிகர்கள் சிலர் காங்கிரஸ் கட்சியில் அழுத்தமான செல்வாக்கைப் பெற்றவர்கள்

தான் என்று அழுத்தமாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மற்றவர்களும் அதற்காக காங்கிரசில் செல்வாக்கு தேடுகிறார்கள். தவிர தங்கள் செல்வாக்கு காரணமாக எதையும் மறைத்துவிட முடியுமென்று நினைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை என்னால் கூறமுடியும். அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர் வந்தால் அவருக்கு மாலை போட்டு மரியாதை செய்து அவரைத் திருப்திப்படுத்த ஓடுகிறார்கள்.

MR. CHAIRMAN : I am afraid the hon. Member is forgetting the main issue. He can illustrate but not elaborate.

திரு. க. அன்பழகன் : நான் சொன்ன அளவில் அதன் கருத்தை அமைச்சர்கள் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். வியாபாரிகளுக்கு அச்சமில்லாத நிலைமை உண்டாகிவிட்டது. எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் பேசுவதுபோல அமைச்சர்கள் பேசுவதில் என்ன பயன்? நாங்கள் அதிகாரம் இல்லாதவர்கள். எங்களால் பேசத்தான் முடியும். அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள்தான் அதை நிறைவேற்றவேண்டும். கள்ளச் சந்தையைக் புறக்கணிப்பவர்கள் சேர்த்து வைத்திருப்பவர்களைக் கண்டுபிடிக்க போதுமான நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. இன்றைய அகில இந்திய திட்டக்குழு ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதைப் போல, விவசாயத்துறையில் பெரிய தோல்வி ஏற்பட்டிருக்கிறது. வேண்டுமானால் சென்னையில் அந்த அளவு தோல்வி இல்லையென்று கூறலாம். நம்முடைய மாநிலத்தின் தோல்வியை அமைச்சர்கள் எண்ணிப்பார்த்தால் அது சிறிது அல்ல. புள்ளிவிவரங்களைப் பார்த்து மனதை திருப்திப் படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது. உணவுக்கு போதுமான அளவு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதா? பெரிய அணைக்கட்டுகளில் இன்றைய தினம் பணம் செலவழிக்கப்பட்டாலும், பஞ்சாயத்துக்கள் மூலம் பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலமாக, கமிஷனர் மூலமாக விவசாய உற்பத்தி பெருக்கத்திற்கு செலவழிக்கும் பணம் நூற்றுக்கு ஐம்பது பங்கு இன்றைக்குப் பொறுக்குக் குழு அமைத்து நிர்வாகத்தைப் பார்க்கச் சொன்னால், அந்த பஞ்சாயத்திலுள்ளவர்கள், அதாவது நூற்றுக்குப் பத்தில் கொடுக்கப்பட்ட முழுத் தொகையைச் செலவழிக்கிறார்கள். நூற்றுக்கு ஐம்பதில் 75 சதவிகிதம் செலவழிக்கிறார்கள். மற்றவற்றில் 25 சதவிகிதம் செலவழிக்கப் படுகிறது.

* * *

இன்னின்ன வழிகளில் ஏமாற்றம் நடைபெறுகிறது என்றுதான் சொன்னேன். பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் காண்ட்ராக்ட் எடுக்கும் உரிமையை எடுத்துவிடவேண்டுமென்ற நிலைமை இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. உணவு உற்பத்தி புள்ளிவிவரம் எதிர் பார்க்கிற அளவுக்குக் கிடைப்பதில்லை. உணவு உற்பத்தி பெருக வேண்மென்றால், பஞ்சாயத்துக்களும் அவற்றை செய்யும் அளவுக்கு முழு அளவு அமைச்சர்கள் பொறுப்பேற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பஞ்சாயத்துக்களுக்கு அது இல்லை என்றால், பஞ்சாயத்துக்களுக்குத் தனி அமைச்சர் எதற்காக? லோகல் போர்டாக இருந்தாலும், நடைபெறும் தவறுகளைக் கண்டிக்கவும் அவற்றைத் திருத்த நடவடிக்கை எடுக்கவும் முழு உரிமை பெற்றிருக்கிறார்கள். உணவுப் பிரச்னையில் முழு அளவில் பஞ்சாயத்துக்களை

* Expunged as ordered by the Chair.

அடிப்படையாக வைத்துப் பயன்படச் செய்யவேண்டுமென்றிருந்தும் அவை பயன்படவில்லை. சர்க்கார் செலவழிக்கும் பணம் பயன்படவில்லை என்று குற்றம் சாட்டுகிறேன். இன்று விவசாய உற்பத்திக்கு அடிப்படையாகத்தான் மகாத்மா காந்தியடிகளின் கொள்கை அடிப்படையில் இந்த நாட்டில் உழுபவனுக்கு நிலம் சொந்தமாக வேண்டுமென்று சொல்லியதையொட்டி ஆளும் கட்சி அதை எடுத்துச் சொல்லியது. உழுபவனுக்கு நிலம் சொந்தமாக வேண்டுமென்று சொல்லியதில் இன்றைய தினம் உழுபவனுக்கு நிலம் சொந்தமாக்க முடியவில்லை. உச்ச வரம்புச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியவர்கள் மனச்சான்றோடு முறையாக நிறைவேற்றியிருந்தால், கூட்டுறவுப் பண்ணை ஓரளவிற்காவது நிறுவியிருக்கலாம். சில இடங்களில் அது தோற்றுப் போயிருக்கலாம். சில இடங்களில் குற்றம் சொல்லும் நிலைமையிலிருக்கலாம். நிலம் சிறு சிறு துண்டுகளாகப் பங்கிடப்பட்டு, விவசாயம் குறைந்த அளவுக்கு வந்து போதுமான அளவு கிடைக்கவில்லை என்று அமைச்சர்கள் சொல்லும்போது, கூட்டுறவுப் பண்ணையில் எந்த அளவு உங்களால் அக்கரை செலுத்த முடிந்தது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அதற்கு சென்னை மாநிலத்தில் எந்த அளவு வழிவகையிருந்தது என்றால், நில உச்ச வரம்புச் சட்டம் பெயரளவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு தோல்வியடைந்ததால், அந்தச் சட்டம் பயன்படாத காரணத்தால், கூட்டுறவுப் பண்ணை பெயரளவுக்குக்கூட இல்லாத நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று பத்தாகும் என்ற புத்தகத்தில் நம்முடைய மாநிலத்தில் 17 கூட்டுறவு இணைப்புப் பண்ணைகள் இருந்தன என்றும், 815 பேர் அதில் அங்கத்தினர்களாக இருந்தார்கள் என்றும் குறிப்பு தரப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அளவு தோல்வி 4-1
அடைவானேன்? சிறுசிறு நிலமாகப் பிரிந்து இருப்பதை ஒன்றாகச் சேர்ப்பதற்கோ விவசாயத்தில் முன்னேற்றம் காண்பதற்கோ போதுமான திட்டம் இருக்கிறதோ? அதை வெற்றிபெற முடியுமென்று எடுத்துச் சொல்லமுடியுமா? அது முடியாதபோது அரசாங்கம் சோஷலிச சமுதாயம், அதற்காக உச்சவரம்புச் சட்டம், கூட்டுறவுப் பண்ணை என்றெல்லாம் எதற்காகச் சொல்ல வேண்டும்? அந்தக் கொள்கையை நிறைவேற்றுவதற்கோ அதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவோ இல்லை. மக்களுக்கு அதில் ஊக்கம் அளிக்கவில்லை. பொது மக்களிடத்தில் இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தி மதிப்புத் தேடாததால் இந்தத் தோல்வி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நினைவூட்டிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதையொட்டி நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தக் கூட்டுறவு வளர்ந்தாலொழிய, அதைச் சீர்படுத்தினாலொழிய, தவறுகளைக் களைந்தாலொழிய, பிரச்னை தீராது. இந்தப் பிரச்னை தீர வேண்டுமென்றால், சென்னை போன்ற நகரத்தில் நியாய விலைக் கடைகள், கூட்டுறவு சொசைட்டிகள், உபயோகிப்பவர்கள் சங்கங்கள் ஏராளமாக ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். அப்படி ஏற்பட்டிருந்தால், எவ்வளவோ ஏழைத் தொழிலாளர்கள், சேரிகளிலே குடியிருக்கிற மக்கள், தாழ்ந்த நிலையிலே வாழ்க்கையிலே அவதிப்படுகிற மக்கள் பயனடைந்து இருக்க முடியும்.

அப்படிப்பட்ட சொசைட்டிகளை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தியிருந்தால் இந்த உணவுப் பிரச்னையில் விநியோகம் செய்வதிலே ஏற்படுகின்ற பெரிய கஷ்டத்தைத் தவிர்த்திருக்க முடியும். உணவு கிடைக்கிறது என்று சொன்னாலும், விநியோகக் கட்டத்திலே ஏற்படுகின்ற மிகப் பெரிய நெருக்கடி, கியூ வரிசையிலே நிற்க வேண்டிய பரிதாப நிலை ஏற்பட்டிருக்காது. கியூ வரிசையிலே காத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலையைத் தவிர்த்து இருக்க முடியும். இந்தப் பிரச்னை பற்றி, உணவு உற்பத்தியைப் பற்றி அடிப்படையிலே இருந்து கடைசிவரை ஆராய்வதற்கு ஒரு குழுவை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் குழுவானது பல உணவு உற்பத்தித் திட்டங்களைப் போடுவதிலிருந்து, அரசாங்கப் பணம் பல்வேறு கட்டங்களிலே மக்களை அடைகின்ற வரையிலே, உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் பலனை அடையும் வகையில் அவ்வப்போது உள்ள நிலைகளை ஆராய்ந்து பார்க்க, கூடி கலந்து பேசி செயலாற்ற வாய்ப்பாக இருக்கும்.

அடுத்து, கண்டிரோல் கூடாது என்ற கருத்து எனக்கு இல்லை. கண்டிரோல் தேவைப்படுகிறது என்பதை மக்களுக்குத் தெளிவூட்டுவதற்கு உண்மையான நிலையை அமைச்சர்கள் வெளிப்படையாகச் சொல்ல வேண்டும். கியூ வரிசையிலே மக்கள் நிற்பது நாட்டின் முன்னேற்றத்தைக் காட்டுகிறது என்று பேசுவதுபோல, உணவு ஏராளமாக இருக்கிறது என்று சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டால், எங்களால் முடியாதது என்று கேட்டுவிட்டால், இந்தப் பிரச்னை தீராது. உள்ள நிலையைச் சொல்லி, மத்திய சர்க்காரிடம் வற்புறுத்தி எவ்வளவு அரிசி தேவை, எவ்வளவு கோதுமை தேவை என்று கேட்க ஒரு குழுவைக் கட்சி சார்பில்லாமல் அமைக்க வேண்டும். பொதுவாக அப்படிப்பட்ட ஒரு குழு இருந்தால், பிரச்னையை அவ்வப்போது ஆலோசித்து மத்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்த முடியும்.

நேற்றைய தினம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னதுபோல், உணவு சம்பந்தமான முழுப்பொறுப்பும் மாநில அரசாங்கத்துக்குத்தானிருக்கவேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்திற்கு மாநில அரசாங்கத்தின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்புதான் இருக்க வேண்டும். மத்திய அரசாங்கம் தலையிடுவது இருக்கக்கூடாது. எவ்வளவு செல்வாக்கு இருந்தாலும், மாநில அரசாங்கத்தினுடைய பொறுப்புணர்ச்சி குறைந்து போகிற காரணத்தால் இப்படிப்பட்ட நெருக்கடிகள் அவ்வப்போது ஏற்படக்கூடும். இந்த நெருக்கடி ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டுமென்றால் மத்திய அரசாங்கமே மாநில அரசாங்கத்தை முழுப்பொறுப்பேற்கச் செய்து, செய்ய வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யவேண்டும்.

தஞ்சை மாவட்டத்திற்கு நான் சென்று இருந்தபோது பல இடங்களிலே அரிசி கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. கடைகளிலே 1½ மாதங்களுக்கு முன்னாலே அரிசி கிடைக்கவில்லை. திருத்துறைப்

பூண்டி, நாகப்பட்டினம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றிருந்தேன். அம்மாபேட்டைக்குச் சென்று இருந்தபோது அங்கும் அரிசி கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அறந்தாங்கி, பட்டுக்கோட்டை பகுதிகளில் இருந்து மூட்டை 26 ரூபாய் என்று போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இவ்விதம் உணவு தானியங்கள் வெளி மாநிலங்களுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தால், அதனுடைய விளைவு மறுபடியும் விலையேற்றம் ஏற்படக்கூடும். அமைச்சர் வெங்கட்ராமன் அவர்கள் பேசும்போது, விலைவாசி ஏற்றத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, அரசாங்கம் வெளியிடுகின்ற கெஜட்டைக் காட்டினால், அது தெளிவாக இருக்காது என்று சொன்னார்கள். 21-ம் தேதி கெஜட்டிலே 510 புள்ளியிலேயிருந்து 570 வரை உயர்ந்து இருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. கடந்த 6, 7 மாதங்களாக விலைவாசி ஏற்றம், பட்டிணங்களிலே உணவுப் பொருட்களுக்கு இருக்கின்ற தட்டுப்பாடு—இவைகள் எவ்வளவு உச்சத்திற்குப் போயிருக்கிறதென்றால், இதனால் எதனாது சரிந்து விடுமோ என்பதை நான் சொல்ல முடியாது. அவ்வப்போது உள்ள நிலையைப் பரிசீலிக்க, இந்தப் பிரச்னையிலேயே முழு அக்கரை எடுத்துக் கொள்ள அமைச்சர்கள் முன்வர வேண்டும். அமைச்சர்கள் வெளியூர் சுற்றுப் பயணத்தை அரசாங்கத்தின் செலவிலேயே செய்கிறார்கள் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், சொல்கிறவர்கள் கட்சிப் பிரசாரத்திற்காக காட்டுகிற அக்கறையில் ஒரு பகுதியையாவது உணவு உற்பத்தி விஷயத்தில் செலுத்தினால் நல்லது. இது விஷயத்தில் உணவு அமைச்சர் மட்டுமல்ல—மற்றவர்களும் என்னுடைய இலாகா அல்ல என்று சொல்லுவது பொறுத்தமாகத் தெரியவில்லை. அமைச்சர் அவையிலே ஒத்துழைப்பு இல்லாத காரணத்தால், இந்த நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றுகூட சொல்லப்படுகிறது. இது பொய்யாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் மனதார விரும்புகிறேன். உணவுப் பிரச்னையைத் தீர்க்க எல்லா மாவட்டத்திலேயும் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டிய முறைகளை ஆராய வேண்டும். அவைகளை அமைச்சர் மூலமாக சட்டமன்றத்திற்குத் தெரிவிக்கக் கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Mr. Chairman, Sir, at the outset I should say how much we appreciate the energetic steps the Government have taken during the last one week to ease the situation. It has been commonly stated, and to some extent rightly, that the Government is constituted for the purpose of anticipating such things. Regarding food, it is not a simple thing. It has to be thought of very carefully and planned. I would like to endorse very strongly the view of the Leader of the Opposition that the food policy should mainly be the policy of the State and be controlled by the State Government only. I was rather surprised because I was ignorant of the fact. When I put the question the other day regarding the fair price shops, I was told that the fair price shops were opened with the permission of the

* Expunged as ordered by the Chair.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [24th October 1964

4-20 p.m. Government of India because they gave rice at subsidised price. With regard to major policies such as international trade and commerce and scientific and technological development, I can understand the Government of India imposing their decisions on the States, but not in regard to the number of retail shops or fair price shops to be opened by the States. I think the Food Minister and the Chief Minister should take it up at a higher level and decide the question once for all. The Government of India shall give and give overall help. That is number one. Because you have allowed me only five minutes, I am just in a hurry. The other thing is with regard to control of foodstuffs. All foodstuffs going out of the State should be controlled for the present. Food should not go to Kerala without the knowledge of the Hon. the Chief Minister. If the Minister gives 10,000 bags officially, let him give. I have no objection. But the movement of rice outside the State must be controlled. I agree with this policy. We will get enough food from Andhra. It should be the endeavour of the State Government to ask for food from the Maharashtra and Andhra Pradesh Governments either at a conference of ministers or by personal communications. This will give us all the quantities required and they should give us to this extent. As regards the quantities of foodgrains to be distributed to all the States from the stocks in India or from imports from America, this is a matter which concerns the Government of India. But regarding the question of internal supply, internal control and the policy to be pursued, issue of ration card or identity card or allotment of retail shops or fair price shops or co-operative societies and stores or big industrial establishments or big institutions, these are all matters which should be decided by the States.

I would also like to endorse warmly the suggestion of my Friend Mr. Anbazhagan regarding the constitution of advisory committee. I would like to entreat the Chief Minister to this position, Sir. He must be well aware, being a seasoned politician for over 30 or 40 years, what was happening in this province for the last 40 years. You know this yourself, Sir, when you were in the Government in 1928 and I am sure up to 1937 this practice continued. In those days the Chief Minister had an advisory committee consisting of M.L.Cs. to advise the Ministry. The Leader of the Opposition who knows more about medical education would be in the Advisory Committee to assist the Minister of Health. There was an advisory committee attached to each Minister. In those days there was only the Legislative Council. There were no two Houses. In the Madras Legislative Council there were about 128 members and about 10 to 12 members used to be attached to each Minister. The Ministers convened the meetings and the members attended them. No travelling allowance or sitting fee was given. After all, it was an advisory committee. The Ministers would then ask for the views of the Advisory Committees. There was nothing wrong in such a procedure. We did not fetter the hands of the Ministers. After all, it was not more complicated than hearing speeches that are made on the floor of

24th October 1964] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

the House now and the Ministers take so much pains to reply. I should say that the advisory committees will be more helpful in the discharge of the duties of the Ministers. In a matter like food, as Mr. Anbazhagan said, it is not a question of party politics at all.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: We had an Advisory Committee.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR. For food?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Yes.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Let it be constituted regularly. Let it be for about two or three years or even one year. I have no objection. I am very happy that the Members of the Legislature are treating the food problem as a national affair. It is not a question of party affair. The problem of sloving the food crisis should be the problem of all. Responsible members are not going to criticise for the mere sake of criticism. We are here with suggestions—not that all our suggestions are very good. I should like to say once again that with reference to this question of cards, I am afraid that ration is not necessary. Now I am prepared to say ration is not at all necessary. Some people may say that it will be useful but I say issue of ration cards or identity cards will not solve the problem immediately. I imagine there is plenty of rice. But only the movement of rice is coming in the way. Movement of rice should not be restricted. Small movement of rice should not be restricted. Small movements of rice are checked by the police and other officials. Even ordinary Cyclists bringing 10 measures to small towns or panchayats are obstructed. If these movements are not disturbed, there will not be any difficulty in managing the situation. I have known instances of movements and after my complaints at Karaikudi, this nuisance has stopped.

As regards cities as the Chief Minister rightly said, more number of retail shops in many places should be opened. That will only solve the problem and the small harassment of litle movement of rice will go. There are people who have small extra quantity of rice with them. But they are afraid of giving it to another because they are afraid of restrictions placed on such small movements. If these minor restrictions are removed, it will go a long way to ease the situation.

One other matter of serious importance, Sir. The Hon. the Chief Minister said that the Kuruvai crop was not lifted and I was surprised that the kuruvai crop in Thanjavur district was not lifted. We say there is good kurvai harvest in Thanjavur district. There must be something wrong somewhere. Let Government consider the matter. Perhaps in the price fixed at which the miller has to purchase and sell, there is no margin and he is not enthused. If you ask the miller, he says there is no reasonable profit in the transaction and the Government themselvs could do it. Who is going to work now? Will the miller procure

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [24th October 1964

the harvest and sell it without margin? That is my suggestion. We must work out a proper price at which he can really procure the harvest and move it to the City. Procurement by Government will not work. Even in the war days procurement was done by various agencies. If procurement is to be effective, Government ought to allow millers to procure rice at reasonable price. Then the producers also will get reasonable price.

Then with regard to production, Sir, it is no shame to ask America to put up 20 or 30 fertiliser plants in this country. They will put up the whole thing. Our coolies will work and our engineers will work. They will invest their money and we will have no difficulty about foreign exchange. I think we are unnecessarily fighting shy of the thing. Personally I want Mr. R. Venkataraman to take this up at the State level instead of asking the companies to set up plants. He says that nobody is coming forward to invest Rs. 20 cores or more.

With regard to the question of rice, we in the South have some special peculiarities. In the ceded districts in Telugu areas they are now taking rice because they have got enough paddy. But the people in North India where they can utilise more wheat are using rice. Why not the Ministers of Government of Madras tell the Government of India that they should insist on more consumption of wheat in those areas and thereby conserve rice for this area?

Sir, I should like to thank you for the opportunity you have given me to speak and I once again wish to say that with regard to import of rice also it should not be a question of prestige. I am very happy to see in the newspapers that Thailand rice is coming.

One other matter about which I would like to say a word is the administration. We have got an unnecesary tribe of young men who are administrators and who are called Indian Administrative Officers and put in charge of the districts as District Collectors. I say they are young men and it is unfortunate that they are to be in charge of districts. I say they are all very young men with not much experience. I do sincerely hope that some Secretaries to Government will be asked to go to the districts to be in charge of district administration. Formerly the Collector of a district used to be the senior Secretary to Government in a department before he became the Revenue Board Member. I would ask the Chief Minister, Sir, to send out a senior man, especially to Thanjavur District. I think the present Collector has been there for long and I think he is tired and he has no enthusiasm also for the work, Government may immediately send some one to that district to save the situation.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am afraid if the present Collector were not there, we would not have got all these rice bags for the last few days.

24th October 1964]

SRI M.A. MUTHIAH CHETTIAR: I acknowledge the compliment paid to him. However, I say that if the general administration has to be geared up, the senior members of Civil Service of 20 to 25 years' standing should be posted to the districts. I thank you, Sir, for the opportunity you have given me to speak.

MR. CHAIRMAN: Next time I will be more careful about this five minutes intervention.

SRI M.A. MUTHIAH CHETTIAR: Thank you, Sir.

* **கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்:** கனம் தலைவர் அவர்களே, 4-30 p.m. மதிப்புக்குரிய உறுப்பினர் ஸ்ரீ செட்டியார் அவர்கள் கூறியது போல், உணவுப் பிரச்னை மற்ற எல்லாப் பிரச்னைகளையும்விட முக்கியமான பிரச்னை. பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம் என்றார்கள். எல்லோரும் அதிலே வேண்டிய கவனம் செலுத்தவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்த உணவு நிலைமை கவலை அளிப்பது இன்று புதிது அல்ல. பல்லாண்டுகளாக இந்த மன்றத்திலே உணவுப் பிரச்னை பற்றிப் பேசி இருக்கிறோம். நிலைமையை விளக்கி இருக்கிறோம். விளக்கம் கூறி இருக்கிறோம். ஆனால் இப்பொழுது அதிகமான கவலை அளிக்கக்கூடிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் உணர்கிறது. எல்லோரும் உணர்கிறார்கள். ஆகவே இதைப் பற்றி விளக்கம் வேண்டுமென்றும், பேசவேண்டுமென்றும் கனம் உறுப்பினர்கள் விரும்பினார்கள். நானே இந்த வாதத்தைத் தொடங்கி வைத்தேன். இங்கே கனம் உறுப்பினர் பாலசுப்ரமணிய ஐயர் கூறியது போல், எல்லோருக்கும் உணவு கிடைக்க எவ்வாறு கவனம் செலுத்துவது என்று இந்த விவாதம் நடக்கிறதனாலே மாறுபட்ட கருத்துக்கள் சொல்லலாம். ஆனால் இப்பொழுது இருக்கிற நிலைமைக்கு என்ன பரிகாரத்தைத் தேடுவது, என்ன பரிகாரம் நான் சொல்கிறேன் என்ற வகையிலேதான் இந்த விவாதம் நடைபெறுகிறது. ஆனால் கனம் அங்கத்தினர் திரு. அன்பழகன் அவர்கள் இந்த உணவுப் பிரச்னை பற்றியே எல்லா கவனமும் செலுத்தும் நிலைமையிலே, பாதகம் விளைவிக்கும் நிலையிலே—மற்றதைச் சொல்வதற்கு வேறு சமயம் இருக்கிறது—இதையொட்டி வேறு சில பிரச்னைகளை எடுத்தார். அந்தப் பிரச்னைக்கு பதிலும் சொல்லலாம். ஆனால் இந்த உணவுப் பிரச்னையைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, அரசாங்கத்தை பலமாகத் தாக்க வேண்டும், அரசாங்கத்தைத் தாக்குவதற்கு இதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்ற முறையிலேதான் கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் பேசிய பேச்சு இருந்தது. விற்பனை வரியை எடுத்துக் கொண்டார்கள். விற்பனை வரிக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம் என்றால், இதற்கு விற்பனை வரி போடுகின்றார்கள் என்றார்கள். இது ஒரு வேளை வாதத் திறமையை எடுத்துக் காட்டலாம். விற்பனை வரி வசூல் குறைந்து கொண்டே வரவில்லை. கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அதிகப்பட்டுக் கொண்டேதான் வந்தது. ஆனால் வரியை ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்கள் ஒரு சிலர். அதைத் தவிர்க்க வேண்டும். அதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. அது சமூகத்துக்கு துரோகம். அது நாணயமாகக் கொடுக்கின்றவர்களுக்கு துரோகம் செய்வதாகும்.

அதை ஏமாற்றுவதைத் தவிர்க்க சில நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. சோதனை போடுவது, கணக்கை எடுத்துக் கொண்டு பரிசீலனை செய்து, பெனல்டி போடுவது, பணம் வசூல் பண்ணுவது prosecution இருந்தால்கூட இருக்கலாம் என்று செய்யப்பட்டு வந்தது. அம்மாதிரி பல ஜில்லாக்களிலே நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வந்த பிறகு Commercial Taxes Commissioner அவர்களே இந்த யோசனையைக் கூறினார்கள். ஒரு மாதத்திற்கு முன்பாக, இப்பொழுது நாங்கள் இதையெல்லாம் பார்த்து இருக்கிறோம். மேற்கொண்டு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது இரண்டு மாதம் தவணை கொடுத்தால் என்ன? கணக்கைக் காட்டுகின்றவர்கள் காட்டட்டும். அதிலே அதிகமாக இருந்தால் வசூலித்து விடலாம். அதற்கு இரண்டு மாதம் தவணை கொடுக்கலாம் என்று முதலிலேயே யோசனை கூறினார். யாரை இவ்வளவு கெடுபிடியாக வசூல் செய்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறார்களோ அம்மாதிரி வசூல் செய்த Commercial Taxes Commissioner அவர்கள்தான் இம்மாதிரி தவணை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டார். நானும் தொழிலமைச்சர் அவர்களும் கலந்து பேசினோம். இன்னும் கொஞ்சம் பொறுத்துச் செய்யலாம். இப்பொழுது ஒன்றும் வேண்டாம். Chamber of Commerce லே இருந்து சில யோசனைகள் கூறுவதாக இருக்கிறார்கள். South Indian Chember of Commerce நானும் பேசும்போது சொன்னேன். "நாங்கள் எப்படியும் வரி ஏமாற்றப்படாமல் வசூலிக்க வேண்டும். வசூலிப்பதிலே இம்சை இருக்கிறது என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். நீங்கள் வரி யாரும் ஏமாற்றக் கூடாது என்று ஒப்புக்கொள்வீர்களானால், வேறு வழி சொல்லுங்கள். எங்களுக்கு திருப்தி இருந்தால் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்" என்றேன். தொழிலமைச்சர் அவர்களும் நானும் முடிவு செய்தோம். அவர்கள் வந்து பேசட்டும். இது வேண்டாம் என்று Commercial Taxes Commissioner செய்த யோசனையை grace period யோசனையைத் தள்ளிப் போட்டோம். Chambers of Commerce பிரதிநிதிகள் வந்து கேட்டபோது வரி வசூலிக்க வேண்டும் அதற்கு ஒத்துழைக்க வேண்டும். இம்மாதிரி யோசனை செய்கின்றோம் என்று அவர்களுக்கும் தெரிவித்த பின்னாலேதான் போட்டோம். ஏதோ மற்றவர்களுக்குச் சலுகை காட்டுவதற்காக பாதுகாப்பதற்காக grace period போட்டோம் என்று நினைப்பது கனம் அங்கத்தினருடைய பிரமை. எந்த வியாபாரிக்கும் சலுகை காட்டும் எண்ணம் அரசாங்கத்துக்கு இல்லை. அதைப் பிரமாதமாக எடுத்துக் சொல்வது என்றால் அதுதான் கட்சிப் பிரசாரம்.

இதே மாதிரிதான் அந்த மன்றத்திலேயும் பேசினார்கள். அப்படிப் பேசி விட்டதனாலே அதை நிரூபித்துவிட முடியாது.

அதே மாதிரிதான் நிலத்தைப் பற்றி எடுத்துக் கொண்டார்கள். உழுகின்றவர்களுக்கு நிலம் சொந்தம். யாருக்குத் தெரியாது? எங்களுக்குத் தெரியாதா? ஜமீன் முறை இருந்தது. ஜமீனும்

இருந்தது. குடியானவர்கள் இருந்தார்கள். ஜமீனுக்கும் அதற்கும் சம்பந்தமே இல்லை. அதற்கெல்லாம் ஜமீன் சட்டம் செய்தோம். ரயத்துவாரி வேறு விஷயம். அதிலேகூட சட்டம் செய்தாலும், அதில் கனம் உறுப்பினர் ஸ்ரீ பாலசுப்ரமணிய ஐயர் அவர்களுக்கு ஆட்சேபம் இருக்கிறது. இருந்தாலும் அவர்களுக்கும் சேர்த்துத் தான் சட்டம் செய்தோம். உச்சவரம்பு நியாய வாரம் என்றெல்லாம் செய்திருக்கிறோம். இந்த மாநிலத்தைப் பொருத்த வரையில், வேண்டிய சட்டங்கள் எல்லாம் செய்து நிறைவேற்றிக் கொண்டே வருகிறோம். அதிலே பின்னே போவதில்லை. முன்னே போவோமே தவிர பின்னே போவதில்லை. கனம் அங்கத்தினர் பிரத்தியட்ச திருஷ்டியோடு இதை உணர்வார்கள். அம்மாதிரி நிலச் சீர்திருத்தமெல்லாம் நடக்கிறது. இங்கே உணவுப் பிரச்னையிலே அதைக் கொண்டுவரவேண்டியதில்லை. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூட சொன்னார்கள். இதற்கு எல்லாம் கமிட்டி வைத்தால் நல்லது என்று. கனம் செட்டி நாட்டு ராஜா அவர்களே கூட சொன்னார்கள். கமிட்டி போடலாம். இம்மாதிரிப் பேச ஆரம்பித்தால் கமிட்டியிலே என்ன நடக்கும்? ஒரு மணி நேரம் இதிலே போய்விடும். உணவுப் பிரச்னை என்றால் அதைப்பற்றியே பேசவேண்டும்.

திரு. க. அன்பழகன்: கனம் அமைச்சரவர்கள் ஏற்கனவே நிறைவேற்றப்பட்ட நில உச்ச வரம்புச் சட்டத்துக்கும் உணவுப் பிரச்னைக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று கருதுகிறார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: உணவுப் பிரச்னைக்கு எல்லாம் சம்பந்தம்தான். எனக்குத் தெரியாதது அல்ல. ஆனால் இன்றைக்கு எதைப் பேசுவது? கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்துக்குத் திருத்தம் கொண்டு வரட்டும். இதை நிறுத்தி வைத்து விடலாம். சாப்பாடு இல்லாமல் சாகட்டுமா? இன்றைக்கு என்ன நிலைமை? இதை எப்படித் தீர்ப்பது? அதிலே அல்லவா கவனம் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். கனம் Rajah of Chettinad அவர்கள் சொன்னார்கள். குறுவை not lifted என்று. அதற்கு எல்லாம் ஏற்பாடு செய்து அதை வாங்கிப் போட்டு, எவ்வளவு துரிதமாக அனுப்பவேண்டுமோ அதைச் செய்திருக்கிறோம்.

கனம் அன்பழகன் சொன்னார்கள். அரசாங்கத்துக்குத் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று. அரிசி அதிகம் இல்லை. இப்பொழுது Famil Card கொடுக்கிறார்கள் என்றார். தடுமாற்றம் எல்லாம் அங்கேதான். இங்கே ஒன்றும் இல்லை. சொந்த நாட்களாக ஒன்றுமே புரியவில்லை. இந்தியைச் சொல்லலாமா, உணவைச் சொல்லலாமா, எதைச் சொல்வது என்ற தடுமாற்றம் அங்கே தான் இருக்கிறது. போதிய உணவு இருக்கிறது என்று சொன்னேன். இன்றைக்கும் சொல்கிறேன். குறுவை சாகுபடி ஆகிறது மாத்திரமல்ல. மற்ற ஜில்லாக்களிலேயும் அரிசி இருக்கிறது. போதிய அளவு இருக்கிறது. இருந்தாலும் ஒரு கவலை ஏற்பட்டுப் போய்விட்டது. நாளைக்கு அரிசி கிடைக்குமா என்று

நியாய விலைக் கடைகளிலே அதிக கியூ. குறைந்த விலையிலே வாங்கி அதிக விலைக்கு விற்கிறவர்களும் ஒருசிலர் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் இப்பொழுது வியாபாரிகள் திடீரென்று நிறுத்தி விட்டதாலே, அரிசி கிடைக்கவில்லை. அரிசி கிடைக்கவில்லையே என்ற கவலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அரிசி போட 600 கடைகள் வைத்திருக்கிறோம். இதை வினியோகிக்கிறபொழுது இன்னும் கொஞ்சம் வாங்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. speculation ஏற்படுகிறது. ஒருத்தரே இரண்டு தடவை வாங்கினால் அரிசி இல்லாது போகிறது. வேண்டிய அரிசி இருந்தாலும் அது இல்லாது போகிறது. ஆகையினாலே இது ரேஷன் என்கிறார்கள். ரேஷன் என்றால் இப்பொழுதுள்ள அரிசியைப் போல இரண்டு மடங்கு இருந்தால்தான் முடியும். ரேஷன் ரொம்பத் தொல்லை கொடுக்கும். கனம் அங்கத்தினர்களும் தொல்லையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. கனம் அங்கத்தினர் சுப்பையா செட்டியார் பேசிய மாதிரி பேச்சை யாரும் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். "எல்லாவற்றையும் வியாபாரிகளுக்கு விட்டுவிடுங்கள் ஒன்றும் வராதீர்கள். அவர்கள் என்ன செய்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்" . . .

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, முதன் மந்திரி அவர்கள் வியாபாரிகள். எதைவேண்மானாலும் செய்ய விட்டுவிட வேண்டுமென்று சொல்வதாக சொன்னார்கள். நான் நேற்றைய பேச்சிலே இருந்து சிறிய மேற்கோளை எடுத்துக்காட்ட முடியும். தவறு செய்தவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று பல முறை வற்புறுத்தினேன். இப்பொழுது அதைத்தான் திரும்பச் சொல்கிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அரிசி ரேஷன் என்றால் அனாவசியமான தொல்லை வரும். அதை கனம் பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்களே ஒப்புக் கொண்டார்கள். முதலில் எப்படியோ ஆரம்பித்தார்கள். நியாயமான மனதிருக்கிறது. முதலில் கண்ட்ரோல் கூடாது என்று ஆரம்பித்தார்கள். பிறகு உண்மை நிலைமைக்கு வந்துவிட்டார்கள். எவ்வளவு வேண்டுமோ அதை வைத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள். அனாவசியமாக கண்ட்ரோல் கூடாது. மக்கள் அதை வெறுப்பார்கள். அடியோடு தவிர்க்கவும் முடியாது. கனம் சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் கண்ட்ரோல் வேண்டாமென்று சொன்

4-40 p.m. னார்கள்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, அதற்குப் பரிகாரம் சொன்னேன். மாநிலத்திலிருந்து வெளியே அனுப்பக் கூடாது. விவசாயிகளுக்குக் கட்டுமான விலைக்கு கொடுக்கவேண்டுமென்றேன். அதற்கு கண்ட்ரோலை எடுத்துவிட்டால் அந்தத் தொல்லை தீர்ந்துவிடுமென்று சொன்னேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அடுத்த மாகாணத்திற்கு அனுப்பவேண்டாமென்று சொன்னால் அது கண்ட்ரோல்தான். நாங்கள் சொல்கிற கண்ட்ரோல் மட்டும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்

என்றால் அதுதான் தொல்லை. ரேஷன் இல்லாமல் முடியாது என்றாலும் அதிகமாக வாங்கக் கூடிய நிலைமை இருப்பதால் கனம் ராமதாஸ் அவர்கள் கூறிய யோசனையை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். அதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது. குடும்பக் கார்டு கொடுப்பது சுலபம். சென்னை நகரத்தில் அதைச் செய்யாலாமென்று இருக்கிறோம். அதனால் ஒருமுறை வாங்கியவர்கள் திரும்ப வாங்க முடியாது. கொஞ்ச நாளைக்குத்தான் அப்படி வாங்கக் கூடிய நிலை இருக்கும். அந்தத் தொல்லையைத் தவிர்க்கத்தான் குடும்பக் கார்டு வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். முன்பு சொல்லிய பிறகு மாறுபட்டுவிட்டதாக சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. எதிர்க்கட்சித் தலைவர், பாலசுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் அன்பழகன் அவர்கள் முதலியோர் பேசினார்கள். ஸ்டேட் பாலிசி இது. அதனால் ஸ்டேட்தான் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். உண்மைதான். ஸ்டேட்டின் பொறுப்புதான் அது. ஸ்டேட் பொறுப்பு என்றாலும், மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய தொடர்பு இல்லாமல் நாம் இஷ்டப்படி செய்யமுடியாது. உலகத்தில் விலைவாசி உயர்வு, பற்றாக்குறை எல்லாம் ஏதாவது ஒரு நாட்டில் ஏற்பட்டால் அது மற்ற நாடுகளை பாதிக்கும். நம் நாட்டில் ஒரு மாநிலத்தில் ஏற்பட்டால், வேறு மாநிலத்தையும் அது பாதிக்கும். கேரளத்தில் பற்றாக்குறையிருந்தால், அது நம்மை பாதிக்கிறது. அங்கு விலை கண்ட்ரோலில் விற்கப்படவில்லை என்றால் அது நம்மை பாதிக்கிறது. மத்திய அரசாங்கம் அதைத் தடுத்து சப்சிடி செய்து கொடுக்கிறார்கள். நம் மாநிலத்தில் ஒரு விலை, ஆந்திராவில் ஒரு விலை என்றால், இது சரி வராது. உற்பத்தி இல்லை என்றால் வெளியே செல்கிறார்கள். தவிர டாக்டர் Browr என்பவர் Ford Foundationலிருந்து வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் சில அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தார்கள். சமீபத்தில் அமெரிக்காவிலிருந்து ஒரு குழு வந்தது. தீவிர சாகுபடித் திட்டம் வெற்றிகரமாக நடைபெறுகிற ஒரு இடத்தைக் காட்டச் சொன்னார்கள். தஞ்சாவூரைக் கொண்டு போய் காட்டினார்கள். மட்டமான சாகுபடியைக் காட்டச் சொன்னார்கள். அதையும் பார்த்தார்கள். தஞ்சையில் பார்த்துவிட்டு அதைப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். எந்தெந்த விதமான திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமோ அதைச் செய்து உற்பத்தியைப் பெருக்கிக்கொண்டுதான் வருகிறோம். இன்னும் செய்ய வேண்டும். அதில் மாறுபட்ட அபிப்பிராயம் இல்லை. வேண்டிய சட்டங்கள் செய்தபிறகும் விலை ஐந்து மடங்கு, பத்து மடங்கு அதிகமாகியிருக்கிறது. நிலத்தில் விளையவில்லை என்றால் குறையாது. உச்சவரம்பு இருப்பதால் நிலத்தின் மதிப்பை உணர்ந்து மக்கள் அதிக விலையைக் கொடுக்கிறார்கள். மேலும் கவனம் செலுத்தி நிலத்தில் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இன்றைய நிலையில் எங்கள் பேரில் தப்பு என்று சுப்பையா செட்டியாரவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், முதலில் புரொகியூர் செய்தோம். சிறிய அளவுக்குச் செய்தோம். இன்றைக்கு நிறுத்திவிட்டோம். நியாய விலைக் கடை வைக்க வேண்டுமென்று கொள்முதல் செய்தோம். அது நிறுத்தப்பட்டது. இப்போது கொள்முதல் அந்தமாதிரி இல்லை. ஏன் விலையைக்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [24th October 1964

கண்ட்ரோல் செய்தீர்கள் என்று கேட்கலாம். விலை ஏறிக்கொண்டேயிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பது நல்லதல்ல. இந்த மன்றத்திலேயே விலை ஏறுகிறது என்று பேசியிருக்கிறோம். அதற்கு எத்தனையோ காரணங்கள் உண்டு. ஆந்திராவிலும் விலை ஏறுகிறது. அங்கு உபரியாக இருந்தாலும் விலை ஏறுகிறது. அந்த நிலைதான் அதிகபட்ச விலை என்று விவசாயிகளுக்குக் கட்டுப்படியாகும் விலையாக நிர்ணயம் செய்து இந்த விலைக்கு மேல் விற்கக்கூடாது என்று போட்டோம். அதற்குமேல் வியாபாரிகள் லாபம் பெறவேண்டுமென்றால், இந்த விலைக்குமேல் விற்கக்கூடாது என்று சொல்வது தவறு என்றால், அரசாங்கமும் இந்த மன்றமும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளாது. சமீபத்தில் 155 பேர்கள் பிராசிகியூஷன் செய்யப்பட்டும், 195 கேஸ்கள் இன்வெஸ்டிகேஷனிலும் இருக்கிறது. அது நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. தவறுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஏதோ பழைய சரித்திரத்தில் பிரெஞ்சு ரெவல்யூஷன் நடந்ததைக் காட்டுகிறார்கள். புத்தகங்களில் படித்ததை காலேஜில் படிக்கும்போது படித்ததை எல்லாம் காட்டத் தேவையில்லை. நானும் அதை படித்திருக்கிறேன். எங்களுக்கும் அதைப் பற்றித் தெரியும். அதே மாதிரி நான் 'கிப்ட்' கொடுத்து விட்டேன் என்று சொன்னார்கள். தமிழ் நாட்டின் உதவியை அவர்கள் கேட்டார்கள். அது கிப்ட் கொடுக்கிறது. கேரளா கவர்னர் சொன்னார் கேரளாவிற்கு ஏராளமாக அரிசி போய்க் கொண்டிருந்தது. அதனால் விலையும் அதிகமாகிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் போய்க்கொண்டிருந்தது. நான் ரொம்ப நாளாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன், ராஜ்யத்திற்கு ராஜ்யம் போக வேண்டுமென்றால் ஸ்டேட் டிரேடிங் மூலமாக இருக்கவேண்டுமென்று. கடலில் போட்டாலும் அளந்து போட வேண்டுமென்று சொல்வார்கள். வியாபாரிகள் அதிகமாக விலை கிடைப்பதால் அங்கு போவதாகச் சொன்னார்கள். மத்திய அரசாங்கம் உத்தரவு போட்டது. அப்போது ஓரளவாவது கேரளாவிற்கு வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டிய பொறுப்பு இல்லையா நமக்கு? பேச்சு தவறமுடியுமா? பத்து ஆயிரம் டன் கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். ஓரளவு கொடுத்து வருகிறோம். இந்த ஹியூமரைக் கூட புரிந்துகொள்ளவில்லை என்றால் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. தவறாக 'கிப்ட்' கொடுத்துவிட்டேன் என்கிறார்கள். வியாபாரிகளிடம் விட்டுவிடுங்கள், பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று சொன்னார்கள். பார்த்தாகிவிட்டது. என் விலை ஏறவேண்டும்? அப்படி விலை ஏறுவது வியாபாரிகளுக்கே நல்லதல்ல. ஜனங்கள் க்ஷேமமாக இருந்தால்தான் வியாபாரிகளுக்கும் நல்லது.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: தலைவர் அவர்களே. புராக்யூர்மெண்ட் எடுத்தவுடன் மூட்டைக்கு பத்து ரூபாய் விலை இறங்கியது. பிரைஸ் கண்ட்ரோல் வந்ததும் ஒரு ரூபாய் விற்ற பொருள் இரண்டு ரூபாயாக விலை ஏறியது.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இவ்வளவு அனுபவமுள்ள, வியாபாரியாக உள்ளவர்களுக்கு இந்த எக்கனாமிக்ஸ் புரியவில்லை என்றால் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. மினிமம் புராக்யூர்மெண்ட்

24th October 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

எடுத்ததால் விலை இறங்கியது. நியாயமான விலை என்று விவசாயிகள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். உடனே விலை ஏறுகிறது. கேரளாவில் கேட்கிறார்கள், அதிக லாபம் வருகிறது என்று வியாபாரிகள் அனுப்பினார்கள். விலை ஏறிவிட்டது. இதற்குமேல் தங்களுடைய காலத்தை எடுத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

MR. CHAIRMAN: The motion is talked out. I now proceed to the next item on the agenda. 4-50 p.m.

V.—GOVERNMENT BILLS.

(1) THE MADRAS (TRANSFERRED TERRITORY) JENMIKARAM PAYMENT ABOLITION BILL, 1964 (L.A. BILL NO. 28 OF 1964).

*THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I move—

"That the Madras (Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill,[a] 1964 (L.A. Bill No. 28 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

In moving the motion, I wish to explain briefly what jenmikaram is and the main provisions in the Bill.

In the Kanyakumari district and Shencottah taluk of Tirunelveli district which were transferred to this State from the former Travancore-Cochin State, under the States Reorganisation Act, 1956 (Central Act 37 of 1956), there is in force a levy called jenmikaram on certain lands of "Jenmom Tenure". This jenmikaram is levied under the provisions of the Travancore Jenmi and Kudiyan Act, 1071 (Travancore Act V of 1071), which is in force in Kanyakumari district and Shencottah taluk. The Jenmi and Kudiyan Act regulates the relationship between the jenmis and the kudiyans. According to the Jenmi and Kudiyan Act, the jenmis have no right claim or interest in the jenmom lands except the right to receive the jenmikaram thereon and the kudiyans are deemed to be the owners of the lands subject only to the payment of jenmikaram. According to section 8 of the Travancore-Cochin Land Tax Act, 1955 (Travancore-Cochin Act XV of 1955), the kudiyans have to pay basic tax to the Government, in addition to jenmikaram to the jenmis. The Bill seeks to abolish this jenmikaram payment and bring the jenmom lands on a par with other ryotwari lands.

Under the provisions of the Bill, the jenmikaram will be abolished with effect from the appointed day. In the case of individual jenmis, the Government will pay them as compensation, an amount equal to 10 times the aggregate of the annual amount of jenmikaram payable to them, after deducting $2\frac{1}{2}$ per cent of the said amount as collecton charges. In the case of jenmis who are religious, educational or charitable institutions, the Government will pay them every fasli year, as tasdik allowance, an amount equal to the aggregate of the annual amount of jenmikaram payable to them, after deducting $2\frac{1}{2}$ per cent of the said amount as collection charges.

a Printed as Appendix I on pages 301-315.

[Sri R. Venkataraman] [24th October 1964

The Bill also provides for the payment to the Government by the kudiyans of contribution of an amount equal to 10 times the aggregate of the annual amount of jenmikaram payable by them. These are the main provisions of the Bill. The other provisions are ancillary to the implementation of the above provisions.

I shall now briefly refer to one or two changes made by the Select Committee:

Clauses 1 (3) *and* 2 (1).—The Committee decided that before the commencement of the main provisions of the proposed Act the Register of Jenmikarams should be brought up-to-date. Accordingly, sub-clause (3) of clause 1 has been amended so that the provisions relating to amendment of the Register of Jenmikarams and other connected provisions of the proposed Act shall come into force after a period of six months from the date of publication of the proposed Act. In consonance with the above modification, sub-clause (1) of clause 2, containing the definition of "appointed day", has also been modified, so as to mean the date of expiration of a period of six months from the date of publication of the proposed Act.

New clauses 9, 10 *and* 11.—The Committee decided that an opportunity should be given to the parties concerned for making applications to include jenmom lands in the Register of Jenmikarams if they have not already been included in the register. It also decided that if any person claims that in respect of any jenmom land already included in the Register of Jenmikarams, any modification is required in respect of the entries relating to the name of the jenmi or of the kudiyan by reason of the death of the person concerned or by reason of the transfer of interest or by reason of any other subsequent change in the circumstances, he should be given an opportunity to apply to the proper authority for making such modification. New clauses 9, 10 and 11 provide for these decisions.

Clause 22 (*re-numbered as clause* 25).—Clause 22 provided that the amount of contribution payable by the kudiyan shall be paid to the Government in five equal annual instalments. The Committee decided that the number of annual instalments be raised to 10. This clause has been amended accordingly and re-numbered as clause 25.

The other changes in the Bill are consequential to the amendments mentioned above.

It has been reported that there are 145 individual jenmis entitled to receive an annual jenmikaram of about Rs. 36,250 and 50 jenmi institutions entitled to receive an annual jenmikaram of about Rs. 10,250. The total number of kudiyans is 10,660 and the total extent of lands of jenmom tenure is 6,946 acres.

24th October 1964] [Sri R. Venkataraman]

The Assembly has passed the Bill as amended by the Select Committee.

Sir, I request the House to accept the motion.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

That the Madras (Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill, 1964 (L.A. Bill No. 28 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consciderations."

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவர் அவர்களே, கன்னியாகுமரி மாவட்டப் பகுதியிலே இருந்து வந்திருக்கின்ற உறுப்பினர் என்ற நிலையிலே, இந்த மசோதாவின் select committee யிலே இருந்த உறுப்பினர் என்ற முறையிலே நான் இதை வரவேற்கிறேன். கன்னியாகுமரி, செங்கோட்டைப் பகுதியிலே உள்ள பத்தாயிரம் விவசாயிகளுடைய சார்பில் என்னுடைய பாராட்டுதலையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இதுவரை ஜென்மிகரம் தொகை ஒரு பெரும் அளவுக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இந்த மசோதாவால் அந்தப் பளு நீங்கிவிட்டது. பத்து வருஷமாகக் கொடுத்து வந்த நஷ்ட ஈடு தொகையை ரத்து செய்கிறார்கள்.

நான் நேற்று உணவுப்பிரச்சினையில் பேசுகிறபோது, விவசாயிகளுக்கு அதிகச் சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்தேன். இந்த மசோதாவால் பத்தாயிரம் விவசாயிகளுக்கு இருந்த வரிப் பளு குறைந்திருக்கிறது. இதற்காக அரசாங்கத்தைப் பாராட்டி அமர்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the Madras (Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill, 1964 (L.A. Bill No. 28 of 1964), as passed passed by the Assembly, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 38 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I move—

"That the Madras (Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill, 1964 (L.A. Bill No. 28 of 1964), as passed by the Assembly, be passed."

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the Madras (Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill, 1964 (L.A. Bill No. 28 of 1964), as passed by the Assembly, be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(2) THE MADRAS GENERAL SALES TAX (SPECIAL PROVISIONS) BILL, 1964 (L.A. BILL NO. 44 OF 1964).

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I crave your indulgence as well as the indulgence of the House for taking up this and the other two Bills which were passed only this morning by the other House, as they are very urgent and more important. Sir, I move—

" That the Madras General Sales Tax (Special Provisions) Bill, [a] 1964, (L.A. Bill No. 44 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

Sir, I shall briefly explain the circumstances under which we levied a tax of two per cent on raw hides and skins which were imported into the Madras State. We also imposed a tax of two per cent on finished leather goods coming from other States. The price of raw hides and skins is lower than the price of finished leather goods. If the cost of raw hides was Rs. 100, the cost of finished leather goods would be Rs. 300 or Rs. 400. When we impose a tax of two rupees or 2 per cent on one hundred rupees worth of raw hides and skins, the tax that would be payable on finished leather goods would be Rs. 6. This gave a little advantage to the tanners in Madras State so that they might get the raw hides and skins from other States, tan them here, and then sell. However, under Article 304 of the Constitution, the Supreme Court held that it was an unfair discrimination between the different States in their inter-State trade and commerce. They said that the levy of a higher tax on finished leather goods acted as discrimination. Therefore, we immediately passed an Ordinance by which we said that it would be two per cent on the raw value of the finished leather goods and brought the tax on a par with the existing rate on raw hides and skins. In this thre was again a small difficulty, because the rate between the years 1955 and 1957 was 1 & 9/16 per cent and afterwards it was 2 per cent. The Supreme Court said that though the rate was brought on a par with the rate on raw hides and skins, still the rate had been increased from 1 & 9/16 per cent to 2 per cent. We issued an Ordinance to remedy this defect to bring it in conformity with the rate of 1 & 9/16 between the years 1955–57 and 2 per cent after 1957. The Ordinance is now sought to be replaced by the legislation before the House. I request the House to accept the motion.

MR. CHAIRMAN : The question is—

" That the Madras General Sales Tax (Special Provisions) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 44 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration '.

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 and 3 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

---

a Printed as Appendix II on pages 316-317.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I move—

" That the Madras General Sales Tax (Special Provisions) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 44 of 1964), as passed by the Assembly, be passed."

MR. CHAIRMAN : The question is—

" That the Madras General Sales Tax (Special Provision) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 44 of 1964), as passed by the Assembly, be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed

(3) THE MADRAS ELECTRICITY DUTY (AMENDMENT) BILL, 1964 (L.A. BILL NO. 45 OF 1964).

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I move— 5-00 p.m.

" That the Madras Electricity Duty (Amendment) Bill, [a] 1964 (L.A. Bill No. 45 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

I may brifly explain the provisions. The present electricity duty is payable by licensees in respect of all electric connections where they charge 12 nP. and more. The recent revision of the electricity rates in which we have merged the surcharge with the basic rates taxes some of the domestic or small-scale industries and agricultural rates to more than 12 nP. per unit. If the present clause continues, the licensees will have to pay electricity duty in respect of those items in which, in view of the merger of the surcharge, the rates have become higher than 12 nP. Consequently, the licensees will try to transfer this burden again to the consumer. In order to prevent that, we have raised the exemption limit from 12 to 15 nP. and we have also taken an undertaking from electricity licensees that they will not increase the rates more than what the difference exists between the Board's rates and the licensee's rates at present. I request the House to accept the motion.

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Madras Electricity Duty (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 45 of 1964) as passed by the Assembly, be taken into consideration".

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 4 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I move—

" That the Madras Electricity Duty (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 45 of 1964), as passed by the Assembly, be passed"

---

a Printed as Appendix III on page 318.

[24th October 1964

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Madras Electricity Duty (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 45 of 1964), as passed by the Assembly, be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(4) THE MADRAS ELECTRICITY DUTY (AMENDMENT) BILL, 1964 (L.A. BILL NO. 46 OF 1964).

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I move—

"That the Madras Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Bill,[a] 1964 (L.A. Bill No. 46 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

I may briefly explain the object of this Bill. Under the present definition of the "price of energy" certain items such as the service connection charges, the meter rent, fuse-off call charges and meter testing charges are not included. When we are levying this tax on the licensees, we will have a tax on the overall amount which the licensees receive from the consumers. A question may arise whether this levy is proper or not. Therefore, we are taking powers to define what is meant by the term "price of energy". We do not propose to include all the items in the difinition of "price of energy" but only a portion of the surcharge in the difinition of the "price of energy". It is not the entire amount of surcharge that is added to the price of energy for the purpose of taxation under Madras Act 4 of 1962 but only a portion of the surcharge that was levied. This is on account of the fact that certain items of charges such as meter rent and fuse-off call charges are not liable and they are not included.

I request the House to accept the motion.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

"That the Madras Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Bill, 1964 (L.A. Bill No. 46 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration".

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, may I get enlightenment from the Hon. Minister on whether this affects only the licensees or the direct consumer, the consumer who gets energy from the Electricity Board?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : What is meant by "that portion of the surcharge" is not clear to me at all. The provision says, "that portion of the surcharge which bears to the total amount of the surcharge leviable under the said Order. the same proportion as the amount of 'overall charges' as defined in the Explanation to clause 4 of the said Order, excluding the

[a] Printed as Appendix IV on pages 319-320.

24th October 1964] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

aggregated amount of the charges mentioned in items (i) to (iv) of this clause, bears to the total amount of the overall charges aforesaid".

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, this surcharge relates to a past period. After the 1st December 1964, there are no surcharges at all. This is a legislation by way of abundant caution so that it may not be questioned later whether the definition of "price of energy" includes certain items which Sri Balasubramanya Ayyar pointed out. It is not possible to specify what exactly is the amount which will be included because there is an overall amount which has been collected. That overall amount includes meter charges, fuse-off call charges and a few other items. Certain items like meter charges, fuse-off call charges, etc., are not liable to tax. Out of that overall amount this has to be excluded and this must be calculated on the basis of the proportion which the new definition of "price of energy" will bear to the overall charges and then give them relief. To that extent only we are validating the existing practice. We are not validating the entnre overall charges but validating only that portion which can be included, omitting those portions which are excluded. A lot of Arithmetic will have to be done. So, I wan to assure Sri Krishnamoorthy that this is more in relation to what has been done and it is to avoid a future possible dispute and litigation that the definition is being changed.

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Madras Electricity (Taxation on consumption) Amendment Bill, 1964 (L.A. Bill No. 46 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration".

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 and 3 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I move—

"That the Madras Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Bill, 1964 (L.A. Bill No. 46 of 1964), as passed by the Assembly, be passed."

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Madras Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Bill, 1964 (L.A. Bill No. 46 of 1964), as passed by the Assembly, be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn *sine die*.

The House then adjourned *sine die*.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

99. *Notification issued with G.O. Ms. No. 2265, Food and Agriculture, dated 29th July 1964 regarding declaration of regulated markets at Kattumannargudi and Sethiathope in South Arcot district.*

100. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3368, Industries, Labour and Co-operation (Housing), dated 1st July 1964 regarding rules for maintenance of books and issue of notices under sections 84 and 85 of the State Housing Board Act,* 1961.

APPENDIX I.

[*Vide* item V (1) on page 293 supra.]

L.A. Bill No. 28 of 1964.

(As passed by the Assembly)

A Bill to provide for the extinguishment of the right to receive, and the liability to pay, jenmikaram in the Kanyakumari district and the Shencottah taluk of the Tirunelveli district.

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fifteenth Year of the Republic of India as follows:—

CHAPTER I.

PRELIMINARY.

1. *Short title, extent and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras (Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Act, 1964.

(2) It extends to the whole of the transferred territory.

(3) This Chapter [except clauses (1), (5), (7) and (9) to (11) of section 2] and sections 4 to 11, 17, 18 and 29 to 36 shall come into force at once and the rest of this Act shall come into force on the date of expiration of a period of six months from the date of the publication of this Act in the *Fort St. George Gazette.*

2. *Definitions.*—In this Act, unless the context otherwise requires,—

(1) "appointed day" means the date of expiration of a period of six months from the date of the publication of this Act;

(2) "Assistant Settlement Officer" means an Assistant Settlement Officer appointed under section 6 and having jurisdiction;

(3) "date of the publication of this Act" means the date of the publication of this Act in the *Fort St. George Gazette;*

(4) "Director" means the Director of Settlements appointed under section 4;

(5) "fasli year" means the year commencing on the first day of July;

(6) "Government" means the State Government;

(7) "jenmi" means any individual or any religious, educational or charitable institution—

(i) specified as jenmi in the Register of Jenmikarams or the heirs, assigns or legal representatives of such individual, or persons deriving rights through such institution; and

(ii) entitled to receive jenmikaram immediately before the appointed day under the Jenmi and Kudiyan Act;

(8) "Jenmi and Kudiyan Act" means the Travancore Jenmi and Kudiyan Act of 1071 (Travancore Act V of 1071);

[24th October 1964

(9) "jenmikaram" in respect of any land means the amount entered as jenmikaram in the Register of Jenmikarams in respect of that land and payable by the kudiyan to the jenmi every year under the Jenmi and Kudiyan Act;

(10) "kudiyan" means a person—

(i) specified as kudiyan in the Register of Jenmikarams or his heirs, legal representatives or assigns; and

(ii) liable to pay jenmikaram immediately before the appointed day under the Jenmi and Kudiyan Act;

(11) "Register of Jenmikarams" means the register of jenmikarams as prepared under section 40-B of the Jenmi and Kudiyan Act and as in force on the date of the publication of this Act, and as modified after the said date—

(i) under the provisions of this Act, or

(ii) by the order of any competent authority or court in any proceeding instituted under the Jenmi and Kudiyan Act before the date of the publication of this Act;

(12) "Settlement Officer" means a Settlement Officer appointed under section 5 and having jurisdiction;

(13) "transferred territory" means the Kanyakumari district and the Shencottah taluk of the Tirunelveli district;

(14) "Tribunal" means a Tribunal constituted under section 8 and having jurisdiction.

CHAPTER II.

ABOLITION OF JENMIKARAM.

3. *Jemikaram to be abolished.*—(1) With effect on and from the appointed day, no jenmi shall have the right to receive payment of jenmikaram and no kudiyan shall be liable to pay jenmikaram to the jenmi; and the right to receive payment of, and the liability to pay, jenmikaram shall stand extinguished.

(2) With effect on and from the appointed day and save as otherwise expressly provided in this Act, any rights and privileges which may have accrued in respect of jenmikaram to any person before the appointed day against the jenmi shall ease and determine, and shall not be enforceable against the Government or against the jenmi, and every such person shall be entitled only to such rights and privileges as are recognised or conferred on him by or under this Act.

4. *Appointment and functions of the Director of Settlements.*—As soon as may be, after the date of the publication of this Act, the Government shall appoint a Director of Settlements to carry out the functions and duties assigned to him by or under this Act. The Director shall be subordinate to the Board of Revenue.

24th October 1964]

5. *Appointment and functions of Settlement Officers.*—(1) As soon as may be, after the date of the publication of this Act, the Government shall appoint one or more Settlement Officers to carry out the functions and duties assigned to them by or under this Act.

(2) Every Settlement Officer shall be subordinate to the Director and shall be guided by such lawful instructions as he may issue from time to time; and the Director shall also have power to cancel or revise any of the orders, acts or proceedings of the Settlement Officer, other than those in respect of which an appeal lies to the Director or to the Tribunal under this Act.

6. *Appointment and functions of Assistant Settlement Officers.*—(1) As soon as may be, after the date of the publication of this Act, the Government may appoint one or more Assistant Settlement Officers to carry out the functions and duties assigned to them by or under this Act.

(2) Every Assistant Settlement Officer shall be subordinate to the Settlement Officer and shall be guided by such lawful instructions as he may issue, from time to time, and the Settlement Officer shall also have power to cancel or revise, within such period as may be prescribed; any of the orders, acts or proceedings of the Assistant Settlement Officer.

7. *Powers of control of the Board of Revenue.*—The Board of Revenue shall have power—

(*a*) to give effect to the provisions of this Act;

(*b*) to issue instructions for the guidance of the Director, Settlement Officers and Assistant Settlement Officers;

(*c*) to cancel or revise, within such period as may be prescribed, any of the orders, acts or proceedings of the Director or the Settlement Officers other than those in respect of which an appeal lies to the Tribunal under this Act.

8. *Constitution of Tribunals.*—(1) The Government shall constitute as many Tribunals as may be necessary for the purposes of this Act.

(2) Every Tribunal shall consist of one person only who shall be a Judicial Officer not below the rank of Subordinate Judge.

(3) Every Tribunal shall have such jurisdiction as the Government may, by notification from time to time, determine.

(4) Every Tribunal shall have the same powers as are vested in a Civil Court under the Code of Civil Procedure, 1908 (Central Act V of 1908), when trying a suit or when hearing an appeal.

[24th October 1964

CHAPTER III.

Inclusion of Jenmom Land or Amendment of entries in the Register of Jenmikarams.

9. *Inclusion of certain jenmom lands in the Register of Jenmikarams.*—(1) Where any person claims that any jenmom land in respect of which he is the jenmi or the kudiyan has not been included in the Register of Jenmikarams, as in force on the date of the publication of this Act, he shall make an application to the Settlement Officer for inclusion of such jenmom land in the Register of Jenmikarams:

Provided that no application shall be made under this sub-section in respect of any land, if in respect of that land any proceeding has already been instituted under the Jenmi and Kudiyan Act for its inclusion in the Register of Jenmikarams.

(2) An application under sub-section (1) shall contain such particulars as may be prescribed and shall be accompanied by the documents relied on by the applicant as evidence in support of his claim.

(3) An application to the Settlement Officer under sub-section (1) shall be made within a period of three months from the date of the publication of this Act:

Provided that the Settlement Officer may in his discretion allow further time not exceeding three months for the filing of such application.

(4) (*a*) Before passing an order on an application under sub-section (1), the Settlement Officer shall follow such procedure as may be prescribed and if he decides that the land specified in the application should be included in the Register of Jenmikarams, he shall pass an order accordingly.

(*b*) The order referred to in clause (*a*) shall contain the particulars of the jenmom land the name of the jenmi and of the kudiyan and the amount of jenmikaram payable and such other particulars as may be prescribed.

(*c*) If the Settlement Officer decides that there is no case for inclusion of the land in the Register of Jenmikarams, he shall reject the application.

Explanation.—For the purposes of this Chapter "jenmi" "jenmikaram", "jenmom land", "kudiyan' and "Register of Jenmikarams" shall have the same meaning as in the Jenmi and Kudiyan Act.

10. *Modification of entries in respect of jenmom land.*—(1) Where any person claims that in respect of any jenmom land already included in the Register of Jenmikarams, as in force on the date of the publication of this Act, any modification is required in respect of the entries relating to the name of the jenmi or of the kudiyan as entered in the said Register either by reason of the death of the persons concerned or by reason of the transfer of interest or by reason of any other subsequent change in circumstances and where such person has not instituted any proceeding under the Jenmi and Kudiyan Act for such modification, he shall make an application to the Settlement Officer for the modification of the relevant entries in the Register of Jenmikarams.

24th October 1964]

Explanation.—Nothing in this sub-section shall be deemed to entitle any person to make any application for the omission of any jenmom land from the Register of Jenmikarams or for altering the total amount of the jenmikaram as entered in the said Register.

(2) An application under sub-section (1) shall contain such particulars as may be prescribed and shall be accompanied by the documents relied on by the applicant as evidence in support of his claim.

(3) An application to the Settlement Officer under sub-section (1) shall be made within a period of three months from the date of the publication of this Act:

Provided that the Settlement Officer may in his discretion allow further time not exceeding three months for the filing of such application.

(4) (*a*) Before passing an order on an application under sub-section (1), the Settlement Officer shall follow such procedure as may be prescribed and if he decides that any modification should be made in respect of the name of the jenmi or of the kudiyan in respect of the Jenmom land, he shall pass an order for effecting the modification and for making such incidental and consequential changes in the Register of Jenmikarams as appear to him to be necessary or desirable for giving effect to his order.

(*b*) If the Settlement Officer decides that there is no case for effecting any modification in the entries in the Register of Jenmikarams, he shall reject the application.

11. *Entries in the Register of Jenmikarams deemed to be correct.*—For the purposes of this Act, the entries in the Register of Jenmikarams as in force on the date of the publication of this Act shall be deemed to describe correctly the right, title and interest of the jenmi and kudiyan concerned in respect of the land to which they relate, subject, however, to any inclusion, modification or amendment required to be made by an order passed after the said date—

(i) by the Settlement Officer under section 9 or 10, subject to modification, if any, made on appeal or revision under this Act; or

(ii) by any competent authority or court in any proceeding instituted under the Jenmi and Kudiyan Act before the said date.

[24th October 1964

CHAPTER IV.

Determination and Payment of Compensation.

12. *Scale of compensation to jenmi.*—In the case of any jenmi (not being a religious, educational or charitable institution), the Government shall pay to the jenmi concerned as compensation an amount equal to ten times the aggregate of the annual amount of jenmikaram payable to him after deducting a sum equal to two and a half per cent of the said aggregate on account of collection charges.

13. *Payment of tasdik allowance to religious, educational or charitable institution.*—(1) Where the jenmi is a religious, educational or charitable institution, the Government shall pay to the institution every fasli year commencing with the fasli year in which the appointed day falls an amount equal to the tasdik allowance as calculated under sub-section (2).

(2) The tasdik allowance shall be a sum equal to the aggregate of the annual amount of jenmikaram payable to the religious, educational or charitable institution after deducting a sum equal to two and a half per cent of the said aggregate on account of collection charges.

(3) The payment shall be made to the institution under this section so long as it exists.

14. *Determination of compensation and tasdik allowance.*—(1) The Settlement Officer shall, by order in writing and on the basis of the entries in the Register of Jenmikarams, determine in respect of each jenmi the compensation payable under section 12 or, as the case may be, the tasdik allowance payable under section 13.

(2) Any jenmi or other person interested may, within such time as may be prescribed or such further time as the Settlement Officer may, in his discretion, allow, apply in writing to that officer for a copy of the data on the basis of which he proposes to determine the compensation or tasdik allowance payable.

(3) On receipt of such application, the Settlement Officer shall furnish the data aforesaid to the applicant; and he shall also, before passing any order under sub-section (1), give the applicant a reasonable opportunity of making his representations in regard thereto, in writing or orally.

(4) A copy of every order passed under sub-section (1) shall be communicated to the jenmi and also to every applicant under sub-section (2).

(5) (i) The Settlement Officer may, at any time, either *suo motu* or on the application of any person, review an order passed by him under sub-section (1) on any one or more of the following grounds, namely :—

(1) that the said order is vitiated by any clerical or arithmetical mistake or error apparent on the face of the record, or

24th October 1964]

(2) that the said order requires to be modified in pursuance of the final order of any competent authority or Court:

Provided that the Settlement Officer shall not exercise the powers under this sub-section without giving the jenmi concerned and every applicant under this sub-section and sub-section (2), a reasonable opportunity of being heard.

(ii) A copy of every order passed under this sub-section shall be communicated to the Board of Revenue and also to the jenmi concerned and every applicant under this sub-section and sub-section (2).

(6) Any person deeming himself aggrieved by an order made under sub-section (1) or sub-section (5), may, within one month from the date of the order or such further time as the Director may, in his discretion, allow, appeal to the Director; and the Director shall, after giving the applicant a reasonable opportunity of being heard, pass such orders on the appeal as he thinks fit.

(7) The Board of Revenue may, in its discretion, at any time, either *suo motu* or on the application of any person, call for and examine the record of any order passed, or proceeding taken, by the Director or the Settlement Officer under this section, for the purpose of satisfying itself as to the legality, regularity, or propriety of such order or proceeding and pass such order in reference thereto as it thinks fit:

Provided that the compensation or the tasdik allowance payable to the jenmi shall not be altered by the Board without giving him and every person who has made an application under this sub-section and sub-section (2), a reasonable opportunity of being heard.

(8) Notwithstanding anything contained in sub-section (6) or sub-section (7), the Board of Revenue may, on application made to it by the Director or the Settlement Officer or by any other person in that behalf, reivew any order passed by it under sub-section (7), if it is of the opinion that the said order is vitiated by an error in the decision on a point of law or by a mistake and may make such order on the application as it thinks fit:

Provided that no application for review shall be granted by the Board of Revenue without previous notice to the jenmi, and to the applicant, to enable them to appear and be heard in support of the order, a review of which is applied for.

(9) No order passed by the Settlement Officer under sub-section (1) or sub-section (5) shall be liable to be cancelled or modified except by the Director or the Board of Revenue as aforesaid; no order passed by the Director under sub-section (6) shall be liable to be cancelled or modified except by the Board of Revenue as aforesaid; and no order passed by the Board of Revenue under sub-section (7) or sub-section (8) shall be liable to be cancelled or modified by the Government or any other authority.

[24th October 1964

15. *Manner of payment of compensation and tasdik allowance.*—The compensation and the annual tasdik allowance payable under this Act shall be paid in cash and in one lumpsum.

16. *Payment of compensation.*—(1) The amount of compensation finally determined as payable to the jenmi (not being a religious, educational or charitable institution) shall, on application by the jenmi concerned to such authority and within such period as may be prescribed, be paid to him.

(2) In disposing of an application under sub-section (1), the prescribed authority shall follow such procedure as may be prescribed.

(3) Where it is alleged that the interest of the jenmi entitled to receive payment of the compensation has devolved on any other person or persons, whether by act of parties or by operation of law, the prescribed authority shall determine whether there has been any devolution of the interest, and if so, on whom it has devolved, and the amount of compensation shall be paid to the persons on whom such interest has devolved.

17. *Appeal.*—Any person aggrieved by the decision of the Settlement Officer under section 9 or 10, or by the decision of the prescribed authority under section 16, may, within three months from the date of the decision, appeal to the Tribunal:

Provided that the Tribunal may, in its discretion, allow further time not exceeding two months for the filing of such appeal.

18. *Revision by High Court.*—The Tribunal shall be deemed to be a Court subordinate to the High Court for the purposes of section 115 of the Code of Civil Procedure, 1908 (Central Act V of 1908) and its orders shall be liable to revision by the High Court under the provisions of that section.

19. *Unclaimed and undisbursed amounts, how dealt with.*—(1) (*a*) All amounts remaining unpaid and with reference to which no application for payment has been made within the time prescribed under section 16; and

(*b*) all amounts remaining unpaid after the expiry of a period of six months from the date of disposal of the application under scetion 16 or from the date of the decision on appeal or revision under section 17 or 18, as the case may be,

shall be deposited in the District Court having jurisdiction and in cases falling under clause (*b*) in the name of the person or persons in whose favour an order for payment has been made by the in prescribed authority, or the Tribunal, or the High Court, as the case may be.

(2) All amounts deposited in the District Court under sub-section (1) shall be dealt with by the District Court in accordance with such rules as may be made by the Government in this behalf.

24th October 1964]

(3) Every person making a claim to, or enforceable against, any amount held in deposit under sub-section (1) shall apply to the District Court in the prescribed form setting forth his claim.

(4) The District Court shall, after giving notice to all persons who have applied under sub-section (3) and to any others whom it considers to be interested, make inquiry into the validity of the claims received by it and subject to the provisions of sub-section (5) determine the persons who are entitled to the amount held in deposit and the amount to which each of them is entitled.

(5) Every order for payment made by the prescribed authority the Tribunal or the High Court in favour of any person shall be binding on the District Court.

20. *Wrong and excess payment to be recoverable as land revenue.*—Where any payment made to any person is subsequently found to be not due to him or to be in excess of the amounts due to him, the amount which is found to be not due or which is in excess, as the case may be, with interest thereon at three per cent per annum, or any portion thereof which cannot be otherwise adjusted by deduction from any amount due to such person shall be recoverable as if it were an arrear of land revenue.

21. *Restriction on the jurisdiction of prescribed authority, Tribunal and High Court.*—In respect of the compensation finally determined under section 14, the jurisdiction of the prescribed authority, the Tribunal and the High Court shall be limited to the determination of the persons who will be entitled to the compensation, and the prescribed authority, the Tribunal or the High Court shall not have jurisdiction to go into the question of the correctness of the determination or of the adequacy of the compensation.

22. *Disbursement of compensation.*—All payments of compensation made under this Act, shall be made by the prescribed authority in accordance with its orders and decisions subject to the modifications, if any, made on appeal or on revision under this Act.

CHAPTER V.

RECOVERY OF CONTRIBUTION FROM KUDIYANS.

23. *Kudiyan liable to pay contribution.*—The Government shall be entitled to collect from each kudiyan, and each kudiyan shall be liable to pay to the Government, by way of contribution, an amount equal to ten times the aggregate of the annual amount of jenmikaram payable by him.

24. *Determination of contribution.*—(1) The Settlement Officer shall, by order in writing and on the basis of the entries in the Register of Jenmikarams, determine in respect of each kudiyan the contribution payable by him under section 23.

[24th October 1964

(2) Any kudiyan or other person interested, may within such time as may be prescribed or such further time as the Settlement Officer may, in his discretion allow, apply in writing to that officer for a copy of the data on the basis of which he proposes to determine the amount of contribution payble under section 23.

(3) On receipt of such application, the Settlement Officer shall furnish the data aforesaid to the applicant; and he shall also, before passing any order under sub-section (1), give the applicant a reasonable opportunity of making his representations in regard thereto, in writing or orally.

(4) A copy of every order passed under sub-section (1) shall be communicated to the kudiyan and also to every applicant under sub-section (2).

(5) (i) The Settlement Officer may, at any time, either *suo motu* or on the application of any person, review an order passed by him under sub-section (1) on any one or more of the following grounds, namely:—

(1) that the said order is vitiated by any clerical or arithmetical mistake or error apparent on the face of the record, or

(2) that the said order requires to be modified in pursuance of the final order of any competent authority or court:

Provided that the Settlement Officer shall not exercise the powers under this sub-section without giving the kudiyan concerned and every applicant under this sub-section and sub-section (2), a reasonable opportunity of being heard.

(ii) A copy of every order passed under this sub-section shall be communicated to the Board of Revenue and also to the kudiyan concerned and every applicant under this sub-section and sub-section (2).

(6) Any person deeming himself aggrieved by an order made under sub-section (1) or sub-section (5), may, within one month from the date of the order or such further time as the Director, may, in his discretion, allow, appeal to the Director; and the Director shall, after giving the applicant a reasonable opportunity of being heard, pass such orders on the appeal as he thinks fit.

(7) The Board of Revenue may, in its discretion, at any time, either *suo motu* or on the application of any person, call for and examine the record of any order passed, or proceeding taken, by the Director or the Settlement Officer under this section, for the purpose of satisfying itself as to the legality, regularity, or propriety of such order or proceeding and pass such order in reference thereto as it thinks fit:

Provided that the amount of contribution payable by the kudiyan shall not be altered by the Board without giving him and every person who has made an application under this sub-section and sub-section (2), a reasonable opportunity of being heard.

24th October 1964]

(8) Notwithstanding anything contained in sub-section (6) or sub-section (7), the Board of Revenue may, on application made to it by the Director on the Settlement Officer or by any other person in that behalf, review any order passed by it under sub-section (7), if it is of the opinion that the said order is vitiated by an error in the decision on a point of law or by a mistake and may make such order on the application as it thinks fit:

Provided that no application for review shall be granted by the Board of Revenue without previous notice to the kudiyan and to the applicant to enable them to appear and be heard in support of the order, a review of which is applied for.

(9) No order passed by the Settlement Officer under sub-section (1) or sub-section (5) shall be liable to be cancelled or modified except by the Director or the Board of Revenue as aforesaid; no order passed by the Director under sub-section (6) shall be liable to be cancelled or modified except by the Board of Revenue as aforesaid; and no order passed by the Board of Revenue under sub-section (7) or sub-section (8) shall be liable to be cancelled or modified by the Government or any other authority.

25. *Recovery of contribution payable under the Act.*—(1) The amount of contribution payable by the kudiyan under this Act shall be paid to the Government in ten equal annual instalments at such place, in such manner, on such date and with interest at such rate as may be prescribed:

Provided that a kudiyan shall be entitled to pay the entire amount of contribution with a rebate of five per cent within a period of two years from the date on which he becomes liable to pay the contribution:

Provided further that a kudiyan shall be entitled to pay, at any time, any sum in excess of the annual instalment and such excess shall be adjusted towards the subsequent instalment or instalments.

(2) The amount of contribution payable to the Government under this Act may be recovered as if it were an arrear of land revenue.

26. *Obligation of tansferor and transferee to give notice of transfer.*—(1) Whenever the title of any person primarily liable to the payment of contribution under this Act is transferred, the person whose title is transferred and the person to whom the same is transferred shall, within three months after the execution of the instrument of transfer or after its registration, if it be registered, or after the transfer is effected, if no instrument be effected, give notice of such transfer to the Assistant Settlement Officer or any other officer authorized in this behalf by the Government (hereinafter in this section referred to as the authorized officer).

(2) In the event of the death of any peson primarily liable as aforsaid, the person to whom the title of the deceased shall be transferred as heir or otherwise, shall give notice of such transfer to the Assistant Settlement Officer or the authorized officer within one year from the death of the deceased.

[24th October 1964

(3) The notice to be given under this section shall be in such form as may be prescribed and the transferee or the person to whom the title passes, as the case may be, shall, if so required, be bound to produce before the Assistant Settlement Officer or the authorized officer, any document evidencing such transfer or succession.

(4) Every person who makes a transfer as aforesaid, without giving such notice to the Assistant Settlement Officer or the authorized officer shall (in addition to any other liability which he may incur through such neglect), continue liable for the payment of the contribution in respect of the land transferred until he gives notice or until the transfer shall have been recorded in the revenue registers, but nothing in this section shall be held to affect the liability of the transferee for the payment of the said contribution.

CHAPTER VI.

MISCELLANEOUS.

27. *Transitional provision in regard to certain liabilities.*—(1) All claims and liabilities enforceable immediately before the appointed day against the jenmi in respect of jenmikaram shall, on or after that day, be enforceable against the compensation or the tasdik allowance payable to the jenmi under this Act to the same extent to which such claims and liabilities were enforceable against the jenmikaram immediately before the appointed day.

(2) No Court shall on or after the appointed day order or continue execution in respect of any decree or order passed against the jenmi against the jenmikaram and execution shall be ordered or continued in such cases in conformity with the provisions of sub-section (1) only as against the compensation or tasdik allowance payable to the jenmi.

(3) No Court shall in enforcing any claim or liability against the jenmi in respect of any jenmikaram allow interest at a rate exceeding six per cent per annum simple interest for any period after the appointed day.

28. *Collection of arrears.*—Any amount of jenmikaram payable under the Jenmi and Kudiyan Act, which accrued due from any kudiyan before, and is outstanding on, the appointed day, shall be recovered as if this Act had not been passed.

29. *Res Judicata.*—(1) The decision of a Tribunal or the High Court in any proceeding under this Act on any matter falling within its jurisdiction shall be binding on the parties thereto and persons claiming under them, in any suit or proceeding in a Civil Court, in so far as such matter is in issue between the parties or persons aforesaid in such suit or proceeding.

24th October 1964]

(2) The decision of a Civil Court (not being the Court of a District Munsif or a Court of Small Causes) on any matter falling within its jurisdiction shall be binding on the parties thereto and persons claiming under them in any proceeding under this Act in so far as such matter is in issue between the parties or persons aforesaid in such proceeding.

30. *Limitation.*—(1) A copy of every decision or order in any proceeding against which an appeal or revision is provided for under this Act shall be communicated in such manner as may be prescribed.

(2) For the purpose of computing the period of limitation in respect of any appeal or application for revision against any decision or order, the date of communication of a copy of the decision or order to the appellant or applicant shall be deemed to be the date of the decision or order.

(3) The provisions of section 4 and sub-section (1) and sub-section (2) of section 12 of the Limitation Act, 1963 (Central Act 36 of 1963) shall, so far as may be, apply to any appeal or application for revision under this Act.

(4) Where under this Act an appeal or application for revision may be preferred to any authority or officer within a prescribed period or within such further time not exceeding a specified period as may be allowed by such authority or officer, the further time aforesaid shall be computed on and from the expiry of such prescribed period computed in accordance with the provisions of sub-sections (2) and (3).

31. *Finality of orders passed.*—(1) Any order passed by any officer, the Board of Revenue or other authority or any decision of the Tribunal or the High Court under this Act in respect of matters to be determined for the purposes of this Act shall, subject to any appeal or revision provided under this Act, be final.

(2) No such order or decision shall be liable to be questioned in any court of law.

32. *Bar of jurisdiction of Civil Courts.*—Except as otherwise provided in this Act, no civil court shall have jurisdiction to decide or deal with any question which is by or under this Act required to be decided or dealt with by any officer, the Board of Revenue, the Tribunal or other authority.

33. *Indemnity.*—(1) No suit or other proceeding shall lie against the Government for any act done or purporting to be done under this Act or any rule made thereunder.

(2) (*a*) No suit, prosecution, or other proceeding shall lie against any officer or servant of the Government for any act done or purporting to be done under this Act or any rule made thereunder without the previous sanction of the Government.

[24th October 1964

(b) No officer or servant of the Government shall be liable in respect of any such act in any civil or criminal proceeding if the act was done in good faith in the course of the execution of the duties, or the discharge of the functions imposed by or under this Act.

(3) No suit, prosecution or other proceeding shall be instituted against any officer or servant of the Government for any act done or purporting to be done under this Act or any rule made thereunder after the expiration of a period of six months from the date of the act complained of.

34. *Power to make rules.*—(1) The Government may make rules to carry out the purposes of this Act.

(2) In particular and without prejudice to the generality of the foregoing power, such rules may provide for—

(a) all matters expressly required or allowed by this Act to be prescribed;

(b) the procedure to be followed by the Tribunals, authorities and officers appointed, or having jurisdiction, under this Act;

(c) the delegation of powers conferred by this Act on the Government or any other authority, officer or person;

(d) the time within which appeals and applications for revision may be presented under this Act in cases for which no specific provision in that behalf has been made therein;

(e) the application of the provisions of the Code of Civil Procedure, 1908 (Central Act V of 1908), to applications, appeals and proceedings under this Act;

(f) the fees to be paid in respect of applications and appeals under this Act;

(g) the transfer of proceedings from one Tribunal, authority or officer to another.

(3) A rule made under clause (c) of sub-section (2) may provide for restrictions and conditions subject to which the power delegated may be exercised and also for control and revision by the delegating authority, either *suo motu* or on application, of the orders of the authority or person to whom the power is delegated.

(4) (a) All rules made under this Act shall be published in the *Fort St. George Gazette* and, unless they are expressed to come into force on a particular day, shall come into force on the day on which they are published.

(b) All notifications issued under this Act shall, unless they are expressed to come into force on a particular day, come into force on the day on which they are published.

24th October 1964]

(5) Every rule made or notification issued under this Act shall, as soon as possible after it is made or issued, be placed on the table of both Houses of the Legislature and if, before the expiry of the session in which it is so placed or the next session, both Houses agree in making any modification in any such rule or notification or both Houses agree that the rule or notification should not be made or issued, the rule or notification shall thereafter have effect only in such modified form or be of no effect, as the case may be, so however, that any such modification or annulment shall be without prejudice to the validity of anything previously done under that rule or notification.

35. *Power to remove difficulties.*—(1) If any difficulty arises in giving effect to the provisions of this Act, the Government may, as occasion may require by order, do anything which appears to them to be necessary for the purpose of removing the difficulty.

(2) Every order issued under sub-section (1) shall, as soon as possible after it is issued, be placed on the table of both Houses of the Legislature and if, before the expiry of the session in which it is so placed or the next session, both Houses agree in making any modification in any such order or both Houses agree that the order should not be issued, the order shall thereafter have effect only in such modified form or be of no effect, as the case may be, so however, that any such modification or annulment shall be without prejudice to the validity of anything previously done under that order.

36. *Act to override contract and other laws, etc.*—The provisions of this Act shall have effect notwithstanding anything inconsistent therewith contained in any other law, custom, usage or contract.

37. *Repeal of Travancore Act V of* 1071.—(1) With effect on and from the appointed day, the Travancore Jenmi and Kudiyan Act of 1071 (Travancore Act V of 1071) shall stand repealed.

(2) Notwithstanding the repeal of the Travancore Jenmi and Kudiyan Act of 1071 (Travancore Act V of 1071) by sub-section (1), the right of ownership of the kudiyan in the land in respect of which he was liable to pay jenmikaram immediately before the appointed day shall not be deemed to be affected, and for the removal of doubts it is hereby declared that he shall continue to be the owner of such land.

38. *Repeal of sections* 2 (*e*) *and* 12 *of the Ryotwari Settlement Act.*—With effect on and from the appointed day, section (2) (*e*) and section 12 of the Madras (Transferred Territory) Ryotwari Settlement Act, 1964, shall stand repealed.

APPENDIX II.

[*Vide* item V (2) on page 296 supra.]

L.A. Bill No. 44 of 1964.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to make certain special provisions in respect of tax on sale of dressed hides and skins in certain cases.

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fifteenth Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras General Sales Tax (Special Provisions) Act, 1964.

(2) It shall be deemed to have come into force on the 5th September 1964.

2. *Special provisions in respect of tax on sale of dressed hides and skins in certain cases.*—(1) Notwithstanding anything contained in the Madras General Sales Tax Act, 1939 (Madras Act IX of 1939) (hereinafter referred to as the said Act), or in the rules made thereunder (hereinafter referred to as the said rules), in respect of sale of dressed hides and skins (which were not subjected to tax under the said Act as raw hides and skins), the tax under the said Act shall be levied from the dealer who in the State is the first seller in such hides and skins not exempt from taxation under sub-section (3) of section 3 of the said Act—

(i) for the period commencing on the 1st April 1955 and ending on the 31st March 1957, at the rate of one and nine-sixteenth per cent, and

(ii) for the period commencing on the 1st April 1957 and ending on the 31st March 1959, at the rate of two per cent,

of the amount for which such hides and skins were last purchased in the untanned condition.

Explanation I.—The burden of proving that a transaction is not liable to taxation under this sub-section shall be on the dealer.

Explanation II.—For the removal of doubts, it is hereby declared that in respect of sales to which sub-section (1) applies, nothing in rule 16 (2) of the Madras General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules, 1939, shall apply or shall be deemed ever to have applied.

(2) The provisions of the said Act and the said rules shall be deemed to be in force subject to the provisions of sub-section (1) during the periods mentioned in sub-section (1) and, notwithstanding any provision regarding limitation in the said Act and the said rules, the authority or officer concerned shall reassess and recover the tax on sale of dressed hides and skins during the periods mentioned in sub-section (1) as if this Act had been in force at the relevant time.

(3) (*a*) Every dealer in dressed hides and skins who has been assessed—

(i) under rule 16 (2) of the Madras General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules, 1939, or

(ii) under the Madras General Sales Tax (Special Provisions) Act, 1963 (Madras Act 11 of 1963),

shall, within a period of ninety days from the 5th September 1964, submit a return relating to his turnover to the authority or officer concerned for reassessment under the provisions of this Act :

Provided that the authority or officer concerned may allow further time not exceeding thirty days for submitting such return if it or he is satisfied that the dealer had sufficient cause for not submitting the return within the said period.

(*b*) If no return is submitted by the dealer under clause (*a*) before the date specified in that clause, or if the return submitted by him appears to the authority or officer concerned to be incorrect or incomplete, such authority or officer shall reassess the dealer under the provisions of this Act to the best of its or his judgment :

Provided that before taking action under this clause, the dealer shall be given a reasonable opportunity of proving the correctness and completeness of any return submitted by him.

(*c*) The provisions of the said Act and the said rules shall apply to a return required to be submitted under clause (*a*) or to the reassessment made under clause (*b*), as they apply to a return required to be submitted under sub-section (1) of section 9, or to the assessment made under sub-section (2) of section 9, of the said Act.

(4) The amount of tax on sale of dressed hides and skins during the periods mentioned in sub-section (1) already collected from any dealer shall be in deposit with the Government and shall be adjusted towards the tax due from him. On such sale as a result of reassessment in accordance with the provisions of this Act and if the tax on such reassessment—

(i) is in excess of the amount of tax on such sale of dressed hides and skins already collected from such dealer, such excess shall be recovered from him; or

(ii) is less than the amount of tax on such sale of dressed hides and skins already collecetd from such dealer, the difference shall be refunded to him.

(5) Except as otherwise provided in this Act, nothing in this Act shall be deemed to revive the said Act or the said rules.

3. *Repeals.*—The Madras General Sales Tax (Special Provisions) Act, 1963 (Madras Act 11 of 1963) and the Madras General Sales Tax (Special Provisions) Amendment Ordinance, 1964 (Madras Ordinance 1 of 1964) are hereby repealed.

I certify that this is a Money Bill.

S. CHELLAPANDIAN,
Speaker, Madras Legislative Assembly.

Fort St. George, Madras, dated 24th October 1964.

[24th October 1964

APPENDIX III.

[Vide item V (3) on page 297 supra.]

L.A. Bill No. 45 of 1964.

(As passed by the Assembly.)

A Bill further to amend the Madras Electricity Duty Act, 1939.

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fifteenth Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras Electricity Duty (Amendment) Act, 1964.

(2) It shall come into force on such date as the State Government may, by notification, appoint.

2. *Amendment of section* 3, *Madras Act V of* 1939.—In section 3 of the Madras Electricity Duty Act, 1939 (Madras Act V of 1939) (hereinafter referred to as the principal Act),—

(i) in sub-section (1),—

(*a*) for the words "three naye paise", the words "three paise" shall be substituted;

(*b*) for the words "twelve naye paise" in the two places where they occur, the words "fifteen paise" shall substituted;

(ii) in sub-section (4), for the words "twelve naye paise", the words "fifteen paise" shall be substituted.

3. *Amendment of section* 7, *Madras Act V of* 1939.—In sub-section (1) of section 7 of the Principal Act, for the word "twelve naye paise", the words "fifteen paise" shall be substituted.

4. *Amendment of section* 9, *Madras Act V of* 1939.—For sub-section (4) of section 9 of the Principal Act, the following sub-sections shall be substituted, namely :—

"(4) All rules made under this Act shall be published in the *Fort St. George Gazette* and unless they are expressed to come into force on a particular day, shall come into force on the day on which they are so published.

(5) Every rule made under the Act shall, as soon as possible after it is made, be placed on the table of both Houses of the Legislature, and if, before the expiry of the session in which it is so placed or the next session, both Houses agree in making any modification in any such rule or both Houses agree that the rule should not be made, the rule shall thereafter have effect only in such modified form or be of no effect, as the case may be, so however, that any such modification or annulment shall be without prejudice to the validity of anything previously done under that rule."

I certify that this is a Money Bill.

S. CHELLAPANDIAN,
Speaker, Madras Legislative Assembly.

Fort St. George, Madras, dated 24th October 1964.

24th October 1964]

APPENDIX IV.

[Vide item V (4) on page 298 supra.]

L.A. Bill No. 46 of 1964.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to amend the Madras Electricity (Taxation on Consumption) Act, 1962.

BE it enacted by the Legislature of the State of Madras in the Fifteenth Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Act, 1964.

(2) Section 2 shall be deemed to have come into force on the 1st day of November 1963.

2. *Amendment of section* 2, *Madras Act* 4 *of* 1962.—In clause 9 of section 2 of the Madras Electricity (Taxation on Consumption) Act, 1962 (Madras Act 4 of 1962) (hereinafter referred to as the principal Act), in the Explanation, after clause (*b*) the following clause shall be added, namely :—

"(*c*) For the period during which the Madras Electricity Supply (Madras State Electricity Board and Licensees Areas) Surcharge Order, 1963, is in force, "price of energy" shall include that portion of the surcharge which bears to the total amount of the surcharge leviable under the said Order, the same proportion as the amount of "overall charges" as defined in the Explanation to clause 4 of the said Order, excluding the aggregate amount of the charges mentioned in items (i) to (iv) of this clause, bears to the total amount of the overall charges aforesaid."

3. *Validation of levy and collection of electricity tax under Madras Act* 4 *of* 1962.—Notwithstanding anything contained in any judgment, decree or order of any court, no levy or collection of the electricity tax under the provisions of the principal Act, prior to the date of the publication of this Act in the *Fort St. George Gazette*, shall be deemed to be invalid or ever to have been invalid on the ground only that "price of energy" as defined in the principal Act did not include such portion of the surcharge as is referred to in clause (*c*) of the Explanation to clause (9) of section 2 of the principal Act, as amended by this Act, and such electricity tax levied or collected or purporting to have been levied or collected shall, for all purposes, be deemed to be and to have always been validly levied or collected; and accordingly—

(*a*) all acts, proceedings or things done or taken by the Government or any authority, officer or person in connection with the levy or collection of such electricity tax shall, for all purposes, be deemed to be and to have always been done or taken in accordance with law;

[24th October 1964

(*b*) no suit or other proceeding shall be maintained or continued in any court for the refund of any electricity tax so paid;

(*c*) no court shall enforce any decree or order directing the refund of any electricity tax so paid;

(*d*) any electricity tax which becomes leviable under the principal Act, as amended by this Act, for any period during which the Madras Electricity Supply (Madras State Electricity Board and Licensees Areas) Surcharge Order, 1963, is in force, may be levied and collected in the manner provided under the principal Act, as amended by this Act.

I certify that this is a Money Bill.

S. CHELLAPANDIAN,
Speaker, Madras Legislative Assembly.

Fort St. George, Madras, dated 24th October 1964.

INDEX TO MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-FOURTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

19th to 24th October 1964.

Volume LIX (Nos. 1 to 6).

PAGES

A

ACCIDENTS—

Question *re* number of—Traffic—In Madras City and on the Highways between Villupuram and Madras between January and May 1964 21–23

ADITANAR, SRI S.B.—

Adjournment motion *re*—

Scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 27

Scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 24–28

Shooting of Arjunan, Sri, at Coimbatore 28–32

AGRICULTURAL PRODUCE MARKETS ACT, 1959—

Declaration of Coimbatore district as notified area for trade in turmeric under, notification laid on the table 11

Declaration of market at Pennadam as market area under, notification laid on the table 12

Declaration of Palladam and Dharapuram in Coimbatore district as market areas under, notification laid on the table 10

Declaration of regulated market at Annur, Coimbatore district, notification laid on the table 12

Declaration of regulated market at Paramakudi, Ramanathapuram district under, notification laid on the table 12

Establishment of regulated market at Kalugumalai in Tirunelveli district, notification laid on the table 13

Establishment of regulated market at Tenkasi under, notification laid on the table 15

Establishment of regulated market for purchase and sale of Cotton, Groundnut and Chillies at Kamuthi in Ramanathapuram district under, notification laid on the table 12

PAGES

A—*cont.*

AGRICULTURAL PRODUCE MARKETS ACT, 1959—*cont.*

Inclusion of paddy in markets at Vellore, notification laid on the table 12

Regulated markets at Tiruvarur and Papanasam market areas in Thanjavur district, notification laid on the table 13

Regulation of trade in Cashewnut in Thanjavur district under, notification laid on the table 13

Regulation of trade in Chillies in North Arcot district under, notification laid on the table 13

Regulation of trade in paddy and groundnut in Tirunelveli district under, notification laid on the table 13

AGRICULTURAL PRODUCE MARKETS RULES, 1962—

Amendments to—, notification laid on the table 10, 15

AGRICULTURAL PRODUCTION MATERIALS—

Question *re* supply of—at subsidised rates to agriculturists 259–260

ANBAZAGHAN, SRI K.—

Adjournment motion *re*—

Scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 25, 27

Shooting of Sri Arjunan at Coimbatore 28–30, 31

Bills—

Appropriation (No. 7) Bill, 1964 .. .. 160 to 161

State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1964 .. 51–58

Food situation in Madras State, discussion on— 276–283

Natarajan, Sri C. D., former Secretary to the Legislative Council, appreciation of service of 169–171

Privilege issue *re* Placard near main gate to Fort St. George with inscription "Once a session, it will do you good, if you give up food" 150–151

APPROPRIATION (No. 6) Bill, 1964—

See Bills.

APPROPRIATION (No. 7) Bill, 1964—

See Bills.

ARJUNAN, SRI—

Adjournment motion *re* shooting of —, at Coimbatore 28–32

B

B. T. COURSE, SHORTENED—

Question *re* payment of full salary for secondary grade graduate teachers from District Board High Schools during— 143

BALASUBRAMANYA AYYAR, SRI K.—

Bills—

Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Bill, 1964 .. 298–299

Forest (Amendment) Bill, 1964 .. .. 72–73, 73

State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1964 .. 40–44

PAGES

B—*cont.*

BALASUBRAMANYA AYYAR, SRI K.—*cont.*

Food situation in Madras State, discussion on 269–276

Natarajan, Sri C. D., former Secretary to the Legislative Council, appreciation of services of 166–169

Supplementary Statement of Expenditure for 1964-65 (Second), Discussion on 113–121, 131, 136, 139

BEEDI INDUSTRY IN TIRUNELVELI DISTRICT—

Exemption for a further period of one year from 20th June, 1964, Notification laid on the table 13

BHAKTAVATSALAM, THE HON. SRI M.—

Adjournment motion *re*—

Scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 25–26, 28

Shooting of Arjunan, SRI, at Coimbatore 30, 31

Bill—State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1964 .. 32, 64–69

Condolence Resolution *re* death of Sreenivasan, Dr, A. 5–7

Delay in sanction of pay bill of teachers in Oriental High School, Mutharasanallur, Tiruchirappalli district, Statement *re* 193–194

Demands for Grants for Excess Expenditure 1961-62, Presentation of Statement 1

Food situation in Madras State, discussion on 194–200 287–293

Non-payment of Madras State scales of pay to the staff of Sri Venkateswara High School, Vellore, statement *re* 264–265

Supplementary Statement of Expenditure for 1964-65 (Second), Presentation of 1–4

BILLS—

Appropriation (No. 6) Bill, 1964—

Considered and passed 156

Message from the Assembly *re*— 150

Message from the Governor *re*— 149

Appropriation (No. 7) Bill, 1964—

Considered and passed 155–162

Message from the Assembly *re*— 150

Message from the Governor *re*— 149

Electricity Duty (Amendment) Bill, 1964—

Considered and passed 297–298

Message from the Assembly *re*— 263

Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Bill, 1964—

Considered and passed 298–299

Message from the Assembly *re*— 263

Forest (Amendment) Bill, 1964—

Considered 70–75

Message from the Assembly *re*— 23

PAGES

B—*cont.*

BILLS—*cont.*

General Sales Tax (Special Provisions) Bill, 1964—
Considered and passed 296-297
Message from the Assembly *re*— 263
Message from the Governor *re* 263

Preservation of Private Forests (Amendments) Bill, 1964—
Message from the Assembly *re*— 23

Public Buildings (Licensing) Bill, 1964—
Message from the Assembly *re*— 24
Message from the Governor *re*— 23

STATE LEGISLATURE (CONTINUANCE OF USE OF ENGLISH (LANGUAGE) BILL, 1964—
Considered and passed 32-69
Message from the Assembly *re* 23

(Transfered Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill, 1964—
Considered and passed 293-295
Message from the Assembly *re*— 23
Message from the Governor *re*— 23

Travancore-Cochin line shells (Control) Repeal Bill, 1964—
Considered and passed 69-70
Message from the Assembly *re*— 23

BUSINESS ADVISORY COMMITTEE—
See Committees.

BUSINESS OF THE HOUSE—
Change in the order of 162-163, 194
Transaction of the Government business on 24th October, 1964 .. 265

C

CHAIRMAN, MR.—

Adjournment motion *re*—
Scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 24-26
Shotting of Sri Arujnan at Coimbatore, ... 28-31

Announcement *re*—
Business Advisory Committee's decision 24

Message from the Assembly *re*—
Appropriation (No. 6) Bill, 1964 150
Appropriation (No. 7) Bill, 1964 150
Forest (Amendment) Bill, 1964 23
Electricity Duty (Amendment) Bill, 1964 263
Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Bill, 1964 263
General Sales Tax (Special Provisions) Bill, 1964 263

PAGES

C—*cont.*

CHAIRMAN, MR.—*cont.*
Announcement *re*—*cont.*
Message from the Assembly—*cont.*

Preservation of Private Forests (Amendment) Bill, 1964 .. 23
State Legislature (Continuance of use of English Language) Bill, 1964. 23
(Transferred Territory) Jenmikaram payment Abolition Bill, 1964 23
Public Buildings (Licensing) Bill, 1964 24
Travancore-Cochin Lime Shells (Control) Repeal Bill, 1964 .. 23

Message from the Governor *re*—
Appropriation (No. 6) Bill, 1964 .. .. }
Appropriation (No. 7) Bill, 1964 .. .. } 149
General Sales-Tax (Special Provisions) Bill, 1964 263
Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill, 1964 }
Public Buildings (Licensing) Bill, 1964 .. .. } 23
Panel of Vice-Chairman 23

Announement—
Condolence Resolution *re* death of Sreenivasan, DR. A. 59

Expression of sorrow at the demise of Sivaraj, Sri N., and Suryanarayana, Sri K. 4

Natarajan, Sri C. D., former Secretary to the Legislative Council, appreciation of services of 178

National Solidarity Day Pledge, taking of—By members 43, 47, 48

See Rulings and observations of the Chair

CHIDAMBARANATHAN, DR. A.—
Bill—State Legislature (Continuance of use of English) Bill, 1964 .. 37-39
Demands for Grants for Excess Expenditure in 1961-62, discussion on—Statement 93
Natarajan, Sri C. D., former Secretary to the Legislative Council, appreciation of services of 165-166
Non-payment of Madras State scales of Pay to staff of Sri Venkateswara High School, Vellore, calling Minister's attention to— .. 263-264
Supplementary Statement of Expenditure for 1964-65 (Second), Discussion on 121-124
Teachers serving in Primary Schools under the Panchayat Union of Madurai East district calling Minister's attention to failure to grant annual increments to 91

CHIT FUNDS ACT. 1961—
Framing of rules under notification laid on the table 9

CHITRARASU, SRI C. P.—
Food situation in Madras State—discussion on 232-235

COIMBATORE MUNICIPALITY—
Inclusion of Central Jail and Warden's line within, notification laid on the Table 16

PAGES

C—*cont.*

COMMERCIAL INSTRUCTORS—

Question *re.* applicablity of enhanced scale of pay to— 190-191

COMMITTEES—

Area Committee, Madurai, appointment of Shanmugam, SRI V. as a member of—Notification laid on the Table 15

Area Committee, Ramanathapuram, appointment of Somasundaram Pillai, SRI K. as a member of—Notification laid on the Table .. 11

Area Committee, Thanjavur, appointment of Mariappa Thevar, SRI R. K. as a member of—Notification laid on the Table 12

Business Advisory Committee, Announcement *re.* decision of .. 24

Subordinate Legislation Committee of the Assembly, nomination of one Council member to 154-155

CONDOLENCE RESOLUTION *re.*—

Death of Sreenivasan, DR. A. 5-9

CO-OPERATIVE SOCIETIES—

Question *re*—Theni Co-operative Marketing Society, Madurai, loss incurred during three years upto April 1964 146-148

CO-OPERATIVE SOCIETIES RULES, 1963—

Amendments to—Notification laid on the Table 16

COURTS—

Question *re* Village Courts, Constitution of—, Consequent on abolition of Panchayat Courts 141-142

CULTIVATING TENANTS (PAYMENT OF FAIR RENT) RULES, 1956—

Amendment to—Notification laid on the Table 14

CULTIVATING TENANTS' PROTECTION RULES, 1955—

Amendment to—Notification laid on the Table 14

D

DEMANDS FOR GRANTS FOR EXCESS EXPENDITURE IN 1961-62—

Discussion on Statement of 93-95

Presentation of Statement 1

DENATURED SPIRIT, METHYL ALCOHOL AND VARNISH (FRENCH POLISH) RULES, 1959—

Amendment to—Notification laid on the Table 10, 11

"DENGUE"

Prevalence of—In an epidemic form in the City of Madras and its environs, Minister's attention called to 152-154

DISTILLERY RULES, 1960—

Amendments to—Notification laid on the Table 15

PAGES

D—*cont.*

DISTRICT MUNICIPALITIES ACT, 1920—

Extension of—To Sankarankoil Panchayat in Tirunelveli district and to Nilakkottai Town Panchayat in Madurai district, Proceedings of Additional Development Commissioner, Madras, laid on the Table 10

E

ELECTIONS—

Question *re* dates of—To Panchayats and Panchayat Union Councils 89-90

Provision of amenity for staff and Police engaged in counting of votes 17

ELECTRICITY DUTY (AMENDMENT) BILL, 1964—

See Bills.

ELECTRICITY (TAXATION ON CONSUPSION) AMENDMENT BILL, 1964—

See Bills—

EMPLOYEES' INSURANCE COURTS RULES, 1951—

Amendment to— Notification laid on the Table 16

EMPLOYMENT EXCHANGES—

Question *re.* number of persons registered with and who obtained employment during 1963-64 142-143

ENTERTAINMENTS TAX ACT, 1939—

Checking of cinema theatres under—Notification laid on the Table. 15

ENTERTAINMENTS TAX RULES, 1939—

Amendments to—Notification laid on the Table 9, 10

ESTATES—

Declaration of Nadapadugai, Melpadi and Kilpadi villages as inam—Notification laid on the Table 16

ESTATES (ABOLITION AND CONVERSION INTO RYOTWARI) ACT, 1948—

Coming into force of—In Thorapalli Agraharam in Salem district—Notification laid on the Table 178

Ryotwari Settlement of Pagaivandi inam estate, Paramakudi taluk, Ramanathapuram district Notification laid on the Table. 257

Taking over of Velur and Srinivasanallur inam estates under section 1(4)—Notification laid on the Table 16

ETHIRAJULU, SRI M.—

Food situation in Madras State—discussion on 247-251

Supplementary Statement of Expenditure for 1964-65 (Second) —Discussion on 100-105

EXPRESSION OF SORROW *re*—

Demise of Sivaraj, SRI N. 4

Demise of Suryanarayan, SRI K. 4

PAGES

F

FACTORIES RULES, 1950—
Amendment to—Notification laid on the Table 9, 13, 16

FOOD SITUATION IN MADRAS STATE—
Discussion on 194–257, 265–293

FOREST (AMENDMENT) BILL, 1964—
See Bills.

G

GENERAL SALES TAX ACT, 1959—
Check-post, creation of Border and Internal— Under section 42 (1)—Notification laid on the Table 10
List of names of persons convicted under—For quarter ending 31st March 1964—Notification laid on the Table 14

GENERAL SALES TAX RULES, 1959—
Amendments to—Notification laid on the Table 9, 12, 15

GENERAL SALES TAX (SPECIAL PROVISIONS) BILL, 1964—
See Bills.

GOVERNMENT SERVANTS—
Question *re.*—Promotion of Last Grade—to Higher grades 189–190

GRAMDAN VILLAGE—
Declaration of Rekkiripatti, hamlet of No. 9, Pattapathi village, Melur taluk, Madurai district, as—Notification laid on the Table. 12

H

HANDE, Dr. H. V.—
Adjournment motion *re* Scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 27
Bills—State Legislature (Continuance of use of English)—Bill, 1964 48–50
Food situation in Madras State—Discussion on 211–213
Supplementary Statement of Expenditure for 1964–65 (Second) —Discussion on 105–108

HIGHWAYS AND RURAL WORKS DEPARTMENT—
Review of activities of—for first half year of 1963, laid on the Table. 11

HINDU RELIGIOUS AND CHARITABLE ENDOWMENTS ACT, 1959—
Exemption of Sri Subramaniaswami Temple (Utsavar temple) Aminjikarai, Madras from provisions of section 92 of—Notification laid on the Table 11

HOME DEPARTMENT NOTIFICATION S.R.O. No. A-974 OF 1960, DATED 11TH JANUARY 1960—
Cancellation of—Notification laid on the Table 13

HOME DEPARTMENT NOTIFICATION II-I No. 5270 OF 1961, DATED 20TH OCTOBER 1961—
Amendment to—Notification laid on the Table 14

PAGES

I

INDUSTRIAL DISPUTES—
Question *re* number of—in the State during 1963-64 87

J

JOINT DEVELOPMENT COMMISSIONER—
Powers of—notification laid on the table 140

K

KANYAKUMARI DEVASWOMS (CONTRIBUTORY PROVIDENT FUND) RULES, 1961—
Amendments to—, notification laid on the table 16

KHADI AND VILLAGE INDUSTRIES BOARD—
Appointment of Venkatachalapathy, Sri G., as non-official member of—, notification laid on the table 11

KHADI AND VILLAGE INDUSTRIES BOARD ACT, 1959—
Date of coming, into force of—, in territories specified in Second Schedule to Andhra Pradesh and Madras (Alteration of Baundaries) Act, 1959, notification laid on the table 9

KRISHNAMOORTHY, Sri G.—
Bill—Appropriation (No. 7) Bill, 1964 156–158
Delay in sanction of pay bill of teachers in Oriental High School, Mutharasanallur Tiruchirappalli district, calling Ministers attention to 193
Demands for Grants for Excess Expenditure for 1961–62, discussion on Statement of 93–95
Food situation in Madras State, discussion on 243–245
Natarajan, Sri C. D., Former Secretary to the Legislative Council, appreciatian of services of 177
Point of information *re* thin attendance in the House 92, 93
Supplementary Statement of Expenditure for 1964–65 (Second), Discussion on 108–113

L

LAKSHMANASWAMI MUDALIAR, Dr. A.—
Bills—Appropriation (No. 7) Bill, 1964 158–159
State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1964 .. 32–33
Condolence Resolution *re* death of Sreenivasan, Dr. A.— 7–9
Food situation in Madras State, discussion on 222–228
Natarajan, Sri C. D., former Secretary to the Legislative Council, appreciation of services of 164–165

LAKSHMI KRISHNAMOORTHI, SRIMATHI—
Food Situation in Madras State, discussion on.. 251–253

LEGISLATIVE COUNCIL—
Point of Information *re* thin attendance in 92–93

PAGES

L—*cont.*

LEGISLATURE (MEDICAL ATTENDANCE AND TREATMENT) RULES—
Amendments to—, notification laid on the table 11

LIQUOR (LICENCE AND PERMIT) RULES, 1960—
Amendments to—, notifications laid on the table 15, 16

M

MADRAS DAIRY AND MILK PROJECT—
Question *re* distribution of milk to consumers in odd hours by .. 262–263

MANRADIAR, THE HON SRI N. S. S.—
Bill—Forest (Amendment) Bill, 1964 .. .. 70–72, 73

MARKET AREAS—
Declaration of Virudhunagar, Rajapalayam and Sattur—, notification laid on the table 11
Declaration of—at Kattumannargudi and Sethiathope in South Arcot district, notification laid on the table 300

MATTER OF URGENT PUBLIC IMPORTANCE—
Delay in sanction of pay bill of teachers of Oriental High School, Mutharasanallur, Tiruchirapalli district, calling attention to .. 193–194
"Dengu" fever, calling attention to prevalence of—in an epidemic form in the City of Madras and its environs 152–154
Non-payment of Madras State scales of pay to the staff of Sri Venkateswara High School, Vellore, calling attention to 263–265
Teachers serving in Primary Schools, under the Panchayat Union of Madurai East District, calling attention to failure to grant annual increments to 91–92

MEMBERS OF LEGISLATURE—
Question *re* conviction and imprisonment for participation in agitation against high prices, and release before expiry of term .. 19–20

MESSAGES FROM THE ASSEMBLY AND THE GOVERNOR—
See Bills.

MINOR MINERALS CONCESSION RULES, 1959—
Amendments to—, notification laid on the table 9

MOHANLAL MEHTA, SRI—
Bill—State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1964 .. 39–40

MOTOR ACCIDENTS CLAIMS TRIBUNALS RULES, 1961—
Amendment to—, notifisation laid on the table. 13

MOTOR VEHICLES RULES, 1940—
Amendments to—, notifications laid on the table 12, 15

MOTOR VEHICLES TAX—
Exemption of vehicle MDA 270 from—, notification laid on the table 257
Exemption of vehicle MDF 3296 from—, notification laid on the table 13

PAGES

M—*cont.*

MOTOR VEHICLES TAX—*cont.*
Exemption of vehicle No. MSV 5730 from—, notification laid on the table 12
Payment of—at reduced rates in respect of luxury coach MDE 2975—, notification laid on the table 10
Payment of tax at reduced rate in respect of luxury coach No. MDE 2990—, notification laid on the table 12
Reduction of quarterly tax in respect of luxury coach MDR 2921—, notification laid on the table 12

MUTHIAH CHETTIAR, SRI M.A.—
Adjournment motion *re* scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 26
Bill—State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1964 .. 33–37
Dengue fever, prevalence of—in an epidemic form in the city of Madras and its environs 154
Food situation in Madras State, Discussion on— 228–229, 283, 287
Supplementary Statement of Expenditure for 1964–65 (Second), discussion 126–131, 135, 136

N

NATARAJAN, SRI C.D.—
Appreciation of services of—, former Secretary to the Legislative Council 163–178

NATARAJAN, SRI N.V.—
Bill—State Legislature (Continuance of use of English) Bill, 1964 .. 43–47
Food situation in Madras State, discussion on 235–239

N.C.C. JUNIOR DIVISION—
Qusetion *re*—
Number of teachers selected during 1963-64 not yet deputed for —Officers' training 260–261
Number of units of—Functioning in High Schools, and proposed to be raised during 1964–65 260

NATIONAL DEFENCE FUND AND DEFENCE SAVINGS SCHEME—
Draft rules for deduction from wages of contribution to—, notification laid on the table 14

NATIONAL SOLIDARITY DAY PLEDGE—
Taking of—by Members 43, 47–48

NEYVELI-SALEM STEEL PROJECT—
Summary of Detailed Project Report on—, laid on the table .. 178

NURSES AND MIDWIVES—
Registration of unqualified—under a separate section, notification laid on the table 13

PAGES

O

OPIUM RULES, 1948—
Amendments to—, notification laid on the table 12, 15

ORDINANCE No. 1 OF 1964—
Laid on the table 14

ORIENTAL HIGH SCHOOL, MUTHARASANALLUR—
See Teachers.

P

PALANISWAMY GOUNDER, SRI V.K.—
Natarajan, SRI C. D., former Secretary to the Legislative Council, appreciation of services of— 174–175

PANCHAYAT UNION(S)—
Question *re* ;—
Income derived and loss incurred by each—, in Madurai district during 1963–64 148–149
Grants by Spending of—Madurai district during 1963–64 .. 193

PANCHAYAT UNION COUNCILS' CONTRACTS (MODE AND CONDITIONS) RULES, 1961—
Amendment to—, notification laid on the table 15

PANCHAYATS—
Kalnarasampatti Panchayat in Tirupathur taluk, No confidence motion against Krishnan, Sri M., President of, notification laid on the table 15
Question *re* dates of elections to Panchayats Union Councils— .. 89–90
Revision of Jurisdiction of certain—, in Tirunelveli district, notification laid on the table 14

PANEL OF VICE-CHAIRMEN—
Announcement *re* — 23

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—
Agricultural Produce Markets Act, 1959,—
Declaration of Coimbatore district as notified area for trade in turmeric. under—(G.O. Ms. No. 1064, Food and Agriculture, dated 31st March 1964) 11
Declaration of market at Pennadam as market area under—(G.O. Ms. No. 1062, Food and Agriculture, dated 31st March 1964). 12
Declaration of Palladam and Dharapuram in Coimbatore district as market areas under—(G.O. Ms. No. 1709, Food and Agriculture, dated 30th May 1964). 10
Declaration of regulated market at Annur, Coimbatore district—(G.O. Ms. 1143, Food and Agriculture, dated 7th April 1964). 12
Declaration of regulated market at Paramakudi, Ramanathapuram district, under—(G.O. Ms. No. 1708, Food and Agriculture, dated 30th May 1964 12
Establishment of regulated market at Kalugumalai in Tirunelveli district—(G O. Ms. No. 1727, Food and Agriculture, dated 1st June 1964) 13
Establishment of regulated market at Tenkasi under—(G.O. Ms. No. 1728, Food and Agriculture, dated 1st June 1964) 15

PAGES

P—*cont.*

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*
Agricultural Produce Markets Act, 19 9—*cont.*
Establishment of regulated market for purchase and sale of cotton, groundnut, and chillies at Kamuthi in Ramanathapuram district under—(G.O. Ms. No. 1061, Food and Agriculture, dated 31st March 1964) 12
Inclusion of paddy in market at Vellore—(G.O.Ms. No. 1931, Food and Agriculture, dated 23rd June 1964) 12
Regulated markets at Tiruvarur and Papanasam market areas in Thanjavur district—(G.O. Ms. No. 1513, Food and Agriculture, dated 6th May 1964) 13
Regulation of trade in Cashewnut in Thanjavur district under—(G.O. Ms. No. 1478, Food and Agriculture, dated 1st May 1964) 13
Regulation of trade in chilles in North Arcot district under—(G.O. Ms. No 1514, Food and Agricu'ture, dated 6th May 1964) .. 13
Regulation of trade in paddy and groundnut in Tirunelveli district under—(G O. Ms. No. 1053, Food and Agriculture, dated 30th March 1964) 13
Agricultural Produce Markets Rules, 1962, amendments to—(G.O.'s Ms. No. 1389, Food and Agriculture, dated 27th April 1964 and No. 1584) dated 15th May 1964) 10, 15
Area Committee, Madurai, appointment of Shanmugam, Sri V., as a member—(G.O. Ms. No. 1917, Revenue, dated 20th July 1964) .. 15
Area Committee, Ramanathapuram, appointme t of Somasundaram Pillai, Sri K. as a member—(G.O. Ms. No. 1617, Revenue, dated 11th June 1964) 11
Area Committee, Thanjavur, appointment of Mariappa Thevar, Sri R. K., as a member—(G.O. Ms. No. 1926, Revenue, dated 20th July 1964) 12
Beedi industry in Tirunelveli district, exemption for a further period of one year from 20th June 1964—(G.O Ms. No. 3554, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 14th July 1964) .. 13
Chit Funds Act, 1961, Framing of rules under—(G.O. Ms. No. 3379. Industries, Labour and Co-operation, dated 2nd July 1964) .. 9
Coimbatore Municipality, inclusion of Central Jail and Warden's line within—(G.O. Ms. No. 1492, Rural Development and Local Administration, dated 20th July 1962) 16
Co-operative Societies Rules, 1963, amendments to—(G.O. Ms. No. 3771, Industries, Labour and Co-operation, dated 28th July 1964) 16
Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Rules, 1956, amendment to—(G.O. Ms. No. 1248, Revenue, dated 27th April 1964) .. 14
Cultivating Tenants' Protection Rules, 1955, amendment to—(G.O. Ms. No. 1551, Revenue, dated 4th June 1964) 14
Denatured spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959, amendment to—(G.O.'s Ms. No. 1317 and 1318, Home, dated 30th April 1964) 11
Distillery Rules, 1960, amendment to—(G.O. Ms. No. 1714, Home, dated 1st June 1964) 15

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

District Municipalities Act, 1920, extension to Sankarankoil Panchayat in Tirunelveli district and to Nilakkottai Town Panchayat in Madurai district—(Proceedings No. 103907-61-F5, dated 22nd March 1964 and No. 52566-63-F5, dated 24th March 1964) .. 10

Employees' Insurance Courts Rules, 1951, amendment to—(G.O. Ms. No. 4349, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 7th September 1964) 16

Entertainments Tax Act, 1939, Checking of Cinema Theatres under—(G.O. Ps. No. 1457, Revenue, dated 20th May 1964) 15

Entertainments Tax Rules 1959, amendments to—(G.O's. Ms. No. 734, Revenue, dated 9th March 1964 and Ps. No. 906, dated 24th March 1964) 9, 10

Estates—

Declaration of Nadupadugai, Melpadi and Kilpadi villages as inam—(G.O. Ms. No. 2107, Revenue, dated 17th August 1964). 16

Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948—

Coming into force of in Thorapalli Agraharam village in Salem district—(G.O. Ms. No. 2223, Revenue, dated 31st August 1964) 178

Ryotwari settlement of Pagaivandi inam estate, Paramakudi taluk, Ramanathapuram district—(G.O. Ms. No. 2231, Revenue, dated 1st September 1964) 257

Taking over of Velur and Srinivasamalur inam estates under section 1 (4) of—(G.O. Ms. No. 1963, Revenue, dated 27th July 1964) 16

Factories Rules, 1950, amendment to—(G.O. Ms. No. 3067, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 10th June 1964, No. 3534, dated 13th July 1964 and No. 3878, dated 5th August 1964) 9, 13, 16

General Sales Tax Act, 1959—

Creation of Border and Internal Checkpost under section 42 (1) of—(G.O. Ms. No. 1190, Revenue, dated 24th April 1964) .. 10

List of names of persons convicted under—for quarter ending 31st March 1964 14

General Sales Tax Rules, 1959, amendments to—(G.O.'s Ms. No. 387, Revenue, dated 17th February 1964, No. 973, dated 30th March 1964 and No. 1666, dated 18th June 1964) 9, 12, 15

Gramdan Village, declaration of Rekkiripatti, hamlet of No. 9, Pattapatti village, Melur taluk, Madurai district as—(G.O. No. 840, Rural Development and Local Administration, dated 6th April 1964) 12

Highways and Rural Works Department, review of activities for first half-year of 1963 11

Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959, exemption of Sri Subramaniaswami Temple (Utsavar temple), Aminjikarai, Madras, from provisions of section 92 of—(G.O. Ms. No. 1555, Revenue, dated 4th June 1964) 11

Home Department Notification S.R.O. No. A. 974 of 1960, dated 11th January 1960, cancellation of—(G.O. Ms. No. 894, Home, dated 26th March 1964) 13

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

Home Department Notification II—1 No. 5270 of 1961, dated 20th October 1961, amendment to—(G.O. Ms. No. 2023, Home, dated 29th June 1964) 14

Joint Development Commissioner, powers of—(G.O. Ms. No. 1654, Rural Development and Local Administration, dated 7th August 1964) 140

Kanyakumari Devaswom (Contributory Provident Fund) Rules, 1961, amendments to—(G.O. Ms. No. 1654, Revenue, dated 16th June 1964) 16

Khadi and Village Industries Board, appointment of Vankatachalapathy, Sri G. as non-official member (G.O. Ms. No. 2320, Food and Agriculture, dated 5th August 1964) 11

Khadi and Village Industries Board Act, 1959—

Date of coming into force of—, in territories specified in Second Schedule to Andhra Pradesh (Alteration of Boundaries) Act, 1959—(G.O. Ms. No. 885, Food and Agriculture, dated 18th March 1964) 9

Legislature (Medical Attendance and Treatment) Rules, Amendment to—(G.O. Ms. No. 1535, Health, dated 8th May 1964) 11

Liquor (Licence and Permit) Rules, 1960, amendments to—(G.O.'s Ms. No. 1751, Home, dated 3rd June 1964 and No. 2172, dated 9th July 1964) 15, 16

Market areas, declaration of—

Virudhunagar, Rajapalayam and Sattur as—(G.O. Ms. No. 1052, Food and Agriculture, dated 30th March 1964) 11

Markets, declaration of regulated—at Kattumannargudi and Sethiathope in South Arcot district—(G.O. Ms. No. 2265, Food and Ariculture, dated 29th July 1964) 300

Minor Mineral Concession Rules, 1959, amendments to—[G.O. Ms. No. 647, Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 5th February 1964] 9

Motor Accidents Claims Tribunals Rules, 1961, amendment to—(G.O. Ms. No. 2142, Home, dated 7th July 1964) 13

Motor Vehicles Rules, 1940, amendment to—G.O.'s Ms. No. 1189, Home, dated 20th April 1964 and No. 1432, dated 6th May 1964) 12, 15

Motor Vehicles Tax—

Exemption of Vehicle No. MDA. 270 from—(G.O. Ms. No. 504, Home, dated 25th February 1964) 257

Exemption of vehicle MDF 3296 from—(G.O. Ms. No. 1840, Home, dated 12th June 1964) 13

Exemption of vehicle No. MSV 5730 from—(G.O. Ms. No. 546, Home, dated 26th February 1964) 12

Payment of—, at reduced rate in respect of luxury Coach MDE 2975,—(G.O. Ms. No. 1551, Home, dated 15th May 1964) .. 10

Payment of—, at reduced rate in respect of luxury coach No. MDE 2990—(G.O. Ms. No. 1176, Home, dated 20th April 1964), 12

Reduction of quarterly tax in respect of luxury coach MDR 2921—(G.O. Ms. No. 1609, Home, dated 21st May 1964) 12

PAGES

P—*cont.*

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

National Defence Fund and Defence Savings Scheme draft rules, for deduction from wages of contribution to—(G.O. Ms. No. 3389, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 2nd July 1964) 14

Neyveli Salem Steel Project—Summary of Detailed Project Report on 178

Nurses and Midwives, registration of unqualified—under a separate section—(G.O. Ms. No. 1787, Health, dated 5th August 1964) .. 13

Opium Rules, 1948 amendments to—(G.O. Ms. No. 1763, Home, dated 4th June 1964 and No. 2077, dated 1st June 1964) .. 13, 15
Ordinance No. 1 of 1964 14

Panchayat Union Council's Contracts (Mode and Conditions) Rules, 1961, amendment to—(G.O. Ms. No. 1683, Rural Development and Local Administration, dated 13th August 1964). 15

Panchayats—

Kalnarasampatti Panchayat in Tirupattur taluk, No-confidence motion against Krishnan, Sri M., President of—(Collector's notification Rc. No. NB-1—24149/64, dated 11th April 1964). 15

Revision of jurisdiction of certain—in Tirunelveli district—(Additional Development Commissioners Roc No. 25358/63—F-3, dated 5th June 1964) 14

Public Service Commission Regulations, 1954, amendment to—(G.O. Ms. No. 705, Public (Services-A), dated 15th April 1964, No. 836, dated 2nd May 1964, No. 941, dated 21st May 1964, No. 1124, dated 24th June 1964 and No. 1251, dated 14th July 1964) 9, 10, 11, 15

Public Trusts (Regulation of Administration of Agricultural Lands) Rules, 1962, amendments to—(G.O. Ms. No. 1512, Revenue, dated 30th May 1964) 13

Rectified Spirit Rules, 1959, amandments to—(G.O. Ms. No. 1759, Home, dated 3rd June 1964) 16

Registrar of Firms,—review of activities of office of—, for first half of calender year 1964 16

Revenue Department Notification No. 253, dated 20th August 1954, amendment to—(G.O. Ms. No. 1697, Revenue, dated 23rd June 1964) 10

Revenue Department Notification No. 253, dated 20th August 1954, Amendment to—(G.O. Ms. No. 1698, Revenue. dated 23rd June 1964) 10

Revenue Department Notification No. 280, dated 1st September 1951, amendment to—(G.O. Ms. No. 1715, Revenue, dated 25th June 1964) 11

Revenue Department Notification II No. 374 of 1961, dated 25th January 1961, cancellation of—(G.O. Ms. No. 1973, Revenue, dated 28th July 1964) 14

Revenue Department Notification No. 464 dated 31st October 1951, cancellation of—(G.O. Ms. No. 1974, Revenue, dated 28th July 1964) 14

Revenue Department Notification S.R.O. No. A-2522 of 1960, Amendment to—(Memo. No. 70443/M-2/63-4, Revenue dated 17th July 1964) 75

PAGES.

P—*cont.*

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

Revenue Department Notification II—1 No. 4418 of 1962, amendment to—(G.O. Ps. No. 1667, Revenue, dated 18th June 1964) 75

Revenue Department Notification S.R.O. No. 5457 of 1957, amendment to—(G.O. Ms. No. 2155, Revenue, dated 24th August 1964) 178

State Housing Board Act, 1961, Rules for maintenance of books and issue of notices under sections 84 and 85—[G.O. Ms. No. 3368, Industries, Labour and Co-operation (Housing), dated 1st July 1964] 300

State Housing Board, Audit Report for 1961–62 75

Toda Patta lands on the Nilgiris, amendment to rules for the management of—(G.O. Ms. No. 1739, Food and Agriculture, dated 2nd June 1964) 11

Travancore Cochin Fisheries Act, 1950, delegation of powers to certain officers of Fisheries Department under—(Memo. No. 83895 (a)/E-III/60-36, Food and Agriculture, dated 22nd January 1964) 16

Vinegar Manufacturies (Establishment, Working and Supervision) Rules, 1949, amendments to—(G.O. Ms. No. 1319, Home, dated 30th April 1964) 10

Warehouses Act, 1951, inclusion of tamarind seeds in Schedule to — [G.O. Ms. No. 3722, Industries, Labour and Co-operation, dated 24th July 1964] 14

POINT OF INFORMATION *RE.*—

Thin attendance in the House 92–93

PRESERVATION OF PRIVATE FORESTS (AMENDMENT) BILL, 1964—

See Bills.

PRIVILEGE ISSUE *RE.*—

Placard near main gate to Fort St. George with inscription " Once a session, it will do you good, if you give up food " 150–152

PUBLIC BUILDINGS (LICENSING) BILL, 1964—

See Bills

PUBLIC SERVICE COMMISSION REGULATIONS, 1954—

Amendments to—, Notification laid on the table 9, 10, 11, 15

PUBLIC TRUSTS (REGULATION OF ADMINISTRATION OF AGRICULTURAL LANDS) RULES, 1962—

Amendments to—, Notification laid on the table 13

Q

QUESTIONS AND ANSWERS.

ABDUL WAHAB, SRI K. S.—

Question *re*—

Employment Exchanges—, number of persons registered with—, and who obtained employment during 1962–64 142–143

PAGES

Q—*cont.*

QUESTIONS AND ANSWERS—*cont.*

ABDUL WAHAB, SRI K. S.—*cont.*

Question *re*—*cont.*

Industrial disputes, in the State during 1963–64, number of .. 87

Madras Dairy and Milk Project, distribution of milk to consumers at odd hours by— 262–263

Uniform for teachers, introduction of— 262

KRISHNAMOORTHY, SRI G.—

Question *re*—

Commercial Instructors, applicability of enhanced scale of pay. 190–191

Headmasters of Aided High Schools, special pay for 87–88

Secondary Grade Teachers who retired in 1958-59 from Virudhunagar Municipal High School, number of and number of—for whom extension of service was not granted 263

Shortened B. T. Course—Payment of full salaries for secondary grade graduate teachers from District Board High Schools during 143

Teachers in Aided Elementary School, Alwarthirunagari Panchayat Union, non-payment of salaries to 191

NATARAJAN, SRI N. V.—

Question *re* –Agricultural Production materials, supply at subsidised rate to agriculturists 259–260

RAJA IYER, SRI M.—

Question *re*—

Last Grade Government Servants, promotion to higher grades .. 189–190

N.C.C. Junior Division, number of units functioning in the High Schools and proposed to be raised during 1964–65 260

N.C.C. Junior Division Officers Training, number of teachers selected during 1963–64 not yet deputed for 260–261

Students special buses in Madras City, forbidding of, teachers and lecturers to travelling in 20

SAMBANDHAN, SRI S. K.—

Question *re*—

State Transport buses, Sale to Delhi Transport Undertaking .. 143–146

Traffic accidents in Madras city and on highways between Villupuram and Madras, number between January and May 1964 21–23

University, setting up of— at Madurai 18–19

Village Courts, Constitution of—consequent on abolition of Panchyat Courts 141–142

THANGAVEL MUDALIAR, SRI A. K.—

Question *re*—

Elections, provision of amenity for staff and Police engaged in country of votes 17

Tollgates, review of rate of compensation to municipalities consequent on abolition of 192–193

PAGES.

Q—*cont.*

QUESTIONS AND ANSWERS—*cont.*

THIAGARAJAN, SRI N. R.—

Question *re*—

Members of the Legislature convicted and imprisoned for participation in the agitation against high prices, and released before expiry of term 19–20

Panchayat Unions in Madurai district, income derived and loss incurred during 1963–64 148–149

Panchayat unions in Madurai district, spending of grants during 1963–64.. 193

Panchayats, dates of elections to Panchayats and Panchayat Union Councils 89–90

Salai Malaikkaradu at Kombai, afforestation of 88–89

Theni Co-operative Marketing Society, Madurai—Loss incurred during three years up to April 1964 146–148

R

RAJAH IYER, SRI M.—

Adjournment motion *re*—

Scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 27

Bills—State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1964 59–60

Natarajan, Sri C. D. Former, Secretary to the Legislative Council, appreciation of Services of 177

Supplementary Statement of Expenditure for 1964–65 (Second), discussion on 95–100, 131

RAJARAM, SRI K.—

Natarajan, Sri C. D, former Secretary to the Legislative Council, appreciation of services of 172–173

Point of information *re* their attendance in the House 93

RAMDASS, SRI K.—

Adjournment motion *re* scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 28

Food situation in Madras State, discussion on 218, 219–222

RAMASWAMY, SRI K. V.—

Adjournment motion *re.* Scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 28

RAMASWAMY MUDALIYAR SRI V. K.—

Food situation in Madras State, discussion on.. 245–247

Natarajan, Sri C. D., former Secretary to the Legislative Council, appreciation of services of 171–172

Supplementary Statement of Expenditure for 1964–65 (Second), discussion on 124–125

RAMASWAMY REDDIAR, SRI O. P.—

Food situation in Madras State, discussion on 267–269

PAGES

R—*cont.*

RECTIFIED SPIRIT RULES, 1959—
- Amendments to—, notification laid on the table 16

REGISTRAR OF FIRMS—
- Review of activities of office of—for first half of calendar year 1964, laid on the table 16

REVENUE DEPARTMENT NOTIFICATION No. 253, DATED 20TH AUGUST 1954—
- Amendment to—notification laid on the table 10

REVENUE DEPARTMENT NOTIFICATION No. 280, DATED 1ST SEPTEMBER 1951—
- Amendment to—, notification laid on the table 11

REVENUE DEPARTMENT NOTIFICATION II No. 374 OF 1961, DATED 25TH JANUARY 1961—
- Cancellation of—, notification laid on the table 14

REVENUE DEPARTMENT NOTIFICATION No. 464, DATED 31ST OCTOBER 1951—
- Cancellation of—, notification laid on the table 14

REVENUE DEPARTMENT NOTIFICATION S. R. O. No. A-2522 OF 1960—
- Amendment to—, laid on the table 75

REVENUE DEPARTMENT NOTIFICATION II-1 No. 4418 OF 1962—
- Amendment to—, notification laid on the table 75

REVENUE DEPARTMENT NOTIFICATION S. R. O. No. A-5457 OF 1957—
- Amendment to—, notification laid on the table 178

RICE—
- Adjournment motion *re* scarcity of—in the market and consequent suffering of the general public 24–28

RULINGS AND OBSERVATIONS OF THE CHAIR—
- Adjournment motion *re*—
  - Scarcity of rice in the market and the consequent suffering of the general public to obtain rice—Not pressed in view of the allotment of a day for the discussion on the food policy .. 23–28
  - Shooting of Sri Arujunan of Coimbatore—Ruled out of order on the ground that it attracted sub-clause (viii) of rule 51 of the Council Rules. (The matter to be discussed must involve more than the ordinary administration of the law) 28–31
- Privilege issue *re*—
  - Placard put up near the main gate to Fort St. George with the inscription " Once a session, it will do you good if you give up food "—Consent withheld for the matter being raised on the ground that it did not involve any breach of previlege because (i) The Members concerned had not been prevented while coming to or going from the House, (ii) the putting up of the sign board could not be treated as a reflection upon any of the Members of the House or its proceedings tending directly to obstruct or impede the House in the performance of its functions, or having a tendency to produce that result indirectly by bringing the House into odium, contempt or ridicule or by lowering its authority in any way, and (iii) the matter had not been brought to the notice of the House immediately although the Members had an opportunity to do so 150–152

PAGES

S

SALAI MALAIKKARADU AT KOMBAI—
- Question *re.* afforestation of 88–89

SAMBANDHAN, SRI S. K.—
- Adjournment motion *re* scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 25
- Bill—State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1954 .. 48
- ' Dengue' fever, calling, Minister's attention to prevalence of—in epidemic form in the City of Madras and its environ 152
- Food situation in Madras State, discussion on 213–216

SANKARALINGAM PILLAI, SRI M.—
- Bills—
  - Forest (Amendment) Bill, 1964 72
  - (Transferred Territory) Jenmikaran Payment Abolition Bill, 1964 295
  - Food situation in Madras State. discussion on 253–255

SARASWATHY PANDURANGAM, SRIMATHI—
- Natarajan Sri, C. D., former Secretary to the Legislative Council, appreciation of services of 173–174

SCHOOLS—
- Non-payment of Madras State scales of pay to the staff of Sri Venkateswara High School, Vellore, Minister's attention called to, 262–265

SIVARAJ, SRI N.—
- Expression of sorrow *re* demise of 4

STATE HOUSING BOARD—
- Audit Report for 1961–62, laid on the table 75

STATE HOUSING BOARD ACT, 1964—
- Rules for maintenance of books and issue of notices under sections 84 and 85, notification laid on the table 300

STATE LEGISLATURE (CONTINUANCE OF USE OF ENGLISH LANGUAGE) BILL, 1964—
- *See* Bills.

SUBBIAH CHETTIAR, SRI M.—
- Adjournment motion *re* scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 26–28
- Bills—
  - Appropriation (No. 7) Bill, 1964 159–160
  - State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1964 .. 50–51
- Food situation in Madras State, discussion on 200–211

SUBORDINATE LEGISLATION COMMITTEE—
- *See* Committees.

SUNDARAM, SRI, S. D.—
- Food situation in Madras State, discussion on 229–232

PAGES

S—*cont.*

SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1964-65 (SECOND)—

Discussion on 95-139

Presentation of 1-4

SURYANARAYANA, SRI K.—

Expression of sorrow *re* demise of 4

T

TEACHERS—

Delay in sanction of pay Bills of—in Oriental High School, Mutharasanallur, Tiruchirappalli district, Minister's attention called to 193-194

Failure of Panchayat Union of Madurai East District to grant annual increments to teachers in primary schools, Minister's attention called to 91-92

Headmasters of Aided High Schools—Question *re* special pay for .. 87-88

Question *re*.—

Introduction of uniform for 262

Non-payment of salaries to-in aided Elementary Schools in Alwarthirunagari Panchayat Union 191

Secondary Grade, who retired in 1958-59 from Virudhunagar Municipal High School, number of—and number of—for whom extension of service was not granted 263

THANGAVEL MUDALIAR, SRI A. K.—

Food situation in Madras State, discussion on 216-218

Natarajan, Sri C. D., former Secretary to the Legislative Council, appreciation of services of 175-177

THIAGARAJAN, SRI N. R.—

Bill—,

State Legislature (Continuance of use of English) Bill, 1964 .. 61-64

Food situation in Madras State, discussion on 239-243

TODA PATTA LANDS ON THE NILGIRIS—

Amendment to rules for the management of—, notification laid on the table 11

TOLL GATES—

Question *re*.—

Review of rate of compensation to municipalities consequent on abolition of 192-193

(TRANSFERRED TERRITORY) JENMIKARAM PAYMENT ABOLITION BILL, 1964—

See Bills.—

TRANSPORT—

Question *re*.—

State Transport buses,—Sale to Delhi Transport Undertaking 143-146

Students' Special buses in Madras City, forbidding of teachers and lecturers to travel in 20

PAGE

T—*cont.*

TRAVANCORE-COCHIN FISHERIES ACT, 1950—

Delegation of powers to certain officers of Fisheries Department under—, notification laid on the table 16

TRAVANCORE-COCHIN LIME-SHELLS (CONTROL) REPEAL BILL, 1964—

See Bills.

U

UNIVERSITY—

Question *re*.—

Setting up of—at Madurai 18-19

V

VENKATACHALA THEVAR, SRI P.—

Food situation in Madras State, discussion on 255-257, 265-267

VENKATARAMAN, THE HON. SRI R.—

Adjournment motion *re*.—Scarcity of rice in the market and consequent suffering of the general public 24-25, 26, 27

Bills—

Appropriation (No. 6) Bill, 1964 156

Appropriation (No. 7) Bill, 1964 .. .. 155, 157, 161-162

Electricity Duty (Amendment) Bill, 1964 297

Electricity (Taxation on Consumption) Amendment Bill, 1964 .. 298-299

Forest (Amendment) Bill, 1964 .. .. 73, 74, 75

General Sales Tax (Special Provisions) Bill, 1964 296-297

State Legislature (Continuance of Use of English) Bill, 1964 .. 47

(Transferred Territory) Jenmikaram Payment Abolition Bill, 1964. 293-295

Travancore-Cochin Lime-shells, (Control)—Repeal Bill, 1964 .. 69-70

Business of the House—

Change in the order of 162, 194

Transaction of Government business on 24th October 1964 .. 265

Demands for Grants for Excess Expenditure in 1961-62, discussion on statement of 95

'Dengue' fever, Statement *re* prevalence of—in an epidemic form in the City of Madras and its environs 152-154

Food situation in Madras State, discussion on 209, 229

Natarajan, Sri C. D., former Secretary to the Legislative Council, appreciation of services of 163-164

PAGES

V—*cont.*

VENKATARAMAN, THE HON. SRI R.—*cont.*

Point of information *re.* thin attendance in the House 92, 93

Privilege issue *re* Placard near main gate to Fort St. George with inscription 'Once a session, it will do you good, if you give up food' 151

Subordinate Legislation Committee of the Assembly, nomination of one Council member to 154

Supplementary Statement of Expenditure for 1964–65 (Second), discussion on 104, 113 114, 131–139

Teachers serving in primary schools under the Panchayat Union of Madurai East District, statement *re* failure to grant annual increments to 91–92

VINEGAR MANUFACTURERS (ESTABLISHMENT, WORKING AND SUPERVISION) RULES, 1949—

Amendments to, notification laid on the table 10

W

WAREHOUSES ACT, 1951—

Inclusion of tamarind seeds in Schedule to—, notification laid on the table 14

62915